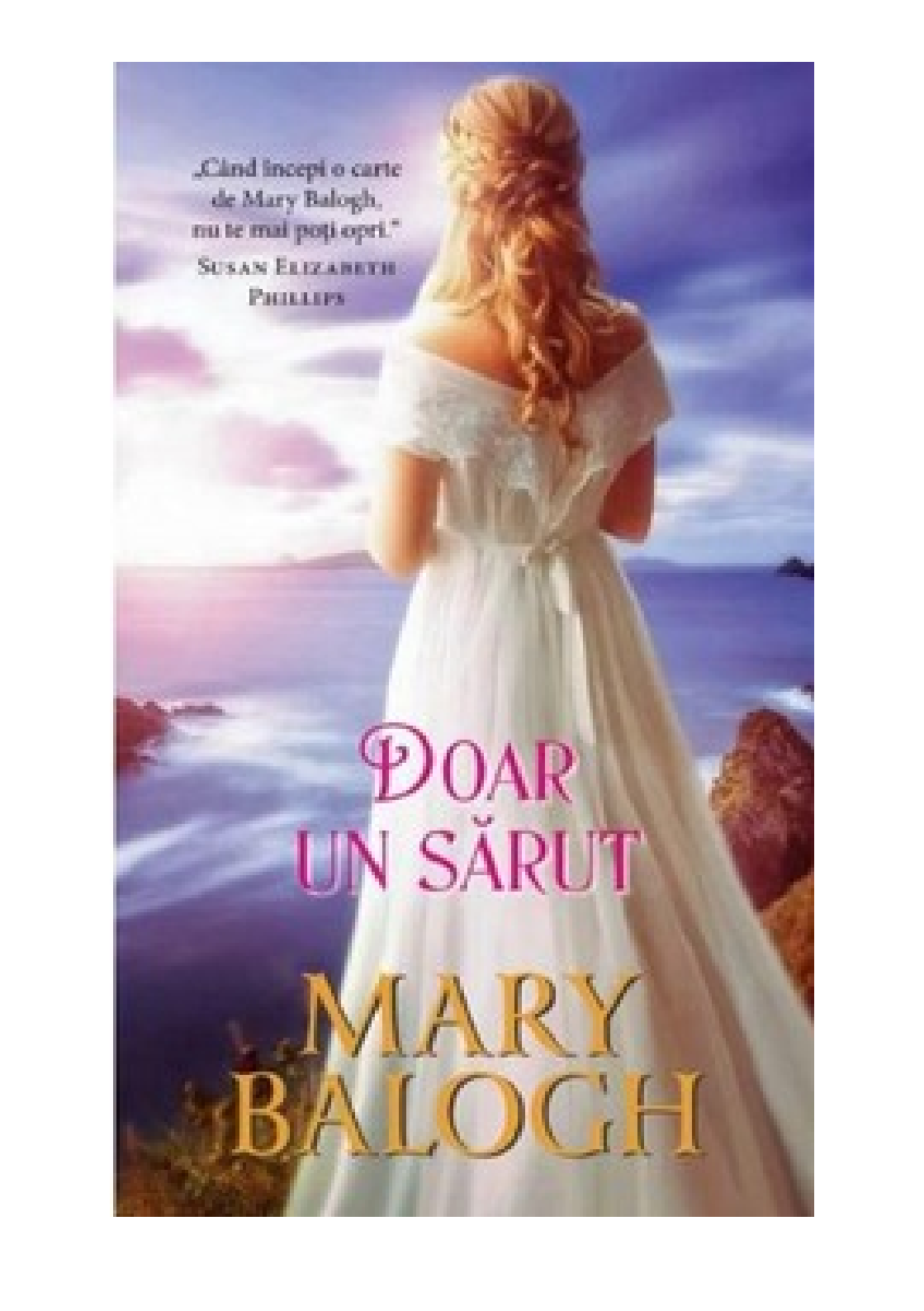

*„Când începi o carte
de Mary Balogh,
nu te mai poți opri.”*

SUSAN ELIZABETH
PHILLIPS

DOAR UN SĂRUT

MARY BALOGH

MARY BALOGH
DOAR UN SĂRUT
SERIA CLUBUL SUPRAVIEȚUITORILOR 6

ONLY A KISS by Mary Balogh

capitolul 1

Percival William Henry Hayes, conte de Hardford, viconte Barclay, era îngrozitor, înfiorător, colosal de plictisit. Sigur că toate aceste descrieri spuneau același lucru, dar chiar era plictisit până în măduva oaselor. Era aproape prea plictisit ca să se miște de pe scaun și să-și reumple paharul în partea opusă a camerei. Nu, era prea plictisit. Sau poate prea beat. Poate că reușise să sece oceanul cu cât băuse.

Își sărbătorea a treizecea aniversare sau cel puțin și-o sărbătorise. Bănuia că de-acum trecuse bine de miezul nopții, ceea ce însemna că ziua lui trecuse, la fel cum trecuse și al doilea deceniu al său de viață, sălbatic, fără griji și inutil.

Fu mulțumit să constate că stătea tolănit în fotoliul său favorit de piele din laterala șemineului aflat în biblioteca casei sale de la oraș, dar nu era singur, așa cum ar fi trebuit să fie la o oră atât de târzie, indiferent cât naiba era ceasul. Prin aburii alcoolului i se păru că-și amintește că petrecuse la clubul White cu o gașcă satisfăcător de mare de tovarăși de rele, având în vedere că era început de februarie, deci deloc sezonul potrivit pentru a fi la Londra.

Nivelul zgometului, își aminti el, escaladase până la punctul în care mai mulți membri mai în vârstă ai clubului se încruntaseră la ei cu severă dezaprobare – fosile bătrâne și moșnegi conservatori cu toții –, iar chelnerii impasibili de regulă începuseră să dea semne de stres și nehotărâre. Cum dădeai afară niște gentlemeni beți, unii de viță nobilă, fără să-i ofensezi și pe ei, și pe membrii familiilor lor până la a patra generație cel puțin?

Dar cum să nu-i dai afară, dacă lipsa acțiunii însemna să provoci furia la fel de nobililor moșnegi conservatori?

Trebuie să fi găsit o soluție amiabilă, pentru că iată, se afla în casa lui, împreună cu câțiva din camarazii săi loiali. Ceilalți trebuie să fi plecat spre alte petreceri sau

poate ajunseseră doar în paturile lor.

— Sid, zise și-și întoarse capul spre spatele fotoliului, fără a risca să-l ridice. După părerea ta informată, am băut oare tot oceanul în seara asta? Nu m-ar mira să o fi făcut. A îndrăznit cineva să mă provoace?

Onorabilul Sidney Welby fixa focul din șemineu cu privirea sau ceea ce fusese focul din șemineu, înainte să-l lase să se stingă fără să mai pună cărbuni sau măcar să cheme un servitor care să facă asta pentru ei.

Se încruntă, cugetând înainte să răspundă.

— Nu se poate face, Perce, zise el. Se realimentează constant din râuri și fluvii și din astea. Pârâiașe și pâraie. Se umple la loc înainte să apuce să se golească.

— Plus că mai și plouă în el, vere, adăugă plin de solitudine Cyril Eldridge, așa cum plouă și pe uscat. Ți se pare doar că ai secat oceanul cu cât ai băut. Și dacă a secat, căci n-a prea plouat în ultima vreme, atunci noi toți am contribuit la asta. Măine o să-mi simt capul de trei ori mai mare și, fir-ar să fie, am o mare bănuială că am fost de acord să-mi însoțesc surorile la bibliotecă sau pe acolo și, după cum știi, Percy, mama nu le va permite să meargă fără însoțitor, doar cu o servitoare. Și ele insistă mereu să plece cu noaptea-n cap, ca nu cumva să le-o ia careva înainte și să ia toate cărțile care merită citite. Plus că la ce se duc așa de devreme în oraș? Beth nu va fi prezentată în societate decât după Paște, deci nu poate să aibă nevoie de atâtea haine! Dar ce să știe un frate? Absolut nimic, dacă e să te iei după surorile mele!

Cyril era unul dintre mulții veri ai lui Percy. Erau doisprezece doar din partea paternă, fiii și fiicele celor patru surori ale tatălui său, și douăzeci și trei din partea maternă, deși părea să-și amintească cum că mătușa Doris, cea mai tânără dintre surori, aștepta din nou un copil, pentru a douăsprezecea oară. Progeniturile ei asigurau o mare parte dintre cei douăzeci și trei de veri, curând douăzeci și patru. Toți verii se înțelegeau bine. Toți îl iubeau, iar el îi iubea pe toți, la fel ca pe unchii și mătușile sale. Nu exista o familie mai strânsă ca a sa, de ambele

părți, paternă și maternă. Era, se gândi Percy, profund deprimat, cel mai norocos muritor.

— Pariul acela, Perce, adăugă Arnold Biggs, viconte Marwood, era că poți să-l trimiți pe Jonesey în comă alcoolică înainte de miezul nopții – o sarcină nu prea ușoară. A alunecat sub masă la doisprezece fără zece. Sforăitul său a fost ceea ce ne-a convins în cele din urmă să plecăm din White. Era cât se poate de deranjant.

— Chiar așa, zise Percy și căscă zdravăn. Un mister rezolvat.

Își ridică paharul, amintindu-și că e gol, îl puse jos cu o bufnitură pe masa de lângă el.

— Fir-ar să fie, viața a devenit îngrozitor de plictisitoare.

— O să te simți mai bine mâine, după ce se mai atenuază șocul împlinirii a 30 de ani, zise Arnold. Sau vreau să zic azi, adică ieri? Da, asta vreau. Acul mic de la ceasul de pe șemineu arată ora trei, dacă nu mă înșel. Doar că soarele nu strălucește, prin urmare trebuie să fie noapte. Deși, în perioada asta a anului e mereu noapte.

— Ce motive ai să fii plictisit, Percy? Întrebă Cyril părând întristat. Ai tot ce-și poate dori un bărbat. Totul.

Percy medită asupra numeroaselor sale binecuvântări. Cyril avea dreptate. Nu putea nega asta. Pe deasupra, pe lângă deja amintita, numeroasa familie iubitoare, crescuse alături de părinți care îl adorau ca pe unicul fiu, unicul copil, după cum se dovedise, deși se străduiseră din răsuputeri să populeze casa cu frați și surori pentru el. Așa că-l răsfățară pe el cu tot ce avea ori putea avea nevoie sau ce își dorea și evident că aveau și mijloacele cu care să facă asta.

Străbunicul patern, cel mai mic dintre fiii unui conte, fiind doar înlocuitorul și nu moștenitorul într-o generație, se lansase în comerțul burghez și acumulase avere. Fiul său, bunicul lui Percy, o transformase într-o avere vastă și o mai și înmulțise căsătorindu-se cu o femeie bogată, dar econoamă, care număra fiecare penny cheltuit. Tatăl lui Percy moștenise tot, cu excepția zestrei mai mult decât

generoase a celor patru surori, acordate la căsătoriile acestora. Apoi mai dublase și mai triplase și el averea, prin investiții abile, și se căsătorise și el cu o femeie cu o zestre sănătoasă.

La moartea tatălui său, cu trei ani în urmă, Percy devenise atât de bogat, încât ar fi fost nevoie de jumătate din viața lui de atunci încolo ca să numere toți penny pe care bunica lui îi păzise cu mare strășnicie. Ba chiar și lirele. Plus că mai era Castleford House, domeniul mare și prosper din Derbyshire, pe care îl cumpăraseră bunicul său, se zvonea cu un teanc de bancnote, ca să dovedească cât e de bine situat în lume.

Percy era și chipeș. Nu avea motive să fie excesiv de modest pe subiectul ăsta. Chiar dacă oglinda mințea sau percepția sa despre ce vedea în oglindă era distorsionată, tot întorcea capete și primea priviri admirative, uneori invidioase pe oriunde mergea, atât de la bărbați, cât și de la femei. Era, așa cum îl informaseră numeroși oameni, chintesența bărbatului înalt, brunet și chipeș. Se bucura de o sănătate de fier și întotdeauna așa fusese – să bată în lemn – ridică mâna și făcu exact asta, bătând în masa de lângă el, făcând să salte și paharul, și pe Sid. Plus că avea și toți dinții, toți decent de albi și în bună ordine.

Deștept era. După ce fusese educat acasă de trei tutori, pentru că părinții nu se puteau îndura să-l trimită departe, la școală, studiasse la Oxford clasicii și se întorsese trei ani mai târziu cu o diplomă în latină și greacă veche. Avea prieteni, avea relații. Bărbații de toate vârstele păreau să-l placă, iar femeile... Ei bine, femeile îl plăceau și ele, ceea ce era avantajos, pentru că și el le plăcea.

Îi plăcea să le farmece, să le facă complimente, să întoarcă file cu note pentru ele la pian, să danseze cu ele, să le scoată la plimbare sau cu trăsura. Îi plăcea să flirteze cu ele. Dacă erau văduve și dornice, îi plăcea să se culce cu ele. Și dezvoltase o tehnică de evitare a capcanelor matrimoniale, care i se întindeau la fiecare colț.

Avusese un număr de amante – deși în momentul acesta nu avea niciuna –, toate foarte drăgălașe și foarte

talentate, toate actrițe scumpe sau curtezane, dorite de mulți dintre bărbații de vârstă sa.

Era puternic și athletic. Îi plăcea să călărească și să boxeze, să se dueleze și să tragă la țintă, la toate acestea excela și toate îi dădeau în ultima vreme o stare de neliniște. În decursul anilor acceptase fel și fel de provocări, cu cât erau mai îndrăznețe și mai periculoase, cu atât mai bine. Gonise cu docarul său spre Brighton în trei dăți diferite, o dată în ambele direcții, luase frâiele unui poștalion încărcat pe Marele Drum de Nord, după ce mituisise vizitiul... și dăduse drumul cailor. Traversase o dată jumătate din Mayfair doar pe acoperișuri și ocazional sărind între ele, fiind provocat să facă asta, adică să nu atingă pământul în traseul său. Traversase aproape toate podurile de pe Tamisa din apropierea Londrei, pe dedesubt. Se plimbase prin cartierele cele mai rău famate și mai periculoase din Londra îmbrăcat de gală, înarmat doar cu un baston și nu cu un baston-sabie. Nimerise într-o bătaie palpitantă cu trei atacatori, după ce bastonul său se ruptese în două și se alesese cu un ochi învinețit pe lângă distrugerea hainelor de gală, spre jalea cu greu reținută a valetului său.

Avusese de-a face cu frați nebuni și cumnați și tați, întotdeauna pe nedrept, pentru că avea mereu grijă să nu compromită vreo lady virtuoaasă sau să trezească așteptări pe care nu intenționa să le îndeplinească. Ocazional acele confruntări se terminau în bătăi, de regulă cu frații. Frații, din experiența lui, tindeau să fie mai iute la mânia ca tații. Se duelase cu un soț căruia nu-i plăcuse cum îi zâmbise Percy soției sale. Percy nici măcar nu vorbise cu ea sau dansase cu ea, îi zâmbise doar pentru că era drăguță și îi zâmbea și ea. Ce ar fi trebuit să facă? Să se încrunte la ea? Soțul trăsese primul, ratând capul lui Percy cu vreo jumătate de kilometru. Percy trăsese și el, ratând urechea stângă a soțului doar cale de două picioare. Intenționase să fie cam un picior, în ultima clipă se răzgândise, ca să fie sigur, și trăsese la distanța de două picioare.

Și, dacă toate astea nu ar fi fost suficient de

norocoase pentru el, mai avea și titluri nobiliare. Titluri, la plural. Bătrânul conte de Hardford, de asemenea viconte Barclay, fusese un fel de rudă de-a lui Percy, din partea acelui stră-străbunic al său. Certurile de familie și înstrăinarea de fiii acelui strămoș, ramura bătrână, care avea titlul și era ascunsă undeva în străfundurile Cornwallului, fuseseră ignorate de ramura tânără. Cel mai recent conte din ramura bătrână avusese un fiu și moștenitor, dar acesta, dintr-un motiv de neînțeles, pentru că nu mai erau alți frați, plecase în Portugalia ca ofițer și se luptase cu armatele lui Napoleon, fiind ucis pentru eforturile sale.

Toată drama unei asemenea catastrofe familiale nu atinsese ramura tânără, care habar n-avusese de ea. Dar totul ieșise la lumină când bătrânul conte muri un an mai târziu, la un an aproape de la moartea tatălui lui Percy, și se dovedi că Percy era unicul moștenitor al titlurilor și al domeniului amărât din Cornwall.

Presupunea că e amărât, căci domeniul nu părea să genereze cine știe ce venit. Percy luase titlul – de fapt nu prea avea de ales, nu că nu îi plăcea să i se spună Hardford sau milord în loc de simplul domn Percival Hayes. Acceptase titlul și ignorase restul, ei bine, aproape tot restul.

Fusese primit în Camera Lorzilor cu pompa și ceremonia cuvenite și își ținuse prima cuvântare într-o după-amiază memorabilă, după ce scrisese și rescrisese, și repetase, și tot repetase, și după numeroase gânduri și vise agitate care aduceau a coșmar. Se așezase la finalul discursului, fiind aplaudat politicos și știind ușurat că nu va mai trebui să rostească vreo altă cuvântare în Camera Lorzilor dacă nu voia. Alesese să facă asta în mai multe ocazii, fără să aibă insomnii din pricina asta.

Fiind în relații amiabile cu regele și cu toți ducii regali, era cât se poate de dorit din punct de vedere social. Devenise deja patron al celor mai buni croitori, cizmari, pălărieri, bărbieri și așa mai departe, dar după ce devenise lord, primea plecăciuni și reverențe la un cu totul alt nivel.

Întotdeauna fusese popular peste tot, pentru că era o raritate printre domnii din nobilime – un bărbat care își plătea facturile la timp.

Și o făcea în continuare, spre uimirea evidentă a tuturor. Își petrecea lunile de primăvară la Londra pentru sesiunea parlamentară și sezonul monden, apoi lunile de vară pe domeniul său sau la una dintre stațiuni, iar toamna și iarna era acasă sau la una dintre numeroasele petreceri la țară, unde era mereu invitat la vânătoare, pescuit sau trageri. Singurul motiv pentru care se afla la Londra la începutul lui februarie anul acesta era pentru că își imaginase o aniversare de 30 de ani pe care mama lui ar putea să i-o organizeze la Castleford. Și cum să o refuzi pe mama pe care o iubești? Nu se cădea, desigur. Mai bine te retrăgeai la oraș ca un băiat neascultător care se ascundea de consecințele cine știe cărei farse de-ale sale.

Da. Ca să rezumăm, era cel mai norocos bărbat de pe pământ. Nu era niciun nor pe cer și, de fapt, nu fusese niciodată. Era o seninătate vastă, fără nori, albastră acolo sus. Nu era defel genul de erou tulburat, rănit, îngândurat și întunecat. Nu fusese niciodată îngândurat din vreun motiv și nici nu făcuse vreodată ceva cu adevărat eroic, ceea ce era destul de trist, dacă stăteai să te gândești. Asta cu partea eroică, adică.

Orice bărbat ar trebui să fie erou măcar o dată în viață.

— Da, totul, fu el de acord cu un oftat, referindu-se la ce spusese vărul său mai devreme. Chiar am totul, Cyril. Și aici, la naiba, e toată problema. Un bărbat care nu are pentru ce să trăiască.

Unul dintre profesorii lui merituoși l-ar fi pocnit pentru afirmația asta cu bastonul peste degete, mai ales pentru formulare.

— Filoso... filosofie la trei dimineața? zise Sidney ridicându-se cu greu în picioare ca să se ducă spre bufet. Ar trebui să mă duc acasă înainte să ne înnozi mințile, Perce. Ți-am sărbătorit ziua cu stil la clubul White. Ar fi trebuit apoi să ne ducem acasă, să ne culcăm. Cum am ajuns aici?

— Cu o trăsură, îi aminti Arnold. Sau te întrebi mai degrabă de ce, Sid? Pentru că eram pe cale să fim dați afară, și Jonesey sforăia și tu ai propus să venim înapoi, și Percy nu a protestat, și toți ne-am gândit că era cea mai grozavă idee care ți-a venit în ultimul an sau chiar de mai mult.

— Îmi amintesc acum, făcu Sidney și-și umplu paharul.

— Cum poți să fii plictisit, Percy, când tu singur recunoști că ai totul? Întrebă Cyril părăd de-a dreptul șocat. Mi se pare al naibii de nerecunoscător.

— Este nerecunoscător, fu Percy de acord. Dar sunt totuși îngrozitor de plictisit. Va trebui probabil să mă duc la Hardford Hall. Sălbăticia Cornwallului, nici mai mult, nici mai puțin. Ar fi măcar ceva ce nu am mai făcut până acum.

Ei, cum apăruse ideea asta în capul lui?

— În februarie? se strâmbă Arnold. Nu lua hotărâri pripite până în aprilie, Perce. Atunci vor fi mai mulți oameni în oraș, iar dorința de a fugi undeva în lume va dispărea fără urmă.

— Mai sunt două luni până în aprilie, zise Percy.

— Hardford Hall! făcu Cyril cu o oarecare repulsie. E la mama naibii, nu-i așa? Nu o să fie nimic de făcut acolo pentru tine, Percy. Doar oi și mlaștini goale, asta pot să-ți promit. Și vânt, și ploaie, și mare. Ți-ar trebui o săptămână doar să ajungi acolo.

— Doar nu vorbești *serios* Perce, nu-i așa? Întrebă Sidney fără măcar să se ostenească să se corecteze.

Oare chiar nu vorbea *serios*? Percy cumpăni chestiunea, chiar dacă un pic cam încețoșat. Sesiunea parlamentului și sezonul monden vor începe de îndată ce trecea Paștele și, în afară de câteva fețe noi și câteva schimbări inevitabile în modă, care să garanteze că toată lumea va trece pe la modiste și croitori, nu va fi nimic care să-l anime și să-l înveselească. Plus că era un pic cam în vârstă pentru tot soiul de provocări care îl amuzaseră când încă nu trecuse de 30 de ani. Dacă se ducea acasă în Derbyshire în loc să stea aici, mama sa se va considera

obligată să-i sărbătorească ziua cu o petrecere în cinstea sa, Doamne ferește. Probabil că ar putea să încerce să se implice în conducerea domeniului, dacă tot se ducea, dar curând va fi, ca de obicei, privit cu o toleranță îndurerată de către administratorul său cât se poate de competent.

Acesta părea într-un fel o extensie a celor trei tutori merituoși din adolescența și copilăria lui Percy.

De ce să nu se ducă în Cornwall? Poate că cel mai bun leac pentru plictiseală ar fi să nu mai fugă de ea, ci să alerge spre ea, să facă tot ce-i stătea în putință ca să o facă tot mai rea. Ei, asta era o idee! Poate că nu ar trebui să cumpănească astfel când era băut. Cu siguranță nu era înțelept să încerce să plănuiască lucruri cât timp mintea îi era atât de încețoșată. Sau să vorbească de planurile sale cu oameni care se așteptau ca el să acționeze doar pentru că asta făcea mereu. Putea la fel de bine să se răzgândească mâine-dimineață, când aburii alcoolului aveau să fi dispărut. Nu, mai bine după-amiază.

— De ce n-aș fi serios? Întrebă el, fără să se adreseze în mod special cuiva în particular. Locul e în proprietatea mea de doi ani deja și nu l-am văzut. Va trebui la un moment dat să-mi fac apariția acolo – mai bine mai devreme decât mai târziu – ori, în cazul acesta, mai târziu decât mai devreme. Lordul domeniului și toate astea. Dacă mă voi duce acolo, va trece timpul într-un fel, măcar până când lucrurile se vor mai anima un pic la Londra. Poate că după o săptămână sau două mă voi bucura să mă întorc aici și o să mă consider norocos cu fiecare kilometru lăsat în urmă. Sau – cine știe? Poate că mă voi îndrăgosti de locurile acelea și voi rămâne acolo pentru totdeauna, amin. Poate că voi fi încântat să fiu Hardford sau de la Hardford Hall. Nu sună prea grozav, este? Ai zice că acel conte ar fi avut imaginația necesară să găsească un nume mai potrivit pentru locul acela? Heap Hall? Hardford de la Heap Hall?

Doamne, cât era de beat!

Trei perechi de ochi se uitau la el cu diverse stări de neîncredere. Stăpânii acelor ochi păreau ușor descompuși și în general cam jerpeliți.

— O să vă rog să mă scuzați, zise Percy, ridicându-se brusc în picioare și descoperind că măcar nu era atât de beat încât să nu se țină pe picioare. Cred că ar trebui să scriu cuiva de la Hardford și să-i previn să înceapă să îndepărteze pânzele de păianjen. Menajerei, dacă o exista vreuna. Valetului, dacă o exista vreunul. Îmi trimite în fiecare lună un raport de cinci rânduri, cu o scriere microscopică. O să-i scriu lui. Să-l avertizez să cumpere o mătură mare și să găsească pe cineva care știe cum s-o folosească.

Căscă de-i trosniră fălcile și rămase în picioare până când își conduse prietenii la ușa de la intrare și pe treptele care duceau spre scuarul din fața casei. Se asigură că rămăseseră toți în picioare și că găsiseră ieșirea din scuar.

Se așază să scrie scrisoarea înainte să-i treacă cheful de a pleca și apoi o alta în care-i explica mamei sale unde pleca. Altminteri ar fi fost îngrijorată pentru el, dacă dispărea brusc de pe fața pământului. Lăsă ambele misive pe tava din hol, ca să fie trimise de dimineață și se târî sus, în pat. Valetul îl aștepta în garderobă, deși i se spusese că nu era nevoie. Omul avea stofă de martir.

— Sunt beat, Watkins, anunță Percy, și am 30 de ani. Am tot ce-mi doresc, așa cum mi-a amintit mai devreme vărul meu, și sunt atât de plictisit, încât să mă dau dimineața jos din pat mi se pare un efort inutil, pentru că seara trebuie oricum să mă bag la loc în pat. Măine – mai bine zis azi – poți să-mi faci bagajele pentru un drum la țară. Plecăm în Cornwall, la Hardford Hall. Reședința contelui. Eu sunt contele.

— Da, milord, zise Watkins, fără ca expresia sa de demnitate distantă să se schimbe.

Probabil că ar fi reacționat la fel și ar fi arătat la fel dacă Percy l-ar fi anunțat că plecau spre America de Sud să exploreze Amazonul în căutarea vânătorilor de capete. Existau oare vânători de capete în Amazon?

Nu conta. Pleca în fundul Cornwallului. Probabil că o luase razna. Poate că trezia îl va face să gândească rațional din nou.

Mâine.

Sau poate că era astăzi, mai târziu?

Da, asta era.

Doar îi spusese mai devreme asta lui Watkins.

capitolul 2

Imogen Hayes, Lady Barclay, era în drum spre Hardford Hall din satul Porthdare, aflat la trei kilometri distanță. De regulă mergea călare sau cu șareta, dar azi hotărâse că avea nevoie de mișcare. Mersese până în sat pe marginea drumului, dar alesese să o ia pe poteca de pe stânci la întoarcere. Asta însemna încă aproape un kilometru în plus, dar și urcușul din valea râului unde era situat satul pe o pantă care era considerabil mai abruptă decât drumul. Dar ei chiar îi plăcea să-și forțeze mușchii și îi plăcea și perspectiva asupra mării neîntreruptă de obstacole în dreapta, iar în spatele ei satul cu colibele de pescari adunate în estuar și bărcile legănându-se pe ape.

Îi plăcea țipătul trist al pescărușilor care planau deasupra ei și intrau în picaj deasupra și dedesubtul ei. Îi plăcea sălbăticia tufelor de grozamă, care creșteau dese de jur-împrejurul ei. Vântul era rece și îl simțea prin haine, deși venea din spate, însă îi plăcea sunetul sălbatic și mirosul de sare, dar și senzația de profundă solitudine pe care o aducea cu el. Își ținea marginile mantoului de iarnă cu mâinile înmănușate. Nasul și obrații îi erau probabil roșii și luceau ca un far.

Fusese în vizită la prietena ei Tilly Wenzel, pe care nu o văzuse de dinainte de Crăciun, sărbătoare pe care o petrecuse în casa fratelui ei, casa copilăriei ei, la 35 de kilometri nord-est de acolo. Avusese ocazia de a admira o nepoată nouă și de a răsfăța trei nepoți. Se simțise bine

săptămânile acelea, dar nu era obișnuită cu agitația și zgomotul continuu și cu obligația neîntreruptă de a fi sociabilă. Era obișnuită să locuiască singură, deși nu-și permisesese niciodată să fie ca un pustnic.

Domnul Wenzel, fratele lui Tilly, se oferise să o conducă acasă, subliniind faptul că drumul de întoarcere era la deal și destul de abrupt pe alocuri. Ea refuzase, argumentând că ar trebui să o viziteze pe bătrâna doamnă Park, care era ținută la pat, după ce căzuse și-și învinetise șoldul. Vizita însemnase să stea pe scaun și să asculte timp de patruzeci de minute toate detaliile sinistre ale accidentului. Dar oamenii bătrâni se simțeau singuri uneori, Imogen înțelegea asta și patruzeci de minute din timpul ei nu erau un sacrificiu prea mare. Iar dacă i-ar fi îngăduit domnului Wenzel să o conducă acasă, el ar fi început să depeze amintiri din copilărie, cu Dicky, soțul defunct al lui Imogen, și apoi s-ar fi lansat treptat în obișnuitele galanterii ciudate față de ea.

Imogen se opri să-și tragă răsuflarea când ajunse deasupra văii, iar poteca se mai îndreptase un pic, de-a lungul platoului de deasupra. Încă mai urca, treptat către zidul de piatră care înconjura parcul de la Hardford Hall pe trei laturi – stâncile și marea formau a patra latură. Se întoarse să se uite în jos, în vreme ce vântul îi scutura marginea bonetei, tăindu-i aproape răsuflarea. Degetele o furnicau în interiorul mănușilor. Cerul plumburiu se întindea deasupra, iar marea înspumată și cenușie se întindea dedesubt, sub marginea potecii. Cenușiul era peste tot. Chiar și mantoul ei era cenușiu.

Preț de o clipă, starea ei de spirit amenință să se schimbe și ea.

Dar își scutură ferm capul și își continuă drumul. Nu va ceda în fața depresiei. Era o bătălie pe care o purta adesea și încă nu pierduse.

În afară de asta, mai era luna următoare vizita anuală la Penderris Hall, la cincizeci de kilometri distanță de acolo, în partea estică a Cornwallului, de care se bucura, căci momentul se apropia. Penderris Hall era proprietatea lui

George Crabbe, duce de Stanbrook, un văr de-al doilea al mamei ei și unul dintre cei mai buni prieteni ai ei din întreaga lume – unul din șase astfel de prieteni. Împreună, cei șapte formau un fel de Club al Supraviețuitorilor. La un moment dat petrecuseră trei ani împreună la Penderris, toți suferind de pe urma diverselor răni cu care se aleseseră în războaiele napoleoniene, deși nu toate rănilor erau fizice. A ei nu fusese. Soțul ei fusese ucis în timp ce se afla în captivitate, fiind torturat în Portugalia, iar ea fusese de față la suferința lui. Fusese eliberată din captivitate după moartea lui, de fapt fusese trimisă înapoi regimentului cu toată pompa și curtoazia, de către un colonel francez, sub steagul alb al păcii. Dar nu fusese scutită de suferință.

După trei ani petrecuți la Penderris, fiecare își urmărea drumul său, toți șapte, cu excepția lui George, desigur, care era deja acasă. Dar stabiliseră să se întâlnească din nou în fiecare an câte trei săptămâni, la începutul primăverii. Anul trecut se întâlniseră la Middlebury Park în Gloucestershire, care era căminul lui Vincent, viconte Darleigh, deoarece soția lui tocmai născuse primul copil, iar el nu era dispus să îi lase singuri atâta vreme. Anul acesta, al cincilea al reuniunilor lor, se întorceau la Penderris. Dar acele săptămâni, indiferent unde le petreceau, erau de departe favoritele lui Imogen din tot anul. Întotdeauna îi părea rău că pleacă, dar niciodată nu le arăta celorlalți cât de mult. Îi iubea pe toți total și necondiționat, pe acei șase bărbați. Dragostea asta nu avea o componentă sexuală, chiar dacă toți erau foarte chipeși și atrăgători, fără excepție. Îi cunoscuse atunci când ideea unei astfel de atracții nu intra în discuție. Așa că, în schimb, ajunsese să îi adore. Erau prietenii ei, camarazii ei. Frații ei, inima și sufletul ei.

Își șterse o lacrimă de pe față cu o mână nerăbdătoare și își reluă drumul. Mai avea câteva săptămâni de așteptat...

Trecu pârleazul care separa drumul public de cel privat, care continua prin parc. Acolo se bifurca, iar prin puterea obișnuinței, ea o luă spre dreapta, pe poteca spre casa ei mai degrabă decât spre conac.

Era casa văduvei din colțul sud-estic al parcului, aproape de stânci, dar pe o adâncitură de teren și protejată de vânturile de pe creastă de stânci înalte care o înconjurau pe aproape jumătate din ea, ca un fel de potcoavă. Ea întrebase dacă poate locui acolo când se întorsese după trei ani petrecuți la Penderis. Ținuse mult la tatăl lui Dicky, contele de Hardford, așa indolent cum era, ținuse mult la mătușa Lavinia, sora lui necăsătorită, care locuise toată viața la Hardford. Dar Imogen nu fusese în stare să accepte perspectiva de a locui în casa mare cu ei.

Socrul ei nu fusese prea încântat de cererea ei. Casa văduvei fusese neglijată mulți ani, protestase el, abia dacă era locuibilă. Dar nu era nimic în neregulă cu ea, constatase Imogen, nimic ce nu ar fi putut fi rezolvat cu o curățenie și o aerisire zdravene, deși acoperișul nu era în formă prea bună. Dar doar după ce contele nu mai avusese alte argumente, Imogen află adevăratul motiv al reținerii sale. Pivnița casei văduvei fusese folosită regulat pentru depozitarea mărfurilor de contrabandă. Contelui îi plăcea coniacul franțuzesc și probabil că era bine aprovizionat la un preț foarte mic sau poate chiar gratis de o bandă de contrabandiști recunoscători că le permitea să-și desfășoare operațiunile în zonă.

Fusese destul de necăjită să afle că socrul ei era încă implicat în afacerea asta dubioasă, uneori periculoasă, la fel ca pe vremea când Dicky mai era acasă. Implicarea sa fusese un motiv serios de ceartă între tată și fiu, unul din motivele pentru care soțul ei decisese să se înscrie în armată, alegând să plece mai degrabă decât să se tot certe cu tatăl său.

Contele fusese de acord să golească pivnița de toată marfa de contrabandă și să sigileze ușa de afară care ducea în pivniță. Schimbasese încuietorile de la ușa principală și toate cheile îi fuseseră încredințate lui Imogen. Ba chiar o asigurase din proprie inițiativă că va pune capăt comerțului cu marfă de contrabandă de pe porțiunea aceea de coastă care se învecina cu domeniul Hardford, deși Imogen nu pusese prea mare preț pe cuvântul său. Nu mai menționase

nimănui despre contrabandă, pornind de la teoria că ceea ce nu se știa nu avea cum să-i facă rău. Era o atitudine de slăbiciune morală, dar... Ei bine, nu prea voia să se gândească la asta.

Se mutase în casa văduvei și era fericită acolo, ei bine, cât de fericită putea să fie, oricum.

Se opri acum la poarta grădinii și se uită în sus. Dar nu, miracolul nu se întâmplase de ieri până azi. Casa tot nu avea acoperiș.

Prin acesta curgea de când locuia Imogen acolo, dar anul trecut fuseseră folosite atâtea oale ca să oprească inundațiile, încât etajul casei începuse să semene cu o cursă cu obstacole. Era evident că nu mai ținea doar cu cârpeala ici și colo. Întreg acoperișul trebuia înlocuit, și ea intenționase să se ocupe în primăvară de asta. Pe timpul unei furtuni deosebit de puternice în decembrie, însă, o bună bucată din acoperiș fusese smulsă de vânt, în ciuda poziției destul de apărute a casei, și nu avusese de ales decât să aranjeze ca lucrarea să se facă în cea mai proastă perioadă din an. Din fericire, exista un meșter specialist la zece kilometri în susul râului în satul Meirion, care promisese că va monta acoperișul până se întorcea ea de la fratele ei. Desigur, dacă vremea ținea cu ei. Ianuarie era de obicei secetos.

Dar când se întorsese, o săptămână mai târziu, constatare că lucrarea nici măcar nu începuse încă. Când îl luase la întrebări, meșterul îi explicase că o așteptase să se întoarcă, deoarece trebuia să știe exact ce-și dorea, se pare că formularea „un acoperiș nou” nu fusese destul de clară. Lucrătorii lui ar fi trebuit să fie aici săptămâna asta, dar deocamdată se remarcă prin absență. Va trebui să-l trimită pe unul dintre servitori cu încă o reclamație scrisă.

Era foarte frustrant, pentru că fusese nevoită să se mute în Hardford Hall cât dura lucrarea. Nu era un efort prea mare, își tot spunea ea. Măcar avea unde să se ducă. Și întotdeauna îi plăcuse de mătușa Lavinia. În primul an după moartea fratelui ei, mătușii Lavinia îi veni ideea că avea nevoie de o însoțitoare, ca să nu o bârfească lumea. O

alesese pe doamna Ferby, verișoara Adelaide, o văduvă bătrână, căreia îi plăcea să explice oricui nu avea de ales decât s-o asculte cu voce de stentor că fusese căsătorită preț de șapte luni la 17 ani și devenise văduvă la 18, scăpând astfel de sclavia căsătoriei.

Ani în șir după tragedia ei, verișoara Adelaide făcea vizite scurte, zicea ea, rudelor nefericite, căci nu prea avea mijloace de subzistență. Rămânea acolo până când sosea o invitație de la alte rude, pentru o vizită „scurtă”.

Mătușa Lavinia o invitase de bună voie să vină și să locuiască pentru totdeauna la Hardford, iar verișoara Adelaide sosise prompt și se instalase. Mătușa Lavinia mai adunase încă un hoinar. Îi aduna la fel cum alți oameni colecționau scoici sau cutiuțe de tutun.

Nu, nu era un efort prea mare să locuiască la conac, își zise Imogen înainte să întoarcă spatele imaginii deprimante a casei fără acoperiș. Doar că, în curând, a locui acolo ar putea deveni mult mai rău, pentru că sosea contele de Hardford la Hardford.

Meșterul acela merita să fie biciuit.

Noul conte venea pentru o perioadă nedefinită de timp. Titlul său nu era chiar așa de nou, de altfel. Era în posesia lui de la moartea socrului lui Imogen, cu doi ani în urmă, dar nu scrisese și nici nu apăruse de atunci și nici nu se interesase de moștenirea sa. Nu sosise nici măcar o scrisoare de condoleanțe pentru mătușa Lavinia, nimic.

Fusese destul de ușor să uite de el, să pretindă că de fapt nu exista. Că el uitase complet de ei toți de aici.

Nu știau nimic despre el, oricât de ciudat ar părea. Ar putea avea orice vârstă, de la 10 la 90 de ani, deși 90 nu părea plauzibil, pentru că scrisoarea livrată administratorului de la Hardford în dimineața asta fusese scrisă chiar de conte. Era scrisă destul de mâzgălit și inegal, dar de o mână inconfundabil adultă și era foarte scurtă, îl informa pe domnul Ratchett că domnia sa, contele, dorea să vină încetisor spre Cornwall pentru că deocamdată nu avea prea multe de făcut și că ar fi recunoscător dacă ar putea găsi Hardford Hall pregătit să

primească oaspeți. Și să se afle în posesia unei măhuri.

Era o scrisoare extraordinară. Imogen suspecta că bărbatul care scrisese scrisoarea și o semnase, probabil însuși contele, căci semnătura și scrisul se asemănau, fusese beat.

Nu era un gând prea reconfortant.

În posesia unei măhuri?

Nu știau dacă era căsătorit sau burlac, dacă venea singur sau cu soția și zece copii, dacă era dispus să împartă conacul cu trei femei sau dacă se aștepta ca ele să se mute în casa văduvei, cu acoperiș sau fără. Nu știau dacă era prietenos sau arțăgos, gras ori slab, chipeș sau urât. Sau bețiv. Dar venea. Încetișor sugera un progres lent. Aveau cu siguranță cel puțin o săptămână să se pregătească pentru sosirea sa, poate chiar mai mult.

Să sosească încetișor spre marginea Cornwallului. Auzi! În februarie.

Că nu avea nimic altceva de făcut pe moment! Într-adevăr!

Ce fel de om era?

Și ce era treaba asta cu mătura?

Imogen se îndreptă spre conac cu pași înceți în ciuda frigului. Biata mătușă Lavinia era agitată de când plecase Imogen mai devreme. La fel ca doamna Attlee, menajera, și doamna Evans, bucătăreasa. Verișoara Adelaide, deloc tulburată și înfaptă bine în scaunul din salon, de lângă șemineu, declarase hotărâtă că mai degrabă îngheață iadul decât să se agite ea pentru sosirea unui bărbat.

Deși acel bărbat îi asigura, chiar și fără să știe, un acoperiș deasupra capului. Imogen decisese că era timpul să meargă în sat să o viziteze pe Tilly.

Dar nu putea să-și mai amâne întoarcerea. O, cât tânjea după solitudinea din casa văduvei.

Unul dintre grăjdari conducea un cal în direcția grajdurilor, văzu ea în timp ce înainta pe pajiște. Era un cal pe care nu-l știa, dar pe care l-ar fi recunoscut dacă aparținea vreunuia dintre vecini.

Cine...?

Poate că...

Dar nu, era mult prea devreme. Poate că era un alt mesager, pe care îl trimisese înainte. Dar... pe armăsarul acela splendid? Se apropie de ușile principale cu o presimțire. Le deschise și păși înăuntru.

Valetul era acolo, arătând la fel de impasibil ca de obicei. Mai era și un domn necunoscut.

Prima impresie a lui Imogen despre el fu de energie masculină copleșitoare. Era înalt și bine făcut. Îmbrăcat în costum de călărie, cu o haină lungă cenușie și cu cel puțin o duzină de curelușe de prindere pe umăr, cizme negre de piele care arătau moi și scumpe în ciuda stratului de praf așezat pe ele. Purta joben și mănuși de piele, închise la culoare. Într-o mână ținea o cravașă. Părul, după cât putea vedea, era foarte negru și ochii foarte albaștri. Și era copleșitor de chipeș, de ți se tăiau picioarele.

A doua impresie, care o urmă îndeaproape pe prima, era că tipul avea o părere foarte bună despre propria persoană și destul de proastă despre toți ceilalți. Arăta nerăbdător și îngrozitor de arogant. Se întoarse, se uită la ea, fixând apoi semnificativ ușa din spatele ei, pe care ea o închisese și apoi din nou la ea, cu sprâncenele perfect arcuite, ridicate.

— Și dumneavoastră cine naiba mai sunteți? vru el să știe.

Fusese o călătorie lungă și obositoare, ca să nu mai spunem că și friguroasă, a cărei mare parte Percy o parcursese călare. Grăjdarul său conducea șareta sa de curse, iar undeva în spatele celor doi venea cu trăsura Watkins, bosumflat, dar stoic, înconjurat de atâtea bagaje și cutii, încât orice muritor de rând pe lângă care trecea și care ar fi putut să-l admire nu l-ar fi zărit. Lui Watkins nu-i plăcea asta. Dar era în continuare bosumflat – stoic însă – pentru că el avusese de gând să mai ia o trăsură cu bagaje, nu pentru a distribui bagajele între cele două trăsuri, ci pentru a dubla cantitatea de bagaje. Percy refuzase.

Aveau să stea o săptămână, maximum două, pentru Dumnezeu. Pe drumul călare prin Devon și Cornwall i se

părase că lasă în urmă civilizația și că își croia drum prin sălbăticie. Peisajul era sălbatic și întunecat, marea mereu prezentă de un cenușiu asortat cu cerul. Oare prin părțile astea de lume soarele nu mai strălucea niciodată? Dar nu se spunea oare că în Cornwall era mai cald decât în restul Angliei? Nu credea asta nici măcar o clipă.

Până apăru în zare Hardford, Percy ajunsese din cale afară de plictisit. Era iritat. De el însuși. Ce naiba îl apucase? Răspunsul era evident! Băutura era de vină. Anul viitor va găsi un mod diferit de a-și sărbători ziua de naștere. O să-și tragă un scaun lângă foc acasă, se va înveli pe umeri cu un șal de lână, își va propti picioarele pe șemineu cu o cană de ceai cu lapte lângă el și va citi Homer – în greacă. Ah, își va pune și o scufie cu ciucure pe cap.

Hardford Hall fusese construit la malul mării, ceea ce nu era deloc surprinzător. Unde să construiești în altă parte în Cornwall? Camerele din față, mai ales cele de la ultimul etaj, aveau probabil vedere panoramică, splendidă peste mare – asta dacă erau locuibile și ceea ce vedea nu era doar o fațadă goală care ascundea doar moloz. Tot ce vedea sugera că nu e vorba de o grămadă de moloz, totuși.

Conacul era din piatră cenușie, solidă, cu o structură palladiană, mai degrabă vilă decât conac, și deși avea iederă pe ziduri, aceasta arăta de parcă era ținută sub control de una sau mai multe mâini de om. Casa fusese construită pe o pantă ușor ascendentă, probabil ca să arate mai impunătoare. Dar era și adăpostită din spate și parțial pe ambele laturi de brațele unor stânci și de arbori care formau vara probabil o grădină colorată. Poziția probabil o salvase să fie luată de vânturile puternice și dusă prin Devon sau Somerset. Vântul părea să fie omniprezent în partea asta a veselei Anglii.

Nu departe se zăreau stânci sălbatice pe malul mării, dar măcar casa nu era pe marginea lor. Era o distanță considerabilă de la stânci până la conac. Și din câte își putea da seama, conacul era înconjurat de un parc cu ziduri pe care creștea iederă, și aceasta îngrijită, la fel ca cea de pe conac. Erau paturi de flori, fără flori, desigur, dar nu se

vedeau nici buruieni. Se părea că parcul era despărțit de stânci de un șir de tufe de grozămă, nu de un zid.

Până când ajunsese călare la terasa casei și făcuse semn unui băiat, care scosese capul de la grajduri să-i ia calul, Percy ajunsese să spere că măcar nu-și va petrece restul zilei ștergând pânze de păianjen. Poate chiar avea personal aici, cel puțin o menajeră. La urma urmei, exista măcar un grăjdar în curte și măcar un grădinar sau doi. Poate – oare să îndrăznească să spere – poate chiar un bucătar. Poate că exista chiar o cameră încălzită, cu foc în șemineu. Și, într-adevăr, la o privire în sus, observă bine-venita priveliște a fumului ieșind dintr-unul dintre coșuri.

Urcă treptele de la intrarea principală. Acestea fuseseră măturate de curând, iar ciocanul de alamă de la ușă fusese lustruit. Nu-i veni să-l folosească, așa că răsuci ambele mâner și constată că ușa nu era închisă și păși înăuntru, descoperi un hol bine proporționat cu gresie în alb și negru pe jos și mobilă veche, închisă la culoare care fusese lustruită ca să strălucească, portrete vechi atârdate pe pereți în rame grele, cel mai mare reprezentând un domn cu o perucă mare, albă și o haină lungă brodată, pantaloni până la genunchi, cu șosete albe și pantofi cu rozete și tocuri înalte roșii. Patru ogari zvelți de vânătoare erau așezați într-un tablou agreabil în jurul lui.

Un fost conte, presupuse el. Poate unul dintre strămoșii săi?

Preț de câteva clipe, holul rămase gol și Percy se simți ușurat că totul era curat și îngrijit, dar era nedumerit de ce era așa. Cine naiba locuia aici?

Un bărbat cărunt și mai bătrân intră scârțâind pe hol, venind din spatele casei. La fel de bine putea să aibă cuvântul valet tatuat pe frunte. Nu putea să fie altceva. Dar un valet într-o casă goală?

— Eu sunt Hardford, zise Percy scurt, bătând cu cravașa în cizmă.

— Milord, făcu valetul, înclinându-se ușor și scârțâind alarmant când o făcu.

Corset? Sau doar oase bătrâne, neunse?

— Și dumneata ești? se interesă Percy, rotindu-și impacientat mâna liberă.

— Crutchley, milord!

Ah, un taciturn.

Apoi, o pisică destul de jigărită intră în goană pe hol, se opri brusc, își arcui spinarea și mârâi la Percy, de parcă l-ar fi confundat cu un câine și apoi dispăru la fel de iute cum apăruse.

Și după aceea ușa din față se deschise și se închise în spatele său, și el se întoarse să vadă cine avusese tupeul să intre în conac pe ușa principală, fără măcar să bată.

Era o femeie, încă tânără, deși nu era fată. Era îmbrăcată într-o pelerină și o bonetă cenușii, poate ca să devină invizibilă în exterior. Era înaltă și subțire, deși cu pelerina pe ea era imposibil să-ți dai seama dacă avea ceva rotunjimi pe dedesubt, care să o facă mai interesantă. Părul era aproape blond, dar nu de tot. De sub bonetă nu se vedea mare lucru, nici măcar o buclă. Fața îi era lungă și ovală, cu pomeți înalți, ochi mari, gri-cenușii, nasul drept și o gură lată, care părea să acopere niște dinți ușor proeminenți. Arăta de parcă ar fi ieșit dintr-o saga nordică. Fața ar fi putut fi frumoasă, dacă ar fi avut măcar o expresie care s-o anime. Dar ea nu făcu decât să-l privească fix, de parcă l-ar fi cântărit. În casa lui.

Asta fu prima lui impresie despre ea. A doua, urmând-o iute pe prima, era că femeia era la fel de atrăgătoare sexual ca o coloană de marmură. Și în mod ciudat faptul că aducea bucluc. Nu era obișnuit să aibă de-a face cu femei care semănau cu coloane de marmură – și care intrau neanunțate și neinvitate în casa sa, privindu-l fără admirație și fără a se fâstâci ori a utiliza alte trucuri feminine. Deși la cât de roșie era în obraji și pe nas de la vântul și frigul de afară, era greu să-ți mai dai seama dacă se îmbujorase la vederea lui. Măcar culoarea stătea dovadă că nu era de marmură.

— Și dumneavoastră, cine naiba sunteți? o întrebă el.

Ea provocase lipsa de politețe intrând fără să aibă bunul-simț să bată la ușă. Chiar și așa, nu era obișnuit să

fie nepoliticos cu femeile.

— Imogen Hayes, Lady Barclay, îi răspunse ea.

Ei, asta chiar era bună. Dacă informația ar fi fost urmată de un pumn, cu siguranță l-ar fi lăsat lat.

— Am cumva amnezie? o întrebă el. M-am căsătorit cu dumneavoastră și nu-mi amintesc? Din câte știu, eu sunt lordul Barclay. Viconte de, adică, pentru a fi exact.

— Dacă v-ați fi căsătorit cu mine, zise ea, ceea ce, slavă Cerului, nu e cazul, atunci m-aș fi prezentat drept contesa de Hardford, nu credeți? Dumneavoastră sunteți contele, presupun?

El se întoarse ca să o privească mai bine. Avea o voce profundă, catifelată – care putea avea și venin. Iar dinții nu erau proeminenți. Doar că buza ei de sus era ușor curbată. Era o trăsătură care putea fi interesantă. Ar fi fost chiar fermecătoare, dacă ea ar fi fost fermecătoare. Dar nu era.

Nu era obișnuit să simtă animozitate față de nici o femeie, mai ales împotriva unei femei tinere. Se pare că în cazul acesta făcea o excepție.

Într-un târziu îi pică fisa.

— Sunteți văduva fiului predecesorului meu, zise el.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu știam că are una, explică el. O soție, vreau să spun. Văduvă acum. Și locuiți aici?

— Temporar, răspunse ea. De regulă locuiesc în casa văduvei, de acolo. Ea arată vag spre vest. Dar deocamdată se lucrează la înlocuirea acoperișului.

Fu rândul lui să ridice din sprâncene.

— Nu am fost informat de cheltuiala asta.

Sprâncenele ei rămaseră ridicate.

— Nu sunt cheltuielile dvs, îl informă ea. Nu sunt o sărăntoacă.

— Cheltuiți bani pentru o proprietate care se presupune că e a mea? se interesă el.

— Sunt nora contelui decedat, zise ea, văduva fiului său. Consider casa văduvei ca fiind a mea din toate punctele practice de vedere.

— Și ce se va întâmpla dacă vă recăsătoriți? întrebă

el. Mi se va cere atunci să vă restitui costul acoperișului?

De ce naiba se interesa de asta, când abia ajunsese? Și de ce era atât de îngrozitor de urâcios? Pentru că femeile din marmură i se păreau dezgustătoare? Nu, nu la plural? Nu mai întâlnise niciuna până acum. Ochii ei, care puteau fi foarte frumoși, erau lipsiți de orice fel de căldură.

— Asta nu se va întâmpla, îi zise ea. Nu mă voi recăsători și nu vă voi cere să-mi restituiți cheltuiala.

— Nu vă vrea nimeni? Acum își pierduse chiar orice urmă de politețe.

Ar fi trebuit să se scuze profund și chiar acum. În schimb se uită la ea încruntat.

— Ce vârstă aveți?

— Nu sunt deloc sigură că vârsta mea vă privește. Așa cum nu vă privește nici lista mea de curtezani sau lipsa acestora. Domnule Crutchley, îndrăznesc să afirm că domnul conte de Hardford dorește să fie condus în apartamentele sale ca să dea jos colbul drumului și să-și schimbe hainele. Aduceți ceaiul în salon într-o jumătate de oră, vă rog! Lady Lavinia este probabil nerăbdătoare să-și cunoască vărul.

— Lady Lavinia? făcu el, sfredelind-o cu privirea.

— Lady Lavinia Hayes, îi explică ea, este sora contelui decedat. Locuiește aici. Așa cum, în momentul acesta, locuiește aici și doamna Ferby, însoțitoarea și vara ei pe linie maternă.

El continuă să o sfredească cu privirea. Dar nu exista nici cel mai mic indiciu că s-ar amuza pe socoteala lui.

— Nu în casa văduvei, când are acoperiș?

— Nu, aici, zise ea. Domnule Crutchley, vă rog!

— Urmați-mă, milord! zise valetul exact când Percy percepse zgomot de roți apropiindu-se afară. Șareta sa, ghici el. Preț de o clipă luă în considerare să țâșnească pe ușă, ordonându-i grăjdarului să dea bice cailor, de preferat în direcția Londrei. Dar era păcat să-și lase armăsarul preferat în urmă.

Se întoarse în schimb și urmă valetul care dădea să

plece din hol. Mai dura până sosea Watkins cu bagajele. Lady Barclay, Lady Lavinia Hayes și doamna Ferby vor trebui să se mulțumească să-l cunoască la ceai acoperit încă de praf.

Trei femei! Minunat! Leacul perfect pentru plictiseală și orice altceva l-ar mai fi chinuit.

Asta trebuia să-i fie învățătură de minte să nu mai ia decizii pripite când era cu mintea aburită de alcool.

capitolul 3

— Am verificat așternuturile cu mâinile mele, zise mătușa Lavinia. Sunt foarte sigură că au fost bine aerisite. Sper că nu va face febră de la dormitul pe ele.

— Sigur că nu va face febră, o asigură Imogen.

Toate așternuturile de la Hardford erau bine aerisite, deoarece erau depozitate în dulapuri cu aerisire când nu erau folosite.

— Doar să nu fie un domn mai în vârstă, care suferă deja de febră, adăugă mătușa Lavinia. Sau de reumatism. E mai în vârstă, Imogen?

— Nu, nu este, îi spuse Imogen.

— Dar e căsătorit? Are copii? Vor veni și ei, și soția aici? O, e foarte trist, că știm atât de puține despre el. Nu sunt de acord cu certurile de familie. Niciodată nu am fost și nu am ținut supărări. Dacă nu poate exista pace, armonie și iubire în familii, atunci care mai e rostul lor?

— Arată-mi o familie care susține că trăiește în pace, armonie și iubire, Lavinia, zise verișoara Adelaide, iar eu voi conduce vânătoarea după scheletele din dulapuri. Atâta agitație pentru un bărbat!

— Nu pot să cred că am fost atât de prinsă cu pregătirile pentru el încât nu l-am auzit sosind. Dar nu aveam de unde să ghicim că va sosi atât de repede, nu-i așa? Ce o să creadă despre mine?

— Trebuie să fii mai mult ca mine, Lavinia, zise din

nou verișoara Adelaide și să nu-ți pese ce crede lumea despre tine. Cu atât mai puțin un bărbat.

Mătușa Lavinia fusese îngrozită să afle că ratase sosirea contelui și evident și datoria ei de a-l întâmpina cu o reverență în holul conacului. Acum era așezată în salon, arătând încordată ca un arc, așteptând apariția contelui la ceai.

— Nu m-am gândit să întreb dacă e căsătorit, zise Imogen.

Dacă era, îi era milă de contesă din tot sufletul. Nu se întâmpla prea des să îi displace ceva atât de profund, cel puțin nu la prima vedere. Dar contele de Hardford reprezenta tot ce detesta la un bărbat. Era nepolitic, arogant și poruncitor. Fără îndoială până acum nu-l trăsesese nimeni la răspundere. Era genul care era admirat și urmat slugarnic de bărbați și adorat de femei. Cunoștea genul. Popotele ofițerilor pe care le cunoștea erau pline de tipul ăsta de bărbat. Din fericire, soțul ei nu fusese unul dintre ei. Dacă ar fi fost, nu l-ar fi luat de bărbat.

— Nu ai văzut-o cumva pe Prudence, Imogen? Întrebă mătușa Lavinia. Toți ceilalți sunt aici și închiși în siguranță în a doua cameră a menajerei, deși lui Bruce nu i-a plăcut defel. Dar Prudence nu e de găsit nicăieri. Sper că nu se ascunde pe undeva, așteptând să apară când ți-e lumea mai dragă.

— Nu, nu am văzut-o, zise Imogen. Contele de Hardford nu știa de existența mea, să știi. Și nici de a ta. Sau de existența verișoarei Adelaide.

— O, Doamne, făcu mătușa Lavinia. E chiar jenant. Dar ar fi trebuit să se intereseze. Sau poate că ar fi trebuit să trimitem o scrisoare de felicitări când a preluat titlul, și atunci ar fi știut. Dar eram așa de supărată de moartea lui Brandon. Tatăl lui Dicky, adăugă ea, în caz că Imogen sau verișoara sa nu înțeleaseră cine era Brandon.

Ușa salonului se deschise brusc, fără măcar să se audă o bătaie sau ca domnul Crutchley să intre și să-l anunțe pe noul sosit.

Contele de Hardford nu-și schimbase hainele. Imogen

se îndoia că îi sosise deja bagajul, mai ales că el sosise călare.

Fără îndoială că o trăsură cu bagaje era pe drum. Sau două. Ba chiar trei, se gândi ea răutăcios. Nu mai purta haina sa murdară de călărie, nici pălăria, dar era în continuare în costumul de călărie scump și bine croit. Haina și pantalonii se mulau pe trupul său înalt și puternic, pe care nu se ghicea nicio imperfecțiune. Cămașa era admirabil de albă și scrobită, având în vedere că o purtase în timpul călătoriei. Găsise ceva cu care să refacă luciul cizmelor sale. Fie era un bărbat foarte bogat, trase Imogen concluzia – deși domeniul Hardford nu era deosebit de prosper, nu-i așa? – sau facturile sale neplătite la croitor și cizmar erau amețitor de mari. Probabil că ultima variantă era corectă, se gândi ea, doar pentru că voia să creadă ce era mai rău despre el.

Se pieptănase, mai constată ea. Părul era negru, des și lucios și aranjat în mod expert.

Zâmbea și până și dinții îi erau perfecți și imaculați.

Făcu o plecăciune expertă în timp ce mătușa Lavinia se ridică grăbită și reuși să facă o reverență cât se poate de oficială.

Verișoara Adelaide rămase așezată. Imogen se ridică, pentru că nu voia ca lipsa lui de politețe de mai devreme să o provoace să răspundă cu aceeași monedă.

— Doamnă, zise el, și-și revărsă toată puterea șarmului său devastator asupra mătușii Lavinia. Doamna Lavinia Hayes, presupun? Sunt încântat să vă cunosc în sfârșit și trebuie să mă scuiz că am apărut aici atât de curând. Trebuie să mă scuiz, de asemenea, că am venit călare mult mai repede decât bagajele mele, așa că sunt nevoit să apar în salonul dvs. echipat necorespunzător. Hardford, doamnă, la dispoziția dvs.!

Ei, bine!

— Nu trebuie să vă scuzați niciodată că veniți în casa dvs, vere! îl asigură mătușa Lavinia cu mâinile strânse la piept și cu două pete de roșeață în obraji. Și nici pentru faptul că nu sunteți îmbrăcat formal când sunteți acasă. Și

trebuie să-mi spuneți verișoară, nu Lady Lavinia, de parcă am fi străini.

— Sunt onorat, verișoară Lavinia, zise el. Își întoarse zâmbetul spre Imogen, iar ochii lui albaștri căpătară brusc o expresie ironică.

— Și, dacă îmi permiteți, verișoara Imogen? Atunci eu sunt vărul Percy. Vom fi o familie mare, fericită.

Șarmul se orientă apoi spre verișoara Adelaide.

— Îmi permiteți, vere Percy, să v-o prezint pe doamna Ferby? zise mătușa Lavinia pe un ton neliniștit. Ea este o verișoară de-a mea din partea maternă și nu se află în relație de rudenie cu dvs. Dar...

— Doamnă Ferby, făcu el o plecăciune. Poate că putem să ne considerăm veri onorifici?

— Tinere, poți să consideri ce dorești, îi răspunse ea.

Fără să se lase intimidat de sugestia ei, că nu avea de gând să accepte așa ceva, el îi zâmbi evident amuzat și păru astfel chiar mai chipeș.

— Vă mulțumesc, doamnă! zise el.

Mătușa Lavinia îl invită să ia loc în fotoliul amplu din stânga șemineului, care fusese mereu al fratelui ei și în care nimeni nu avea voie să șadă, nici măcar după moartea lui. Tava de ceai apăru imediat, dimpreună cu biscuiți și castronele cu smântână și dulceață de căpșune.

Din nefericire, slujnicele lăsaseră ușa deschisă la salon când intraseră cu tăvile. Tot din nefericire, cineva lăsase ușa deschisă și la camera celei de-a doua menajere – de ce se chema așa, Imogen nu reușise vreodată să înțeleagă, pentru că nu existase niciodată o a doua menajeră. Aproape chiar înainte ca tava de ceai să atingă masa și Imogen să apuce să se așeze să toarne ceaiul, încăperea fu invadată.

Câini care lătrau, scheunau, gâfâiau și își alergau cozile priveau biscuiții cu ochi pofticioși. Pisici care miorlăiau, zgâriau și mârâiau – aceasta din urmă era Prudence, care se pare că nu mai era dispărută –, ba mai și săreau în poale și pe mobile –, țintuiau cana cu lapte cu ochi la fel de pofticioși.

Nu exista nici măcar un câine sau o pisică cu adevărat frumoasă printre toate animalele. Unele chiar erau urâte rău.

Imogen își închise scurt ochii și apoi îi deschise să urmărească reacția contelui. Întâmplarea asta, se gândi ea, avea să-i șteargă sigur zâmbetul de pe față și va face să dispară farmecul pe care îl emitea prin toți porii. Blossom, cea mai blănoasă dintre pisici și cea care năpârlea cel mai tare, i se urcase în poală și se uita amenințător la el, după care se făcu ghem, un ghem blănos.

— Of, Doamne! făcu mătușa Lavinia și se ridică din nou, frământându-și mâinile. Cineva trebuie să fi lăsat ușa camerei celei de-a doua menajere deschisă. Afară de aici, voi toți! Plecați! Îmi pare atât de rău, vere Percy. O să fiți plin de păr de pisică pe... pantaloni!

Obrajii i se înroșiră din nou.

— Jos, Blossom! Știți, acela e scaunul ei favorit, pentru că e aproape de foc. Poate că nu a observat... Of, Doamne!

Imogen ridică ceainicul.

Bruce, bulldogul, își ocupase poziția pe covorul din fața șemineului, pufăind destul de zgomotos, înainte să decidă că trebuie să doarmă. Fluff¹, care nu era deloc pufos, și Tiger², care nu era defel sălbatic, se așezară comod de-o parte și de alta a lui. Ei erau motani. Benny și Bidy, amândoi câini, unul înalt și slab cu ochi, urechi și fălci atârănânde, celălalt scund și lung, ca un cârnat, și cu picioare atât de scurte, de erau aproape invizibile de sus, se mirosiră reciproc – acțiune destul de dificilă pentru Bidy, apoi se trântiră unul lângă celălalt la fereastră.

Prudence, pisica tărcată, stătea aproape de tava cu ceai, cu spatele arcuit, mârâindu-l pe Hector. Hector, cea mai recentă achiziție din gospodăria lor – asta dacă nu-l numărai și pe conte –, era un cățel micuț, o corcitură cu picioarele din spate alarmant de subțiri, cu coastele clar vizibile pe sub blana mată și jigărită, cu o ureche pe

1 *Fluff* - puf

2 *tiger* - tigru

jumătate pleoștită și una pe jumătate alertă și cu trei sferturi de coadă din care dădea voios. Stătea lângă scaunul contelui și se uita în sus la el cu ochii bulbucați pe fața urâtă și ascuțită, cerșind în tăcere ceva. Milă, poate? Sau iubire?

Mătușa Lavinia dădea agitată din brațe, încercând să alunge animalele. Niciunul însă nu o băga în seamă.

— Vă rog, luați loc, verișoară Lavinia, zise contele, cu un lornion apărut ca prin minune în mână sa dreaptă de undeva de prin buzunare. Bănuiesc că mai devreme sau mai târziu tot trebuia să fac cunoștință cu menajeria, mai bine mai devreme decât mai târziu. Cred chiar că pe cea tărcată și mârâitoare am văzut-o în treacăt. Ea - el? — a apărut în hol când am sosit mai devreme și și-a exprimat neplăcerea cu privire la sosirea mea.

— Nu știe, zise Imogen punând lângă el o farfurie și o ceașcă, că pisicile scuiă și câinii mârâie.

Se uită la el cu fața la mică distanță de a lui. El nu mai zâmbea. Dar, spre cinstea lui, nu-și pierduse cumpătul. Nici nu ridicase lornionul până la ochi. Ea întinse mâinile și o luă pe Blossom din poala lui, atingându-l în treacăt cu degetele pe coapsă când făcu asta. El ridică o sprânceană întrebător și se uită la ea. Imogen se lăsă pe vine și puse pisica pe jos.

— Poate, zise contele pe un ton ce îl amenința pe cel civilizat, în timp ce Imogen se pregătea să-i ofere un biscuit, cineva poate să-mi explice de ce casa mea e invadată de o haită de maidanezi.

— Nimeni, făcu verișoara Adelaide, nu i-ar fi ales ca animale de casă. Sunt, cu siguranță destul de puțin atrăgători.

— Există mereu animale fără stăpân, fără un cămin, zise mătușa Lavinia. Cei mai mulți oameni îi alungă, ba chiar îi vânează cu bețe, măhuri și chiar puști. Toate par să ajungă la noi.

— Poate pentru că, doamnă, zise el cu voce catifelată, pentru că vă e milă de ele.

Părase să uite că ea era verișoara Lavinia și erau toți o mare familie fericită.

— În copilărie mi-am dorit mereu un animal de companie, zise ea cu un oftat. Tata nu mi-a permis niciodată. Mi-am dorit unul și după ce am crescut și tata nu a mai fost, dar nici Brandon nu a vrut să audă de asta. Brandon era fratele meu, fostul conte, predecesorul dvs.

— Într-adevăr, zise el și mușcă dintr-un biscuit, fără să pună smântână sau dulceață pe el.

— M-a certat când m-a găsit într-o bună zi hrănind o pisică fără adăpost, spuse Lavinia. Biata de ea! Resturile de mâncare oricum ar fi ajuns la gunoi. După moartea lui Brandon a venit altă pisică. Blossom. Era îngrozitor de slabă și de jigărită și aproape că nu mai avea blană. Am hrănit-o și am luat-o în casă și uite cum arată acum. Apoi a mai apărut una. Tiger. Și apoi a venit Benny, câinele înalt – părea că mai avea puțin și murea de inaniție. Ce puteam să fac?

Contele puse farfuria goală deoparte, își sprijini coatele pe brațele fotoliului și-și împreună degetele.

— Patru câini și patru pisici, zise el. Asta e tot, doamnă?

— Da, zise ea. Opt de când a apărut Hector săptămâna trecută. El e câinele de lângă dvs. E îngrozitor de slab și de timid. Probabil că a fost abuzat și respins toată viața lui.

Contele se uită în jos la câine, și câinele se uită la el. Dispreț – sau ceea ce lui Imogen i se păru a fi dispreț – fu reacția la o privire apoasă și plină de speranță. Coada lui Hector se mișcă iute o dată și apoi încă o dată.

Contele își miji ochii.

— Nu-mi plac pisicile în mod special, zise el, asta dacă nu învață să prindă șoareci și să stea în părțile casei unde le e locul. Iar câinii trebuie tolerați dacă sunt buni vânători.

Ridică privirea și se uită direct la Imogen.

— Era de așteptat, presupun, că o casă doar cu femei va deveni destul de sentimentală și nepractică. Care ar fi limita maximă de maidanezi care îmi pot invada casa?

Verișoara Adelaide pufni.

Imogen sorbi din ceai. El se comporta exact așa cum îi

apreciasse ea caracterul. Femeile aveau nevoie de bărbați care să le controleze. Nu-i răspunse. Nu o făcu nici mătușa Lavinia.

— Așa cum am bănuț, zise el sever. Nu există o limită superioară. Nu există un plan. Iar eu trebuie să mă obișnuiesc să-mi împart salonul și poate și sufrageria, biblioteca și apartamentele private cu un număr tot mai mare de feline și de câini, nu-i așa?

— Ei au camera lor, camera celei de-a doua menajere, vere Percy, zise mătușa Lavinia.

— Cu gratii la ferestre și uși? întrebă el. Sunt ținuti acolo mereu? Asta când nu evadează cu toții ca să găsească locuri mai comode aici? Și cum îi place celei de-a doua menajere să-și împartă camera cu ei?

— Nu avem o a doua menajeră, zise ea, nu sunt sigură că a existat vreodată. Cel puțin eu nu-mi amintesc de o astfel de persoană. Nu există gratii la uși și la ferestre. Și nu pot sta acolo tot timpul. Au nevoie de mișcare. Și de afecțiune.

El se uită din nou la Hector.

— Afecțiune, făcu el cu un ton evident dezgustat.

Dar câinele făcu un pas înainte și-și puse bărbia pe piciorul contelui. Era pentru prima dată, după știința lui Imogen, că Hector atingea din proprie inițiativă un om. În mod evident nu era un câine cu prea mult discernământ.

— Sper că nu ai de gând să te atașezi de mine, îi zise contele pe un ton sever. Poți să uiți de ideea asta. Nu vei primi nimic în schimb. Iar privirile rugătoare nu funcționează cu mine. Eu nu am o inimă slabă de femeie.

— Ce surpriză! mormăi verișoara Adelaide în cana ei cu ceai.

Contele dădu capul lui Hector la o parte de pe coapsa sa, după ce îl mângâie ușor pe una dintre urechi, și se ridică în picioare.

— O să mai discutăm subiectul, doamnă, zise el uitându-se la mătușa Lavinia. Nu voi permite ca Hardford Hall să fie transformat în refugiu pentru animale, chiar și în absența mea. Iar dacă există vreun fotoliu ascuns prin pod,

care e mult mai comod decât cel pe care am stat, oricare alt scaun de fapt, v-aș fi foarte recunoscător dacă l-ați aduce și l-ați înlocui pe acesta înainte să fiu nevoit să mă stau pe el. Poate că puteți transmite și bucătarului complimentele mele pentru calitatea superioară a biscuiților. Ne vedem cu toții la masă. Verișoară Lavinia? Verișoară Imogen? Doamnă Ferby?

Se înclină în fața fiecăreia și ieși din încăpere.

Hector scheună o dată și se întinse foarte aproape de fotoliul gol.

— Darul lui Dumnezeu pentru partea feminină a speciei, zise verișoara Adelaide.

— Bănuiesc că are dreptate, făcu mătușa Lavinia cu un oftat profund. Noi, femeile, suntem nepractice pentru că avem inimi. Nu că bărbații nu ar avea, dar ei simt lucrurile în mod diferit. Nu simt suferința din jurul lor sau, dacă o fac, știu cum să-și întărească inimile când suferința nu are legătură cu ei.

— Conte de Hardford, zise Imogen, este în mod clar un bărbat fără inimă, mătușă Lavinia. Aș putea să jur că așa e. Este un bărbat cu toane, care are impresia că nimeni nu vede cât e de antipatic, dacă își pune în funcțiune un pic de șarm atunci când îi convine.

Nu-i plăcea deloc să fie de acord cu verișoara Adelaide, dar bărbatul acesta o scosese serios din sărite.

Șarmul lui era cel mult de suprafață, nu trecea mult dincolo de primul strat de piele.

— Of, Doamne, zise mătușa Lavinia și luă încă un biscuit. N-aș spune asta, Imogen.

— Eu da, zise verișoara ei.

capitolul 4

Apartamentele contelui aveau, așa cum era de așteptat, locul de onoare în partea din față a casei, la etajul superior. Aveau și cea mai frumoasă priveliște – o privire

panoramică asupra pajiștilor și florilor până la un șir de tufe de grozămă și stâncile de pe malul mării, cu marea dincolo de ele, întinzându-se parcă la infinit. Era o priveliște magnifică.

Lui Percy i se înmuieră genunchii de groază.

Dormitorul lui era atât de umed, asta descoperi în prima noapte când se întinse în patul cu așternuturi cât se poate de umede. Menajera fu oripilată și șocată și își ceru mii de scuze. Ea verificase cu mâna ei așternuturile înainte să le pună pe pat, îl asigură ea, așa cum le verificase și doamna. Dar acum erau umede și ea nu putu să nege evidența.

— Poate, sugeră Percy, o fi salteaua umedă.

Salteaua, cearșafurile și păturile fură schimbate de un valet zdravăn și de o armată de slujnice, care toți fuseseră scoși din paturi în miez de noapte, pentru ca stăpânul lor să poată dormi fără să se înece.

Și mai era și, descoperi Percy, când dădu draperiile la o parte, înainte să se întindă în patul nou aranjat, un V mare de umezeală pe tapetul de sub pervaz. Destul de misterios, se gândi el, mai ales că pe drumul înapoi nu plouase și nici nu observase pata mai devreme.

Soarele făcea marea să strălucească a doua zi dimineață când Percy se ridică din pat și se uită prevăzător afară. Apa era calmă. Atât marea, cât și cerul erau de un albastru senin – în sfârșit. Totul arăta binevoitor, iar lățimea parcului până la mare era încurajator de mare. Dura probabil cel puțin cinci minute ca să ajungi de la casă la tufe de grozămă. Dar chiar și așa, își dorea să fi avut camere în partea cealaltă a casei, spre stâncile solide.

Pata de umezeală de sub pervaz părea considerabil mai mică în dimineața asta, observă el.

Îl auzi pe Watkins agitându-se în garderoba sa și își trecu mâna peste barba crescută peste noapte. Era timpul să înfrunte ziua. Făcu o grimasă ușoară la gândul ăsta. Ai fi zis că la un moment dat în decursul ultimilor doi ani cineva i-ar fi putut spune că predecesorul său lăsase în urmă o soră și o noră care locuiau cu el. Mai era și o verișoară cu

limba ascutită, dar care din fericire nu era rudă cu el, dar care vorbea cu voce baritonală, de puteai să o confunzi cu un bărbat dacă nu o vedeai. Plus că mai erau și animalele...

Dintr-odată tânji după casa sa de la Londra, după clubul White și prietenii lui și... după plictiseală. Dar el era singur de vină.

Luă micul dejun împreună cu Lady Lavinia și doamna Ferby.

Cea din urmă îi explică ce gândea despre relația lor exactă din ceea ce le spusese cu o seară înainte. În mod evident avuseseră un stră-stră-străbunic comun, chiar dacă diferența de vârstă dintre ei ar face pe toată lumea să creadă că sunt la distanță de o generație. Vărul Percy era văr de-al treilea cu Lady Lavinia. Dicky, băiatul fratelui ei, ar fi fost văr de-al patrulea cu el. Prin urmare, Imogen era vară de-a patra prin alianță.

Doamna de care se vorbea, nu-și făcuse apariția. Era, presupuse Percy, genul care se scula târziu.

— Dicky! făcu doamna Ferby, vorbind parcă cu mâncarea din farfuria ei. El era Richard, nu-i așa, Lavinia? Sunt surprinsă că nu s-a revoltat împotriva unui nume atât de infantil.

Se opri din mâncat și-l ținui cu privirea pe Percy.

— Bănuiesc că dumneavoastră sunteți Percival.

— Așa este, doamnă, aprobă Percy.

— Singura dată când soțul meu mi s-a adresat cu Addy, zise ea, a fost și ultima oară. A murit la șapte luni după ce s-a căsătorit cu mine.

Percy nu întrebă dacă era vreo legătură între cele două incidente.

— Aveam 17 ani, adăugă ea. El avea 5.3 de ani. Nu a fost o potrivire de genul mai-septembrie. A fost mai degrabă o nepotrivire de genul ianuarie/decembrie.

Căsnicia ei scurtă, deduse Percy, nu fusese cine știe ce fericire, deși, se gândi el, domnul Ferby ar fi putut fi foarte fericit să se retragă după doar șapte luni alături de tânăra sa soție.

Lady Lavinia se oferă să îi arate camera de zi după

micul dejun, presupunând, desigur, că lui i-ar plăcea să se retragă acolo și să-și savureze viața în fața unui foc bun. Era o încăpere mare și ceea ce se putea numi o bibliotecă, deși trebuia să admită că era orientată spre est și că era înșorită. Pe rafturi se aflau o sumedenie de cărți de tot felul. Poate altă dată îi va plăcea să le răsfoiască.

Două pisici erau întinse cât se poate de relaxat în dreptul ferestrelor, fiecare sub o rază de soare cald. Înțelepte pisici. Bulldogul cel mare pusese stăpânire pe covorul din fața șemineului și era întins acolo, aparent adormit. Câinele cel slab, cu ochii bulbucați se ascundea sub un birou de stejar, dar ieși de acolo când îl văzu pe Percy, ca să dea din coadă și să se uite la el cu speranță. Percy își îndreptă lornionul spre el și îi porunci să șadă.

La fel de bine ar fi putut să-i spună să facă piruete pe vârful unei singure labe.

Va trebui să facă ceva cu maidanezii ăștia, se gândi Percy, probabil a nu știu câta oară din după-amiaza anterioară începând.

Dar nu rămase în camera de zi. La cererea lui, Lady Lavinia îl conduse în biroul administratorului, din spatele casei, și îl lăsa în grija lui Ratchett, care părea să aibă cel puțin 80 de ani și părea la fel de prăfuit ca muntele de documente despre moșie stivuite peste tot, inclusiv pe biroul lui.

Omul își legănă de câteva ori capul chel – sau poate doar tremura? – și își miji ochii în direcția generală a urechii lui Percy. Arată spre teancul prăfuit de documente și își exprimă convingerea că domnul conte va dori cu siguranță să-și petreacă ziua studiindu-le. Domnul conte nu dorea asta defel. Dar uitându-se gânditor la servitorul său bun și credincios, care nu se uitase nici măcar o dată direct spre chipul lui, luă imediat decizia de a nu-l ruga să-i arate moșia în persoană.

Trebuia să facă ceva cu maidanezii și cu administratorul cel bătrân, se gândi el. Iar valetul era și el cam ruginit.

— Poate altă dată, zise el. Acum intenționez să-mi

petrec dimineața plimbându-mă, să văd cum stau lucrurile.

Era un plan, evident, destul de vag.

Iar apoi, tocmai când se pregătea să iasă pe ușă, valetul îi aținu calea, informându-l trist că dormitorul contelui fusese întotdeauna mai umed decât oricare din restul camerelor și că acum era mai rău decât pe vremea vechiului conte. Se va ocupa personal ca domnul conte să fie mutat în cea mai mare dintre camerele de oaspeți, din spatele casei.

Asta era exact ceea ce voise Percy. Dacă oferta i-ar fi fost făcută în ziua anterioară, înainte să se culce, poate că ar fi acceptat-o bucuros. Dar... ei bine, servitorii lui puteau foarte bine să se ocupe să facă încăperea să fie locuibilă. Nu le ceruse prea mare lucru timp de doi ani, nu-i așa?

— N-are rost să vă osteniți, zise el. Dar aveți grijă să ardă focul tot timpul în cameră.

Valetul își înclină capul și plecă scârțâind să deschidă ușile principale.

Percy păși afară și trase câteva guri de aer de mare în piept, aer care era foarte proaspăt, ca să nu zicem mai multe. Coborî treptele și porni pe iarbă vag în direcție vestică. Dar a lăsa ușile deschise la conac trebuie să fi fost un obicei, constată el un minut mai târziu, când își dădu seama că unul dintre câini îl urma – cel slab, care se afla probabil pe cale să moară de inaniție. Lady Lavinia se milostivise de el. Nici acum nu părea ferm cu picioarele pe tălămul celor vii.

— Uite care e treaba, îi zise Percy câinelui, adresându-i-se ușor exasperat. Hector, da? Nu am mai pomenit vreodată un nume mai nepotrivit. Treaba stă în felul următor, Hector. Intenționez să merg pe jos destul de mult. Dacă vei fi suficient de nebun să mă urmezi, nu-mi voi consuma energia să încerc să te opresc. Dar nu mă voi opri să te aștept, dacă nu ții pasul și nici nu o să te car, dacă vei constata că ești prea ostenit și prea departe de casă și de castronul tău cu mâncare. Și dacă tot veni vorba de mâncare – să știi cu nu port asupra mea gustărele pentru câini. Nici măcar una. M-am făcut bine înțeleș?

Jalnica scuză pentru o coadă de câine se mișcă ușor, iar când Percy se întoarse și porni la drum, Hector se ținu după el.

Poate că înțelegea greaca veche.

Parcul era frumos amenajat și probabil vara era destul de impresionant ca peisaj în fața casei, atunci iarba era mai verde și arborii erau cu siguranță plini de frunze, iar florile înflorite. Marea atracție era pentru mai toată lumea, desigur, poziția sa sus pe faleză cu vedere neîngrădită spre mare. Unii oameni, cei mai mulți de fapt, aveau pasiunea asta. Câteva dintre paturile cu flori fuseseră plasate artistic în zone mai adăpostite de vânt, pentru a le proteja. Printre ele, erau plasate scaune din fier forjat, probabil pentru ca aceia plecați la plimbare să se poată opri, să savureze frumusețea florilor fără să le ia vântul pălăriile sau chiar capul.

Zidul care înconjură parcul pe trei laturi era construit din pietre de toate dimensiunile. Și formele și fără mortar sau alt liant, observă el cu interes. Totul era ținut laolaltă de îndemânarea constructorului de a balansa și de a potrivi o piatră cu alta și... Dar nu înțelegea cum se făcea asta și cum toată construcția nu se prăbușea de îndată ce se întorcea meșterul constructor cu spatele. Trebuia să întrebe pe cineva.

Dincolo de zidul vestic putea zări începutul văii, deși nu putea vedea ce se afla jos. Teren agricol, probabil al lui, care se întindea spre nord. Cele mai multe câmpuri erau presărate cu oi, și încă multe, dar nu era nimic care să arate a câmpuri cultivate. Desigur era abia februarie.

Se întrebă de ce moșia prospera aparent atât de puțin. Poate că ar trebui să încerce să afle. Sau poate nu ar trebui să se deranjeze. Cum putea cineva să locuiască aici? Ar muri de plictiseală în timp-record - ceea ce, dacă se gândea bine, era exact ceea ce era pe cale să i se întâmple la Londra. Poate că plictiseala avea mai puțină legătură cu locul și mai mult cu persoana care o resimțea. Ei, ăsta era un gând deprimant.

Se gândi să urmeze zidul spre nord, în spatele

stâncilor aflate în partea din spate a casei. Dar terenul arăta dificil, așa că se întoarse și urmă poteca care ducea spre sud, pe partea interioară a zidului, deși își dădu seama că fiecare pas îl ducea mai aproape de marginea falezei. Înainte să ajungă acolo, ajunse la o casă în colțul sud-estic al parcului, așezată plăcut într-o adâncitură și înconjurată din trei părți de ziduri de piatră și tufe. Era o casă fără acoperiș.

Avea, de fapt, structura unui acoperiș, dar nu era acoperită de nimic, care să o apere de intemperii. Nu aveai nevoie de prea multă putere de deducție ca să-ți dai seama că asta trebuia să fie casa văduvei, căminul lui Lady Barclay – verișoară de-a patra prin alianță cu el. Erau doi bărbați cocoțați pe schele. Unul ciocănea ceva, în timp ce celălalt stătea și privea.

Percy porni din nou. Casa arăta bine și solidă și destul de bine dimensionată. Ghici că ar trebui să aibă cel puțin patru dormitoare, poate șase, la etaj, plus mai multe încăperi la parter. Mai era și o grădină frumoasă care mărginea casa spre est, partea neprotejată, cu ajutorul unui șir de tufe pitice. O poartă rustică din lemn aflată în mijloc se deschidea spre o potecă dreaptă, care ducea la ușa principală.

Percy se opri dincolo de poartă. Cei doi bărbați îl zăriseră apropiindu-se. Ciocănitul se opri.

— Cum merge treaba? strigă el spre ei.

Ambii bărbați se traseră de barbă, dădură din cap, dar nu ziseră nimic. Poate că și ei înțelegeau greaca veche?

— Merge, zise o voce catifelată, rece, iar posesoarea acesteia apărură dintr-o latură a casei cu un coș în care păreau să fie buruieni într-o mână și o săpăligă în alta. Presupuse că buruienile creșteau în februarie, deși florile nu o făceau.

Purta din nou pelerina gri și boneta, deși pelerina era dată de pe umeri, dezvelind o rochie albastră, simplă. Simplul o prindea. Descoperise în urmă cu o zi că avea o siluetă foarte frumoasă. Nu era voluptuoasă, dar avea rotunjimi în locurile potrivite, și totul era perfect

proportionat pentru înălțimea ei. Avea picioare lungi, ceea ce i s-ar fi părut interesant, dacă l-ar fi atras în vreun fel. Nu îi surâdea în mod special ideea de a se iubi cu o bucată de marmură. Părea destul de răcoros.

Părul îi era mult mai atrăgător fără bonetă. Era des, lucios, moale și coafat foarte simplu. Ghici că e drept și lung. Dar nu avea vreo fantezie de a-și trece degetele prin el.

— Ar merge mult mai repede dacă ar fi mai mulți muncitori acolo sus, zise el. Sau dacă cei doi ar lucra în tandem și nu pe rând. O să vorbesc cu Ratchett. Acoperișul trebuie să fie gata înainte ca vremea să ne ofere vreo surpriză neplăcută.

— Nici să nu vă gândiți, îi zise ea cu sprâncenele ridicate până la jumătatea frunții. Casa mea nu are nicio legătură cu domnul Ratchett. Sau cu dvs.

El se uită semnificativ în jur înainte să-și ducă mâinile la spate. Câinele, observă că încă mai era cu el, stătea așezat acum la picioarele lui, ca un dulău credincios.

— E sau nu e pământul meu? o întrebă el și se uită spre clădire. Nu sunt reparațiile pe proprietatea mea, grija și cheltuiala mea? Ratchett nu e administratorul meu?

Ultimul punct era, probabil, discutabil.

— Prin lege, zise ea, e a dumneavoastră, desigur. În realitate este a mea. Am dreptul să locuiesc aici ca noră a fostului conte și văduvă a singurului său fiu. Întreținerea casei este responsabilitatea și cheltuiala mea.

El o privi țintă, iar ea îi întoarse privirea, la fel de ferm.

Un impas.

Genul acesta de dispute nu erau de obicei invers, cumva? Nu ar trebui să se certe cumva despre cine să nu plătească reparațiile?

— Vom vedea, zise el.

— Da, cu siguranță, fu ea de acord.

În mod cert reușeau să se irite reciproc. Nu era obișnuit să aibă relații în contradictoriu cu femeile. Sau cu oricine altcineva, de fapt. El era de regulă cel mai prietenos

dintre oameni. Poate că nu-i plăcea ideea că o moștenise de la socrul ei. Probabil că se căsătorise cu Dicky așteptându-se să fie Lady Hardford de la Hardford Hall într-o bună zi. Era o dezamăgire urâtă să fie o văduvă care depindea de alții, doar cu un titlu mult mai puțin ilustru și să locuiască într-o casă modestă dintr-un colț obscur de parc.

— Treceți înapoi la muncă, zise el, ridicându-și privirea spre bărbații care se holbau la ei, spectatori interesați de scena dintre ei.

— Lady Barclay, aș putea să vă conving să renunțați la plivitul buruienilor ca să vă plimbați cu mine?

Poate că ar putea să pună punct și să o ia de la început. Regreta modul în care o salutase în ziua anterioară – cine naiba mai sunteți și dvs.? Nu era nicio surpriză că era supărată pe el, mai ales că soțul ei ar fi trebuit să dețină moșia pe care el o ignorase vreme de doi ani. Dar la ce te puteai aștepta când omul o abandonase ca să se ducă să se joace de-a războiul în Portugalia și Spania?

Ea cântări invitația lui, privindu-l o vreme cercetător. Apoi își scoase mănușile, care se pare că erau folosite la grădinărit, le puse deasupra buruienilor din coș dimpreună cu săpăliga, așeză coșul lângă treptele din față ale casei și și trase pelerina la loc pe umeri. Din buzunar apărură altă pereche de mănuși.

— Da, zise ea.

— Probabil că mă detestați, îi spuse el în timp ce porniră spre est, pe poteca falezei, care, își dădu el seama prea târziu, era neplăcut de aproape de marginea acesteia, despărțită de parc de un zid gros de tufe de grozământ. Iar el, fiind un gentleman, era nevoit să meargă pe latura exterioară.

— Așa credeți?

— V-ați așteptat ca soțul dvs. să fie în locul meu, zise el. V-ați așteptat să fiți contesă.

— Dacă am făcut-o, zise ea, am avut destul timp să mă obișnuiesc cu gândul că nu se va întâmpla. Soțul meu e mort de mai bine de opt ani.

— Opt? făcu el. Și cu toate astea nu v-ați recăsătorit?

— Și dvs. De ce nu v-ați căsătorit? îl întrebă ea la rândul ei.

La început lui i se păru *non sequitur*, dar apoi înțelese la ce se referea ea.

— Cu siguranță e diferit pentru femei, spuse el.

— De ce? întrebă ea. Pentru că o femeie nu poate funcționa în viață fără un bărbat care s-o protejeze și să-i stabilească viața?

— Asta făcea soțul dvs.? se interesă el. Vă stabilea viața? V-a părăsit ca să plece la război și v-a poruncit să rămâneți aici, îndatoritoare, așteptând să se întoarcă?

— Dicky a fost prietenul meu, îi spuse ea. Cel mai drag prieten al meu. Eram tovarăși egali. Nu m-a lăsat aici când a plecat la război. M-am dus cu el. Am fost cu el până la sfârșit.

— A, o femeie care a urmat regimentul, zise el, întorcându-se să se uite la ea.

Da, își putea imagina asta. Femeia asta nu s-ar ofili în condiții precare și nici nu s-ar da înapoi în fața primejdiei.

— Admirabil. A murit în luptă, nu-i așa?

Ea privea ținută înaintea, cu bărbia ridicată. Pescărușii țipau undeva sub nivelul picioarelor sale, ceea ce i se părea destul de înspăimântător.

— A murit în captivitate, zise ea. Era un ofițer din trupele de recunoaștere. Un spion.

A, bietul om! Dar oare ofițerii capturați nu erau tratați cu demnitate, onoare și curtoazie, cu condiția să-și dea cuvântul de gentleman că nu vor încerca să scape? Asta dacă nu cumva nu erau în uniformă când erau capturați, iar ca ofițer din trupele de recunoaștere, probabil că nu purta. Nu voia să știe. Dar...

— Ați fost cu el până la sfârșit? se încruntă el.

— Am plecat cu el în munți, la începutul acelei misiuni, zise ea, așa cum făceam adesea când era considerat suficient de sigur. Călăuza lui urma să mă conducă înapoi. Eram încă în spatele propriilor linii. Am fost capturați amândoi.

— Și călăuza?

— Căuta lemn de foc în momentul acela, zise ea și a reușit să scape.

Un prizonier supraviețuise, iar celălalt, nu. Ce se întâmplase cu ea în perioada captivității? Mai ales dacă soțul ei nu fusese în uniformă? Era prea îngrozitor să se gândească și nu avea să o facă. Cu siguranță nu va mai pune întrebări. Nu voia să știe.

— Așa că v-ați întors în Anglia singură, zise el. V-ați mutat imediat în casa văduvei?

— M-am dus acasă, zise ea. Casa tatălui meu se află la treizeci de kilometri de aici. Dar nu vorbeam, nici nu dormeam și nu ieșeam din camera mea. Nici nu mâncam. Mama e vara ducelui de Stanbrook. El locuiește la Penderris Hall în sudul Cornwallului. El și-a deschis casa pentru ofițeri care se întorseseră din război, răniți profund într-un fel sau altul, și angajase un medic priceput și alți oameni care să aibă grijă de ei. Mama îi scrisese din disperare și el a venit și m-a luat. Am stat trei ani acolo. Am fost șase care am rămas atât de mult, șapte dacă îl socotim și pe George – adică pe duce. Ne consideram Clubul Supraviețuitorilor. Încă ne mai considerăm. Ne întâlnim în fiecare an în martie pentru trei săptămâni.

Se opriseră din mers. Pe faleză era o spărtură și se zărea ceea ce părea să fie o potecă în zigzag până jos pe plajă. O coborâre destul abruptă și periculoasă, cu siguranță. Câinele se așeză lângă el, cu capul pe cizma lui Percy.

— Când îți închipui cum te plimbi pe moșia ta cu câinele credincios lângă tine, zise el, ai tendința să te gândești la un câine ciobănesc, robust și inteligent sau cam așa ceva.

Ea se uită la Hector.

— Probabil, zise ea. Iar când un câine își imaginează că merge alături de stăpân, speră la vorbe bune și o atingere blândă.

Touché! Avea o limbă ascuțită.

— Eu nu sunt stăpânul lui, făcu el.

— A, zise ea, dar cine poate alege?

— Trei ani, spuse el. Ați stat trei ani la Penderris?

Doamne sfinte! Cât de tulburată trebuie să fi fost? Și de ce continua să pună întrebări? Nu-i plăceau dramele. Spera că ea va răspunde monosilabic sau defel.

— Ben - Sir Benedict Harper - a avut picioarele strivite și a refuzat să permită amputarea, zise ea. Vincent, viconte Darleigh, a orbit în prima bătălie, la vârsta de 17 ani, și la început își pierduse și auzul. Ralph, duce de Worthingham, a fost făcut ferfeniță cu o sabie, când a căzut de pe cal în timpul atacului cavaleriei. Flavian, viconte Ponsonby, a fost împușcat în cap și apoi a căzut de pe cal. Hugo, Lord Trentham, nu a fost rănit deloc. Nu s-a ales nici măcar cu o zgârietură, deși a condus o șarjă în care au murit aproape toți oamenii săi, iar cei care au supraviețuit au fost răniți grav. A înnebunit. George nici măcar n-a fost la război, dar fiul său a fost și a murit, iar soția sa s-a aruncat de pe stâncile de la marginea moșiei. Iar eu...? Am fost de față când a murit soțul meu, dar pe mine nu m-au ucis. Da, trei ani. Iar acei bărbați sunt cei mai dragi prieteni ai mei din întreaga lume.

Percy se surprinse dezmiardând urechea jumulită a lui Hector și dorindu-și să nu fi declanșat asta.

Picioare zdrobite, orbit la 17 ani - și surd pe deasupra. Fii care mureau și soții care își luau viața, sărind de pe stânci. Și ce naiba se întâmplase cu Lady Barclay cât a fost soțul ei în captivitate, probabil chiar torturat? Ceva atât de îngrozitor, încât petrecuse trei ani la Penderris Hall. Simți cum i se prelinge un strop de sudoare pe spate. Nu voia să afle.

— Când am plecat de la Penderris, zise ea, am venit aici. Tata murise în acei trei ani, iar mama se dusesese să locuiască cu sora ei, mătușa mea, în Cumberland. Fratele meu îi luase locul tatei cu soția și cu copiii lui și nu am considerat că era drept să mă duc acolo, deși cumnata mea a fost drăguță să mă invite. Dar nu am suportat ideea de a locui în conac cu socrul meu și cu mătușa Lavinia, deși trecuseră mai bine de trei ani. Aceasta este povestea mea,

Lord Hardford. Aveați dreptul să o cunoașteți, pentru că ați venit aici pentru nu știu cât timp, mai lung sau mai scurt, și m-ați găsit locuind pe moșia dvs. Ce ziceți, coborâm pe plajă?

— Acolo jos? Întrebă el aspru. Nu.

Ea se întoarse și se uită fix la el.

— Niciodată nu am înțeles atracția pentru plaje - ei bine, de multă vreme în orice caz. E doar nisip și apă. De ce nu e Hardford mai prosperă de atât? Sau nu știți?

— Se susține financiar, zise ea. Cel puțin asta îi plăcea socrului meu să zică.

— Așa e, fu el de acord. Iar el era mulțumit cu asta?

Ea se întoarse și nu răspunse imediat.

— Nu a fost niciodată un bărbat prea ambițios, zise ea în cele din urmă. Dicky obișnuia să-și piardă cumpătul cu el. Avea tot soiul de idei și de planuri, dar nu erau puse niciodată în aplicare. A decis că viața de soldat va fi un debușeu mai bun pentru energia sa. Cred că tatăl lui a rămas cu inima frântă după moartea lui.

— Și Ratchett? Întrebă el. A fost vreodată eficient ca administrator?

— Poate că pe vremuri, zise ea. Socrul meu l-a moștenit.

— Și nu s-a gândit niciodată că ar trebui să-l pensioneze pe om sau să mai angajeze pe cineva mai... viguros?

Percy se încruntă. Și-și dori din tot sufletul să se întoarcă la momentul aniversării sale și să șteargă impulsul generat de alcool care îl adusese în Cornwall.

Câteodată era bine să nu zgândări lucrurile pe care nu le cunoșteai.

— Mă îndoiesc că s-a gândit vreodată la asta, zise ea. Domnul Ratchett ține evidențe contabile foarte ordonate și curate. Își petrece zilele înconjurat de ele și notează tot ce e nou. Dacă doriți să știți orice despre chirii și turme sau orice altceva de pe moșie din ultimii 40 sau 50 de ani, cu siguranță veți găsi răspunsul în paginile acelea scrise meticulos.

— Mă simt mai degrabă, Lady Barclay, îi răspunse el nerăbdător, de parcă aş fi aterizat într-un alt univers.

— Da, bănuiesc că situația e reversibilă, zise ea. V-ați putea întoarce de unde...

Se opri brusc.

...de unde ați venit?

...unde vă e locul?

— Și să las casa, casa mea, să fie transformată într-o menajerie? Întrebă el. Vă e clar că dacă Lady Lavinia continuă să adune fiecare maidanez care apare la ușă – și probabil că vestea se răspândește iute în lumea animală –, la un moment dat casa va deveni de nelocuit pentru oameni? Că va fi plină de păr de câine și de pisică? Că va miroși?

— Și ați vrea să îi lăsăm să moară de foame? replică ea.

— Nu e posibil să hrănești toată lumea cea flămândă, zise el.

— Mătușa Lavinia nu încearcă nici măcar să ia pe umerii ei greutatea lumii, îi zise ea. Ea doar îi hrănește pe cei flămânzi care vin la ușă – la ușă dvs.

El fu cuprins dintr-odată de o bănuială.

— Vorbim aici doar de câini și pisici? Întrebă el.

— Mai sunt și oameni, zise ea, care nu-și pot găsi de lucru dintr-un motiv sau altul.

El se opri din nou și se uită la ea oripilat.

— Dacă ar fi să mă duc să cercetez spatele casei, zise el, sau grajdurile? Aș găsi acolo schilozi, vagabonzi cu intenții criminale din toată lumea care îmi consumă mâncarea, nu-i așa?

Una dintre slujnicele care venise să-i facă patul aseară era șchioapă și părea să fie și cam săracă cu duhul.

— Nu toți, zise ea. Iar cei pe care i-ați găsi sunt bine folosiți și își câștigă pâinea. La moartea socrului meu a fost nevoie de mai mulți grădinari și ajutoare la grajduri și chiar și personalul din interiorul casei devenise puțin. Mătușa Lavinia are o inimă mare, dar niciodată nu a avut loc să se desfășoare cât a trăit fratele ei.

El era mulțumit cu viața așa cum era. Ura schimbarea tot mai mult pe măsură ce îmbătrânea și mai ales după ce a murit Dicky.

— Unul dintre „maidanezi” mă gândesc că e și doamna Ferby, zise el. Verișoara Adelaide, căreia sub nicio formă nu avem voie să-i spunem Addie.

— Înțeleg că vi s-a explicat la micul dejun care e povestea căsniciei de șapte luni, nu-i așa? E nevoită să trăiască din mila rudelor, pentru că nu are mijloace financiare proprii, iar mătușa Lavinia s-a convins pe sine că are nevoie să aibă o însoțitoare, deoarece așa e respectabil, asta după ce a rămas singură. Poate că avea dreptate. Iar însoțitoarea ei este rudă.

— Nu cu mine, zise el supărat. Pot să înțeleg de ce ați prefera să mă întorc de unde am venit, Lady Barclay.

— Ei bine, se pare că v-ați descurcat destul de bine fără Hardford Hall în ultimii doi ani, zise ea. Se pare și că venirea încoace a fost o toană și acum sunteți într-o dispoziție mizerabilă. De ce să nu plecați și să uitați de ciudățeniile noastre și să vă binedispuneți din nou?

— O dispoziție mizerabilă? Câinele scheună și se făcu mic la picioarele lui. Nu m-ați văzut încă într-o dispoziție mizerabilă, doamnă!

— Trebuie să fie atunci o imagine foarte dezagreabilă, zise ea. Și ca toți bărbații cu dispoziții proaste, aveți tendința să vă îndreptați furia spre persoana nepotrivită. Nu eu sunt cea care a neglijat Hardford și fermele care țin de moșie. Nu eu sunt cea care a umplut casa de maidanezi fără un plan măcar despre ce se va întâmpla cu ei. Nu sunt eu cea care a adus-o pe verișoara Adelaide aici drept însoțitoare știind prea bine că va rămâne pentru tot restul vieții. În mod normal îmi văd de treburile mele la mine acasă și nu am pretenții de la moșie sau de la locuitorii ei.

— Cea mai dezagreabilă persoană din lume, zise el cu ochii mijiți, e cea care rămâne rece și rezonabilă atunci când se ceartă cineva cu ea. Sunteți mereu rece, Lady Barclay? Sunteți mereu ca un bloc de marmură?

Ea ridică din sprâncene.

— Acum vedeți ce ați făcut, îi zise el. M-ați provocat să fiu impardonabil de nepoliticos. Din nou. Iar eu nu sunt niciodată nepoliticos. De regulă sunt dulce ca mierea și plin de șarm.

— Asta pentru că de regulă trăiți în alt univers, zise ea, unul care se învâрте în jurul dvs. Peninsula era plină de ofițeri necivilizați, împăunați, care aveau impresia că lumea a fost creată ca să-i omagieze pe ei. Întotdeauna mi s-au părut doar caraghioși și i-am ignorat.

Ea se întoarse și porni înapoi de unde veniseră. Nu se uită în urmă să vadă dacă el o urma. El nu o făcu. Rămase acolo cu brațele încrucișate peste piept, până când ea dispăru din vedere. Apoi se uită în jos spre câine.

— Dacă există vreun tip de femeie care mă calcă pe nervi mai mult decât oricare alta, zise Percy, este genul care trebuie mereu să aibă ultimul cuvânt. Necivilizați și împăunați. Caraghioși! Caraghioși. Întotdeauna i-am ignorat. Sunt pe cale să mă duc la grajd, să încălesc și să plec spre Londra. Să uit de locul ăsta fără Dumnezeu. Să vă las pe tine și tovarășii tăi de joacă să năpădească tot conacul până îl distrug. Să-l las pe administrator să se mumifice în biroul ăla prăfuit. Să o las pe Lady Lavinia Hayes singură cu verișoara ei și cu inima ei largă. Să las stâlpul de marmură să sărăcească cu factura pentru acoperiș și toate celelalte reparații care cu siguranță mai erau necesare. Să las marea să se abată asupra stâncilor falezei până când eternitatea le va toci, iar ambele case vor aluneca în mare.

Hector nu avea ce opinie să ofere și nu avea rost ca Percy să mai stea acolo, vărsându-și fără rost năduful în timp ce se uita cum motivul nădufului dispărea în zare.

— Măcar atunci nu m-aș trezi vorbind aiurea cu un câine, zise el. Bănuiesc că ai obosit, deși e în totalitate vina ta. Nu poți să zici că nu te-am avertizat. Și presupun că ai fi gata de cină, ca să poți să mai umpli oasele alea, să nu se mai vadă chiar așa. Hai atunci! Ce mai aștepți?

Căută o deschizătură în tufele de grozamă care să nu-i zgârie cizmele prea tare în timp ce trecea prin ele -

Watkins va afișa o expresie de tragism stoic. Dar în timp ce pășea în deschizătură, se uită înapoi spre câine, se încruntă la el și se aplecă să-l ridice ca să-l treacă de bariera de spini, sperând în același timp că nu-l va vedea nimeni. Porni hotărât pe pajiște în direcția casei.

Măcar, se gândi el, măcar nu se mai simțea plictisit. Deși îi trecu prin cap că plictiseala nu era până la urmă o stare chiar atât de rea.

capitolul 5

După-amiaza aduse musafiri.

Cumva se răspândise vestea că sosise contele de Hardford și cum așa se cădea, ca oamenii să-l viziteze, oamenii îl vizitau. În afară de asta, toată lumea era moartă de curiozitate să-l cunoască în sfârșit.

Imogen avusese de gând să-și petreacă după-amiaza la casa văduvei, deși lipsa acoperișului făcea ca și camerele de la parter să fie aproape insuportabil de friguroase. Sărise peste prânz pentru că nu suporta gândul că ar trebui să facă conversație politicoasă cu acel bărbat, care o provocase la impolitețe, dar care, cu siguranță, va fi numai lapte și miere cu doamnele mai în vârstă. În plus, se simțise agitată după ce-i spusese povestea ei, chiar și așa concis cum o făcuse. Nu vorbea mai niciodată despre trecut, dacă nu era nevoie. Chiar și visele erau acum doar arareori coșmaruri.

Înainte să pornească însă spre casa ei, sosiră primii vizitatori și ar fi fost nepoliticos să plece, deși, la urma urmei, nu veniseră să o vadă pe ea. Chiar dacă își dorea mult să nu fie nevoie să fie sociabilă în după-amiaza asta.

Pentru că toată lumea se îndrăgostea la prima vedere de contele de Hardford. Doar prezența lui era suficientă ca să îi mulțumească, desigur. Dar tinerețea și frumusețea sa, combinate cu hainele excelent croite, le fascinau pe doamne și îi impresionau pe domni. Șarmul, zâmbetul și

talentul său de a conversa completau procesul de a-i ferma pe toți. Asigură pe toată lumea că era încântat să fie în sfârșit aici, că nici un alt loc din lumea asta nu se compara cu Hardford și cu frumusețile sale naturale sau de alt fel.

Cuvintele „de alt fel” fură rostite în timp ce privirea i se odihnea pe doamna Payne, soția amiralului în rezervă Payne. Doamna Payne, care avea de regulă o dispoziție mai degrabă acră, își înclină capul în mod elegant, acceptând complimentul subînțeles.

Dar primul sosit fu reverendul Boodle dimpreună cu doamna Boodle și cele două fiice mai mari. Amiralul și soția sa veniră după ei, urmați de domnișoarele Kramer, fiicele de vârstă a doua ale fostului vicar, decedat, dimpreună cu mama lor bătrână. Aceste trei doamne nu puteau să admită să comită o gafă în societate și să vină să viziteze un domn necăsătorit, așa că veniseră să le viziteze pe dragele de Lady Lavinia, Lady Barclay și doamna Ferby și vai, ce surpriză să-l găsească acolo pe domnul conte! Sperau, desigur, ca el să nu le considere prea îndrăznețe, că dăduseră așa buzna, fără să știe, peste el. Domnul conte, desigur, le oferi asigurările corespunzătoare și în curând cele trei doamne uitară că veniseră să o viziteze pe mătușa Lavinia.

Imogen s-ar fi amuzat fără îndoială de situație, dacă nu i-ar fi displicut tipul atât de tare. Deși, se gândi ea, aceste vizite erau și pentru el un chin și, prin urmare, meritate. Îi întâlni privirea exact când îi trecu prin minte gândul malițios și știu din felul infinitezimal cum ridică din sprâncene că avea dreptate.

Când reverendul Boodle și anturajul său feminin se retrase după o jumătate de oră, așa cum se cădea, domnul Wenzel apără în șaretă alături de Tilly. Imogen o salută pe cea din urmă cu o îmbrățișare scurtă și se așeză lângă ea în salon. Dar nici măcar Tilly nu era imună la șarmul contelui. După câteva minute se aplecă spre Imogen și îi murmură sub acoperirea sunetului conversației generale:

— Trebuie să recunoaștem, Imogen, zise ea, că este

un specimen superb de bărbat.

Dar ochii îi sclipeau când zisese asta, și cele două schimbă un zâmbet scurt între ele.

Domnul Soames, doctorul mai în vârstă, veni împreună cu a doua soție mult mai tânără și cele trei fiice și un fiu din a doua căsătorie. Domnul Alton sosi împreună cu fiul său, un tânăr lungan, care se lupta cu acneea de vrei doi ani, bietul băiat! Curând și acesta ajunse să-l idolatrizeze pe conte, după ce acesta îl complimentă pentru nodul de la lavalieră, care lui Imogen i se părea un nod absolut banal.

Când în sfârșit pleacă toți vizitatorii, cei patru rezidenți ai conacului se aflau în posesia a numeroase invitații – la cină, la o seară de jocuri de cărți, la o serată muzicală informală, la un picnic pe plajă, asta dacă vremea le permitea, desigur, pentru a sărbători cei 18 ani ai domnișoarei Ruth Boodle, deși aniversarea era la sfârșitul lui mai. Fuseseră informați, de asemenea, de fiecare val de musafiri, că următorul bal în sălile de adunare de deasupra hanului din sat se va ține peste cinci seri și exista speranța că domnia sa, contele de Hardford, va binevoi să-i onoreze cu prezența – desigur împreună cu doamnele.

Șapte cai nu l-ar putea ține la distanță, asigură contele pe toată lumea. Solicitase dansuri de la cea mai mare dintre fiicele Boodle, de la cea mai mare dintre domnișoarele Soames și de la doamna Payne. Cea mai mare domnișoară Kramer promisese o discuție confortabilă cu mătușa Lavinia și verișoara Adelaide, în timp ce tinerii dansau. Iar domnul Wenzel și domnul Alton își rezervă câte un rând de dansuri cu Imogen.

— Ei bine, zise mătușa Lavinia după ce plecă toată lumea, a fost foarte mulțumitor, nu-i așa? După cum ați putut vedea, vere Percy, avem și noi lume bună, vecini buni și distracție de bună calitate aici la țară. Nu cred că veți avea timp să stați degeaba.

— Femeia aia care vorbește mereu pentru mama și sora ei e tare plicticoasă, remarcă verișoara Adelaide. Tu poți să ai o conversație confortabilă cu ea la bal, Lavinia. Eu

voi căuta o companie mult mai agreabilă.

— Se pare, zise Imogen, că sunteți condamnat să rămâneți pentru cel puțin două săptămâni, vere Percy, dacă ați acceptat invitații atât de departe în viitor. Ca să nu mai vorbim de ziua lui Ruth Boodle, care e la trei luni distanță.

— Condamnat? zise el cu zâmbetul său cel mai versat și mai devastator de șarmant spre ea. Dar ce condamnare plăcută va fi cu siguranță, verișoară Imogen!

Darul lui Dumnezeu pentru femei, zisese verișoara Adelaide. Și pentru omenire. Asta credea el că este, și se părea că toată lumea care fusese în vizită era cât se poate de dornică să confirme această părere.

În realitate era doar o coajă goală de conținut, un personaj vanitos și artificial, cu un temperament arogant și iritabil, când îi erau stricate planurile.

Dar nu putea să mai permită să fie iritată de cineva care nu-i făcuse nimic rău și doar o întrebase cine naiba era. De regulă nu era ranchiunoasă.

El zâmbi cu adevărat amuzat, și ea își dădu seama că îi susținea privirea. Se ridică și trase de clopoțel ca să cheme slujnica să ia tava cu ceai.

Avusese oare dreptate mai devreme când sugerase că ea se simțea iritată pentru că el luase locul care i s-ar fi cuvenit lui Dicky? Nu-i plăcea gândul că s-ar putea să aibă dreptate.

Se uită cu drag preț de o clipă la mătușa Lavinia. Mama lui Imogen și mătușa Lavinia fuseseră împreună la școala de fete din Bath timp de mai mulți ani și rămăseseră prietene după aceea. Imogen venise adesea aici în copilărie, uneori cu mama ei, alteori singură pentru perioade mai lungi. Mătușa Lavinia spusese de multe ori că Imogen e fiica pe care n-a avut-o niciodată. Fiind mai băiețoasă din fire, Imogen se jucase de la început cu fiul contelui. Deveniseră prieteni și cei mai buni camarazi. Nu se îndrăgostiseră niciodată cu adevărat. Însăși ideea era puțin absurdă. Dar la un moment dat, după ce crescuseră, luaseră decizia comună de a-și continua prietenia cu o căsătorie, ca să poată rămâne împreună. Imogen nu-și

putea aminti dacă avusese loc o cerere în căsătorie și, dacă da, care din ei o făcuse. Totul fusese mutual la ei.

Îl iubise foarte mult. Existase, bineînțeles, componenta sexuală, după ce se căsătoriseră. Aceasta fusese mereu viguroasă și satisfăcătoare, deși nu fusese centrală în căsnicia lor. Poate că era incapabilă de emoția pe care oamenii o numeau „îndrăgostit”. Ceea ce, având în vedere circumstanțele, era poate mai bine.

— Cine cu numele de familie Alton, întrebă contele fără a se adresa cuiva în mod special, își numește fiul Alden?

Era, în mod evident, o întrebare retorică.

Clătină din cap, de parcă ar fi vrut să-și limpezească gândurile și își aținti privirea asupra mătușii Lavinia.

— Despre maidanezi, zise el.

— Of, Doamne, făcu ea. Dar au rămas toată după-amiaza în camera celei de-a doua menajere, vere Percy. Vă rog să nu mă obligați să-i alung. Ar fi îngrozitor pentru ei să devină din nou de pripas după ce au văzut cum e să ai un acoperiș deasupra capului și hrană regulată. Și un pic de iubire. Vă rog să nu mă obligați să-i alung.

— Nu o să fac asta, o asigură el. Cei care sunt acum aici pot să rămână, deși fără îndoială că voi ajunge să regret această decizie. Dar nu vor mai fi și alții.

— Dar e atât de greu să îi alungi, zise ea cu mâinile la piept, când sunt flămânzi și au o expresie rugătoare în ochi.

— Aș putea face o sugestie? întrebă Imogen.

Ochii aceia albaștri se întoarseră spre ea cu sprâncenele negre arcuite deasupra lor.

— Vă rog.

— Maidanezii întotdeauna arată mult mai atractiv după ce au fost hrăniți și îngrijiți un pic, zise ea. Mai iau în greutate, iar blana le devine mai groasă și mai strălucitoare. Există cu siguranță un număr de persoane care ar fi dispuse să adopte un animal atrăgător care are nevoie de un cămin, decât un maidanez care nu a avut niciodată un cămin.

— O, dragă Imogen, zise mătușa Lavinia, sunt sigură

că ai dreptate. Toate fetițele își doresc o pisică sau un câine. Eu îmi doream. Chiar și băieții, îndrăznesc să spun. Și poate că domnișoarele Kramer sau...

— Eu nu am vrut niciodată un animal, zise verișoara Adelaide, obținând o privire teribil de necăjită din partea mătușii Lavinia și o privire trecător amuzată din partea contelui.

Acesta se dăduse la o parte din ușă ca să permită celor două slujnice să intre și să ia tăvile cu ceai. Imogen observă că privirea lui se opri cercetător asupra uneia dintre ele, o fată slăbuță cu umeri lăsați și care era surdomută, deși el nu avea să știe despre asta, pentru că nu vorbise cu ea.

Doctorul Soames era pe cale să-i găsească un azil de nebuni după moartea tatălui ei, un lucrător la câmp. Dar mătușa Lavinia intervenise cu o soluție proprie.

— Sugerați, verișoară Imogen, zise contele după ce tăvile fuseseră duse din încăpere, să organizăm un fel de serviciu de frumusețe pentru animale, gratuit, ca să îi aprovizionăm pe vecinii noștri cu pisici și câini frumoși asupra cărora copiii și femeile să se aplece cu tandrețe?

Mătușa Lavinia părea că-și ține răsuflarea.

— Într-un cuvânt, da, zise Imogen. Deși cred că ați folosit pronumele greșit. Nu cred nicio clipă că noi am putea să facem asta. Nu-mi pot închipui că ați hrăni sau iubi un animal, vere Percy, mai ales pe cei urâți.

— Oh, dragă Imogen, făcu mătușa Lavinia pe un ton de reproș.

Contele își țuguie buzele.

— Contribuția mea ar fi casa și masa, bănuiesc, zise el.

— Da, îi spuse ea, deși cred că un colț al grajdurilor ar putea fi pregătit pentru Fluff care va făta pisoii în curând.

— Ce? făcu el încruntându-se.

Se uită la ea cu ochii mijiți, apoi își transferă atenția asupra mătușii Lavinia.

— Fără alți maidanezi în casă, doamnă, zise el destul de blând. În afară de asta, trebuie să sperăm că am golit

regiunea de ei până acum. Voi da indicații să fie pregătit un culcuș la grajduri. Poate că... Fluff se va dovedi un vânător ager de șoareci și va putea să-și câștige existența după ce va naște. Voi vorbi altă dată cu dvs. despre oamenii adunați de pripas. Cred că tocmai am văzut-o pe una dintre ele în uniformă de slujnică.

— Annie Prewett? Întrebă mătușa Lavinia. E o fată bună. Face exact ce i se spune, de îndată ce înțelege ce trebuie să facă. Trebuie doar să îți vadă buzele când vorbești încet cu ea și înțelege.

El continuă să se uite la ea preț de câteva momente înainte să își întoarcă atenția spre Imogen.

— Valsul a ajuns cumva în sălbăticie? o întrebă el. Dacă da, o să-mi rezervați primele două la balul din sat. Vă rog frumos. Nu am de gând să mă împleticesc pe ringul de dans cu cineva care nu știe să valseze și îndrăznesc să spun că dvs. știți.

Lui Imogen îi sună ca o poruncă, deși el adăugase un „Vă rog frumos”.

Domnul Alton valsa de regulă cu ea, cu mâinile sale butucănoase și cam umede în jurul taliei și pe mâna ei. A valsa cu contele de Hardford era, cu siguranță, o îmbunătățire față de acea încercare dificilă.

— Mulțumesc, zise ea. O să-mi verific carnetul de bal.

El îi zâmbi brusc, iar acel frison se transformă în ceva care-i răscoli stomacul. Pentru că acel zâmbet nu era zâmbetul lui șarmant obișnuit, ci unul care ascundea o apreciere genuină.

— Voi provoca la duel cu pistoale în zorii dimineții pe oricine în afara mea care îndrăznește să-și treacă numele în dreptul primului vals, zise el cu o plecăciune ușoară.

Doamne sfinte, oare flirta cu ea? Era aroganța lui atât de mare că se gândea că ar putea să o atragă inclusiv pe ea în orbita șarmului său?

Ea ridică din sprâncene și-l privi rece, în timp ce mătușa Lavinia râse, iar verișoara Adelaide pufni.

Exista o imagine a gentlemanului de la țară care întotdeauna i se păruse absolut neatrăgătoare lui Percy. Era

aceea a latifundiarului care umbla pe moșie într-o haină prost croită, pantaloni și cizme fără formă, cu un baston sănătos în mână și un câine credincios lângă el, discutând despre recolte, animale și vreme cu muncitorii săi și despre rotația recoltelor și piețe cu administratorul, despre carne de cal, bonete și vreme cu vecinii și despre vreme și Dumnezeu știe ce altceva cu toată lumea, în timp ce dansa la diversele lor petreceri, admirând fețele proaspete și pline de speranță ale fiicelor lor.

Dumnezeu să-l ajute, se gândi el în zilele următoare, dar era în primejdie să devină el însuși acel gentleman de la țară. Ar putea fi la Londra distrându-se, se gândi el în după-amiaza următoare după primul val de vizite – aveau să mai fie și altele –, deși sezonul nu începuse și orașul ducea lipsă de companie. Ar putea fi la Tattersall sau la salonul de box al lui Jackson, sau făcând o vizită la croitor ori cizmar, ori chiar să stea în pat, savurând favorurile unei amante noi. În schimb, se uita prin biroul prăfuit al lui Ratchett, sugerând că, având în vedere talentele lui superioare, administratorul-șef – Ratchett era singurul de altfel, dar nu conta – ar trebui să poată să-și petreacă tot timpul în birou, ocupat cu sarcina deosebit de importantă de a ține evidența contabilă, în vreme ce un administrator mai tânăr și cu mai puțină experiență, din subordinea lui, ar putea prelua sarcina de a conduce fermele și de a sugera idei de schimbare și îmbunătățire. Un al doilea administrator, așadar, care ar beneficia de sfaturile și indicațiile administratorului principal. Un subordonat așadar. Un fel de discipol, de fapt.

Ratchett își miji ochii spre urechea lui Percy și murmură ceva de genul că va întreba prin vecini, deși nu știa ce ar putea face un administrator nou, ce nu fusese deja făcut. Dar Percy îi scrisese deja lui Higgins, omul lui de la Londra, indicându-i să caute un administrator experimentat, dispus să fie cunoscut oficial ca al doilea administrator, dar care să fie și dispus să se lase închis în fundul pământului pe un salariu ceva mai bun decât media. Cu cât persoana va fi găsită mai repede, adăugase Percy,

cu atât avea să fie mai mulțumit. Mai degrabă mai repede decât mai târziu.

Scrisese scrisoarea seara trecută, în timp ce dormitorul său era aranjat. Când să se culce, descoperise că focul era stins, iar în cameră aterizaseră o grămadă de cenușă dimpreună cu o pasăre moartă destul de arsă. Crutchley, care sosise în urma chemării sale doar cu câteva clipe după o doamnă Attlee disperată, își dăduse cu părerea că astfel de lucruri se întâmplau mai degrabă în camerele din față, mai ales în camera asta, decât în camerele din spate, având în vedere că forța vântului era preluată mai ales de camerele din față. Îl sfătui din nou pe Percy să se mute în cea mai bună cameră de oaspeți din spate. Din nou, Percy, fără să-și dea seama de ce, decisese să fie încăpățânat. Apartamentele contelui trebuiau făcute locuibile pentru conte, iar el era contele. Măcar patul, când reuși în sfârșit să se culce, era uscat, la fel și tapetul, pătat ușor de apă, de sub fereastră.

Percy descoperi în cursul dimineții că aproape nici o parte din pământul său nu fusese cultivat de mulți ani și nu avea să fie nici în anul acela, dacă nu se puneau curând în aplicare planuri diferite. Ratchett și bătrânul conte se pare că nu țineau să aibă recolte, pentru că era nevoie de mulți muncitori care să însămânțeze și să îngrijească lanurile, să le recolteze și care depindeau prea mult de vreme în toate cele trei faze. Erau destule oi, în schimb, și ceva miei care își făcuseră deja apariția, căci nimeni nu-i avertizase că era încă iarnă și ar fi bine să mai rămână în burta mamelor lor încă un pic.

Cea mai mare parte a veniturilor moșiei provenea din lână. Dar oile se reproduceau într-un ritm prea exuberant ca să rămână toate confortabil pe moșie până mureau de bătrânețe. Cineva trebuia să administreze turmele, tot așa cum cineva trebuia să administreze pământul. Percy nu era calificat pentru post, nici nu avea vreo ambiție în acest sens. Ce idee! Dar recunoștea nevoia acolo unde o vedea, la fel cum recunoștea și administrația proastă sau lipsa acesteia.

Curtea fermei, dincolo de granițele parcului spre nord, arăta cu totul deplorabil. Avea câteva vaci de lapte și posibil câțiva viței în curând – Percy nu întrebă unde era taurul care făcuse acest fapt posibil. Mai erau și câteva capre, care nu păreau să aibă niciun rol, și atât de multe găini, că era foarte greu să nu calci pe vreun găinaș. Mai era și un iaz pe care erau câteva rațe. Apoi câteva țarcuri pentru oile gestante și evident pentru tuns oile, mai ales pe vreme proastă. Acestea arătau de parcă aveau să-și dea obștescul sfârșit cât de curând.

Fânul din hambarul cam șubred arăta cam cenușiu, de parcă ar fi fost la fel de vechi precum hambarul însuși.

Șoarecii dinăuntru probabil că trăiau confortabil și mureau de bătrânețe.

Muncitorii de la fermă păreau să fie doar niște moșnegi, fiii lor probabil că plecaseră de mult spre pajiști care erau literalmente mai verzi. Ajutoarele de la grajduri și grădinarii parcului dădeau dovadă de ceva mai multă tinerețe și vigoare, deși păreau să aibă și ei partea lor de bătrâni decrepiți, alte dovezi ale sensibilității mătușii Lavinia.

Percy spera că un administrator nou avea să fie găsit cât de curând și să sosească în galop fără să se oprească pentru mâncare sau somn pe drum. Speră ca omul să nu se uite bine la ce era aici și să dea bir cu fugiții.

Percy era îmbrăcat cu cele mai vechi haine în timp ce umbla de colo-colo, dar adevărul era că nu avea nicio haină mai veche de un an. Watkins nu ar fi acceptat așa ceva. Același lucru era valabil și pentru cizmele sale de călărie, care nu meritau genul de pedeapsă pe care o sufereau în curtea fermei. Nu ducea un baston cu el, dar avea un câine credincios la picioare, jenanta potaie cu numele grandios de Hector. Marele erou troian Hector îl rănise pe marele Ahile în călcâi și-l omorâse. Cel puțin Hector – câinele nu încercase să-l muște de călcâi. Se atașase de el, se gândi Percy, doar pentru că ceilalți câini din casă, inclusiv bulldogul acela masiv și letargic și câinele-cârnat, nu împărțeau mâncarea cu el și nici nu-i permiteau acces

complet la a lui și pentru că pisicile, mai ales Prudence cea mârâitoare, îl intimidau. Hector era, de fapt, un laș și nu îi făcea imaginii de bărbat puternic al lui Percy nici un bine în timp ce se plimba pe moșia sa neglijată.

A doua zi de dimineață, după o noapte fără evenimente în dormitorul lui, Percy pășea hotărât spre casa văduvei și descoperi exact ce se aștepta, adică un edificiu fără acoperiș și fără muncitori ori vreun semn clar de viață pe undeva.

Se întoarse la conac și își schimbă hainele. Când Watkins termină cu el, ar fi întors capete mirate chiar și pe Bond Street. De fapt mai ales pe Bond Street.

— Bastonul de fildeș, Watkins, zise el, am adus bastonul de fildeș, presupun.

— Desigur, milord, făcu Watkins aducând bastonul.

— Și lornionul meu cu diamante.

— Cu diamante, milord?

Percy îl fixă cu o privire, iar lornionul fu scos fără alt comentariu.

— Și o batistă cu margine din dantelă, zise Percy, plus cutiuța rubinie de tutun, cred. Da, cea rubinie.

Watkins era prea bine educat ca să comenteze aceste adăugiri la ținuta de dimineață, dar expresia sa încremenită care demonstra întotdeauna dezaprobarea devenise aproape fosilizată.

— Fii amabil și vezi pe geam dacă mi-a venit trăsura la ușă, îi porunci Percy.

Sosise. Și cât de grandios fusese construită. O moștenise de la tatăl său și nu o folosea decât arareori. O adusesse cu el doar pentru că Watkins s-ar fi arătat groaznic de dezamăgit să fie obligat să călătorească în orice alt exemplar de trăsură mai puțin grandios.

Percy se asigurase la întoarcerea acasă că Lady Barclay luase șareta să meargă la Porthdare, așa cum anunțase la micul dejun că o va face. Se pare că acolo exista o doamnă mai în vârstă cu probleme de șold care trebuia vizitată. Femeile chiar puteau fi îngeri câteodată, deși era destul de dificil să și-o imagineze pe verișoara de-a

patra ca pe un înger în aceeași propoziție.

Ceva mai târziu, după ce descoperise numele și atelierul meșterului de acoperișuri de la valetul său, Percy coborî fără grabă din trăsură în fața atelierului, situat în Meirion, un sat aflat la opt kilometri în susul văii râului. Se uită alene în jurul său, ignorând cetele de gură-cască care se opriseră să vadă spectacolul, adică pe el.

Îi făcu semn din cap vizitiului, pe care îl surprinsese mai devreme cu indicația să-și pună livreaua.

— Excelența Sa, contele de Hardford, anunță acesta, savurând în mod evident momentul, în timp ce deschidea ușa atelierului.

Excelența Sa păși înăuntru, își scutură batista, deschise cu un deget cutiuța de tutun și se opri, se răzgândi, oricum nu-i plăcea să prizeze tutun, după care o închise, o băgă în buzunar și își duse lornionul la ochi.

— Mi-am dat seama că ar trebui să mă întreb, zise el cu un oftat, privind spre cei trei bărbați cu ochii mari prin lornion, de ce casa văduvei de la Hardford Hall și-a pierdut acoperișul în decembrie și se află tot fără el în luna februarie. M-am întrebat, de asemenea, de ce ocazional mai sunt câte doi bărbați pe schele, unul bate cuie, iar celălalt stă și privește. Din nou, nici urmă de progres. Mi s-a comunicat că ar fi posibil să găsesc răspuns aici la întrebările mele. Într-adevăr, mă văd nevoit să insist să primesc răspuns la ele.

Nici cincisprezece minute mai târziu, trăsură sa înainta în direcție inversă pe străduța din sat cu o sumedenie de spectatori aliniați de ambele părți ca la paradă. Se pare că toți muncitorii meșterului de acoperișuri fuseseră bolnavi sau ocupați cu alte comenzi, dar în mod miraculos se recuperaseră și-și terminaseră comenzile exact în dimineața aceasta și tocmai urmau să plece spre casa văduvei când sosise domnul conte. La sugestia vicleană că prezența tuturor muncitorilor la o singură comandă va ridica prețul lucrării, contele ridicase din nou lornionul, scripitor în toată splendoarea lui, de la raza de lumină dinspre ușă, iar prețul fu coborât instantaneu sub

cotația inițială la o sumă despre care Percy presupuse că nu era decât foarte ușor umflată.

Contele de Hardford îi făcuse semn vizitiului său, care deschise o pungă grasă și îi plăti meșterului jumătate din sumă în avans. Cealaltă jumătate avea să fie plătită după terminarea în mod satisfăcător a lucrării de către Lady Barclay, verișoara contelui – aici nu avea rost să încurce lumea cu grade de rudenie complicate. Doamna va fi informată că prețul scăzuse pentru a compensa întârzierea nejustificată.

Câteodată, reflectă Percy în timpul călătoriei aparent interminabile spre casă, existau avantaje certe de a avea un titlu nobiliar. Nu că nu ar fi fost în stare să-l toace mărunț pe meșterul acela și dacă ar fi fost simplul Percival Hayes.

capitolul 6

Imogen se simțea aproape veselă când se așezară mai târziu la cină mai devreme ca de obicei. Urmau să meargă la o serată muzicală la casa familiei Kramer după aceea și era o schimbare bine-venită, pentru că tot nu putea să-și petreacă serile singură acasă cu o carte, așa cum tânjea să facă din nou. Dar nu nerăbdarea de a petrece o seară cu vecinii o binedispusese.

— M-a întâmpinat o priveliște foarte frumoasă când m-am dus la casa văduvei în după-amiaza asta. Mă așteptam să nu găsesc pe nimeni, ca de obicei, le zise ea celorlalți trei adunați în jurul mesei. Domnul Tidmouth, meșterul, era acolo în persoană, supraveghind lucrarea, împreună cu nu mai puțin de șase muncitori, care erau toți ocupați să lucreze la acoperiș.

— Șase? zise mătușa Lavinia oprind lingura de supă la jumătatea distanței spre gură. Ar trebui să termine cât se poate de repede.

— Asta dacă se vor întoarce mâine, adăugă verișoara

Adelaide.

— O, sunt convinsă că o vor face, o asigură Imogen. Domnul Tidmouth și-a cerut mii de scuze pentru întârzieri. Mi-a zis că nu s-a simțit bine încă de la Crăciun, iar adjunctul lui a trimis oamenii la comenzi mai puțin importante fără știrea lui. Se va asigura personal că toți muncitorii vor veni la Hardford în fiecare zi până termină lucrarea. Ba chiar m-a asigurat că acum, că a văzut casa cu ochii lui, și-a dat seama că a supraestimat costurile reparației și că va mai scădea chiar și prețul nou ca o formă de compensație pentru lunga întârziere.

— Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat care își cere scuze unei doamne, zise verișoara Adelaide, sau într-un afacerist care îți oferă un preț redus.

— Sunt foarte bucuroasă pentru tine, Imogen, zise mătușa Lavinia, deși reparația acoperișului va însemna că te vei muta înapoi, bănuiesc. O să-mi lipsești.

— Dar voi fi aproape, spuse Imogen, și voi veni în fiecare zi la tine, așa cum am făcut mereu.

Va fi atât de bucuroasă să se întoarcă acasă, singură cu ea însăși, cu excepția momentelor când va alege să iasă din casă.

Va fi foarte încântată să stea departe de prezența răscolitoare a contelui.

El nu contribuise la conversația despre acoperișul ei. Se concentrase în schimb asupra mâncării și vinului și o privise doar ușor adormit, pe sub pleoapele coborâte. Era o expresie nouă, o afectare enervantă.

— Îndrăznesc să spun, zise ea, adresându-i-se direct, că scrisoarea pe care i-am scris-o ieri domnului Tidmouth l-a adus pe acesta înapoi cu scuze și oameni care să lucreze. O scrisoare politicoasă. Buna-creștere e uneori mai eficientă decât tonul supărat. Dacă m-aș fi dus la Meirion doar ca să fac scandal, așa cum m-ați sfătuit ieri, vere Percy, probabil că m-ar fi lăsat să aștept încă o săptămână drept pedeapsă.

— Într-adevăr, verișoară Imogen, zise el pe un ton agreabil, ridicând paharul spre ea. Jos pălăria în fața

dumneavoastră.

Dar, în timp ce își tăia friptura, avu brusc o bănuială îngrozitoare, teribilă.

Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat care îți cere scuze unei doamne sau într-un afacerist care îți oferă un preț redus.

Își ridică privirea tăioasă spre conte, dar acesta era ocupat cu friptura, iar bănuiala făcu loc iritației că el arăta superb în haina lui albastru-închis de seară, asortată cu vesta de satin de un albastru mai deschis și lavaliera albă la laptele aranjată atât de complicat, încât bietul Alden Alton, dacă ar fi fost în seara asta la serată, ar fi murit cu siguranță de invidie și de disperare.

Dar care era adevărata explicație pentru apariția bruscă a atâtor muncitori, toți cât se poate de harnici, în după-amiaza asta? Și toate scuzele alunecoase prezentate de domnul Tidmouth? Și ciudata reducere a prețului? Oare fusese naivă să o încante toate astea?

Nu avu ocazia să-l înfrunte pe cel care-i stârnise bănuielile. Porniră toți spre sat în trăsură opulentă a contelui. Probabil că el mai avea și alte surse de venit în afară de Hardford, deduse Imogen. Probabil că latura tânără a familiei Hayes fusese ceva mai ambițioasă decât cea veche. Imogen ședea cu spatele la cai, la fel și contele, pentru ca doamnele mai în vârstă să aibă locurile mai dezirabile, cu fața. Dar trăsură, descoperi ea, deși luxoasă, nu era mai lată decât cea mai modestă, aflată în șopronul conacului. Putea să-i simtă căldura corpului, ceea ce într-o seară rece de februarie ar fi fost destul de confortabil dacă nu ar fi adus cu ea și parfumul masculin de mosc și aura puternică de masculinitate. Cea din urmă o enerva intens. Nu-și amintea să fi fost sufocată vreodată de masculinitatea vreunui bărbat, deși cunoscuse mulți bărbați atrăgători și virili.

O, ar fi foarte bucuroasă să se întoarcă în casa ei.

Și pentru asta se grăbise să ajungă în Cornwall, ca să scape de plictiseală se gândi Percy. Deși nu era neapărat corect, nu-i așa? Nu se așteptase să scape de plictiseală, dar decisese în mod conștient să se afunde mai adânc în chestiune ca să vadă ce se va întâmpla. Ei bine, asta se întâmplase.

Sedea în trăsură de călătorie cu trei doamne, dintre care una suferea de sensibilități și îi umpluse casa de maidanezi, iar alta vorbea pe un ton baritonal și nu rostise nici măcar o vorbă de apreciere pentru partea masculină a speciei de când sosise. În schimb rostise multe remarci disprețuitoare despre bărbați. Și o a treia care era făcută din marmură.

Și dacă această călătorie nu era de ajuns să-l deprime complet, mai era și faptul că destinația lor era familia Kramer, unde urmau să fie distrați de talentele muzicale ale domnișoarelor Kramer și ale vecinilor din jur.

Domnișoarele Kramer, descoperi el după ce ajunseră acolo, se credeau pianiste și cântărețe și purceseră după sosirea tuturor oaspeților să demonstreze adevărul sau eroarea acestei credințe. Ca să fie cinstit, nu monopolizaseră seara. Mai cântară cu vocea și la pian și alte doamne. Alton își adusese vioara, iar fiul său, arătând de parcă ar fi vrut să fie aruncat în arenă cu leii, cântă împreună cu el la flaut. Reverendul Boodle cântă acompaniat de soția sa pe o voce de bas care ar fi scuturat stacanele de vin, dacă în încăpere ar fi existat vreunele.

Lady Barclay se întreținu cu Lady Quentin, soția lui Sir Matthew Quentin, și cu miss Wenzel înainte să înceapă recitalul. Când toată lumea se așează, Wenzel, fermierul gentleman, fu cel care se așează alături, trăgându-și scaunul mai aproape de ea. Purcese apoi să vorbească cu ea, mai degrabă să monologheze, ignorând muzica. Era nepoliticos din partea lui, ca să nu spunem mai mult, deși vorbea destul de încet ca să nu-i deranjeze pe cei din jurul lui care erau politicoși și aleseseră să asculte, printre aceștia aflându-se și Percy.

Wenzel nici măcar nu se prefăcea că ascultă. Ochii și

Întreaga lui atenție se fixaseră asupra doamnei, care, trebuia să admită, arăta destul de atrăgătoare într-o rochie albastră care îi punea în valoare formele la perfecție – fiind asortată și la vesta lui, observase Percy la cină. Wenzel nu aplaudă pe niciunul dintre participanții la serată. Bărbatul probabil că nu fusese la vreun croitor în ultimii cinci ani și mai era și pe jumătate chel – pentru gândurile prea puțin binevoitoare Percy nu se mustră pe sine.

Lady Barclay chiar asculta sau, cel puțin, se străduia să se uite la cei care cântau. Și chiar aplaudă. Percy observă că îi spusese doar de două ori ceva lui Wenzel și doar atunci își întorsese capul să se uite spre el.

Bărbatul îl enerva pe Percy. Ce era însă și mai enervant era faptul că observa astfel de lucruri. Wenzel încerca să-și fixeze interesul asupra lui Lady Barclay, așa cum avea dreptul să o facă. Era un domn necăsătorit apropiat de vârsta ei și văduv. Să-i fie de bine, dacă aspira să se căsătorească cu ea. Va avea nevoie de noroc. Ea nu îl încuraja în niciun fel. Dar nici nu dădea vreun semn că se simțea deranjată de atențiile acestuia. Era rece ca marmura, ca de obicei. Percy nu găsea niciun motiv pentru care simțea nevoia să-și manifeste neplăcerea.

Dar de ce să se simtă iritat? Devenise proprietarul ei, doar pentru că femeia locuia sub acoperișul său? Doar ideea asta îi aducea o sudoare rece pe spinare.

Doamna Payne, soția amiralului, avea o voce de soprană cu un vibrato pronunțat și făcu cinste numelui în timpul ariei de Händel pe care o alesese. Percy aplaudă conștiincios când termină și fu de acord cu doamna Kramer, cu voce ușor ridicată, deoarece doamna era cam surdă, că da, fusese un noroc deosebit pentru regiune că amiralul Payne luase decizia de a se stabili acolo la pensie.

Marele final al spectacolului serii fu o piesă de Bach cu o digitație impresionantă, interpretată de domnișoara Gertrude Kramer, sora mai tânără. Fu semnalul pentru servitori să aducă gustările, care fură așezate pe o masă lungă pusă într-o parte a camerei, iar ceaiul și cafeaua fură așezate pe o măsuță, pentru ca prima domnișoară Kramer

să poată turna. Nu era nici urmă de băutură alcoolică la vedere.

Wenzel se aplecă mai aproape de Lady Barclay înainte să se ridice și să-și croiască drum spre masa laterală. Percy se ridică fără grabă, feliță unul sau trei din artiștii serii care se aflau pe orbita lui, inclusiv pe tânărul și jenatul Alden Alton, traversă camera în direcția opusă mesei și se așează pe scaunul gol de lângă verișoara sa.

Ea ridică privirea spre el puțin surprinsă și cu o expresie pe care ar fi putut să o interpreteze drept ușurare, dacă asta nu ar fi fost atât de neverosimilă.

— Sper, zise el, că ați savurat partea artistică a serii, doamnă.

— Da, răspunse ea. Toată lumea e atât de bine intenționată și se străduiește foarte tare.

Ceea ce îi condamna pe artiști la laude slăbuțe, se gândi el apreciativ.

— Chiar așa, fu el de acord. Și ați savurat și conversația?

Ea ridică din sprâncene.

— Aș fi preferat să mă pot concentra asupra muzicii.

— Atunci de ce nu i-ați spus să-și țină gura? o întrebă el.

— Poate pentru că, Lord Hardford, zise ea, pentru că încerc mereu să dau dovadă de bună-creștere.

— Poate că vă plăceau atențiile domnului, zise el, chiar dacă ați fi preferat să ascultați muzica mai întâi. Să-i cedez scaunul când se va întoarce cu o farfurie pentru dumneavoastră? Bănuiesc că după asta a plecat.

— Cred că nu e treaba dvs. Ale cui atenții îmi plac sau nu, îi spuse ea. Dar nu. Vă rog să rămâneți aici.

Chiar în acel moment, Wenzel se întoarse cu câte o farfurie plină în fiecare mână. Se uită semnificativ la Percy, cu sprâncenele ridicate.

— Ah, făcu Percy, ce drăguț din partea dumitale, Wenzel!

Luă o farfurie și i-o întinse lui Lady Barclay cu un zâmbet, înainte să o ia pe a doua pentru el.

Wenzel rămase cu mâinile goale și cu o expresie de nedescris pe chip.

— Dar trebuie să vă întoarceți și să luați o farfurie și pentru dumneavoastră, zise Percy binevoitor, înainte să se termine toată mâncarea. Deși se pare că este din abundență. Doamna Kramer și fiicele ei ne-au umplut de mândrie. Sper că ați savurat recitalurile?

Wenzel se uită semnificativ la Imogen înainte să murmure ceva indescifrabil, să facă o plecăciune și să plece.

— Mulțumesc, zise Lady Barclay.

— O, pentru nimic, doamnă, o asigură Percy. Nu a fost niciun efort să fac rost de o farfurie pentru dumneavoastră.

Iar ea râse.

Fu un șoc teribil care aproape că-l răsturnă de pe scaun pe podea.

Fu un râset scurt, care îi aprinse întregul chip cu amuzament, îi lăsă impresia unei frumuseți vibrante și năucitoare și dispăru apoi fără urmă.

Și îl lăsă cu înțelegerea șocantă că voia să facă dragoste cu ea.

Fu un noroc – un mare noroc – că toată conversația devenise generală și că Sir Matthew Quentin îi cerea opinia pe un subiect care părea să intereseze pe toată lumea.

— Dumneavoastră, Hardford, zise el, ce părere aveți despre coniacul de contrabandă?

Cum nu se vedea nici urmă de alcool, Percy bănuia că era o întrebare retorică.

— Fără îndoială că de regulă e de calitate superioară, zise el. Dar faptul că a fost adus în țară ilegal îl face să fie o delicată interzisă.

Îl se păru că aproape toată lumea rânji la remarcă sa, de parcă ar fi spus ceva foarte amuzant și făcând asta fusese acceptat ca membru într-un club secret.

— Ah, dar oare fructele interzise nu sunt întotdeauna cele mai dulci? Întrebă tânărul domn Soames, care avea aerul unui dandy.

Tatăl lui se încruntă la el, cele două surori țâțâiră, iar

surorile Boodle își puseră capetele laolaltă lângă pian și chicotiră în spatele unui evantai deschis.

— Chiar așa, zise Percy, dând binevoitor din cap spre tânăra, care probabil urma să aibă parte de furia tatălui său mai târziu.

Lady Quentin începu o discuție hotărâtă despre variile merite ale ceaiului chinezesc și ale celui indian.

Percy asculta cu jumătate de ureche și făcea legături. Coniac de contrabandă. Contrabandiști. Cornwall, mai exact coasta sudică a Cornwallului.

— E multă contrabandă pe aici? le întrebă el pe doamne în drumul spre casă.

— Nu prea multă acum, zise Lady Lavinia în tăcerea care durase câteva secunde prea mult. Era pe vremuri, cred că în timpul războaielor.

— Dar mai există?

— O, este posibil, cred, zise ea, dar nu am mai auzit nimic.

— Și nu e nimic romantic în asta, adăugă Lady Barclay.

— Romantic? El se întoarse spre ea atât cât reuși în înghesuiala din trăsură.

Nu că ar fi putut să o vadă clar chiar și așa. Era o noapte întunecată și lămpașul trăsorii arunca lumina mai degrabă înainte decât înapoi.

— Contrabandiști, pirați, tâlhari la drumul mare, zise ea. Toți sunt prezentați uneori ca niște eroi romantici, atrăgători.

— Plecând cu eroina îndrăgostită legată de catargul unui vas sau aruncată pe spinarea unui cal ori peste umărul unui bărbat și cărată doar prin puterea brațelor până pe vârful stâncilor? făcu el. Nu sunteți o persoană romantică, verișoară Imogen?

Doamna Ferby pufni.

— Nu când vine vorba de criminali sau tâlhari ori ucigași plătiți, zise Lady Barclay.

El continuă să se uite spre ea în întuneric. Din vocea ei răzbătuse amărăciune pură.

— Dar nu e vorba întotdeauna de fiul nedreptățit al unui duce? o întreabă el. Fiul cel mare, adică, și nu este el prin cine știe ce acțiuni sinucigașe și răzvrătite cel care încearcă să salveze lumea, să-și spele numele și să ajute domnișoara aflată la ananghie, care e probabil o prințesă, și ca răsplată finală să fie repus în drepturi ca moștenitor și reprimat la pieptul părintesc și să se căsătorească cu prințesa cu care va trăi până la adânci bătrâneți?

Doamna Ferby pufni din nou.

— Trebuie să îi recunoști omului simțul umorului, Lavinia, zise ea.

— Ar trebui să scrieți pentru Minerva Press, zise și Lady Barclay.

El se întreabă dacă ea zâmbea cumva, fie doar în forul ei interior.

Ar fi un lucru meritoriu și eroic, se gândi el, să o facă pe femeia asta să râdă din nou așa cum râsese la familia Kramer și să o facă să râdă iar și iar. Poate că asta ar trebui să devină misiunea vieții lui. Ar fi un obiectiv realizabil, oare? Zâmbi ușor în întuneric. Câteodată se întreba de unde îi veneau idei atât de absurde. Trebuia să fie încă teribil de plictisit.

Conform doamnelor în vârstă, era teribil de târziu când ajunseră acasă. Conform pendulei din hol în cutia ei splendidă, nu era nici măcar ora unsprezece. Percy le ură doamnelor noapte bună, fu asigurat de Crutchley că în bibliotecă fusese făcut focul și se retrase acolo să bea și să citească înainte de culcare, doar pentru că nu avea nimic mai interesant de făcut.

Inevitabil, în încăpere se aflau animale – două pisici pe șemineu și Hector sub birou. Percy le ignoră.

Tocmai își turna un pahar de vin de Porto, când ușa se deschise, și Lady Barclay păși înăuntru. Își dăduse jos pelerina și boneta și avea pus pe umeri, peste rochia elegantă albastră, un șal de lână. Nu era foarte elaborată ca stil. Niciuna dintre rochiile pe care le văzuse pe ea nu erau. Dar nici nu trebuiau să fie. Avea cea mai perfectă siluetă pe care o văzuse vreodată. Nu că ceva ar fi mai

perfect sau cel mai perfect, pentru că perfect era absolut prin definiție. Auzea în urechi explicațiile cu vocea unuia dintre tutori.

— Vin? o întrebă el.

— De ce a fost domnul Tidmouth la mine acasă, în după-amiaza asta? îl întrebă ea. Și de ce a adus șase muncitori cu el? De ce a redus prețul pentru noul acoperiș la jumătate?

Ah.

— Vin? o întrebă el din nou.

Ea făcu câțiva pași în direcția sa. Venise să poarte o bătălie, își dădu el seama. Și nu-i răspunse la întrebarea despre vin.

— Casa mea? zise el. Adică a dumneavoastră? În continuare susțin că este a mea, Lady Barclay, chiar dacă veți putea locui acolo cu binecuvântarea mea până în al optzecilea sau al nouăzecilea an, dacă veți trăi atât. După aceea vom renegocia.

— Ați fost la el. Ea mai făcu un pas spre el. V-ați răstit la el și l-ați amenințat.

El ridică din sprâncene. Ea arăta magnific când era înfuriată. Furia îi aducea un pic de culoare în obraji și o sclipire în ochi.

— Răstit? zise el ușor, strângând o mână pe lornion, nu cel cu diamante, și ridicându-l la jumătatea distanței spre ochi. Amenințat? Mă judecați greșit, doamnă, vă asigur.

— Oh, zise ea mijind ochii. Presupun că ați făcut pe aristocratul cu nasul pe sus.

— Am făcut pe? El ridică scurt lornionul la ochi. Dar ce rost are să fii aristocrat, doamnă, dacă nu poți să faci pe aristocratul care ești? Vă asigur, nu mai ai nevoie să te răstești sau să ameninți în vreun fel. Oamenii simpli, în care categorie intră și meșterii de acoperișuri, se veștejesc în prezența aristocrației, dotată cu un lornion cu diamante și o batistă de dantelă.

— N-aveți dreptul, zise ea și făcu mai mulți pași spre el.

— Dimpotrivă, doamnă, spuse el, am tot dreptul.

Percy își dădu seama că se distra destul de bine. Era mai bine decât să-și citească cartea, care era una de poezii de Alexander Pope, ce să vezi!

— Era băătălia mea, îi spuse ea. Mă deranjează intervenția dumneavoastră.

— În ciuda titlului dumneavoastră, doamnă, zise el, și al impresionantului fapt că sunteți verișoară de-a patra prin alianță a contelui de Hardford, se pare că nu ați reușit să depășiți disprețul total pe care Tidmouth îl are pentru femei. El face indiscutabil parte dintr-o subspecie a rasei umane și trebuie să ne fie milă de soția și de fiicele sale, dacă astfel de persoane există. Dar fapt este că aveți nevoie de serviciile sale, pentru că se pare că nu are concurent pe o rază de cel puțin optzeci de kilometri. Și eu am nevoie de serviciile lui. Fără el, s-ar putea să fiu condamnat să vă ofer continua mea ospitalitate la Hardford Hall pentru încă un an sau mai mult.

Asta îi luă ei vântul din pânze. De fapt, și lui la fel. El nu era niciodată nepoliticos cu femeile. Ei bine, aproape niciodată. Doar cu această femeie, se părea.

— Dumneavoastră nu sunteți un gentleman, Lord Hardford, spuse ea.

El ar fi putut să-i dovedească contrariul dacă ea nu ar fi fost atât de aproape – doar din inițiativa ei, pentru că el nu se mișcase nici măcar un centimetru de lângă șemineu. Dar ea era aproape, și el nici nu trebuia să întindă brațul complet ca să-și pună palma la baza cefei ei. Nu trebuia nici să se aplece prea mult ca să își apese buzele peste ale ei.

El o sărută.

Și nu avu nevoie nici măcar de o fracțiune de secundă ca să-și dea seama că făcuse o mare greșală.

Din punctul ei de vedere asta era cu siguranță. Se desprinsese după aproximativ două secunde de el și îi plesni o palmă peste obraz.

Iar din punctul lui de vedere – el o voia. Dar ea era cea mai nepotrivită femeie pe care ar fi putut-o alege ca să și-o dorească – doar că el nu o alesese. Asta ar fi fost

revoltător. Ea era femeia de marmură.

Obrazul îi ustura, și ochiul îi lăcrima. Era o experiență nouă. Nu mai fusese niciodată plesnit pe față.

— Cum îndrăzniți!

El i-ar fi datorat scuze profunde – cel puțin.

— A fost doar un sărut, zise el în schimb.

— Doar... Ea făcu ochii mari. Acesta nu a fost un sărut, Lord Hardford. A fost insultă. A fost insuportabil. Dumneavoastră sunteți insuportabil. Și presupun că l-ați și plătit pe domnul Tidmouth pentru jumătate din acoperiș.

— Din experiența mea, zise el, o jumătate de acoperiș este mai mult sau mai puțin inutil.

— Îmi pot permite foarte bine să-l plătesc pe tot, îi spuse ea.

— Și eu la fel, o asigură el. Veți observa, doamnă, că am ținut cont suficient de mândria dumneavoastră ca să las jumătate de factură neplătită.

Ea îl țintui cu privirea. Probabil că-și admira opera. Nu se îndoia că obrazul lui purta urma roșiatică a palmei și degetelor ei. Încă îl mai ustura ca naiba. Ar trebui să fie prevăzător să nu o mai provoace pe viitor.

— Ne punem de acord asupra unui compromis? o întrebă el.

— Mă voi muta cu cea mai mare plăcere înapoi în casa mea. Va fi o plăcere și pentru mine, cât și pentru dumneavoastră, zise ea.

— Vedeți, făcu el. Când ne străduim, putem să ajungem la un acord comun pe aproape orice subiect. Cât de gravă e situația cu braconajul în partea asta de lume? Ați dori un pahar de vin?

— Da, făcu ea după o mică ezitare.

Luă paharul de la el după ce îi turnă vinul, dar nu se îndreptă spre un scaun.

— Socrului meu îi plăcea coniacul, îi zise ea, așa cum le place majorității gentlemenilor de pe aici. Nu vedea nimic rău în a fraudă guvernul de taxe și tarife. Considera vameșii și ofițerii călare ai grănicerilor drept inamicii naturali ai libertății și luxului, în vreme ce contrabandiștii erau eroii

care apărau dreptul unui gentleman de a avea acces la cel mai bun coniac de pe piață.

— Casa asta e aproape de mare, zise el. Pivnițele ei au fost folosite la depozitarea de bunuri de contrabandă, bănuiesc?

— Aproape, dar nu destul, zise ea, învârtind vinul în pahar preț de o clipă înainte de a-l duce la buze.

— Casa văduvei?

Ea își ridică privirea spre el.

— Ați observat probabil că nu e prea departe de o potecă abruptă spre plajă. Sunt câteva trepte și o ușă pe partea laterală a casei, pe partea dinspre mare, care duc direct în pivniță. Am insistat să fie îndepărtate toate bunurile de contrabandă și ușa blocată din interior înainte să mă mut acolo. Socrul meu s-a ocupat de asta. Ținea suficient de mult la mine ca să dorească să fiu în siguranță și să nu fiu pusă în pericol în vreun fel de toate acele ticăloșii. Iar el știa că Dicky se opusese mereu vehement să permită contrabanda pe moșia Hardford și ca produsele să fie depozitate la casa văduvei.

Ei bine. Interesant.

— Ticăloșii?

— Nu este o afacere romantică, zise ea, în ciuda poveștilor contrare pe care le-ați parodiat pe drumul de întoarcere. Ea își goli paharul și îl puse jos pe șemineu.

— Noapte bună, Lord Hardford. Și dacă veți mai încerca să mă mai sărutați, voi reacționa cu pumnul, nu cu palma.

— O eroare tactică, Lady Barclay, zâmbi el spre ea. Niciodată să nu vă avertizați adversarul. Un adversar avertizat e un adversar pregătit.

Ea se întoarse și-l lăsă acolo. Închise ușa încet în urma ei. Lady Barclay nu era adepta pasiunii dezlănțuite ori a trântitului ușilor.

Obrazul tot îl mai ustura.

Ce naiba îl apucase? Dar dacă sărutul acela durase două secunde, iar el era de părere că da, atunci pentru măcar o secundă, ea îi răspunsese la sărut. Era la fel ca

acel râset de la familia Kramer - dacă clipeai atunci îl pierdeai.

Iar el nu clipise în niciuna din ocazii.

Când nu mai era marmura marmură? Și de ce era marmura marmură? Mai ales, când nu era marmură adevărată și doar femeie? De ce era marmură? Trebuie să fi fost mii de femei rămase văduve în războaiele napoleoniene. Dacă toate se transformau pentru totdeauna în marmură, Anglia ar fi o națiune de marmură, pe jumătate marmură cel puțin. Bănuia că încă mai erau bărbați din specia umană. Bărbați destul de frustrați.

El se gândi la cartea sa. Poate că poezia - versuri albe, nimic altceva - ar putea fi exact ce ar avea nevoie mintea lui ca să se pregătească de somn.

Dar se întoarse în hol și-și puse paltonul, pălăria și mănușile. Ar trebui să se ducă la etaj să-și schimbe încălțărilor, dar pantofii de seară vor trebui să fie de ajuns.

leși pe ușile principale și porni peste pajiște spre stânci. Norii se mișcaseră suficient ca să permită o ușoară lumină de la lună și stele care să-i ghideze drumul și să se asigure că nu va cădea de pe faleză. Un gând alarmant - dar înainte de asta ar fi înțepat de tufe de grozamă.

Hector, observă el dintr-odată, era la picioarele lui. Doamne, curând câinele ăsta avea să doarmă la picioarele patului său.

— Mă aperi de stafii, contrabandiști și alți ticăloși? îl întreabă Percy. Bravo, băiete!

capitolul 7

Pe Imogen încă o ustura palma. Era și roșie, după cum constată în lumina lumânării de pe masa ei de toaletă.

Îl ura. Mai rău, se ura pe sine. Se ura pe sine.

Ar fi putut să evite sărutul. Ar fi putut să păstreze distanța față de el. Dar chiar și dincolo de asta, ar fi avut timp să-și dea seama de intențiile lui și să se îndepărteze.

El avusese o expresie în privire care ar fi trebuit să o avertizeze, faptul că ridicase mâna la ceafa ei, că înclinase capul spre ea.

Iar ea nu se întorsese.

Și deși în prima clipă când gura lui o atinsese pe a ei – gura, nu doar buzele, mintea ei se goli, intră în stare de șoc, iar apoi sosise momentul următor, când mintea nu-i mai era goală, când îl dorise cu o pasiune sălbatică și îi răspunsese la sărut. Doar un moment trecător.

Dar cât de lung era un moment? Îl definise vreodată cineva? Stabilise niște limite de timp? Momentul era o secundă? O jumătate de secundă? Zece minute? Nu avea idee cât de mult dura un moment de slăbiciune. De altfel, nici nu conta. Se întâmplase, iar ea nu și-o va ierta niciodată.

Doar un sărut, într-adevăr!

Doar un sărut!

El nu avea habar. Dar cum putea să se aștepte ca el să știe? Era doar un bărbat – unul chipeș, viril, arogant, care avusese mereu ce-și dorea în viață, inclusiv orice femeie dorea. Ea văzuse cum se uitau la el în seara asta toate femeile, indiferent de vârstă sau stare civilă. O, nu, cu siguranță nu avea habar. Fuseseră împreună în bibliotecă, seara târziu, stătuseră aproape unul de celălalt și se certaseră. Desigur că gândurile lui se îndreptaseră spre pasiune. Ar fi fost surprinzător să nu se fi întâmplat.

Imogen se așează pe scăunelul din fața mesei de toaletă, cu spatele la oglindă. Viața ei era din nou în cioburi și mai erau destule săptămâni până la întâlnirea anuală a Clubului Supraviețuitorilor de la Penderris Hall.

Dorul ei după compania și confortul pe care cei șase bărbați i le ofereau deveni brusc atât de acut, că o îndoi literalmente, până când fruntea aproape că-i atinge genunchii. George, duce de Stanbrook, era probabil acasă. Dacă se ducea mai devreme...

Dacă se ducea mai devreme, el avea să o întâmpine cu căldură și fără vreo întrebare. Ar fi învelită într-o pătură de siguranță și liniște...

Dar trebuia să învețe să se descurce singură în viață. Asta credea că făcuse până la urmă în cei trei ani la Penderris. Ea făcuse un pact cu viața. O va trăi, se va întoarce la Hardford, va fi o noră și nepoată atentă, o vecină sociabilă și veselă, o fiică și soră, și mătușă iubitoare. Va fi bună – înainte de orice altceva, va fi bună. Și va trăi de la o respirație la alta, până când nu va mai avea alta, și inima i se va opri și îi va aduce binecuvântata uitare finală.

Va continua, decise ea, dar nu va trăi. Nu avea dreptul ăsta. Doctorul de la Penderris a încercat să o convingă de contrariul, dar ea rămăsese fermă pe poziții. Cei șase prieteni îi ofereau consolare, încurajare și iubire, din plin și necondiționat. I-ar fi oferit și sfaturi, dacă le-ar fi cerut, dar nu le ceruse niciodată să o convingă de viitorul pe care și-l creionase pentru ea.

Își duse mâinile pe față și tânji să-i vadă din nou pe toți, să le audă vocile, să știe că e acceptată pentru ceea ce era, să fie cunoscută pentru ce era și acceptată și iubită chiar și așa. A, da, preț de trei săptămâni în fiecare an, ea își permitea să se lase iubită.

Acum liniștea ei fragilă fusese distrusă – de un moment și de ceea ce contele de Hardford numise neglijent „doar un sărut”.

Imogen se pregăti de culcare, deși nu se aștepta să poată dormi.

*

Percy rămase departe de casă pentru mare parte a zilei. Asaltarea unei doamne care locuia sub acoperișul său nu era în mod clar în regulă și cu siguranță îi datora scuze, pe care le va și oferi la un moment dat. Dar mai întâi, se gândi el, trebuia să dispară o vreme din raza ei vizuală.

Verifică să vadă dacă muncitorii lucrau din nou la

acoperișul casei văduvei - și erau toți cei șase muncitori dimpreună cu Tidmouth, care era în grădină, cu brațele încrucișate, arătând impozant. Percy nu zăbovi, în caz că Lady Barclay decidea să treacă pe acolo.

Îi vizită pe Alton și pe Sir Matthew Quentin, care erau amândoi proprietari de moșii și ferme, deși nu tunseseră o oaie în viața lor și nici nu mânuiseră vreo săpăligă. Se simțea îngrozitor de ignorant și trebuia să facă ceva ca să schimbe situația asta. Se trezi că toată ziua nu făcuse altceva decât să se plimbe pe moșie și să vorbească despre agricultură - chiar și cu Lady Quentin la prânz, având în vedere că ea stabilise subiectul conversației. În mod alarmant, își dădu el seama în timp ce se întorcea călare spre casă, se simțise cât se poate de bine și nu se simțise defel plictisit.

Începu să conceapă idei pentru pământul lui. Era chiar bucuros la gândul de a se sfătui cu noul administrator, când persoana, încă necunoscută, avea să sosească.

Bucuros?

Avea să se transforme într-un candidat perfect pentru spitalul de nebuni, dacă nu pleca curând din Cornwall ca să se întoarcă la civilizație și la existența sa familiar de trândavă.

Își petrecu seara în bibliotecă, citind Pope, în timp ce doamnele probabil conversau și beau ceai ori se ocupau cu fel de fel de proiecte valoroase și productive în salonul de deasupra. Lady Barclay fusese aproape tăcută în timpul cinei și mai degrabă granit decât marmură. În mod evident, îi datora scuze serioase.

O apucă pe poteca spre casa văduvei din nou în dimineața următoare, Hector tropăind inevitabil în urma lui, deși nu asta îi era destinația finală. Aceasta era ceva complet diferit, ceva pentru care se pregătise sufletește aseară după ce Pope nu mai fu interesant - douăzeci de pagini de versuri albe pot să aibă acest efect.

Ea ajunsese la casa ei înaintea lui, de data asta. Stătea la poartă - ce loc popular - și vorbea cu Tidmouth, care era mios și servil și devenise chiar mai servil de

Îndată ce-l observă pe Percy apropiindu-se.

Și, Doamne sfinte, casa chiar avea acoperiș, șase muncitori lucrau la el, părând foarte conștiincioși.

Percy se gândi să se întoarcă și să-și continue planurile pentru dimineața asta, dar mai devreme sau mai târziu va trebui să înfrunte situația nu doar la masa de seară cu mătușa ei și cu baritonul feminin între el și rușine și jenă.

— Ah, Tidmouth, zise el după ce o salută pe Lady Barclay, ne onorați din nou cu prezența și expertiza dumneavoastră? Plesniți din bici?

— Orice pentru a servi o doamnă, milord, zise bărbatul cu un rânjel, dezvelind niște dinți pătrățoși și galbeni. Oricât de rece ar fi vremea, doar suntem încă în februarie și încă nu e sezonul pentru astfel de lucrări de exterior, oamenii mei și eu vom lua asupra noastră orice inconvenient, pentru ca doamna să aibă un acoperiș deasupra capului. Nu e nevoie de bici.

— Într-adevăr, zise Percy. Atunci vă las la treabă. Verișoară, aș putea să vă invit la o plimbare?

Ea se uită la el de parcă și-ar fi dorit să treacă direct prin el. Dar poate că înțelegea că un tête-à-tête cu el era inevitabil.

— Desigur, răspunse ea.

Nu îi oferi brațul, iar ea nu dădu niciun semn că dorea sau se aștepta ca el să facă asta, ci păși alături de el.

— Bănuiesc, zise ea rigid, în timp ce se îndepărtau de casă și de raza auditivă a muncitorilor, că ar trebui să vă mulțumesc pentru că ați intervenit pe lângă domnul Tidmouth pentru mine. Eram disperată să mă întorc în casă anul acesta, dar el mi-a promis că o voi putea face săptămâna viitoare.

— Atunci îmi mulțumiți pentru că am făcut posibil să mă părăsiți atât de repede?

— Asta ar suna nerecunoscător.

— Dar adevărat?

— Pot să vă amintesc, zise ea, că doar cu două seri în urmă vă plângeați că, cu cât durează mai mult reparația, cu

atât trebuie să mă găzduiți mai mult?

— Îmi pare rău pentru sărut, zise el. Nu ar fi trebuit să se întâmple, mai ales sub acoperișul meu, unde ar fi trebuit să vă protejez de ofense, nu să vă jignesc eu însumi.

— Dar, așa cum ați remarcat la momentul respectiv, zise ea, întorcându-și capul în așa fel încât el să nu-i vadă chipul pe sub marginea bonetei, a fost doar un sărut.

Se pare că nu avea de gând să-l ierte.

Se opriă pe marginea falezei prăbușite, unde se afla poteca în zigzag spre plajă. El se opri un pic mai departe ca în urmă cu două nopți, pe partea cealaltă a tufelor de grozămă, când venise să vadă dacă erau contrabandiști care năpădiseră plaja, cu pumnale la îndemână, cel puțin asta crezuse că venise să vadă. Fusesse cam agitat la momentul respectiv. Genunchii îi erau în mod clar moi acum, iar respirația i se accelera.

Nu era o zi vântoasă, dar era suficientă briză încât să facă aerul destul de rece. Marea era la jumătate - în sus sau în jos. Habar n-avea. Valurile se spărgeau înspumate de-a lungul țărmului. Marea dincolo de ele era și ea pătată ici-colo de spumă. În afară de asta era de un cenușiu de oțel.

— Ați vrea să coborâți? o întrebă el.

„Spune nu, te rog! Spune nu!”

— Credeam că vă e teamă de mare și de stânci, zise ea.

— Teamă? El ridică din sprâncene uimit. Eu? De unde v-a venit ideea asta?

Ochii ei îi cercetară chipul preț de un moment deconcertant și apoi se întoarse și dispăru dincolo de marginea falezei. O, nu era nimic drastic. Pășise de pe poteca de pe faleză pe cea care ducea în jos spre plajă și continuă să meargă. Nu se uită înapoi.

El se uită în jos la Hector.

— Stai aici sau du-te înapoi acasă, îl sfătui el. Nimeni, cu atât mai puțin eu, nu te va crede laș.

Și nimeni nu-l va crede pe el un laș, la naiba! Nimeni nu o făcuse până atunci, nimeni nu avusese motive să o

facă, cu excepția unui singur motiv. Se întâmpla că era speriat de moarte de mare. La fel de stânci și faleze. Nu era teribil de pasionat nici de nisipuri aurii, în special pentru că aveau obiceiul neplăcut de a se îngusta sau a se lărgi odată cu marea – câteodată dispărând cu totul până când marea și stâncile își uneau forțele.

De ce naiba avea nevoie să-și dovedească lui însuși ceva? Dar era prea târziu acum să-și schimbe planul. Nu putea foarte bine să rămână aici, sus, și să aștepte să-i facă cu mâna când ea ajungea pe plajă.

Se lansă în spațiu.

Nu era nici măcar o potecă deosebit de periculoasă, desigur. Într-adevăr, era o rută destul de des folosită. Fusesse urcată de nenumărate ori, nu-i așa, de bande de contrabandiști și Dumnezeu știe ce alte contrabande, pentru a depozita mărfuri în pivnița casei văduvei. Lady Barclay probabil coborâse pe aici de o mie de ori de plăcere – deși la cuvântul coborât, stomacul său se revoltă.

Erau doar câteva locuri unde poteca dispărea și era înlocuită de bolovani mari și zdraveni pe care puteai călca în siguranță. Ajunse jos pe plajă aproape fără să-și dea seama, sentimentul de ușurare și triumf fiind domolit doar de gândul că într-un fel sau altul în viitorul apropiat va trebui să urce înapoi de unde coborâse.

Ceva behăia. Nu era nici urmă de oaie pe nicăieri. Dar Hector, văzu el, era cocoțat pe unul dintre bolovani la nivelul umărului său și nu părea în stare să găsească singur un mod de a coborî de acolo.

— Se pare, zise Lady Barclay, că aveți un prieten, Lord Hardford.

— Doar unul? făcu el. Mai jalnic nici că se putea.

Se întinse și luă câinele în brațe. O făcu cu mare grijă, pentru că picioarele animalului încă tremurau de parcă s-ar fi putut rupe ca niște crenguțe uscate. Coastele încă i se vedeau destul de bine, deși începuseră să acumuleze un strat subțire de grăsime. Se întoarse cu câinele încă în brațe și descoperi pe chipul lui Lady Barclay o expresie amuzată, părea aproape să izbucnească în râs.

— Ce e? Întrebă el.

— Nimic, făcu ea.

— E ceva.

— Mi-a amintit, zise ea, de un tablou. E la mătușa Lavinia în dormitor. Este o reproducere sentimentală a lui Isus cu un miel în brațe.

Doamne sfinte!

Îl puse pe Hector pe nisip, iar câinele o porni în goană după o pereche de pescăruși care nu așteptară să fie salutați.

— Nu pot decât să sper, doamnă, zise Percy, că nu veți avea niciodată ocazia să repetați remarca față de vreunul dintre cunoscuții mei. Reputația mea ar fi distrusă.

— Reputația de bărbat, bănuiesc că la ea vă referiți, zise ea. Îndrăznesc să spun că e mai importantă decât orice altceva.

— Aveți o limbă ascuțită, doamnă, zise el și-și duse mâinile la spate, mijindu-și ochii spre plajă și mare. De fapt, totul arăta un pic mai bine aici jos. Marea era încă destul de departe încât să nu pară amenințătoare.

— Nu am vrut decât să sugerez, zise ea, că nu e nimic nebarbătesc în a avea grijă de un câine care nu e în stare să aibă grijă singur de el.

El nu se simți înclinat să continue această linie a conversației.

— Observ, zise el, că ăsta ar fi un loc perfect pentru contrabandiști.

— Da, fu ea de acord, Golfulețul e apărat și nu sunt stânci periculoase care să pericliteze acostarea. E și un drum în sus pe stânci. Ba chiar și o peșteră.

— Arătați-mi, zise el.

Era o peșteră largă și convenabil de aproape de poteca care ducea în sus. Se întindea adânc sub stânci. Percy rămase în prag, privind înăuntru.

— Mareea ajunge atât de sus?

— Aproape niciodată, zise ea. Nivelul de maree se află mult mai jos.

Da, putea să vadă linia de demarcație între nisipul

moale, ca o pudră și tare de pe plajă, care era inundat o dată la douăsprezece ore.

— Nu mai există contrabandă în golful acesta? Întrebă el.

— Dacă este, zise ea, nu vin pe pământul Hardford. Nu că aș ști sigur, doar bănuiesc, că nu stau noaptea la o fereastră întunecată să pândesc. Cu siguranță nu au mai folosit pivnița casei văduvei.

— De ce ați folosit cuvântul ticăloșii? o întrebă el când pleacă dinspre peșteră să se plimbe de-a lungul plajei, cu aerul rece și sărat al mării în față.

Ea ridică din umeri.

— Șefii pot să fie tirani și bătauși. Câteodată îi obligă pe oameni să lucreze pentru ei, așa am auzit. Și sunt cunoscuți pentru faptul că impun loialitatea și tăcerea cu amenințări și violență. Era un argat tânăr pe moșie care îl venera pe soțul meu și îi plăcea să lucreze pentru el. L-a implorat pe soțul meu să îl ia ca aghiotant în peninsulă, dar nu avea decât 14 ani pe atunci, și tatăl său nu i-a acordat permisiunea. A rămas aici, în siguranță. Nu știu exact ce faptă a comis – noi nu eram aici la momentul respectiv – și nici nu a vrut să spună ultima oară când l-am întrebat după ce m-am întors, dar i-au rupt ambele picioare. Încă mai lucrează la grajduri – mătușa Lavinia s-a asigurat de asta. Dar oasele nu i s-au sudat cum trebuie, iar spiritul i-a fost înfrânt.

Doamne, se gândi Percy, chiar nu avea nevoie de asta. Viața sa fusese remarcabil de senină și lipsită de probleme până la vârsta de 30 de ani. Trebuia să aibă grijă să o mențină așa. Nu dorea deloc să schimbe lucrurile. De ce ar fi făcut-o? Viața lui îi plăcea așa cum era. Ei bine, poate cu excepția plictiselii și a sentimentului general de inutilitate și de timp pierdut care îl cuprindea uneori.

— Wenzel vă place, zise el și se aplecă să ia un băț de pe plajă pe care să-l arunce, pentru distracția lui Hector.

Ea se întoarse brusc spre el, uimită de schimbarea bruscă a subiectului.

— E un om bun, zise ea. Era prietenul cel mai apropiat

al soțului meu.

— Dar dumneavoastră nu îi împărtășiți sentimentele? o întrebă el.

— Cred, Lord Hardford, zise ea, că viața mea personală și plăcerile mele nu sunt problema dumneavoastră.

— Ah, zise el rânjind spre ea.

Obrajii ei se îmbujoraseră – mai degrabă de la vânt, decât de la indignare, ghici el, pentru că nasul era și el un pic roșu. Arăta foarte sănătos – nici marmură, dar nici granit. Deși era în mod clar iritată.

— Dar sunteți verișoară de-a patra prin alianță cu mine și de aceea o membră a familiei, de care trebuie să mă preocup.

— Nu sunt deloc sigură că mătușa Lavinia e convinsă de toate informațiile ei, zise ea. Dar chiar și dacă are dreptate, legătura de familie e atât de îndepărtată și nu e de sânge. Nu-mi place de domnul Wenzel și nici de vreun alt bărbat, Lord Hardford. Nu mă interesează să fiu curtată sau să mă recăsătoresc, așa cum cred că v-am mai spus deja.

— De ce? întrebă el. O, da, știu că am mai început conversația asta altă dată, dar nu am ajuns prea departe. V-am întrebat ce vârstă aveți, din câte îmi amintesc, dar nu mi-ați răspuns și cine vă poate reproșa asta? E nepoliticos să pui o astfel de întrebare unei lady. Bănuiesc că sunteți cam de vârsta mea. Eu mi-am sărbătorit 30 de ani cu două zile înainte să pornesc spre Cornwall.

— Nu e nicio rușine să ai 30 de ani, zise ea, nici măcar pentru o femeie.

Ceea ce, presupuse el, îi furnizase răspunsul.

— Din câte știu eu, zise el, există o diferență clară între femei și bărbați când vine vorba de căsătorie. Femeile și-o doresc, asta e. Bărbații o doresc sau măcar o tolerează atunci când le vine timpul.

— Și o veți tolera când va veni vremea? întrebă ea.

Hector stătea în fața lui gâfâind și privind în sus cu ochii lui bulbucați și mereu plini de speranță. Câinele ăsta

nu avea să fie frumos nici când se va îngrășa. Bățul era pe nisip în fața lor. Percy se aplecă să-l ridice și să-l arunce din nou.

— Probabil, zise el. Trebuie asigurată succesiunea și în momentul acesta e o penurie alarmantă de moștenitori. De câtă vreme a murit soțul dumneavoastră?

— De mai bine de opt ani, zise ea și porni din nou în plimbare.

Probabil că îi spusese și asta încă o dată.

— Deci aveți cam 22 de ani, făcu el.

— Conform calculelor dumneavoastră, zise ea, da, presupun că așa e.

— Și cât timp ați fost căsătorită? întrebă el.

— Aproape patru ani.

— Opt ani nu sunt îndeajuns pentru a vă reveni? întrebă el. De două ori mai mult timp decât ați fost măritată?

Părea cu adevărat uimit.

Nu-și putea imagina o iubire atât de rezistentă sau o durere atât de intensă. Nici nu prea voia să-și închipuie.

Ea se opri din nou și începu să se uite spre mare.

— Unele lucruri nu se vindecă, zise ea, niciodată.

El nu putu să lase lucrurile așa.

— Nu există niciun fel de... abatere? întrebă el. Puțină îngăduință? Nu au trecut și alți oameni prin văduvie și au mers mai departe? Nu ajungi la un punct în care a continua să suferi devine... aproape ostentativ? Să o porți ca pe o medalie de onoare care să te distingă de toți ceilalți muritori obișnuiți, a căror suferință nu se poate compara în niciun fel cu cea proprie?

Vorbea anume pe un ton ofensator. Și cu fiecare cuvânt adăugat făcea ca totul să sune și mai rău. Dar de ce? Pentru că o sărutase o dată preț de douăzeci de secunde și nu reușea să-și scoată din minte acel sărut? Pentru că ea răsese o dată la ce spusese el, dar de atunci nu mai răsese? Pentru că era acea femeie dintr-o armată de femei care era destul de imună la farmecul lui?

Începea să nu-i mai placă defel de propria persoană.

Ar fi trebuit să se scuze, dar în loc de asta rămase tăcut.

Hector găfâia din nou la picioarele lui și fu trimis din nou în căutarea bățului. De unde avea o creatură așa scheletică atâta energie?

— M-ați văzut vreodată pe mine arătând cel mai mic semn de suferință în public, Lord Hardford? Întrebă ea cu ochii fixați pe valurile care veneau spre ei. În mod categoric veneau spre ei. Dacă am făcut-o, vă rog să mă informați, ca să îmi pot ajusta comportamentul.

Ea rămase în așteptarea unui răspuns.

— Desigur că nu ați făcut asta, admise el. Dar nu pot să nu mă întreb atunci când văd o femeie frumoasă care s-a învelit în marmură ce se ascunde în spatele acestei decizii. Și nu pot să nu mă gândesc că e vorba de suferință.

— Poate, zise ea, că nu e nimic. Poate că marmura e solidă sau poate că e goală pe dinăuntru și nu mai este decât vid.

— Poate, fu el de acord, dar dacă situația ar sta așa, de unde a venit râsetul de acum două seri? Și sărutul? Pentru o clipă în seara aceea nu am fost doar eu cel care a sărutat. Ne-am sărutat.

— Aveți o imaginație a unui om plin de sine, Lord Hardford, zise ea.

— Ah, iar dumneavoastră aveți o limbă mincinoasă, Lady Barclay.

Hector părea să fi obosit. Aduse bățul, se trânti la picioarele lui Percy și rămase instantaneu nemișcat.

— Dacă vă consolează, zise ea, lipsa mea completă de interes nu are de-a face cu dumneavoastră personal. Fără îndoială că nu am mai întâlnit un bărbat așa de chipeș și de fermecător. Dacă aș fi fost interesată de un flirt, de a fi curtată sau de a mă recăsători, cu siguranță m-aș gândi să îmi încerc norocul cu dumneavoastră, deși sunt sigură că a face asta ar însemna dezamăgire sigură și neazuri în dragoste. Din fericire, poate, nu sunt interesată. Nici de dumneavoastră, nici de vreun alt bărbat. Nu în felul acela. Niciodată. Și dacă asta vă ofensează numeroasele

sensibilități, atunci consolați-vă cu gândul că într-o săptămână mă voi întoarce să locuiesc în casa văduvei.

— Lipsă totală de interes, zise el, și cu toate astea m-ați sărutat.

— M-ați luat prin surprindere, zise ea, și cuvintele rămaseră suspendate între ei, de parcă ar fi avut o semnificație aparte, dincolo de cea primară.

Ce ascundea autodisciplina ei? De ce nu renunța la ea? Să fii în doliu timp de opt ani după o căsnicie de doar patru ani era cu siguranță excesiv și aproape egoist. Dar nu va insista pe subiect. Ea nu îi va spune și, chiar dacă ar face-o, el se gândi că nu dorea deloc să afle.

Ce se întâmplase cu ea când fusese în captivitate?

— Dacă eu port marmura ca pe o armură, zise ea, rupând tăcerea ciudată dintre ei, care îl făcu să perceapă foarte clar mugetul mării și strigătul aspru și singuratic al pescărușilor, atunci dumneavoastră purtați farmecul la fel, Lord Hardford. Un farmec lipsit de griji. Nu pot să nu mă întreb ce se ascunde în spatele lui.

— O, nimic, vă asigur, îi zise el. Absolut nimic. Sunt doar farmec pur până în inimă.

Deși marginea bonetei cenușii îi ascundea fața pe jumătate, el putu totuși observa că ea zâmbea.

Și cumva, asta îl îndureră până în străfundul inimii – al inimii sale fermecătoare.

Ea își întoarse capul să se uite spre el. Zâmbetul dispăruse, dar ochii îi erau deschiși. Ei, sigur că erau. Doar nu avea să se uite la el cu ochii închiși, nu-i așa, asta doar dacă nu invita la un nou sărut, ceea ce în mod clar nu era cazul. Dar erau... deschiși. Singura problemă era că el nu putea interpreta ce citea în ei.

Ea chiar era incredibil de frumoasă. Își prinse mâinile la spate, ca să nu fie tentat să ducă un deget la buza aceea de sus, frumos rotunjită.

— Cred că, zise ea încet, la urma urmei, sunteți un om aproape plăcut, Lord Hardford. Haideți să o lăsăm așa, ce ziceți?

Aproape plăcut.

În mod ciudat, el simți că acesta era cel mai prețios compliment pe care îl primise vreodată.

— Atunci am fost iertat? întrebă el. Pentru că v-am sărutat?

— Nu sunt sigură că sunteți atât de plăcut, zise ea și porni înapoi pe potecă spre casă.

Ea chiar făcuse o glumă, se gândi Percy și se uită în jos la Hector, care se trezise din amorțeala lui și se străduia să se ridice în picioare.

— Sper că nu va trebui să te car până sus, zise Percy. Hector dădu din coada lui mică.

capitolul 8

„Cred că, la urma urmei, sunteți un om aproape plăcut.”

Lui Imogen îi era rușine să-și amintească că spusese asta cu voce tare. O nedumerea faptul că probabil spusese adevărul, desigur cu rezerva „aproape”.

I-ar fi plăcut să-l vadă înfruntându-l pe domnul Tidmouth în atelier. Ar fi fost o anecdotă delicioasă cu care să-și regaleze prietenii la Penderris luna viitoare. Putea să pună pariu că nu se răstise, că nu ridicase vocea. Se întrebă ce se ascundea, dacă se ascundea ceva, sub farmecul său de suprafață. Desigur că el nu fusese mereu fermecător cu ea. Va trece multă vreme până îi va uita primele cuvinte – dumneavoastră cine naiba mai sunteți?

Putea să fie un îngâmfat găunos.

Deși acel biet câine se atașase repede de el, iar câinii aveau uneori instincte mai bune decât oamenii. Desigur, Hector nu contribuia defel la a-i îmbunătăți imaginea de bărbat teribil stăpânului său ales. Imogen se trezi zâmbind la acest gând – trebuia să-și amintească să le povestească prietenilor cum semănase el cu tabloul foarte sentimental reprezentându-l pe Isus cu un miel în brațe și cât de deprimat arătase el când îi spusese asta.

Se trezi gândindu-se absolut prea mult la contele de Hardford tot restul zilei și în ziua următoare. Prezența sa deosebit de masculină în casă, deși nu-l vedea prea des, era aproape sufocantă. Dar nu-i putea purta pică pentru asta. Pentru că aceasta era casa lui. Conacul, parcul și moșia îi aparțineau. Chiar și casa văduvei îi aparținea – așa cum nu avusese vreo jenă să-i comunice de mai multe ori. Titlul îi aparținea.

Cât de mult își dorea să fie înapoi în casa văduvei, unde nu ar mai fi nevoită să-l vadă atât de des. Spera că el nu va sta mult. Cu siguranță nu va sta mult. Sesiunea parlamentară și sezonul vor începe în curând la Londra, după Paște. Cu siguranță că nu va dori să absenteze. Poate că, până când ea se va întoarce de la Penderris, el avea să fie plecat. Nu părea să-i placă marea foarte mult. Putea să jure că fusese nevoit să-și oțelească nervii ca să coboare pe potecă spre plajă, de parcă ar fi fost o provocare adresată lui însuși. Și stătuse cu grijă la intrarea în peșteră, fără să intre și să o exploreze. Plus că se uitase la marea care creștea cu destul de multă neliniște.

Nici casa nu o găsea foarte confortabilă.

Îi spusese mătușii Lavinia că intenționa să dea dispoziție să fie curățate și verificate toate coșurile și păruse foarte surprins când ea îl informase că acțiunea fusese efectuată înainte de Crăciun. Se pare că într-o noapte din șemineul lui căzuse o perdea întreagă de cenușă și înnegrise toată camera. Și menționase și așternuturile umede care trebuiseră înlocuite în prima noapte când sosise, un alt mister, pentru că mătușa Lavinia fusese atât de convinsă că acele așternuturi veniseră direct din camera de aerisire. Ba chiar le verificase ea însăși. Probabil că i se păruseră doar umede. Așternuturile puteau fi destul de reci în nopțile de iarnă și să pară umede.

Imogen își verifică imaginea în oglinda din cameră. Din fericire, nu trebuia să te îmbraci prea formal pentru un bal la hanul din sat. Rochia ei din satin verde cu pelerina argintie, mereu una dintre favoritele ei, avea să fie foarte potrivită, deși trecuseră aproape doi ani de când o

cumpărase la Londra pentru nunta lui Hugo și o purtase la mai multe evenimente din sat. Își ajustă panglica de argint din talie și își netezi fusta, care cădea drept și apoi lărgindu-se la bază. Mânele erau scurte, decolteul pătrat și destul de adânc, dar decent. Își trecu mâinile peste cocul îngrijit, ca să se asigure că nu are nevoie de mai multe agrafe și apoi își puse mânușile lungi, argintii și își luă evantaiul.

El o rugase să rezerve primul vals pentru el, își aminti Imogen cu o ușoară agitație în stomac când ieși din cameră. Va fi de fapt singurul vals. Întotdeauna era doar un vals, pentru că cei mai mulți oameni de pe aici nu învățaseră pașii și pentru că partenerii erau puși într-o situație de intimitate forțată. Din fericire, opiniile mai liberale se impuseseră, chiar și aici, departe.

Lui Imogen îi plăcea să valseze, deși nu era prin împrejurimi niciun gentleman care să poată valsa cu grație.

În seara asta va valsa cu contele de Hardford.

El aștepta în holul de la intrare împreună cu verișoara Adelaide care arăta impresionant în mov, în rochia ei obișnuită pentru astfel de baluri.

Aceasta includea trei pene mov, înalte, care stăteau direct pe capul ei. Două cercuri de fard roșu fuseseră aplicate pe obraji ei, cu o precizie geometrică admirabilă.

Contele o cercetă pe Imogen din cap până-n picioare. Ea îi întoarse complimentul și văzu cum își țuguie buzele, de parcă ar fi ghicit ce făcea ea.

Nu era nimic de criticat la ținuta lui. Era îmbrăcat absolut impecabil în negru, alb și argintiu și arăta foarte elegant, așa cum trebuia să arate un gentleman adevărat. Cu aerul și cu fizicul lui, desigur că nu avea nevoie de pernițe la umeri.

— Fără bijuterii, Lady Barclay? întrebă el. Dar nici nu aveți nevoie. Nici de jabouri sau alte zorzoane.

De fapt, ea purta cerceii mici cu perle, dăruți de tatăl ei și verigheta. Dar... oare tocmai primise un compliment? Se gândi că da. Și se simțea foarte bine ca urmare. Simțea o căldură în jurul inimii fără să știe exact ce o declanșase. O

anumită căldură pentru el. El perfectase probabil, se gândi ea, arta galanteriei și pe cea a seducției, fără îndoială.

Mătușa Lavinia apăru pe scări înainte să-i poată răspundă și se întoarse să-și ia pelerina de la domnul Crutchley. Dar o altă mână o luă de la valet, iar contele de Hardford îi puse pelerina pe umeri, complimentând-o în același timp pe mătușa Lavinia pentru rochia de seară pe care o croise în iarna aceea.

Și se înghesuiră din nou în trăsura lui de călătorie, așezați la fel ca data trecută. Sosiră la han înainte ca toată călătoria să devină neplăcut de friguroasă. În camerele de bal de la etaj se adunase deja o mulțime întreagă. Imogen observă o agitație suplimentară la sosirea contelui de Hardford, agitație care se declanșă în momentul în care el păși în încăpere, fermecător și relaxat. Evantaiile începură să fluture într-un ritm agitat.

— Ne depășești, ca de obicei, pe toate, Imogen, zise Lady Quentin și o luă de braț, în timp ce soțul ei se ocupă să-l prezinte pe conte unora dintre cei pe care nu-i cunoscuse încă.

— Faci întotdeauna ca simplitatea să arate excepțional. Dar ai și silueta care să permită asta. Noi, celelalte, am arăta banal sau mai rău dacă am încerca să te imităm.

— Arăți absolut minunat ca de obicei, dragă Elizabeth, o asigură Imogen.

Lady Quentin era minionă și plinuță, dar avea un păr negru lucios și îl purta coafat în bucle complicate în seara asta și avea un chip frumușel și animat.

— Bănuiesc că nu ai reușit să te îndrăgostești până peste cap de lordul Hardford? Tu nu te îndrăgostești niciodată, nu-i așa? Câteodată mi-aș dori să o faci, deși ar trebui să fie bărbatul potrivit. Bănuiala mea este că lordul nu e cel potrivit. Nu ești genul care să-și împartă soțul cu tot restul populației feminine din lume. Sunt rea?

— Îngrozitor, zise Imogen și se întoarse împreună cu prietena ei să se uite la el cum își pune în acțiune farmecul în fața unui cerc de fluturătoare din evantai care îl

priveau adorator.

— Deși bănuiesc că farmecul afișat e un fel de armură. Le va zâmbi acelor fete, le va flata și le va face complimente scandaloase. Va dansa cu cât mai multe în funcție de cât va permite timpul. Dar nu se va căsători cu niciuna dintre ele și, mai important, nu va face nimic specific de a o evidenția pe vreuna sau de a-i trezi speranțele ori de a-i compromite virtutea.

Cuvintele o surprinseseră și pe ea. Era atât de sigură de asta, că el nu va răni în mod intenționat o lady virtuoasă sau o fată? O, Doamne, se pare că începuse să-l placă – sau să cadă pradă ea însăși farmecului lui.

Tilly Wenzel sosi împreună cu fratele ei și veni să li se alăture exact atunci, iar toate trei petrecură un sfert de oră agreabil înainte să înceapă dansul observând vecinii și prietenii sosind și comentând ținutele sau aparițiile ori chiar câte o rochie nouă sau redecorată. Nu exista nimic răutăcios în remarcile lor. În general erau vecini și prieteni. Avea noroc, își dădu seama Imogen. Erau deosebit de mulțumite să o vadă pe doamna Park făcându-și apariția încetșor, alături de fiul ei și de vicar. Era în mod clar hotărâtă să se recupereze în urma problemei de la șold. Tânărul domn Soames îi ținu cel mai confortabil scaun din încăpere, în timp ce ea se așeza și apoi trase un scaun și pentru verișoara Adelaide și pentru doamna Kramer, pentru ca toate trei să poată să discute în mod confortabil.

Timp de câțiva ani după ce plecase de la Penderris Hall, Imogen nu dansase. Ca fată îi plăcuse să danseze – chiar foarte mult, de fapt, – și dansase până târziu în noapte, când se ivera ocazia. După aceea – tindea să-și împartă viața în înainte și după – nu își mai permisesese asemenea distracții. Dar la un moment dat își dăduse seama că refuzul ei de a dansa când nu avea decât 25 de ani era o dezamăgire pentru vecinii ei. Pentru că, pe lângă tinerețea ei, era vicontesa Barclay, văduva tânărului viconte la care ținuseră toți foarte mult. Ei sperau cu adevărat să o vadă că se recuperează după tragedia trăită. Voiau să o ajute să fie fericită din nou.

Nu avusese niciodată intenția de a face paradă de tristețea ei. Suferința afișată public nu era atractivă.

Așa că începuse din nou să danseze.

În seara aceasta dansă dansul din deschidere cu domnul Wenzel care spera ca domnul Alton să nu fi rezervat valsul cu ea și că va putea să facă el asta. Apoi dansă dansul Sir Roger de Coverley cu domnul Alton, care trăgea și el nădejde că Lady Barclay îi va rezerva lui valsul. Fu nevoită să le explice amândurora că lordul Hardford rezervase deja acel dans. Mai dansă înainte de cină cu amiralul Payne și apoi cu Sir Matthew Quentin.

Iar apoi, după ce luă o cină zdravănă, verișoara Adelaide anunță că era gata să plece acasă. Mătușa Lavinia admise că și ea se simțea destul de obosită, deși seara fusese foarte plăcută și îi părea rău că trebuia să se încheie așa de repede, mai ales de dragul lui Imogen.

Imogen își ascunse dezamăgirea - valsul încă nu avusese loc.

— O să vorbesc să aducă trăsura la ușă și voi vorbi cu proprietarul să facă rost de niște cărămizi calde pentru picioare.

Dar contele de Hardford apăruse în spatele lor la masa unde luaseră cina.

— Nu trebuie să vă osteniți, verișoară Imogen, zise el. Voi aranja eu totul. Trăsura le va duce pe verișoara Lavinia și pe doamna Ferby înapoi la conac și se va întoarce mai târziu după noi.

Zise toate acestea și plecă să aranjeze totul în timp ce mătușa Lavinia încă îi mulțumea.

— Sunt foarte încântată că mai poți rămâne, îi zise ea încet lui Imogen, punând o mână pe brațul ei, în timp ce în jurul lor răsună murmurul conversației.

— E mult prea devreme pentru tineri să se întoarcă acasă, când aici mai e atâta distracție. Vărul Percy e foarte generos și atent.

Da, așa era, fu de acord Imogen.

Plecarea lui ar fi putut provoca o revoltă în sat, desigur, dar ar fi putut să o trimită și pe ea acasă în trăsură

și să rămână singur aici, nederanjat de rude de sex feminin.

Își dorea oare ca el să fi făcut asta? Ar putea încă să insiste să plece, bănuia ea. Dar... mai era valsul. Și el dansa foarte bine. Asta observase deja. Dansase până acum fiecare dans cu o lady diferită, acordase fiecăreia atenția lui completă, zâmbind și vorbind de fiecare dată când pașii îi apropiu pe parteneri. Dansa cu siguranță, ușurință și grație.

Era atât de dificil să-i găsească defecte.

Dar... mai era și altceva în caracterul său în afară de farmec? Ceva substanță? Încă nu se hotărâse în privința asta. Dar nu conta. Curând va fi din nou în casa ei și nu va avea prea mult de-a face cu el, dacă rămânea la Hardford Hall, ceea ce era improbabil.

Percy aranjase cu trăsura și cu cărămizile calde la picioare și le conduse pe cele două lady înainte să o conducă pe Ruth Boodle, a doua și cea mai banală dintre fiicele vicarului, într-un dans viguros. Curând aceasta se înroșise și râdea, arătând chiar foarte drăguță.

Imogen își întoarse atenția spre partenerul ei de dans.

Apoi veni vremea valsului, iar el stătea în fața ei, cu o mână întinsă, fără vreun zâmbet pe chip, fără plecăciune sau alte cuvinte, doar privind-o direct în ochi. Ochii lui erau extraordinar de albaștri, se gândi ea, de parcă le-ar fi observat culoarea prima oară. Nici acolo nu se zărea vreo imperfecțiune.

Totul era mult prea deliberat, se gândi ea. Și da, avea efect. Pentru că, desigur, stomacul ei se agită și se încordă și ea spera, spera mult, că nu se îmbujorase.

Își puse mâna într-a lui și îi permise să o conducă pe ringul de dans aproape gol. Așa era întotdeauna la vals. Prea puțină lume cunoștea pașii, deși erau destul de simpli, și încă și mai puțină lume avea curajul să danseze vals în fața vecinilor. Dar aproape toată lumea era încântată să-i privească pe cei care aveau curajul. Faptul că erau puțini dansatori le permitea acestora tot felul de piruete și pași elaborați, pe care domnul Alton, partenerul ei obișnuit de vals, îi stăpânea foarte bine.

De data asta, văzu ea, domnul Alton dansa cu Tilly. Tânărul domn Soames o conduse pe ringul de dans pe Rachel Boodle, în vreme ce Sir Matthew Quentin o invitase pe doamna Payne. Elizabeth dansa cu domnul Wenzel. Și cam asta era tot. Întotdeauna aveai acel sentiment de expunere înaintea de începerea unui vals, dar și de anticipație nerăbdătoare, o anume teamă că te vei împiedica de propriile picioare sau că îți vei călca partenerul pe picioare și te vei face de râs.

Contele de Hardford nu-și luase ochii de la ea. Putea jura că nu o făcuse. Nici nu zâmbise sau vorbise. Era foarte diferit de felul în care își tratase celelalte partenere de dans. Imogen se uită din nou în ochii lui și constată că erau într-adevăr concentrați asupra ei.

— Ce rol jucați acum? îl întrebă ea.

— Rol? Ca într-o piesă? ridică el din sprâncene. Acum? Spre deosebire de... când?

— Nici nu zâmbiți, nici nu emanați șarm, zise ea, așa cum ați făcut cu celelalte partenere de dans.

O, Doamne, ea nu era niciodată nepoliticoasă cu lumea.

— Dar dacă aș face fie una, fie alta, dragă verișoară, zise el, m-ați acuza cu siguranță că joc un rol. Nu-i așa? Se pare că nu pot obține aprobarea dumneavoastră indiferent ce aș face. Poate că ar ajuta dacă aș ști ce piesă jucăm.

De ce nu începea muzica? Se pare că violonistului îi plesnise o coardă de la instrument și încă și-l acorda, cu ajutorul pianistului.

— M-am gândit să apar sobru și serios în ochii dumneavoastră, zise el. Chiar gânditor. M-am gândit să vă impresionez.

— Hai să dăm uitării lipsa mea de politețe, sugeră ea. Îmi cer scuze pentru ea.

— Așadar m-ați observat? vru el să știe.

Ea se încruntă fără să înțeleagă.

— Ați observat că am zâmbit și emanat șarm în beneficiul partenerelor mele de dans, explică el.

— Cum aș fi putut să nu observ? întrebă ea sever.

— Chiar așa. El își apropie mai mult capul de ea și... zâmbi.

O, nu acel zâmbet șarmant, pe care îl folosisese cu toată lumea în seara asta, ci un zâmbet care-i încrețea ochii la colțuri și părea cald și autentic și... plin de afecțiune?

În felul în care i-ai zâmbi unei verișoare dragi?

Imogen își strânse buzele și încercă să-și controleze indignarea. Era cât se poate de conștientă că stăteau în mijlocul sălii de bal, înconjurați de spațiu gol, cu ochii întregii adunări ațintiți asupra lor.

Orchestra interveni salvator cu un acord hotărât, înainte ca ea să poată să răspunde aspru.

El își puse mâna dreaptă în jurul taliei ei și îi luă mâna dreaptă în stânga lui, în timp ce ea îi puneă o mână pe umăr. Și... o, era foarte diferit de domnul Alton. În primul rând, era mai înalt. Mâinile îi erau ferme și cu degete lungi și calde. Umărul era musculos și lat. Și avea... o aură? Corpul lui emana căldură, cu siguranță, accentuată de un parfum slab, dar plăcut de colonie. Orice era, o învăluia, deși el stătea la distanța absolut corectă. Era chiar mai mult decât o aură. O aură era neutră sau măcar așa credea ea. Asta era masculinitate pură.

Oare era intenționat? Sau era parte din el, așa cum erau și ochii albaștri, părul negru și chipul frumos.

Muzica începu.

Primul gând al lui Imogen fu că el știa cu siguranță să valseze. Al doilea gând fu că el avea un simț pentru sufletul dansului într-un fel care nu avea nevoie de pași complicați și de piruete exagerate. Al treilea gând fu că dansul nu fusese niciodată atât de pasionant. Și apoi orice alte gânduri încetară. Era prea preocupată de moment, de senzații. Erau senzații care implicau toate cele cinci simțuri, în timp ce ea vedea culori și lumini învârtelindu-se în jurul lor și auzea melodia, ritmul și mirosea colonia simțind totodată vinul pe care îl băuse la cină și mâinile lui calde atingând-o, conducând-o, făcând-o să se simtă prețuită și încântată, și mai fericită decât se simțise de la... Ei bine, *de la*.

Dar inevitabil, un gând își făcu loc până la urmă și, odată cu el și un val de resentimente. Împotriva lui, pentru că totul era intenționat la el, totul era artificial.

Și împotriva ei. O, copleșitor împotriva ei. Pentru că-și permisesese să se lase fermecată, să fie condusă dincolo de o distracție simplă într-o euforie neașteptată. Nu putea nici măcar să dea toată vina pe el. Ea cedase fără vreo luptă.

— Mulțumesc, zise ea când dansul se sfârși și toată lumea aplaudă, așa cum se întâmpla de regulă după fiecare vals.

Ea își luă mâna de pe umărul lui, dar brațul lui încă o mai ținea de talie și mâna lui încă era pe a ei, într-o strânsoare fermă. Ochii lui, văzu ea când se uită în sus spre el, o priveau atent. Apoi el făcu un pas în spate, se înclină și zâmbi.

— O, nu, zise el. Eu vă mulțumesc, verișoară Imogen.

Își folosea iarăși farmecul său exterior, scutul său necunoscut.

Îi luă din nou mâna și o puse pe mâneca lui, conducând-o de pe ringul de dans ca să i se alăture lui Elizabeth și lui Sir Matthew. Rămase să converseze pentru câteva minute înainte să plece ca să o invite la dans pe Louise Soames care era în pericol să rămână nedansată spre finalul serii, întrucât n-o mai invita nimeni. Domnul Wenzel o invită pe Imogen pentru a doua oară în seara aceea.

Ea își dorea, o cât își mai dorea, să fi plecat acasă cu mătușa Lavinia.

Și apoi va trebui să se uite la el tot drumul de întoarcere, doar ei doi.

*

Era aici de fix o săptămână, se gândi Percy, dar i se părea că trecuse un an. Îl uimea faptul că încă mai era aici, când ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să plece. Hardford nu era un monument de confort – descoperise cu o seară în urmă, când se dusesse la culcare, că draperiile,

care se potriveau elegant cu cuvertura de pe pat, fuseseră înlocuite cu unele dintr-un brocat întunecat și greu și erau cumva fixate pe galerie și nu se deschideau decât dacă erau ținute la o parte cu mâna. Fuseseră puse acolo ca să îl apere de nu știu ce curent, îi explică Crutchley când fu chemat să dea explicații. Milord fusese norocos că până acum nu avusese parte de prea mult vânt care să se simtă în tot dormitorul. Domnia sa s-ar simți mult mai confortabil într-un dormitor din spatele casei.

Percy începu să se întrebe aproape serios dacă cineva se străduia anume să-l îndepărteze de camera lui – și poate și din casa lui?

Nu ar trebuie să aibă nevoie de vreun îndemn. Pe aici nu era aproape nimic cu care să-și ostoiască plictiseala. Și nimeni cu care să lege o prietenie strânsă. Nimeni dintre prietenii lui obișnuiți, deși se simțea binevoitor față de Sir Matthew Quentin și chiar și de Wenzel, asta când tipul nu își revărsa atenția asupra lui Lady Barclay. Era obligat să-și împartă casa cu trei femei și o menajerie de animale care se țineau după el ca scaiul. Era mare minune că Hector nu apăruse la bal în seara trecută. Și mai era și un administrator, care părea să adune praf dimpreună cu registrele contabile ale moșiei și care trebuia cumva convins să iasă la pensie. Mai era și o moșie care se îndrepta spre ruină. Mai era...

Ei bine, mai era și femeia de lângă el din trăsură, tăcută, rigidă și din nou rece ca marmura. Habar n-avea ce făcuse să o jignească de data asta. Dacă se certaseră – atunci ea începuse totul cu „ce rol jucați acum?... Nici nu zâmbiți și nici nu vă etalați farmecul.” Ea păru după aceea să se dezghețe ușor. Ba chiar își ceruse scuze pentru lipsa de politețe. Dar acum...

Nu avea habar de ce era atât de țepoasă. Mai mult, nu-i păsa – sau ar trebui să nu-i pese. Ea îl irita dincolo de orice altceva. Ea singură era de ajuns să-l înnebunească și să-l trimită înapoi în lumea lui, doar că descoperise săptămâna aceasta că avea o latură încăpățânată. Era aproape sigur că nu o plăcea. Și nu era nimic deosebit de

atrăgător la ea. Sau frumos - deși mai devreme gândise contrariul.

Mai era însă buza aia de sus, rotunjită.

O buză de sus rotunjită nu ajunge pentru ca o femeie să fie atrăgătoare.

El rămase pe partea lui din trăsură și privi afară în întuneric. Ea rămase pe partea ei de trăsură și făcu același lucru. Nu că ar fi fost posibil să pună prea multă distanță între ei pe aceeași banchetă de trăsură sau să evite o atingere ocazională, mai ales când trăsura lua vreo curbă sau trecea peste o denivelare, ceea ce se întâmpla din păcate adesea pe drumurile din Anglia. Aerul era rece. Ar fi putut să-și vadă respirația, dacă ar fi fost cât de cât lumină.

Lui Percy îi plăcuse dintotdeauna să danseze, asta doar dacă își putea alege partenera. Din cine știe ce motive, având în vedere locul și calitatea muzicii, găsise valsul din seara asta mult mai fermecător ca de obicei. Și ea la fel, la naiba! Asta era cea mai enervantă chestie la Lady Barclay. Era de parcă își propusese să nu mai iasă din doliu niciodată, să nu-și permită niciodată un moment cât de scurt de fericire, chiar și pe ringul de dans.

Atunci avea să o lase să-și plângă de milă. Pentru el nu conta. Avea să rămână tăcut pentru totdeauna în prezența ei. Buzele strâns închise. Va arunca cheia peste umăr.

— Bănuiesc, zise el, că ați fost violată.

Doamne sfinte! O, să-l ia naiba și să-i cadă o mie de fulgere pe cap. Dumnezeu mare! Chiar rostise cuvintele astea cu voce tare? Dar sigur că o făcuse. Putea să le audă ecoul, de parcă încă zornăiau în interiorul trăsorii asemenea gloanțelor unui pistol și nu găseau loc pe unde să iasă. Și dacă ar mai fi fost vreo urmă de îndoială de care să se agațe, ea se întoarse spre el și trase adânc aer în piept, foarte tare.

— Poftiiiiimm?

— Bănuiesc că ați fost violată, zise el mult mai blând și ușor, închizându-și ochii și dorindu-și să fie oriunde în altă parte.

De preferință ascuns la el în pat, trezindu-se dintr-un coșmar.

— În Portugalia adică? zise ea. În captivitate?

El își ținu gura și ochii închiși, un pic cam târziu.

„Te rog să nu răspunzi, te rog.” Pentru cineva care devenise un expert în a evita tot ce era neplăcut în viață, în săptămâna care trecuse dezvoltase o enormă capacitate de a invita calamitatea în viața lui.

Nu voia să știe.

— Bănuiți greșit, zise ea cu o voce mică și lipsită de expresie.

El ar fi fost mult mai fericit, dacă ea ar fi țipat la el, poate chiar dacă ar fi tăbărât cu pumnii pe el.

Nu ar trebui să o creadă. Ce altceva ar putea face în afară de a nega? Ce femeie ar vrea să recunoască faptul că a fost violată în timp ce era ținută prizonieră?

Dar el o credea. Sau poate că doar voia să o creadă. Cu disperare.

— Bănuiți greșit, zise ea din nou, mult mai încet.

El își întoarse capul. Nu putea să vadă cum trebuie în întuneric, dar desigur că gura lui nu avea nevoie să vadă. O găsi pe a ei cu mare exactitate și fără ajutorul ochilor.

Se retrase după doar câteva secunde și așteptă înțepătura palmei pe obraz sau un pumn în bărbie. Nu se întâmplă nici una, nici alta. În schimb, ea oftă, un sunet mic, iar când brațele lui o traseră mai aproape, ale ei se lipiră de el, iar buzele i se desfăcură, când o atinse din nou. Ea nu protestă când limba lui pătrunse în gura ei.

Era bine că erau așezați. Ea supse spre interior dinspre limba lui, și el simți cum i se înmuiau genunchii și într-un gest de autoapărare trasă cu vârful limbii cerul gurii ei până când ea gemu ușor și el își dădu seama ce era pe cale să facă.

O văduvă dornică și caldă.

Pe care o dorea cu o sălbăticie care părea să treacă dincolo de pasiune și sex.

Care putea să se transforme în marmură de la un minut la altul.

Pe care nu o plăcea foarte mult.

Care avea să-l urască mai mult decât o făcea deja, când își va aminti din nou de soțul mort.

Mii de blesteme și încă unul pe deasupra!

El fu cel care se trase înapoi, dându-i drumul și încrucișându-și brațele pe piept în timp ce se sprijinea cu spatele de colțul banchetei. Era oare februarie sau iulie?

— De data asta, Lady Barclay, zise el prea puțin galant, nu s-ar fi justificat o palmă peste față. Ați fost un participant benevol pentru întreaga durată a celor două minute.

— Nu sunteți un gentleman, zise ea.

Orice ar fi însemnat asta. Nu era prima dată când îi spunea asta.

Nu fusese violată. Atunci, ce era?

Își aminti de un școlar care își tot zgândărea buba de la genunchi în loc să o lase în pace să se vindece, doar ca să o facă din nou să sângereze.

capitolul 9

Imogen se mută înapoi în casa văduvei în dimineața următoare. Lucrarea la acoperiș nu era chiar terminată, iar etajul era în dezordine – mobila care rămăsese acolo fusese acoperită cu cearșafuri de olandă și peste ele era plin de praf și de moloz. Parterul era îngrămădit cu mare parte din mobila de la etaj. Casa nu fusese încălzită și curățată timp de două luni. În camere nu era mâncare, și nici cărbuni nu erau în coșul de cărbuni.

Nu-i păsa. Se mută oricum.

O armată de servitori apărură la o oră după întoarcerea ei, deși nu ca urmare a instrucțiunilor ei. Îi aduseră lucrurile personale, frumos împachetate, și mâncare, și lumânări, și cărbuni, ca și măști, mopuri și alte articole de curățenie, de parcă ea nu le-ar fi avut pe ale ei. Nu îi cerură instrucțiuni, dar se apucară să facă focurile în camerele de

la parter, să facă peste tot curățenie și să pună bucătăria în ordine și să o facă funcțională, plus o sumedenie de alte sarcini. Erau supervizați de o doamnă Primrose înfricoșător de plină de energie, menajera și bucătăreasa lui Imogen, care stătuse la sora ei în partea de jos a satului cât durase exilul, dar se întorsese în goană, când un argat de la conac îi adusese vestea că doamna era din nou în casa ei.

Curând puse lângă cotul lui Imogen în salon o ceașcă de ceai și biscuiți cu stafide, proaspăt scoși din cuptor, și anunță că era în al nouălea cer, pentru că se întorsese acolo unde-i era locul. Acele ultime cuvinte fură rostite cu o notă de reproș. Imogen alesese să locuiască singură la început, când venise aici, spre consternarea socrului ei și dezamăgirii doamnei Primrose – doamnă fiind un apelativ de curtoazie, pentru că nu fusese niciodată căsătorită – care fusese promovată din rândul cameristelor de la conac și încă locuia acolo în camera ei din pod.

Blossom fusese adusă la casa văduvei în coșul unei fete în casă. Nu-și exprimă dezaprobarea în niciun fel, pentru că încă nu-și revenise din șocul de a-i fi fost îndepărtat scaunul preferat din salon și înlocuit cu unul pe care nu-l considera nici pe departe la fel de confortabil, plus că trebuia să-l cedeze de fiecare dată când un anume bărbat se afla în încăpere. Se plimbă prin noua casă, la etaj și la parter, înainte să-și aleagă un scaun aflat de o parte a șemineului. Nimeni nu-i porunci să se dea jos. Fu hrănită cu resturi bune de la bucătărie și primi un pat confortabil pentru noapte într-un colț lângă sobă. Uită cu promptitudine de vechea casă și o adoptă pe cea nouă.

Sunetul ciocanelor dinspre acoperiș fu asurzitor aproape toată ziua, dar lui Imogen nu-i păsa.

Măcar zgomotul sugera că se lucra. Și a locui într-o locuință gălăgioasă, friguroasă, ușor umedă și foarte prăfuită – cel puțin pentru primele două ore – era cu siguranță de preferat alternativei.

Ea nu puse piciorul afară din casă toată ziua, nici măcar ca să-și verifice grădina ca să vadă dacă își făcuse apariția vreun ghiocel timpuriu. Nu ieși aproape deloc nici

din salon, pentru că fusese curățat, iar în restul casei era plin de agitație și de activități. Mâncă târziu acolo, deoarece doamna Primrose declară că sufrageria nu era încă pregătită pentru milady.

Imogen se simțea ca în al nouălea cer. Șezu toată seara, așa cum o făcuse și după-amiază, cu coșul de lucru lângă ea și cu o carte deschisă în poală. În general savurâ liniștea și singurătatea. Menajera ei și lucrătorii pleaseră, și toți ceilalți servitori se întorseseră la conac.

El citea Alexander Pope, se gândi ea, în timp ce dădea o pagină a cărții ei. Cel puțin acesta fusese volumul de pe măsuta de lângă fotoliul său din bibliotecă, atunci când verificase într-o dimineață. Poate că se uitase doar înăuntru și închisese cartea, neglijând să o pună la loc în bibliotecă. Poate că nu aruncase nici măcar o privire.

Sau poate că o citise pe toată.

De ce era întotdeauna gata să creadă ce era mai rău despre el?

Puse palma pe carte ca să o țină deschisă, își închise ochii și își sprijini capul de spătarul fotoliului. Dacă ar putea să-și șteargă noaptea trecută din memorie! Nu, nu doar din memorie, de fapt. Dacă nu s-ar fi întâmplat. Dacă s-ar fi întors acasă cu mătușa Lavinia și verișoara Adelaide.

Dar nu avea rost acum să se gândească la asta. Petrecuse trei ani învățând această lecție.

De ce nu putuse pur și simplu să savureze valsul fără să... Ei bine, nici măcar nu putea să-și termine gândul.

Nu știa ce altceva simțise în afară de plăcere pură. Poate că fusese fermecată?

El pusese acea întrebare în drum spre casă. Foarte puțini oameni, nici măcar din propria familie, nu o puseseră, deși bănuia că mulți se întrebau. Doar camarazii ei supraviețuitori și doctorul de la Penderris știau adevărul – întregul adevăr, și ea se oferise să li-l spună.

Cum de îndrăznise să întrebe? Era aproape un străin. „Bănuiesc că ați fost violată.”

Dar ei i se părea că era genul de bărbat care îndrăznește să întrebe orice, care credea că era dreptul lui

lăsat de Dumnezeu să își bage nasul în secretele altora.

Îl ura cu pasiune.

Se întrebă dacă el o crezuse.

Îl urăse pentru că o întrebase. Cu toate astea îl sărutase imediat după aceea. O, da, o făcuse. Nu avea cum să nege de data asta. El o sărutase preț de câteva secunde, era adevărat. Dar apoi ea îl sărutase cu aceeași pasiune cu care o sărutase și el. Probabil că mai mult, pentru că se îndoia că pasiunea lui era altceva în afară de dorință, în timp ce a ei... Nu știa ce fusese a ei. Și dacă nu fusese decât dorință din partea lui, de ce oprise el atât de abrupt momentul? De ce nu își luase mai multe libertăți când încă mai putea? Fusese probabil evident că ea nu-i rezista și mai erau minute bune din călătorie în acel spațiu închis și apropiat.

Ea nu-l înțelegea și nici nu-l cunoștea. I-ar fi plăcut să creadă că era altfel. Nu-i plăcea de el și voia să-l disprețuiască. Și el îi ușura sarcina de a crede că nu era decât un tip arogant și îngâmfat, cu șarm.

Îi plăcea să creadă că nu-l plăcea. Cu toate astea, jos, pe plajă, spusese că era aproape plăcut. O, toate astea erau cât se poate de tulburătoare și încurcate. El trimisese toată armata de servitori la casa văduvei în dimineața asta. Unul dintre servitori recunoscuse asta când ea încă mai spera că o făcuse mătușa Lavinia.

Desigur, ar fi putut să o facă doar de bucurie că în sfârșit scăpase de ea și pentru că era hotărât să nu-i ofere vreo scuză de a se întoarce. Dar ar fi fost josnic din partea ei să creadă asta.

Chiar nu-l cunoștea deloc. Și uneori, se gândi ea, frumusețea extraordinară, chiar și cea masculină, putea să fie un dezavantaj pentru persoana care o poseda, pentru că era ușor să vezi doar ambalajul exterior și să presupui că nu exista nimic corespunzător în interior.

Când fusese confruntat cu asta, el o asigurase că nu era nimic în interiorul lui în afară de șarm. În ciuda ei înseși, Imogen zâmbi amintindu-și asta. El avea un dar al absurdității – un fapt care sugera un simț al umorului și o

anumită inteligență, chiar și o anumită disponibilitate de a râde de propria persoană. Ea nu voia să creadă asta despre el.

Se duse la culcare devreme, după o zi epuizantă de nefăcut nimic și rămase trează până spre patru dimineața.

*

Primul lucru pe care îl făcu Percy de dimineață când se dădu jos din pat fu să smulgă draperiile cu galerie cu tot de la geam. Făcuseră camera atât de întunecată pe timpul nopții că, atunci când se trezise la o oră necunoscută, nu reușise să-și vadă nici măcar mâna în fața ochilor. Dacă s-ar fi dat jos din pat și ar fi făcut câțiva pași, probabil că nu ar mai fi găsit patul cel puțin o oră. Nu-i spusese Lady Barclay că unul dintre camarazii ei supraviețuitori era orb? Nici nu voia să se gândească. Nici ea nu putea. Noaptea trecută... Ei bine, nici la asta nu putea să se gândească.

Nu putea să se gândească la o sumedenie de alte lucruri de săptămâna trecută.

Îi dădu dispoziție lui Crutchley să pună la loc draperiile vechi în camera lui, la naiba cu vântul și cu uraganul, și să aibă grijă să nu-l mai aștepte cu alte surprize neplăcute când va veni seara să se culce. Inima lui probabil că nu ar rezista la un alt șoc. Și intenționa să rămână în camerele contelui chiar dacă găsea țipari și broaște în pat în seara asta.

Se întări pentru chinul de a păși în sufragerie pentru micul dejun. Încă nu era sigur dacă îi datora scuze lui Lady Barclay, deși înclina să creadă mai degrabă că nu. Dacă nu-i plăcea să fie sărutată, atunci trebuia să facă bine să se țină la distanță. Ceea ce era exact ce decisese ea să facă, așa cum putu repede constata. Lady Lavinia aproape că-și încurcă limba în graba ei de a-l informa de vestea îngrozitoare că draga de Imogen plecase. Dar înainte ca Percy să apuce să aibă viziuni cu ea alergând înspre întunecatul Dartmoor, fu informat că ea plecase să se instaleze la ea acasă, deși acei bărbați încă mai mișunau pe

acolo pe acoperiș.

Lady Lavinia spuse asta pe un ton de parcă toți ar fi avut găuri pe acoperiș și nici o altă treabă decât să se uite prin ele.

Lady Barclay nu luase nimic cu ea, desigur, femeie nepractică ce era. Probabil că prefera să înghețe și să moară de foame și să rămână pentru totdeauna doar cu hainele de pe ea, asurzită de bătaile de pe acoperiș decât să mai stea cu el.

Ei bine, și el prefera asta – ultima parte adică.

Plecă din sufragerie fără să mai spună ceva și dădu ordin să i se împacheteze hainele și obiectele personale și să îi fie duse, dimpreună cu toate proviziile de care avea nevoie, inclusiv propria menajeră. Dădu instrucțiuni să fie trimiși servitori care să facă toată casa locuibilă, chiar dacă dura toată ziua, ceea ce probabil că era cazul. Acoperișul, credea el, nu va permite intemperiilor să ajungă în casă, chiar dacă nu era încă terminat. Când păși în salon pentru moment, pisica aceea care îi încălzea mereu scaunul se uită urât la el și îl provocă să o alunge, așa că dădu ordin să fie trimisă la casa văduvei, să se uite urât la Lady Barclay și poate să-i ofere puțină companie.

N-o să-i permită să se transforme în martiră doar din plăcerea de a-i apăsa conștiința. Era stilul ei – o concluzie care nu avea nicio bază și era nedemnă de el.

Trebuia să scape o vreme de la conac și din parc. Trebuia să mai îndepărteze niște pânze de păianjen.

Își petrecu cea mai mare parte a zilei în Porthmare, deși nu în partea unde își aveau locuințele cele mai multe dintre noile sale cunoștințe, partea elegantă din vale, adăpostită de mare și cea mai mare parte a intemperiilor, casele aranjate pe pantă de o parte și de alta a râului cu peisaje plăcute de ambele părți și cu poduri pitoresc arcuite peste râu. Decise în schimb să vadă satul de pescari din aval unde căsuțele spoite cu var alb erau construite în jurul estuarului larg care lega râul și marea, dar era complet expus toanelor acesteia din urmă.

Oamenii de aici, cei mai mulți pescari, nu țineau de

moșia lui și nici nu lucrau pentru el, poate doar ocazional, când era nevoie de mai mulți oameni. Dar erau parte din vecinătatea lui, din regiunea unde-și avea reședința principală, și era bine să se familiarizeze cu unii dintre ei dacă putea. S-ar fi putut chiar să-i vină în minte câteva întrebări inteligente pe care să le pună.

Își lăsă calul la hanul unde se ținuse balul cu o seară înainte și se duse spre partea din jos a satului. Era atât de mult spațiu deschis aici, constată el, cu stânci abrupte la distanță, pe ambele laturi ale estuarului larg. Bărcile pescărești se legănau pe canalele apărate. Pescărușii zburau în cercuri și țipau deasupra sa. Peisajul era în mod clar mai sever. Aerul era mai sărat. Mareea se retrăsese.

Petrecu mai multe ore relaxate, plimbându-se și făcând schimb de saluturi cu sătenii care erau afară, lucrând la o barcă răsturnată sau la o plasă pescărească sau doar stând adunați în grupuri și bârfind în timp ce copiii alergau entuziaști de la un grup la altul. Sfârși în cârciuma unui han mult mai modest decât cel din partea de sus a satului, dar destul de curat și cu servicii agreabile. Era imposibil să rămână incognito printre săteni, care oricum se știa unii pe alții. Aveau tendința fie să rămână fără grai la vederea lui, fie să fie suspicioși, ba chiar supărați de apariția lui în ceea ce considerau domeniul lor, în loc să rămână pe al lui, acolo unde-i era locul. Ei bine, bănuia că nu putea să le facă o vină din asta. Și pe el l-ar fi deranjat probabil dacă s-ar fi apucat să se plimbe neinvitați prin parcul lui și să se aștepte de la el nu doar să dea din cap în semn de salut, dar să mai și schimbe formule respectuoase de salut. Iar când unii dintre bărbații de la cârciumă răspunseră la eforturile sale de a închea o conversație, i se păru la început că vorbesc o limbă străină, așa de pronunțat era accentul de Cornwall. Fu nevoit să asculte cu atenție doar ca să înțeleagă în mare ce spuneau.

Nu începu conversația cu vreun scop anume în afară de cel de a se familiariza cu acest colț îndepărtat al Angliei. Dar după o vreme constată că își îndrepta conversația relaxată, aparent fără țel, spre o direcție anume și aduna

fragmente de informații interesante, chiar dacă făcând asta însemna că trebuia să cearnă minciunile evidente care i se serveau ca să ajungă la adevăr.

Contrabandă în zona asta? În zona asta? Priviri nedumerite și scuturări încet din cap. Scărpinat în cap. Nu, niciodată. Niciodată în ultima sută de ani sau mai mult oricum. Nu ca în vremea străbunilor. Sigur, bătrânii ar putea să-i mai povestească una sau alta, dar chiar și ei nu puteau spune decât ce ascultaseră și ei, la rândul lor, că se povestea în jurul focurilor de iarnă. Contrabanda nu renta în zilele astea, chiar presupunând că era cineva interesat de a se apuca de o asemenea afacere. Nu cu inspectorii fiscali care le suflau în ceafă și cu vameșii călare care se plimbau peste tot prin regiune căutând ce nu era de găsit. Guvernul își irosea banii pe salariile lor, asta era. Nu aveau ce să găsească aici. De ce și-ar folosi bărcile pentru contrabandă, când era mult mai simplu să prindă pește și să-și câștige astfel traiul mult mai ușor și decent.

Bande? Violență? Sancțiuni? Poate pe vremuri. Bătrânii povesteau niște istorii care-ți făceau părul măciucă, dar fără îndoială nu erau decât istorii, fără vreo urmă de adevăr în ele. Nu serveau la altceva decât să facă ochii copiilor mari cât farfuriile și să îi facă să strige după mamele lor în mijlocul nopții. În ziua de azi toată lumea respecta legea, cu siguranță.

Așadar, trase Percy concluzia în timp ce se întorcea să-și ia calul și să plece spre casă, în zonă era sigur contrabandă. Și în mod evident era organizată cu maximum de eficiență, cu un lider și reguli, și o metodă sigură de a asigura secretul.

Nu-i păsa în mod deosebit dacă exista contrabandă în zonă sau nu. Era un fapt de viață și nu avea să se termine niciodată. Nu avea rost să te agiți și să devii ritos pe subiectul ăsta, desigur dacă nu erai inspector fiscal sau vameș călare sau dacă nu cumva moșia îți era folosită ca rută de transport sau chiar pentru depozitare, așa cum se întâmplase cu pivnița de la casa văduvei.

Și dacă nu cumva angajații tăi erau terorizați și chiar

răniți, probabil pentru a-și ține gurile.

Și, se întrebă el brusc, încremenind la acest gând, dacă nu cumva dormitorul tău era cu vedere frontală la mare și dacă într-o noapte întunecată, fără lună, se trezea întâmplător având o vedere panoramică asupra unui vas mai mare ancorat mai departe în larg, și observa o bandă de contrabandiști cu o barcă mai mică care sparge valurile să ajungă la mal încărcată cu cutii și butoaie?

Asta să fie explicația pentru patul și pereții umezi, pentru cenușă și draperii groase și opace?

Încercă să și-l imagineze pe Crutchley cu un pumnal între dinți și un petec peste ochi. Se trezi zâmbind la imaginea pe care mintea o crease. Dar reușise să-și stârnească în mod clar și propria curiozitate.

Se întoarse acasă și își duse calul în padocul din spatele grajdurilor în loc să-l ducă direct înăuntru ca să fie îngrijit. Îl instrui pe Mimms, argatul său personal, să dispară pentru cel puțin o jumătate de oră și porni în căutarea argatului care șchiopăta și pe care îl văzuse de câteva ori.

Era un bărbat subțire și cu părul roșcat, în jur de 20 de ani, dacă avusese 14 ani când Lady Barclay plecase la război împreună cu soțul ei, deși cu siguranță ai fi putut să-i dai 30 sau 40, ori chiar mai mult. Picioarele îi erau în mod vizibil strâmbe. Avea fața palidă și o expresie împietrită, moartă aproape pe chip. Curăța un grajd când îl strigă Percy.

— Bains?

— Milord?

Argatul se opri din ce făcea și se uită înspre Percy, cu umerii căzuți și privirea tulbure.

— Vino cu mine în padoc, zise Percy. Sunt un pic îngrijorat de piciorul din față al armăsarului meu.

Bărbatul păru surprins.

— Să nu-l chem pe domnul Mimms? întrebă el.

— Pe Mimms tocmai l-am trimis să rezolve ceva foarte important, zise Percy. Vreau să te uiți tu. Ai fost argatul personal al vicontelui Barclay pe vremuri, nu-i așa?

Bains păru și mai surprins. Dar își puse furca jos, își

dădu jos paiele de pe haină și pantaloni și păși afară. Percy așteptă până când domoli calul cu mâini pricepute și voce liniștitoare și se aplecă spre piciorul din față. Se aflau în afara razei auditive a grajdurilor.

— Cine ți-a făcut asta? întrebă el.

Nu se aștepta să primească un răspuns, desigur, și nici nu primi unul. Ei bine, aproape niciunul. Bains se îndreptă brusc de spate.

— Cine ce să-mi facă, milord?

— Continuă să lucrezi, zise Percy și-și sprijini brațele pe gard.

— Sincer, nu mă așteptam să-mi furnizezi un nume. Ai vrea să-mi răspunzi la niște întrebări cu da sau nu? Vicontele Barclay era împotriva contrabandei care se petrece în regiune, nu-i așa?

Bains continuă să examineze atent piciorul calului.

— Eram doar un băiat, zise el. Nu am fost argatul personal al vicontelui.

— Era împotriva contrabandei?

— Îi cunoșteam părerile despre cai, zise bărbatul. Asta e tot.

— Ți-ai exprimat și tu opiniile despre contrabandă după ce vicontele a plecat? întrebă Percy. Pentru că îl admirați așa de mult?

— Am vrut să plec cu el, îi spuse Bains. Voiam să fiu aghiotantului lui, să am grijă de el și de lucrurile sale. Dar tata nu m-a lăsat să plec. I-a fost teamă că aș putea să fiu rănit.

— Ce ironie, zise Percy. Îți plăcea de vicontele Barclay?

— Toată lumea îl plăcea, zise Bains.

— Și îl admira?

— Era un gentleman adevărat. Ar fi trebuit să fie...

— Conte după moartea tatălui său? întrebă Percy. Da, așa e. Dar în schimb a murit.

— Mawgan ăla a plecat cu el în locul meu, zise Bains. Doar pentru că era băiatul nepoatei doamnei Ratchett și avea 18 ani. Dar nu a fost bun de nimic. A fugit la sfârșit. A

zis că a plecat în căutare de lemn de foc acolo pe dealurile alea străine, când au venit broscarii și i-au prins pe milord și pe milady. Dar pariez pe ce vreți că a stat pitit în spatele unor bolovani, speriat ca naiba și a fugit. Eu i-aș fi salvat dacă eram acolo. Dar nu am fost. Calul nu are nimic la picior, milord.

— Înseamnă că doar mi s-a părut că-l protejează pe drumul de întoarcere din sat, zise Percy. Întotdeauna e bine să verifici, nu-i așa? Ai încercat să oprești contrabanda aici, pentru ca lordul Barclay să fie mândru de tine?

— E ceva contrabandă în sus pe canalul Bristol, zicese, făcu Bains și se îndreptă din nou de șale. Și ceva contrabandă prin Devon. Dar nu am fost mai departe de 15 kilometri de aici, așa că nu am de unde să știu sigur.

— Sau ai refuzat pur și simplu să te alături bandei? întrebă Percy. Sau ai amenințat că-i dai în vileag la inspectorii fiscali? Nu, nu răspunde. Nu e nevoie. Mai uită-te o dată la piciorul calului. Voi face și eu același lucru. Nu se știe niciodată cine ne privește, nu-i așa, chiar dacă nu putem fi ascultați. Nimic? Mă bucur să aud asta. Hai, du-te! la și calul cu tine!

Bains se întoarse spre grajduri. Era clar că fiecare pas era dureros pentru el.

Percy se întrebă dacă fostul conte angajase un doctor cunoscut care să-i repare picioarele. Soames? Se întrebă, de asemenea, cât de grav fuseseră rupte.

Va trebui să înceteze cu toate astea, se gândi el, în timp ce se îndrepta înapoi spre casă. Trebuia să fie cu adevărat foarte plictisit, dacă își imagina că era un fel de detectiv celebru de pe Bow Street. Va da de necaz, dacă nu era atent. Și chiar nu voia să se gândească la picioare zdrobite și peșteri întunecate în nopți fără lună și butoaie grele cărate în sus pe poteca de pe faleză și personaje dubioase intrând prin efracție în pivnița casei văduvei chiar sub picioarele doamnei de marmură.

Sau să se gândească la el cum alerga să o salveze, cu o sabie în mână și pistolul în alta.

Oare chiar îi datora scuze? Participase din plin la

sărutul de noaptea trecută. Dar ce gentleman întreba o doamnă așa direct dacă fusese violată? Doar gândul că făcuse asta era de ajuns să-i dea fiori reci pe spinare.

*

Imogen era în genunchi în iarbă în dimineața următoare, uitându-se la ceea ce era în mod clar un ghiocel, deși nu înflorise încă. Chiar și fragila tulpină era un vestitor bine-venit al primăverii. Și cu siguranță, aerul era ceva mai cald astăzi. Soarele strălucea.

Acoperișul fusese terminat. Domnul Tidmouth fusese plătit, iar el și oamenii lui pleaseră. O asigurase că acoperișul va fi în regulă pentru următoarea sută de ani, cel puțin. Spera că nu vor exista fisuri la următoarea ploaie.

Ar fi trebuit să coboare în sat și să o viziteze pe doamna Park, ca să vadă dacă nu se ostenise prea tare în seara balului. Ar fi trebuit să se ducă la vicariat și să le lase pe fete să cirească despre bal, dansuri și cuceririle lor din seara respectivă – părinții descurajau mereu discuțiile frivole, dar fetele aveau uneori nevoie de cineva cu care să poată să bârfească cât le poftea inima.

Ar fi trebuit să se ducă la conac să o asigure pe mătușa Lavinia că la ea în casă era totul în regulă și casa era locuibilă din nou. Ar fi trebuit să-i răspundă lui Gwen, Lady Trentham, soția lui Hugo, la o scrisoare în care o informase că tânăra Melody, noua lor fiică, se recuperase de pe urma colicilor și startului dificil în viață înainte de Crăciun și că se bucura de călătoria la Penderris împreună cu mami și tati în martie. Ar fi trebuit...

Ei bine, erau numeroase lucruri de care ar fi trebuit să se ocupe.

Dar nu era în stare să se apuce de nimic, deși își tot spunea că era minunat că se întorsese în casa ei. Singură.

Și însingurată.

Probabil că se simțea deprimată. Niciodată nu recunoscuse că se simțea singură – pentru că nu avea de ce să admită asta.

Și apoi, dintr-odată nu mai fu singură. O umbră căzu asupra ei dinspre poarta grădinii, și ea ridică privirea, sperând în zadar că era mătușa Lavinia sau Tilly, sau chiar domnul Wenzel sau domnul Alton. Oricine în afară de...

— Vă spuneți rugăciunea în aerul răcoros de afară, verișoară Imogen? Întrebă contele de Hardford.

Se ridică în picioare și-și scutură fustele și pelerina.

— E un ghiocel aici, deși nu a înflorit încă, zise ea. Întotdeauna mă uit după primul ghiocel.

— Atunci credeți în primăvară? Întrebă el.

— Să cred? se uită ea cercetător la el.

— Viață nouă, noi începuturi, noi speranțe, sugera el, rotind o mână înmănușată prin aer. Afară cu vechiul, e rândul noului și toate textele acelea inspirate despre spirite vechi și obosite?

— Vreau doar să se termine cu frigul, zise ea și să văd iar flori și frunze în copaci.

Dacă o invita azi la o plimbare, va spune nu. Dar chiar în timp ce se gândea la asta, el deschise poarta și păși înăuntru, cu Hector alături.

— E o zi splendidă, zise ea.

El se uită la cerul albastru de deasupra și apoi înapoi la ea.

— Chiar trebuie să vorbim despre vreme? Întrebă Percy. E dovada unei anumite lipse de... originalitate în conversație, nu credeți? Dar e o zi splendidă, trebuie să admit. Am venit să aduc vestea bună că draga de Fluff a adus pe lume pisoi – șase la număr, toți se pare sănătoși tun. Niciunul prea firav. Și am aflat din sursă sigură că sunt cei mai dulci pisoi din lume.

— Mătușa Lavinia?

— Da, și câteva cameriste și un argat care ar fi trebuit să-și vadă de treburi, dar care toți au făcut în schimb un ocol pe la grajduri, zise el. Doamna Ferby este ca de obicei neimpresionată de astfel de lucruri sentimentale. Ba chiar mi s-a părut că am auzit o bombăneală de genul „îneacă-i” când plecam de la micul dejun, dar s-ar putea să fi fost doar zgomotul provocat de dispepsia ei, de stomacul ei.

Ea nu avea de ales, se gândi Imogen. Nu putea să fie nepoliticoasă pe față nici măcar cu el. Mai ales când iar vorbea trăsnaie.

— Ați vrea să intrați, Lord Hardford? întrebă ea. Poate la o ceașcă de ceai?

— Ambele, mulțumesc.

El îi zâmbi, zâmbetul lui autentic și spontan – care din cine știe ce motiv nu arăta nici spontan și nici autentic.

Dacă nu ar fi știut contrariul, se gândi Imogen, ar fi zis că e ușor jenat. Ea nu-l voia acolo. Oare el nu-și dădea seama de asta? Nu înțelegea că ea se întorsese cu o zi în urmă aici, chiar înainte ca locuința ei să fie pregătită, tocmai pentru a scăpa de el? Deși poate că era un pic nedrept. Ea se întorsese ca să scape de ea însăși sau, mai degrabă, de efectul pe care el îl avea asupra ei. Nu voia să simtă atracția masculinității și nici trezirea corespunzătoare a feminității.

El și Blossom se studiară atent în camera de zi. Blossom câștigă confruntarea. El se așează pe celălalt fotoliu de lângă șemineu, în timp ce Imogen se așează hotărâtă pe mijlocul canapelei.

Hector se trânti la picioarele lui, ignorând pisica. Doamna Primrose îi văzuse sosind și urma să aducă tava cu ceai fără alte instrucțiuni suplimentare. Vizitatorii erau întotdeauna serviți cu ceai și cu desertul pe care îl făcuse în ziua respectivă.

El vorbi cu mare entuziasm despre vreme până când sosi tava cu ceai, și Imogen turnă ceaiul și puse lângă el o farfurie cu doi biscuiți cu ovăz. Mai făcu și niște predicții sumbre cu privire la vreme, și anume că prea se bucuraseră de zile frumoase și cu siguranță vor suferi consecințele. Aproape că izbucni în râs la monologul lui și fu din nou nevoită să admită că aproape că-l plăcea. Ba chiar ar putea să retragă aprecierea de „aproape”, dacă el nu ar fi umplut camera ei de zi atât de mult încât mai că nu mai era aer de respirat în ea.

O deranja charisma pe care el părea să o poarte peste tot cu el. Nu părea meritată.

El luă un biscuit și mușcă din el. Mestecă și înghiți.

— Dacă nu asta, atunci ce altceva? Întrebă el abrupt și, în mod straniu, ea știu pe dată la ce se referea.

Întreaga sa ținută se schimbase, la fel și atmosfera din încăpere.

Dacă nu fusese viol, atunci ce altceva fusese?

Ar fi trebuit să refuze să răspundă. El nu avea niciun drept. Nimeni nu îndrăznise să întrebe atât de direct. La Penderris, toată lumea – chiar și doctorul, și chiar și George – așteptase până când ea fu pregătită să ofere informația. Durase doi ani să o poată spune. Doi ani. Iar pe el îl cunoștea de câte zile? Opt? Nouă?

— Nimic, zise ea. Cred că v-ați înșelat în presupunerea dumneavoastră.

— Oh, zise el. Vă cred. Dar ceva s-a întâmplat.

— Mi-a murit soțul, zise ea.

— Dar nu îl plângeți doar, zise el uitându-se la biscuitul din mâna lui, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că era acolo și mușcă din el. Refuzați să trăiți.

Era mult prea intuitiv.

— Trag aer în piept, zise ea și îl expir.

— Asta, făcu el, nu înseamnă să trăiești.

— Atunci cum numiți dumneavoastră asta? Întrebă ea enervată.

Nu ar putea să se prindă de sugestie și să vorbească iarăși despre vreme?

— Supraviețuire, zise el. Cât de cât. A trăi nu e același lucru cu a supraviețui, nu-i așa? Contează ce faci cu viața ta și cu faptul că supraviețuirea ta contează.

— Așa susține o autoritate în domeniu? Îl întrebă ea.

Dar se gândi fără să vrea la camarazii ei supraviețuitori care făcuseră multe cu viața lor și cu supraviețuirea lor în anii de după Penderris. Ben, deși încă mai avea dificultăți la mers, devenise mult mai mobil de când folosea scaunul cu roțile și era foarte ocupat să conducă mine de cărbune și oțelării foarte prospere în Wales. Era și într-o căsnicie fericită. Vincent, în ciuda faptului că orbise, se plimba, călărea și făcea sport, chiar

boxa și scria povești pentru copii împreună cu soția sa, care le ilustra înainte să fie publicate. Aveau un fiu. Flavian, Hugo, Ralph, toți erau căsătoriți și aveau vieți active, probabil fericite. Cu toate astea, își amintea când fuseseră toți atât de dărâmați încât și trasul aerului în piept era o povară. Ralph, mai ales, fusese multă vreme bântuit de gânduri de sinucidere.

Dar niciunul dintre ei nu purta povara ei. Așa cum ea nu o purta pe a lor. Dacă nu ar mai putea vedea vreodată primul ghiocel al anului? Dacă nu ar mai putea să se plimbe pe poteca de pe faleză sau pe plaja de dedesubt.

El nu îi răspunse la întrebare. Mesteca ultima bucată din primul biscuit.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

— O confesiune e reciprocă, Lord Hardford, zise ea aspru. Cu excepția preoților poate. Și dumneavoastră aveți povești pe care nu le vreți spuse.

Al doilea biscuit se opri în drum spre gură.

— Dar nu aș vrea să scandalizez o lady, zise el lăsând mâna jos, sau să îi înroșesc urechile cu povești lipsite de delicatețe.

Ea țățâi.

— Sunteți îngrozit de mare, zise ea, și de stânci, aș îndrăzni să cred că doar mândria v-a făcut să coborâți pe plajă acum două zile, ca să nu vă faceți de rușine în fața unei femei.

El puse biscuitul pe farfurie.

— Negociem, verișoară Imogen? întrebă el. Povestea dumneavoastră pentru a mea?

O!

O! Nu.

Ar fi trebuit să se gândească înainte să vorbească. Nu ar fi trebuit să stârnească asta.

— Să încep eu? întrebă Percy.

capitolul 10

El nu așteptă un răspuns.

— Aveam 10 sau 11 ani, zise el. Eram la vârsta aceea nesuferită prin care trec toți băieții și poate și fetele, când nu știam nimic, dar credeam că știu totul. Petreceam câteva săptămâni pe malul mării. Nu îmi amintesc exact unde, dar trebuie să fi fost pe coasta de Est. Erau plaje aurii, stânci înalte și aspre, un dig și bărci, marea în care să mă bălăcesc și valuri înspumate în care să mă arunc. Paradisul unui băiat, dacă te gândeai bine. Dar – năpasta existenței unui băiat – o armată de adulți în jurul meu, uniți de hotărârea de a nu mă lasă să savurez nici măcar o clipă din timpul petrecut acolo. Părinții, unul dintre tutori, diferiți servitori și chiar bătrâna mea dădacă. Marea era periculoasă și îneca băieței; bărcile erau periculoase și îi aruncau pe băieței în apă înainte să-i înece; stâncile erau periculoase și îi aruncau pe băieței la moarte pe bolovanii de dedesubt – totul era periculos.

Singurul lucru care mă putea ține în siguranță era supravegherea constantă a unui adult, preferabil care să mă țină de mână și să-mi interzică să fac una sau alta. Eram supărat pe fiecare „băiețel” rostit și pe fiecare mână întinsă să mă țină.

— Bănuiesc, zise Imogen, că ați găsit o cale să dați de necazuri.

— Într-un mod absolut spectaculos, fu el de acord. Am scăpat într-o seară, Dumnezeu știe cum, și m-am dus singur pe plajă. Era pustiu. Marea era calmă, bărcile se legănau îmbietor la chei și am decis că ar trebui să testez cum se vâslește, ceva ce nu mi se permisese în ciuda rugămintelor mele și asigurărilor că știu cum să le manevrez. Chiar știam. Ba chiar am descoperit cum să țin cursul paralel cu plaja, spre deosebire de cel care m-ar fi purtat în direcția generală a Danemarcei. După un timp am descoperit o peșteră care arăta foarte mult cu adăpostul unor tâlhari și am decis să acostez și să mă joc o vreme. Am târât barca pe plajă și am devenit regele piraților. M-am urcat pe stânci până am ajuns la o suprafață plană care era

un punct perfect de observație și mi-am continuat joaca de-a regele piraiților până când am observat mai multe lucruri deodată. Cred că primul lucru a fost răcoarea, pentru că soarele apusese și înserarea se lăsa rapid. Apoi, în succesiune rapidă, am observat, în timp ce scrutam orizontul în căutare de nave pe care să le jefuiesc, că fluxul urcase și ocupase aproape toată plaja de sub mine, că barca fusese ridicată de unde o lăsasem și dusă de ape și că stâncile din spatele meu erau foarte înalte și foarte amenințătoare.

— Oh, zise Imogen, biata dumneavoastră mamă!

— Ei bine, da, fu Percy de acord, deși la momentul respectiv nu mă puteam gândi decât la bietul de mine. Am petrecut noaptea acolo și bună parte din ziua următoare. Mi s-a părut că trecuse o săptămână, ba chiar un an. Fluxul și refluxul s-au alternat, dar nici refluxul nu m-a ajutat, pentru că nu puteam să trec de bolovanii care blocau accesul spre plaja principală. Și chiar dacă ar fi fost, eram atât de paralizat de frică, încât nu mă puteam mișca niciun centimetru din locul unde mă aflam cocoțat pe o margine care părea să se îngusteze și să se înalțe cu cât trecea timpul. Iar vântul se întetise și încerca să mă smulgă de pe stâncă, cerul devenise cenușiu, iar marea spumega și mi s-a făcut rău de mare chiar dacă nu eram pe ea. Când a apărut în sfârșit o barcă, legănându-se alarmant, iar barcagiul și tutorele meu m-au zărit, s-au chinuit îngrozitor să acosteze. Și au fost nevoiți să mă desprindă efectiv de pe suprafața stâncii. Barcagiul a trebuit să mă arunce peste umăr și să-mi poruncească să închid ochii înainte să mă care jos și să mă urce în barcă. Îndrăznesc să spun că aveam ochii dați peste cap și spume la gură. Pe drumul spre casă mi s-a făcut rău din nou.

Percy se uită la ceașca de ceai și la biscuit, dar nu schiță vreun gest spre ele. Poate că, se gândi Imogen, îi era teamă să nu-i tremure mâna.

— Toți crezuseră că am murit, desigur, zise el, mai ales după ce barca fusese descoperită legănându-se în larg, a doua zi dimineață, goală și fără o vâslă. Tata a sărbătorit

Învierea mea din morți când am ajuns înapoi acasă, mai întâi îmbrățișându-mă atât de tare, încât mă mir că nu m-a sufocat și nu mi-a rupt oasele și apoi punându-mă cu fundul în sus pe un scaun și dându-mi o mamă de bătaie cu palma goală – singura dată când îmi pot aminti să mă fi lovit. Apoi m-a trimis să-i cer scuze mamei, care se întinsese în pat cu sărurile la nas și alte tonice, dar care a sărit în sus să-mi trosnească iar oasele și să mă înece în lacrimi.

După ce am mâncat – în picioare – de pe o tavă trimisă de bucătăreasă și încărcată cu destulă mâncare cât pentru un regiment întreg, m-am târât spre camera mea, unde tutorele mă aștepta cu bastonul în mână ca să-mi aplice douăsprezece lovituri, ca să mă învăț minte. Apoi m-a trimis la culcare, unde am rămas până a doua zi dimineață. Am dormit pe burtă, o poziție care întotdeauna mi s-a părut inconfortabilă.

— Și ați rămas terorizat de mare și stânci și de toate lucrurile conexe, zise Imogen.

El își întoarse capul și rânji spre ea – o expresie atât de lipsită de artificii sale obișnuite, încât o lăsă fără suflare.

— O soartă pe care o merit din plin, zise el. Trebuie să fi fost o noapte și o dimineață teribilă pentru ei. Am fost un copil iubit, știți, chiar dacă uneori nu eram demn de iubirea asta. Dar doar uneori, ca să fim drepți.

Da, ea își putea închipui că fusese iubit.

— Am fost mândru de mine acum câteva dimineți, zise el. N-a fost frumos din partea dumneavoastră că ați observat disconfortul meu și că ați vorbit despre el.

— Ei bine, zise ea, e nevoie de curaj să îți înfrunți temerile cele mai mari și să acționezi în ciuda lor. Poate că am făcut o remarcă despre curajul dumneavoastră.

El râse tare, și ea își dădu seama de alt lucru pe care ar fi dorit să nu-l știe. Ea chiar îl plăcea. Sau, mai degrabă, trebuia să admită că era un om plăcut, care îi deranja calmul interior, pe care se străduise ani buni să-l instaleze. Nu-i plăcea ce efect avea el asupra autodisciplinei ei.

— E rândul dumneavoastră, zise el atât de ușor, încât

ea aproape că rată cuvintele.

Dar ecoul lor rămase.

Imogen înghiți în sec. Avea gâtul uscat. Ceaiul era neatins, la fel și singurul biscuit pe care îl luase. Ceaiul se răcise probabil între timp, iar ea ura ceaiul rece. Și dacă el se temuse să nu-i tremure mâna, ea știa că a ei va tremura.

— Nu sunt multe de spus, zise ea. Toți știau că soțul meu era ofițer britanic, deși faptul că nu era în uniformă le oferi scuza de care aveau nevoie ca să pretindă că nu-l cred și să folosească orice mijloc ca să scoată informații de la el.

— Tortură, zise el.

Ea își răsfiră degetele în poală și se uită în jos spre ele.

— Pe mine m-au tratat cu cel mai mare respect, zise ea. Mi-au dat o cameră privată în cartierul lor general și serviciile unei cameriste, soția unui soldat. Mâncam în fiecare seară cu ofițerii francezi cu rangul cel mai înalt și se străduiau să converseze cu mine în engleză, deși eu vorbesc franceza destul de bine. Nu mai fusesem tratată așa de bine de când plecasem din Anglia.

— Dar nu vă vedeți soțul, zise el.

— Nu. Ea trase aer în piept și-și atinse buzele uscate cu limba uscată. Dar uneori, aparent accidental, pentru care se scuza mereu excesiv, mă lăsa să-l aud strigând.

Ea își strânse fusta între degete.

— Nu a divulgat niciun secret? Întrebă el, după o pauză care păru foarte lungă.

— Niciodată, zise ea netezindu-și fusta. Nu. Niciodată.

— Nu au încercat să smulgă informații de la dumneavoastră? Întrebă el.

— Nu știam nimic, îi spuse ea. Au înțeles asta. Ar fi fost o pierdere de vreme.

— Și nu s-au folosit de dumneavoastră ca să smulgă informații de la el?

Ah, el înțelegea prea multe. Fusta se strânse iarăși între degetele ei.

— El nu le-a spus niciodată nimic, zise ea, ridicând privirea spre el.

Percy părea ușor palid și avea o expresie încrâncenată în jurul gurii.

— Nu au... nu mi-au făcut niciodată nimic. După... după moartea lui, un colonel francez m-a escortat înapoi la cartierul general britanic cu un steag de armistițiu. A fost politicos și amabil. Și desigur, absolut surprins și plin de regrete când a fost informat că eu eram într-adevăr soția, văduva unui ofițer britanic.

— Ați fost de față când v-a murit soțul?

Ochii ei se fixară asupra lui. Nu putea să-și mute privirea.

— Da. Ea își desfăcu degetele, dând drumul materialului șifonat.

El o privi încă o clipă și apoi se ridică brusc în picioare. Câinele se ridică și el, iar Blossom se uită cercetător la amândoi, fără să ridice capul, văzu că nimeni nu-i disputa scaunul și închise din nou ochii. Lordul Hardford puse un braț pe marginea șemineului și un picior încălțat în cizmă pe platforma de dedesubt și privi spre foc.

— A fost un bărbat curajos, zise el.

— Da.

— Și l-ați iubit.

— Da.

Ea închise ochii și-i ținu închiși.

Îi deschise speriată când el vorbi din nou.

Traversase camera și se așezase pe canapea fără ca ea să-și dea seama și se aplecase spre ea. Fața lui se afla la doar câțiva centimetri de a ei. Dar intenția lui nu era de natură sexuală. Ea își dădu imediat seama de asta.

— Războiul e un lucru al naibii, nu-i așa? zise el fără să-și ceară scuze pentru limbaj și fără să aștepte răspunsul ei. Auzi povești despre cei care au murit și îți pare rău pentru rudele lor. Auzi povești despre cei care au murit și tresari plin de simpatie gândindu-te că ei au fost norocoși. Îți închipui că, după ce se vindecă, desigur cât de mult posibil, își vor relua viețile de acolo de unde le

întrerupseseră când au plecat la război. Aproape nimeni nu se gândește la femei, poate cu excepția unei oarecare tristeți pentru pierderea persoanelor iubite. Dar pentru toți cei implicați, morți sau vii, e cel mai al naibii lucru. Nu-i așa?

De data asta el așteptă un răspuns de la ea, cu fața palidă și încruntată, aproape de nerecunoscut.

— Așa este, fu ea de acord încetișor. E un lucru al naibii.

— Cum au știut că erați acolo? Întrebă el.

Ea ridică din sprâncene.

— Francezii, îi preciză el. Erau în spatele liniilor inamice când v-au capturat, nu-i așa? Soțul dumneavoastră a considerat că era destul de sigur ca să vă ia așa de departe cu el. Și de unde au știut că erați suficient de importantă pentru a fi capturată? El nu era în uniformă.

— A fost o patrulă de recunoaștere, zise ea. Dealurile erau pline de ei, ai noștri și ai lor, de ambele părți ale frontului. Linia frontului nu era una fizică, așa cum e zidul dintre parcul de aici și terenul de dincolo, se schimba zilnic. Nu e nimic ordonat în război. Chiar și așa, lui i s-a spus că acea zonă a dealurilor era sigură pentru mine.

El se îndreptă și se întoarse, din nou nerăbdător și arogant.

— Astă-seară e seara de cărți la Quentin, zise el. Să trimit trăsura după dumneavoastră? Eu voi veni cu șareta. Sau ați prefera să vă scuz?

— Trăsura, vă rog, zise ea. Am ales să locuiesc singură, Lord Hardford, dar nu sunt pustnică.

El se uită la ea peste umăr.

— Ați fost vreodată tentată să deveniți?

— Da.

El o privi în tăcere preț de câteva secunde.

— Ar trebui să ne gândim la femei, zise el. Soțul dumneavoastră nu a fost singurul curajos în căsnicia dumneavoastră, Lady Barclay. Vă urez o zi bună.

leși din cameră cu câinele pe urmele lui. Câteva clipe mai târziu, după ce ușa de la camera de zi se închise în

urma lui, auzi și ușa exterioară deschizându-se și închizându-se.

Soțul dumneavoastră nu a fost singurul curajos în căsnicia dumneavoastră...

Măcar dacă ar fi murit odată cu Dicky, amândoi împreună, la distanță de câteva secunde. Măcar dacă ar fi omorât-o și pe ea, așa cum se așteptase să se întâmple – așa cum se așteptase și Dicky să se întâmple. „Curaj”, acea ultimă expresie a lui fusese spusă atât de clar, de parcă ar fi fost rostită cu voce tare.

„Curaj.”

Ea uita uneori că acesta fusese ultimul cuvânt rostit de ochii lui. „Eu venisem doar cu câteva secunde înainte. Eu, Imogen.” Și chiar și aceste cuvinte nerostite le uita uneori ori nu avea încredere în ele, pentru că nu fuseseră rostite cu voce tare. Deși ea și Dicky știuseră întotdeauna ce era în mintea celuilalt. Fuseseră atât de apropiați, soți și soție, frate și soră, camarazi, cei mai buni prieteni.

„Eu.” Și apoi, „curaj”.

Ea rămase așezată, în timp ce peste ceaiul ei și al lordului Hardford se așeza o peliculă fină, cenușie.

*

Percy decise că se ura pe sine, în timp ce închidea poarta grădinii în urma lui și o apucă fără să se gândească pe poteca spre faleză, spre spărtura care ducea în jos. Coborî poteca îngustă spre plajă, fără să se gândească la eventuale pericole și parcurse iute scurta distanță până la peșteră. Intră fără să se oprească, provocând parcă fluxul să apară galopând peste nisip și să-l blocheze înăuntru, și să-l înece. Peștera era mult mai mare decât se aștepta el.

Da, decise el în timp ce punea mâna pe un bolovan ieșit în afară și se uita spre lumină. Da, se ura pe sine.

— Ai reușit să cobori tot drumul singur de data asta, așa-i? Îl întrebă pe Hector care se întinsese în gura peșterii cu capul pe labe, privind cu ochii săi bulbucăți înăuntru. Bravo!

De ce se atașase câinele așa de tare de el, când el era un specimen nedemn al umanității? Câinii se presupunea că au discernământ.

Tocmai își mărturisise pata neagră din viața sa altminteri destul de senină – marea teroare din care nu reușise vreodată să își revină. Toana unui băiat neascultător care îl dusesese la necazuri. Îngrozitoarea umilință care îl urmărise până la maturitate, deși o ascunsese întotdeauna bine, din simplul motiv că se ținuse departe de mare și înfruntând toate celelalte provocări ale vieții, cu cât mai periculoase, cu atât mai bine, fără să țină cont de viața sa. Era destul de ironic, bănuia el, că, atunci când moștenise acest titlu cu totul neașteptat cu doi ani în urmă, primise și un conac, și un parc care nu doar că erau în Cornwall, ci mai erau cocoțate și spectaculos pe o faleză deasupra mării.

Episodul din copilărie fusese singura pată neagră din viața sa. Ei bine, mai fusese și moartea tatălui său cu trei ani în urmă, care îl îndurerase îngrozitor. Dar astfel de pierderi reprezentau cursul normal al vieții și, în timp, oamenii își reveneau din șoc. I se părea că el își petrecuse tot restul vieții evitând durerea și că reușise să facă treabă destul de bună cu asta. Dar cine nu ar face asta, dacă ar avea de ales? Cine ar alege în mod deliberat durerea și suferința?

Dar nu era în dispoziția necesară de a-și găsi scuze. Viața lui de adult fusese o escapadă urmată de o alta. De când se întorsese de la Oxford cu zece ani în urmă, avusese grijă să nu se implice în nimic în afară de frivolități stupide, lipsite de însemnătate, superficiale. Avea 30 de ani și nu făcuse nimic în viața lui de care să se simtă mândru. Ei bine, cu excepția dublei diplome, cu care nu făcuse nimic după ce o luase.

Era normal?

Cu siguranță nu era admirabil.

Spusese ceva în dimineața asta. Se încruntă, căzut pe gânduri preț de un moment.

„A trăi nu e același lucru cu a supraviețui, nu-i așa?

„Contează ce faci cu viața ta și cu faptul că supraviețuirea ta contează.”

Și spusese asta ca pe o critică la adresa ei, idiot îngâmfat ce era.

Era și el un supraviețuitor, nu-i așa? Supraviețuise nașterii sale, nu puțin lucru, când atâția nou-născuți nu reușeau. Supraviețuise pericolelor și bolilor primei copilării. Supraviețuise chinului pe acea stâncă. Supraviețuise curselor de cai și de șaretă nebunești și unui duel cu pistoale și săriturilor de pe o clădire pe alta în timpul unei furtuni. Supraviețuise multor lucruri. Ajunsese la vârsta de 30 de ani mai mult sau mai puțin intact din punct de vedere fizic, mental și emoțional.

„Contează ce faci cu viața ta și cu faptul că supraviețuirea ta contează.”

Ce naiba făcuse el cu viața lui? Ce folos real trăsesese de pe urma fiecărei neprețuite răsufări?

Ieși din peșteră și înaintă pe plajă până ajunse pe malul apei. Aerul era mult mai sărat aici. Se simțea expus, înconjurat de vastitate, asurzit aproape de mugetul mării și de valurile care se spărgeau la mal. Soarele strălucea pe întinderea apei, orbindu-l aproape. Hector alerga în apa mică până la genunchi, aruncând mici cascade de apă spre el. Avea să fie plin de nisip, pe care îl va duce acasă.

Ce anume îl înspăimânta la mare? se întrebă Percy. Faptul că toată apa aceea îl putea prinde și îneca? Sau era ceva mai grav de atât? Era cumva spaima de a dispărea în nimic în toată acea vastitate? Sau teama de a ajunge față în față cu marele necunoscut?

Era oare mai ușor să se agațe de mica sa lume cunoscută din interior?

Dar el nu prea era obișnuit cu introspecția și își îndreptă din nou atenția spre câinele lui, care în mod evident, se distra de minune.

Câinele lui?

— La naiba cu ochii tăi, Hector, bombăni el. Nu puteai să fii și tu un mastif frumos și mândru? Sau să faci o pasiune pentru doamna Ferby și nu pentru mine?

Ea nu jucase cinstit - Lady Barclay adică -, nu doamna Ferby. El îi spusese toată povestea, chiar și partea cu datul pantalonilor jos pentru o mamă de bătaie. Ea îi spusese o bună parte din povestea ei. Omisese însă o parte zdravănă, partea-cheie. Și acea parte era și cea care explica totul, bănuia el.

Nu avea dreptul să știe. Nu avusese dreptul să întrebe de la bun început. O păcălise de fapt să-și spună povestea, oferind-o pe a sa la schimb. Și el nu voia să știe ce nu îi povestise ea. Se temuse și de ceea ce îi povestise deja. Avea sentimentul - nu, știa - că detaliile lipsă aveau să fie de nesuportat.

Lucrurile de nesuportat le evita întotdeauna.

Ea petrecuse trei ani la Penderris Hall. Și nu era nici acum vindecată complet. Nici pe departe. Și nu era un simplu doliu care o împiedica să se vindece.

Nu voia să știe.

De obicei nu se băga în viețile oamenilor. De regulă nu era curios cu privire la ce nu era treaba lui, mai ales dacă era sigur că era vorba de ceva dureros.

Lady Barclay nu ar trebui să fie treaba lui personală.

Nu era în niciun caz genul de femeie care să-l atragă. Într-adevăr ea reprezenta tot ce l-ar îndepărta pe el.

Ce nu era în regulă în relația lui cu ea?

La naiba, se gândi el brusc. Trebuia să plece. Nu doar de pe plajă, deși se întoarse să urce poteca înapoi, lăsându-l pe Hector să-l ajungă din urmă. Hardford Hall, Cornwall. Trebuia să le lase în urma lui, să uite de ele, să trimită un administrator decent care să se ocupe de moșie și să se mulțumească cu faptul că își făcuse datoria venind și punând lucrurile în ordine.

Trebuia să se întoarcă la viața lui, la prietenii și familia lui.

Trebuia să uite de Imogen Hayes, Lady Barclay - iar ea ar fi probabil chiar foarte încântată să fie uitată. Nu ar trebui să se mai ascundă atâta în casa văduvei, dacă el pleca.

Va pleca cu siguranță, decise el în timp ce urca panta

spre vârf, răsuflând din greu, dar nefiind dispus să o lase mai încet. Astăzi. Sau în cel mai rău caz, mâine-dimineață.

Îl va pune pe Watkins să îi împacheteze lucrurile și va trimite vorbă lui Mimms la grajduri. Dar nu va trebui să îi aștepte pe niciunul dintre ei. Va putea să meargă călare acasă, așa cum și venise.

Va pleca astăzi. Îi va trimite scuze lui Quentin.

Se simțea vesel, cu un scop precis în minte în timp ce trecea prin spărtura din gardul de tufe de grozamă, fără să-și murdărească cizmele și se îndreptă peste pajiște spre casă. Singura decizie pe care mai trebuia să o ia era dacă Hector va pleca cu el – desigur nu alergând pe lângă cal, ci în trăsură. Watkins s-ar putea să-și abandoneze stoicismul și să-și dea demisia. Iar Percy ar fi de râsul întregii Londre. Dar cui îi păsa.

Va fi la mulți kilometri distanță înainte de lăsarea întinericului.

Nu era nimeni în hol când ajunse acasă. Dar pe tava de la intrare se aflau două scrisori așteptându-l. Percy se uită la ele, sperând că erau pentru oricine altcineva în afară de el, așa cum fusese și până acum. Nimeni nu-i scrisese de când ajunsesese aici.

Recunoscuse scrisul pe amândouă – era cel al lui Higgins, omul lui din Londra pe una... și al mamei sale pe cealaltă.

capitolul 11

Percy se încruntă la scrisori. Ar fi putut foarte bine să nu aibă parte de ele, acum când era hotărât să se ducă sus și să-l cheme pe Watkins înainte să se răzgândească.

Poate că Higgins găsisese pe cineva care să preia postul de administrator. Astea ar fi vești picate la țanc – și rapide.

Dar cum naiba ştia mama lui că era aici? Neglijase să-i scrie de când sosise. Poate că vărul Cyril îi transmisese informația. Și apoi se încruntă și mai tare în timp ce se străduia să-și amintească. Oare îi scrisese chiar el? În noaptea aceea înainte să pornească spre Cornwall, după ce îi scrisese lui Ratchett să-l avertizeze că sosește și îi sugerase să fie îndepărtate pânzele de păianjen înainte de sosirea lui? La naiba cu toate, chiar scrisese asta în scrisoare? Asta se întâmpla când te apukai să scrii scrisori când erai amețit de băutură. Oare îi scrisese și mamei sale? Și dacă da, ce naiba scrisese?

Rupse sigiliul și deschise foaia unică din scrisoare. Ochii lui scrutară scrisul mic și îngrijit, cu rânduri strânse.

Da, primise într-adevăr scrisoarea lui de la Londra și era încântată că în sfârșit își făcea datoria și se preocupa de moșia sa din Cornwall. Cu toate astea era foarte tristă să afle cât de nefericit era cu viața lui și cât de singur.

Nu va mai bea nicio picătură de alcool de acum încolo. Nici măcar o picătură nu va mai trece de buzele sale. Ce Dumnezeu de scrisoare lamentabilă și sentimentală în care își plângea de milă îi scrisese oare mamei sale? Mamei sale?

Continuă să citească.

Poate că dacă își asuma responsabilitățile de la Hardford Hall, asta îl va ajuta să se regăsească și nu ar surprinde-o deloc ca vecinii să-l primească cu brațele deschise după ce așteptaseră doi ani lungi sosirea lui. El va descoperi acolo cu siguranță un țel în viață și prietenie – și poate chiar pe cineva special?

Percy se strâmbă. Mama lui era mereu plină de speranță și o romantică incurabilă. Trebuia să-i scrie să o asigure – și să-i înăbușe așteptările – înainte să plece înapoi la Londra. La naiba cu toate, asta avea să-i întârzie plecarea cu cel puțin o jumătate de oră.

Și la naiba de două ori cu toate, avea să o deziluzioneze.

Din nou.

Și să o dezamăgească.

Din nou.

Ea nu spunea niciodată nimic, dar el știa că își dorea ca într-o bună zi să o facă tare mândră de el. Întotdeauna își declara mândria și iubirea față de el, dar el știa că o dezamăgise din ziua în care plecase de la Oxford după ce obținuse titluri academice ca să alunece într-o viață de trândăvie și frivolitate.

Ochii i se împăienjeniră și scrută mai degrabă decât citi restul scrisorii. Mai rămăseseră oricum doar două propoziții, probabil doar formulele de curtoazie care încheiau o scrisoare. Își fixă privirea asupra lor.

„Voi face tot ce-mi stă în putință ca să te remonteze, Percy”, scrisese ea. „Eu și poate câteva dintre mătușile, unchii și verii tăi. Nu am apucat să-ți sărbătorim cum trebuie ziua de naștere, împreună ca familia. O vom face mai târziu. Pornesc spre Cornwall mâine-dimineață.”

El se zgâi la ultima propoziție în speranța că poate prin cine știe ce magie, ea se va evapora în fața sa, dispărând definitiv.

Mama lui venea încoace.

Aici.

Dimpreună cu cine știe ce alte rude.

Ca să stea. Să-i sărbătorească ziua de naștere cu întârziere. Să îl remonteze.

De-acum erau cu siguranță pe drum. Având în vedere stilul mamei sale de a călători cu bagaj și anturaj dintr-un loc în altul, va avea nevoie de o mie de ani să ajungă, pentru că venea tocmai din Derbyshire. Dar chiar și așa... Venea, era pe drum. Asta însemna că nu avea vreo șansă să o oprească. Și poate că mai erau și hoarde de unchi, mătuși și veri, toți convergând gradual spre acest anume loc de pe glob. Nu avea cum să-i oprească pe toți - presupunând că unii urmaseră chemarea mamei sale.

Putea să presupună că unii dintre ei o făcuseră.

O adunare veselă la Hardford. O petrecere de familie. Una mare. Nu va fi doar despre ziua sa de naștere sau despre familie, bănuia el. Era vorba de instalarea lui în poziția de conte de Hardford. În spatele casei era o sală de

bal, o încăpere măricică, întunecată, urâtă și foarte neglijată, din păcate. Era dispus să parieze pe jumătate din averea lui că mama lui va face din ea un proiect special, de care se va ocupa cu mare energie. Petrecerea aniversară și de familie va fi un bal de dimensiuni pe care Cornwallul nu le mai văzuse – ba chiar nici Devon și Somerset. Putea paria și restul averii pe asta.

Un lucru era foarte sigur. Nu avea să plece în galop de aici azi. Și nici mâine.

Crutchley își croi drum scârțâind în hol. Prudence tâșni în urma lui, mârâi la Percy și fugi apoi de acolo. Era ca un dejà vu.

— Crutchley, zise Percy, dă ordin să se răstoarne toată casa cu susu-n jos, te rog! Mama va sosi în următoarele două săptămâni cu probabil un număr nedefinit de rude și oaspeți care vor sosi înaintea și în urma ei. Sau poate chiar cu ea.

Dacă valetul său părea surprins, nu o arătă.

— Da, milord, zise el și plecă scârțâind de unde venise.

Percy urcă târșâindu-și pașii la etaj să vadă dacă o găsea pe undeva pe Lady Lavinia. Putea să-și parieze încă o jumătate din avere – nu asta însemna trei, nu existau trei jumătăți într-un întreg, nu-i așa? În fine, ar putea paria ceva că ea se va extazia la auzul veștii.

Așadar era stabilit de destin că avea să o vadă din nou. Nu voia să o vadă. Îl deranja.

Își dorea să nu fi insistat pe lângă ea să-și spună povestea. Partea lipsă din ea îi făcea stomacul să se răsucească mai tare ca înainte să i-o fi spus.

*

Două zile mai târziu Imogen fu nevoită să-și admită sieși că era foarte

neliniștită și foarte nefericită. Și singură. Și foarte, foarte deprimată.

Ajunsesse la fund, se părea, un loc înspăimântător în

care să te afli. Nu i se mai întâmplase de când plecase de la Penderis cu cinci ani în urmă.

Nu că ar fi fost vreodată fericită în anii care trecuseră. Și cu siguranță avusese momente de singurătate și de depresie. Dar niciodată nu-și permisese să fie cuprinsă de disperare, fără vreo cale clară de a se elibera din această stare.

Reușise să-și țină viața pe o direcție, înăbușind orice sentiment mai puternic, trăind la suprafața vieții. Singurele dăți când îi permisese spiritului să se înalțe cât de cât fusese în cele trei săptămâni pe an când era împreună cu camarazii ei supraviețuitori. Dar și aceasta era o stare de euforie controlată. Deși își adora prietenii, simpatiza cu suferințele lor continue, se bucura de triumfurile lor, nu era implicată în mod intim în viața lor.

Acum viața ei i se părea înspăimântător de golașă.

Poate pentru că trecuse aproape un an de la ultima reuniune și nu-i văzuse de atunci pe niciunul dintre ei. Va fi curând cu ei. Dar nici măcar perspectiva asta nu reușea să o înveselească.

Își găsisese de lucru. Paturile de flori erau fără buruieni și tunsese și gardul viu de o parte și de alta a porții, deși era prea devreme în an ca acesta să fi crescut semnificativ. Croșetase la un milieu început la fratele ei acasă de Crăciun și citise o carte întreagă, deși nu era sigură că-și amintea conținutul. Scrisese scrisori mamei și cumnatei ei; lui Lady Trentham și lui Hugo; lui Lady Darleigh, care avea să i-o citească lui Vincent; lui George. Se dusese de câteva ori la Porthmare să facă unele cumpărături și niște vizite. Făcuse o prăjitură pe care să i-o ducă surorii doamnei Primrose în satul de jos – aceasta născuse de curând al patrulea copil.

Verificase fiecare cameră de la etaj și fiecare servanță, și fiecare dulap și sertar ca să se asigure că totul era din nou în ordine.

Nu mai avea nimic altceva de făcut în afară de croșetat și citit. Era singură și nu exista niciun eveniment social în seara aceea.

Mila de sine era un lucru oribil.

Ultima oară îl văzuse cu două seri înainte la partida de cărți de la familia Quentin. Fusesse la fel de șarmant ca de obicei și se purtă de parcă ea nu ar fi existat. Nu credea că ochii lor se întâlneau măcar o dată în decursul serii. Nu schimbaseră nici măcar un cuvânt și stătuseră la mese diferite în timpul partidei de cărți.

Fusesse o mare ușurare. Ea încă se mai simțea stresată din pricină că-și spusese povestea. De ce Dumnezeu îi permisesse să o manevreze în așa fel încât să i se confeseze?

Dar nu ar fi putut și el să se uite măcar o dată la ea? Sau să-i spună bună seara la sosire sau noapte bună la plecare? Sau ambele?

Confuzia sentimentelor ei o nedumerea și o alarma. Era atât de atipic pentru ea să permită cuiva să-i domine gândurile sau să-i controleze starea de spirit.

El aștepta musafiri la conac. Slavă Domnului că reușise să se mute înapoi în casa văduvei.

Sosea mama lui și poate împreună cu alte rude. Mama lui era hotărâtă să organizeze o petrecere întârziată de ziua lui, avertizase el pe toată lumea la familia Quentin, dar toată lumea fusese în mod evident încântată. Imogen nu-și amintea când fuseseră ultima oară musafiri la Hardford Hall sau vreo petrecere? Probabil la aniversarea celor 18 ani ai lui Dicky?

Spera să nu fie nevoie să se implice în vreun fel, nici cu musafirii, nici cu petrecerea. Poate că toate se vor întâmpla după ce va pleca spre Penderis.

Își dorea ca el să plece, pur și simplu, dar era o speranță nerealistă acum, cel puțin pentru o vreme. Poate că, dacă el pleca, ea va fi în stare să-și regăsească măcar o parte din liniște.

Își făcu o cană de ceai după ce spălă vasele pe care le folosisse ca să facă prăjitura și se duse cu ea în camera de zi, unde Blossom stătea și păzea focul. Măcar pisica era o ființă vie, se gândi Imogen punând ceașca și farfuria jos ca să mângâie pisica între urechi. Simți mai degrabă decât auzi torsul mulțumit al acesteia. Era așa de bucuroasă că

Blossom venise să stea cu ea. Nu se gândise niciodată până acum să aibă un animal de companie, o ființă vie, care să o aline și să-i fie alături.

Se auzi un ciocănit la ușă.

Imogen ridică privirea, mirată. Nu era târziu, dar era februarie, și afară era deja întuneric. Mai și ploua. Auzea cum răpăia ploaia la geamuri – prima ploaie după multă vreme.

Cine...?

Se auzi o altă bătaie la ușă.

Se grăbi să deschidă.

*

Până când mâna nu i se desprinsese de pe ciocănelul de la ușă, Percy încă mai era convins că ieșise doar la o plimbare de seară și că ar putea să verifice starea acoperișului de la casa văduvei, înainte să se întoarcă la conac.

Era o seară întunecată și nu luase niciun felinar cu el. Cele douăsprezece straturi ale pelerinei sale făceau o treabă destul de bună în a ține la distanță ploaia și frigul, iar marginea jobenului său făcea și ea o treabă decentă în a-i apăra fața, deși, dacă își ținea capul într-un unghi anume, se trezea cu mici șiroaie de apă pe el, unul găsimd chiar drumul în jos pe gâtul lui. Poteca pe care înainta devenise alunecoasă și amenința să se transforme în noroi, dacă ploaia mai continua. Se stârnise și vântul. Nu era chiar un uragan, dar nicio briză blândă sau caldă.

Cu alte cuvinte, era o seară mizerabilă pentru plimbare și doar când dădu drumul ciocănelului reuși să-și admită sieși că nu ieșise într-o plimbare chiar. Și iată cum, din nou, termina o frază aiurea în minte.

Ea nu se grăbi să-i deschidă ușa. Poate că nu auzise ciocănelul. Poate că încă mai avea ocazia să dispară, să se întoarcă pe unde venise și să se usuce în fața focului din bibliotecă, cu un pahar de porto într-o mână și un volum de Pope în alta.

Bătu din nou în ușa cu ciocănelul, iar ușa se deschise după câteva secunde.

Ea se întorsese aici ca să scape de el. Ce moment să-și amintească de asta!

— Chiar sunteți singură în casă? o întrebă el. Asta nu se poate.

Descoperise doar în dimineața asta la micul dejun că menajera ei nu locuia aici. Se întrebase dacă fusese ideea menajerei sau a ei. Putea să parieze că fusese ideea ei.

— Ar fi bine să intrați, zise ea pe un ton nu prea politicos.

El îi urmă îndemnul și stătu picurând apă în holișorul de la intrare.

— Nu, zise el ferm, în timp ce ea întindea mâna. Nu sunteți valet și nu are rost să fim amândoi learcă.

Își dădu jos pelerina și pălăria și le puse jos alături, în timp ce ea își încrucișă mâinile în talie, nearătând foarte ospitalier.

— Faptul că sunt singură și dacă se cade sau nu, asta nu e defel treaba dumneavoastră, Lord Hardford, îi zise ea. Nu voi permite să vă jucați de-a lordul pe moșie în casa mea.

El deschise gura ca să argumenteze contrariul, dar apoi renunță și nu spuse nimic. Ar fi fost meschin să se certe. Dar nu putea nici capitula complet.

— Chiar și să deschideți ușa după ce servitoarea a plecat poate fi periculos, zise el. Cum ați știut că era în regulă să deschideți ușa?

— Nu am știut, zise ea. Și în mod clar nu a fost în regulă. Dar refuz să trăiesc cu frică.

— Asta e o prostie, zise el.

Nu ratase insulta, dar poate că acum o returnase.

Nu-i spunea de regulă unei lady că era proastă.

— Trebuie să rămânem aici în hol să înghețăm?

— Mă scuzați, avu ea decența să spună și se întoarse să îl conducă în salonul care era cald și îmbietor. Sper totuși că nu ați venit aici să fiți dezagreabil, Lord Hardford. Luați loc lângă foc, până fac eu niște ceai!

— Nu pentru mine, zise el, așezându-se în scaunul pe care îl indicase ea. Și nu sunt niciodată și nici măcar adesea dezagregabil.

— Știu, zise ea. Sunteți fermecător până în adâncul inimii.

Ah, un citat direct de-al lui. Ei bine, el chiar era cu aproape toată lumea. Toată lumea, de fapt, cu excepția lui Lady Barclay. Se uită la ea, în timp ce-și aranja fustele în jurul ei pe canapea. Era nedrept să se gândească la ea ca fiind de marmură. Pe de altă parte, nu avea nici prea multă căldură feminină. Nu avea nici cea mai mică idee de ce venise.

— Nu am idee de ce am venit, zise el.

Ah, gentlemanul desăvârșit cu maniere impecabile și o rezervă inepuizabilă de subiecte politicoase de conversație.

— Ați venit să vă exprimați dezaprobarea față de mine, să mă criticați și să mă certați, zise ea. Ați venit pentru că sunt un obstacol pe moșia dumneavoastră și pentru că sunteți prea iritat ca să mă ignorați, pur și simplu.

Ei bine!

— Formalități, zise el. Nu ați fost nici măcar suficient de obedientă ca să mă lăsați să plătesc acoperișul.

— Exact, fu ea de acord. Dar ați găsit o cale prin care să plătiți totuși jumătate și să mă îndatorați pentru că ați reușit să-i convingeți să termine treaba fără alte întârzieri.

— Sunteți la fel de supărată pe mine cum sunt eu pe dumneavoastră, îi spuse el.

— Dar nu eu v-am căutat în seara asta, punctă ea cu o logică afurisit de impecabilă. Nu eu am venit în casa dumneavoastră, Lord Hardford, dumneavoastră ați venit la mine. Și dacă îndrăzniți să spuneți că și asta e casa dumneavoastră, atunci o să vă arăt ușa.

El se sprijini de spătarul fotoliului, asta nefiind neapărat o mișcare înțeleaptă pentru că-i lipi cămașa umedă de spinare. Bătu din degete pe brațul fotoliului.

— Eu nu mă cert niciodată cu nimeni, zise el, în niciun

caz cu femei. Ce e cu dumneavoastră?

— Eu nici nu vă ador, nici nu vă venerez, zise ea.

El oftă.

— Mă simt singur, Lady Barclay, zise el.

Da, chiar așa, ce era cu ea? Ce naiba era?

— Cred că ar trebui să spuneți mai degrabă că vă simțiți plictisit, zise ea.

Avea dreptate.

— Presupuneți că mă cunoașteți, așadar? Întrebă Percy.

Ea deschise gura, trase aer în piept și, în mod interesant, se îmbujoră.

— Mă scuzați, zise ea. De ce vă simțiți singur? Doar pentru că sunteți departe de familie și prieteni? Sunt mulți dintre aceștia?

— Familie? făcu el. Hoarde. Cu toții mă iubesc, iar eu îi iubesc la rândul meu. Iar prieteni? Încă o hoardă, cei mai mulți mai degrabă cunoștințe, câțiva prieteni apropiați. Sunt, așa cum a ținut un văr să mă informeze recent, de ziua mea, cel mai norocos dintre oameni. Am absolut tot.

— Cu excepția? Întrebă ea.

El ridică din sprâncene.

— Ce nu aveți, Lord Hardford? Întrebă ea. Pentru că nimeni nu are tot, să știți, nici măcar de departe.

— Ei bine, asta e o ușurare, zise el rânjind. Mai avem pentru ce trăi, nu-i așa?

— Faceți asta foarte bine, zise ea.

— Ce anume?

— Să dați impresia că nu e nimic altceva în dumneavoastră de substanță în afară de șarm, zise ea.

— Ah, dar nu trebuie să mă dezamăgiți, Lady Barclay, și să deveniți o femeie tipică, zise el. Nu trebuie să presupuneți că așa avea o inimă în mine.

Ea simți cum îi tresaltă stomacul de emoție. Îi zâmbi și ea, cu tot chipul, buze și ochi.

— O, nu așa presupune niciodată așa ceva. De ce vă simțiți singur?

Ea nu avea să lase subiectul în pace, se părea. Oare

de ce folosise acel cuvânt stupid când, de fapt, voise să spună că se simțea plictisit?

Ea mai puse o întrebare înainte ca el să apuce să răspundă.

— Care e lucrul de care sunteți cel mai mândru în viață? Întrebă ea. Trebuie să fie ceva.

— Chiar trebuie?

— Da, zise ea și așteptă.

— Am fost un student foarte bun la Oxford, făcu el destul de jenat.

Ea ridică din sprâncene.

— Chiar așa?

Ei bine, asta o surprinsese și părea sceptică. El se simți dintr-odată jignit.

— Am o dublă diplomă, zise el, în clasici.

— Presupun, zise ea zgâindu-se la el, că într-adevăr citiți poezii de Pope.

— M-ați verificat cumva? Întrebă el. Vă așteptați să citesc cărți de la Minerva Press? Da, chiar am fost nevoit să-mi cobor standardele și să citesc poezie engleză în timp ce mă aflu în rusticul Cornwall.

— De ce vă simțiți singur? reveni ea cu întrebarea.

— Poate, făcu el, sau probabil că e nevoia de sex, Lady Barclay. Nu am mai avut parte de așa ceva de o vreme încoace. Am fost lamentabil de burlac.

Dacă se aștepta ca ea să se arate șocată, fu dezamăgit.

— Nu voi mai insista, zise ea dând încet din cap. Nu vreți să-mi răspundeți la întrebare. Poate că nu puteți. Poate că nu știți de ce vă simțiți singur.

— Dumneavoastră vă simțiți?

— Singură? zise ea. Nu prea des. Sunt singură, da, solitară chiar. Aleg aceste situații de câte ori pot, deși nu-mi voi permite să devin o pustnică. Toți avem nevoie de oameni. Eu nu sunt o excepție de la regula asta.

— Presupun, zise el, că ați fost neatinsă în toți anii aceștia. Nu vă e dor de sex? Nu vă lipsește?

De unde naiba venise cu așa ceva? Dacă cineva ar

binevoi să-l ciupească, ca să se trezească, ar fi tare bucuros – dar abia după ce auzea răspunsul ei.

Ea tot nu părea șocată, ofensată sau jenată. Îl privea direct în ochi. Doamne sfinte, dacă ea avea 30 de ani, înseamnă că nu mai făcuse sex de la 22 de ani. Era o perioadă foarte lungă de timp din anii tinereții ei.

— Da, făcu ea, luându-l prin surprindere. Da, îmi lipsește. Aleg să nu mă gândesc la asta.

Ea se uită la mâinile pe care și le ținea strânse în poală.

„Aleg”, spusese ea, schimbând timpul verbului și astfel și sensul informației.

O bucată de cărbune se răsuci în șemineu și aruncă scânteii, făcându-l pe Percy să-și dea seama de tensiunea uriașă din cameră. Tot nu știa de ce venise încoace, dar cu siguranță nu se așteptase la asta. Asta nu era conversație. Asta nu era flirt. Era... Ce naiba era oare?

— Cred, zise el, că am venit în Cornwall în speranța de a mă regăsi, deși la momentul respectiv nu mi-am dat seama de asta. Am venit pentru că aveam nevoie să mă distanțez de viața mea și să descopăr dacă de la vârsta de 30 de ani încolo voi putea găsi ceva nou care să aibă un scop, care să merite. Dar vechea mea viață e pe cale să mă ajungă din urmă sub forma a numeroși membri de familie, conduși de mama mea. Îi iubesc și le port pică în același timp, Lady Barclay. Aș putea să mă refugiez din când în când aici?

Ce întrebare stupidă! Ea se mutase aici ca să scape de el. Și el fusese bucuros să o vadă plecată.

Pisica se trezi, se întinse cu labele înainte și cu spatele arcuit. Sări pe jos, tropăi spre canapea și se sui la Lady Barclay în poală unde se făcu ghem și adormi la loc, obosită de așa efort. Percy îi studie mâna cu care mângâia spinarea pisicii. Avea degete subțiri, cu unghii frumos îngrijite.

— Doriți să vă fiu prietenă, Lord Hardford? întrebă ea. Cineva care nu e din lumea dumneavoastră veche? Cineva care nu vă venerază sau nu vă adoră?

— Vă vreau ca amantă, îi spuse el. Dar dacă asta nu se poate, atunci e în regulă și cu prietenia.

Era bine că ea se afla la o distanță mai mare de un braț de el și că libertatea de mișcare îi era îngăduită de pisica din poală, altfel ar fi fost posibil ca el să se trezească cu doi obraji înroșiți sau cu o falcă ruptă.

Și era oare adevărat? Chiar o voia ca amantă? Lady Barclay? Femeia din marmură? Ea nu aducea nici pe departe cu amorurile lui obișnuite.

Dar poate că tocmai asta era?

— Prietenia pare improbabilă, dar posibilă, zise ea uitându-se la pisică.

El nu zise nimic. Ba chiar își dădu seama că-și ținea răsuflarea. Ea avea să-i permită să mai vină, nu-i așa? Și oare el voia asta? Era înțelept – mai ales în seri ca aceasta, când nu era niciun servitor în casă, cu atât mai puțin o însoțitoare? Ei îi păsa oare? Dar lui?

Ea se uită la el.

— De cealaltă parte nu sunt așa de sigură, zise ea.

Oare o înțelegea corect? Dar nu avea cum să sugereze altceva decât ceea ce înțelesese el.

Aerul scapără – și nu avea nicio legătură cu focul, care acum ardea destul de încet.

El se ridică brusc în picioare să pună mai mulți cărbuni pe foc.

— Trebuie să plec, zise el când termină. V-am deranjat destul pentru o seară. Nu, nu trebuie să vă mișcați, mă descurc singur. Dar vă rog să închideți ușa în urma mea când vă veți ridica.

El rămase în picioare în fața ei preț de câteva clipe, uitându-se la ea. Apoi se aplecă și, fără să deranjeze pisica, o sărută scurt. Buzele ei erau calde și moi. Nu reacționau, dar nici nu îl respingeau. Se îndreptă de spate.

— Imogen, zise el, doar de dragul de a-i auzi numele rostit de vocea lui.

— Noapte bună, Lord Hardford, zise ea ușor.

Ploaia se mai domolise și vântul la fel, constată el pășind afară, deși era înconjurat de întuneric beznă. Inițiasse

ceva în seara asta, poate. Dar ce?

O prietenie?

O poveste de amor?

O parte din el era extaziată. O altă parte era îngrozită. Dar de ce? Avusese și înainte prieteni, deși nu mulți prieteni de sex feminin, era adevărat. Și cu siguranță că avusese nenumărate amante.

Niciuna dintre ele nu era însă Imogen Hayes, Lady Barclay.

capitolul 12

— Trebuie să mărturisesc, zise Sir Matthew Quentin, că am savurat din când în când câte un pahar de coniac bun cu o cunoștință sau cu un vecin, fără să întreb îndeaproape despre proveniența acestuia.

— Presupun că și eu am făcut același lucru, admise Percy. Dar niciodată nu am fost mare susținător al ideii de contrabandă. Nu doar pentru că astfel guvernul este fraudat de venituri, ci mai ales pentru că cei care profită nu sunt oamenii obișnuiți care muncesc cel mai mult și își asumă riscurile cele mai mari, ci acei câțiva care conduc operațiunile de la distanță și care terorizează pe oricine care le amenință afacerile. Fac averi din teroare și opresiune și din certitudinea că întotdeauna va exista o piață pentru mărfuri de lux și că până și oamenii neimplicați direct vor participa la conspirația tăcerii. Nimeni nu vrea să-și riște gâtul pentru ceva ce oricum nu poate fi oprit.

— O, sunt de acord, zise Sir Matthew. Presupun că ai descoperit că bătrânul conte a încurajat comerțul de contrabandă și că a permis accesul pe pământurile Hardford la schimb pentru mărfuri de lux. Mai vrei bere?

Ședeau relaxați în biblioteca lui Sir Matthew, așteptând prânzul la care Percy fusese invitat. Paul Knorr, noul său administrator, sosise din Exeter cu o zi înainte, la

trei zile după ce o scrisoare de la Higgins venise să-l informeze pe Percy despre întâlnirea sa. Bărbatul se sfătuia acum cu administratorul lui Quentin în timpul unui prânz cu bere la hanul din sat. Percy era optimist cu privire la Knorr. Era tânăr și bine educat, fiul unui gentleman din cercul de cunoștințe al lui Higgins și era nerăbdător să se apuce de treabă. Administrase pământul familiei sale timp de mai mulți ani după moartea tatălui său, dar acum fratele său preluase moștenirea și el își căuta de lucru în altă parte.

— Mulțumesc, zise Percy, așteptând ca paharul să-i fie umplut. Dacă chiar nu atunci, acum doi ani trebuie să se fi încheiat. Nu ți-o poți imagina foarte bine pe Lady Lavinia agreând ideea de contrabandiști și mărfurile lor în casa ei.

În casa ei? Adică chiar în casă, voia el să spună?

— Bănuiesc că nu, zise Percy. Doamna Ferby însă...

Amândoi izbucniră în râs.

Fură întrerupți de Lady Quentin, care veni să-l informeze că prânzul era pregătit. Voia să știe mai multe despre Paul Knorr și dacă existau șanse ca Ratchett să iasă curând la pensie. Percy îi satisfăcu curiozitatea cât de mult putu. Dar mențiunea bătrânului administrator îi aminti de altceva.

— Ratchett are un nepot, întrebă el, care a plecat în peninsula cu vicontele Barclay ca aghiotant, cred?

— În locul acelui băiat amărât care și-a rupt ambele picioare la nici o lună sau două mai târziu, zise Lady Quentin. Ce accident teribil, să cazi de pe acoperișul grajdului. Nu am aflat niciodată ce făcea acolo sus.

— Un strănepot, cred, zise Sir Matthew. A fost numit grădinar la Hardford la întoarcerea sa, deși nu era prea popular printre unii dintre noi. Nu a putut să explice ce s-a întâmplat cu Barclay și soția sa în afară de faptul că fuseseră luați prizonieri de o bandă de francezi aflați în recunoaștere, în timp ce el era plecat în căutare de lemne de foc și nu avea muscheta la el. Presupun că nu ar fi putut ajuta oricum. Unii dintre noi au fost de părere că ar fi putut măcar aștepta până când afla ceva, într-un fel sau altul. Dacă rămânea, măcar ar fi putut să ajute ca Lady Barclay

să fie însoțită acasă. Ea nu era, dacă nu mă înșel, într-o stare prea bună. De înțeles.

— Biata Imogen, zise Lady Quentin. Ea și soțul ei erau foarte devotați unul altuia. Dar tipul ăla, așa-numitul grădinar-șef, nu știe diferența dintre o mușcată și o panseluță sau între un stejar și o tufă de grozămă, vă jur! Titlul e o sinecură. O, vă rog să mă scuzați, Lord Hardford, sunt rea. Trebuie să fiți foarte nerăbdător să sosească mama dumneavoastră. Toți vecinii, inclusiv noi, suntem cât se poate de nerăbdători să o cunoaștem.

Ziua aproape că trecuse până când Percy și Knorr se întoarseră la Hardford.

— Trebuie să-mi amintesc să mă refer la tine ca la administratorul adjunct, zise el. Nu am vrea să rănim sentimentele unui octogenar.

— Domnul Ratchett are un scris de mână pe care-l invidiez, zise Knorr. Iar registrele contabile sunt foarte clare și ușor de înțeles.

Ratase o vizită din partea lui Lady Barclay, descoperi Percy. Lady Lavinia consideră că era păcat. Percy, mai puțin. De fapt, se strădui foarte tare să o evite în următoarele zile, așa cum făcuse în acea zi și în anterioara. Nu știa ce-l apucase în seara aceea la casa văduvei. Tot nu știa de ce se dusesse acolo. Nu știa nici de ce spusese ceea ce spusese.

„Cred că am venit în Cornwall în speranța de a mă regăsi, deși nu mi-am dat seama de asta decât acum. Aș putea să vă vizitez din când în când?” „Vă vreau ca amantă. Dar dacă asta nu se poate, atunci e în regulă și cu prietenia.”

Se foi în timp ce-și amintea aceste detalii, mai ales ultima parte din dialogul cu ea. Doamne sfinte! Ar fi putut jura că habar n-avusese ce era în stare să zică când deschisese gura.

„Prietenia pare improbabilă, dar posibilă”, răspunsese ea. „De cealaltă parte nu sunt așa sigură.”

Acesta fusese momentul când, mult prea târziu, se ridicase în picioare și plecase. Dar nu înainte de a o săruta,

Își aminti el.

Nu, prefera să se țină pe el și gândurile lui departe de Lady Barclay până când reușea din nou să se stăpânească. Indiferent ce însemna asta.

*

Imogen nu dădu cu ochii de lordul Hardford timp de patru zile după vizita lui la ceas de seară la casa văduvei, deși își făcuse curaj a doua zi să le viziteze pe mătușa Lavinia și pe verișoara Adelaide. El era plecat împreună cu noul administrator adjunct, pentru a-i prezenta fermele bine întreținute ale lui Sir Matthew Quentin și pe experimentatul administrator al acestuia. Domnul Knorr era un gentleman tânăr, inteligent și cu aspect și maniere plăcute, îi povesti mătușa ei, deși de ce voia Percy să aibă cheltuieli suplimentare cu un al doilea administrator, când îl avea pe domnul Ratchett, mătușa nu înțelegea defel.

Imogen se gândi că poate pentru că Hardford avea nevoie disperată de un administrator activ, dar contele era prea drăguț ca să-l oblige pe domnul Ratchett să iasă la pensie. Trebuia să recunoască, deși cu reținere, că el era în stare să fie drăguț.

De asemenea, fu nevoită să admită că îl considera mai atrăgător decât pe oricare alt bărbat – asta incluzându-l în mod deranjant și pe soțul ei. Ea nu se gândise niciodată că ar fi atrasă de Dicky. El fusese pentru ea cel mai bun prieten, și totul la el îi plăcea – chiar și asta. Lordul Hardford îndrăznise să dea un nume în fața ei. Ceea ce fusese foarte șocant din partea lui. Sex. Iată. Da, sexul cu Dicky îi plăcuse. Îi plăcuse și lui. Dar... atracție?

Atracția nu era doar sex? Separată de a plăcea pe cineva, de prietenie sau iubire? Părea de prost gust.

Dar voia asta.

Voia să-și satisfacă o dorință pe care o înăbușise toată viața ei de adult. Mai bine de opt ani. Și voia să o facă cu un bărbat care avea în mod evident experiență și pricepere. Nu se îndoia că lordul Hardford le avea pe amândouă.

Ba chiar își exprimase o anume disponibilitate - „Nu sunt sigură de restul.”

El nu avea cum să nu fi înțeles ce voia ea să spună.

Dar tot nu era sigură.

Poate că nu ar fi atât de greșit. La urma urmei, nu era ca și cum ar fi vrut să intre într-o relație de lungă durată, care să-i aducă fericire adevărată. Era vorba doar de satisfacerea unei pofte carnale. Era natural, nu? Pentru bărbați, ca și pentru femei.

Poate că apoi va avea din nou liniște, dacă permitea să se întâmple. El va pleca după o vreme - ea nu se îndoia de asta, mai ales acum că angajase un alt administrator, care era tânăr și inteligent, și se presupunea că era și competent. Lordul Hardford va pleca, probabil că nu se va întoarce niciodată, și ea își va regăsi din nou liniștea, atâta câtă putea avea.

Între timp...

Ar fi atât de greșit?

Gândurile și dezbaterea acestor idei o preocupau pe Imogen, în timp ce-și asculta mătușa cum vorbea despre musafirii pe care-i așteptau, deși nu știa câți urmau să vină sau când anume și nici vărul Percy nu știa. Era foarte neliniștitor. Mătușa Lavinia continuă să vorbească despre toate distracțiile care trebuiau planificate. Trecuse cu adevărat prea multă vreme de când nu mai avuseseră distracții de seară la Hardford. Dragul Brandon nu era interesat de astfel de lucruri. Dar acum...

Imogen o lăsă să sporovăiască voios mai departe. Și era foarte ușurată - poate și dezamăgită - că el nu apăruse în timp ce era acolo. Nu se întorsese nici la casa văduvei în ultimele patru zile, iar Imogen se plimba agitată prin casă, la etaj și la parter, fără să fie în stare să se concentreze la vreo activitate mai mult de câteva minute. S-ar fi plimbat pe poteca de pe faleză și pe plajă, dar se temea să nu dea peste el. Cel mai departe ieși ca să meargă în vizită la conac și în grădină, unde constată că înflorise primul ghiocel al sezonului.

El nu venise, și ea era în siguranță în fața propriei

nehotărâri și slăbiciuni. Nu trebuia să decidă dacă ar fi greșit sau nu.

În a cincea zi, doamna Primrose aduse vești odată cu prânzul lui Imogen. Un paj fusese trimis de la conac cu ouă proaspete și le povestise de sosirea a două trăsuri mari de călătorie, pline cu pasageri și câțiva călăreți pe lângă ele, o sumedenie de bagaje și gălăgie și agitație. Apoi, ceva mai târziu, după-amiază, același paj aduse un bilet scris în grabă de Lady Lavinia, în care o invita pe Imogen la cină, pentru a cunoaște câțiva veri, deși unii dintre ei nu erau de fapt rude, pentru că erau din partea maternă a familiei vărului Percy.

Mama lui nu venise într-adevăr singură.

În timp ce Imogen se gândea ce scuze să găsească, pentru a nu fi nevoită să se ducă, ochii i se opriră pe ultimele două propoziții.

„Vărul Percy m-a rugat în special să-ți scriu din partea lui, dragă Imogen, cu scuze că nu a putut să o facă personal. E foarte ocupat cu familia.”

Invitația era din partea lui, chiar dacă scuza fusese inventată probabil de mătușa Lavinia. Și era cât se poate de potrivit să o invite, presupuse Imogen nemulțumită.

La urma urmei, ea era văduva fiului predecesorului său. Și judecând așa, ar fi impardonabil de nepoliticos ca ea să nu-și facă apariția.

Oftă și se duse la bucătărie să o informeze pe doamna Primrose că nu era nevoie să pregătească masa de seară.

*

Ar fi putut fi mai rău, se gândi Percy în timp ce se îmbrăca pentru cină. Toate rudele sale din partea maternă și paternă ar fi putut descinde peste el – așa cum încă mai era posibil, desigur. Ar putea să apară în orice clipă o duzină de trăsuri pline pe drumul care ducea spre Hardford. Nu știa niciodată.

Mătușa Edna, sora tatălui său, sosise în cursul dimineții împreună cu unchiul Ted Eldridge. Fiul lor, Cyril,

venise cu ei, la fel și cele trei fete, Beth și gemenele Alma și Eva. Erau la Londra relaxându-se, dacă te luai după ce spunea Cyril, așteptând să înceapă sezonul, pentru ca Beth să fie prezentată în societate și pe piața matrimonială. Ideea de a petrece ceva timp venind să-l viziteze pe Percy în mediul său îi atrăsese pe toți, fără excepție.

Mătușa Nora Herriott, sora mamei sale, primise invitația cu la fel de mult entuziasm și venise cu unchiul Ernest și fiii lor, Leonard și Gregory. Veniseră și ei tot de la Londra și se întâlniseră cu familia Eldridge din întâmplare la o cabină de taxare și continuaseră apoi călătoria împreună.

O familie mare și fericită, care venise să-l înveselească, se gândi Percy în timp ce își studia lavaliera de la gât cu un ochi critic, dând din cap a aprobare spre Watkins. Oare „înveselească” era termenul potrivit? Dacă nu era, atunci ar fi trebuit să fie, pentru că descria perfect ce avea familia sa de gând pentru cel puțin următoarea săptămână.

Și s-ar putea să nu fie doar familia. Dacă te luai după Cyril, Sidney Welby și Arnold Biggs, viconte Marwood, se gândeau și ei să vină încoace și era posibil să fi putut deja porni la drum.

Iar apoi, în mijlocul după-amiezii, tocmai când lucrurile se mai liniștiseră în casă, sosise mama lui Percy în compania unchiului Roderick Galliard, fratele ei, și fiica văduvă a acestuia, verișoara Meredith, împreună cu tânărul ei fiu, Geoffrey.

Sosirea copilului eclipsase orice altceva și adusese pe toată lumea și pe câinele său – mai degrabă pe toată lumea și pe maidanezii de la Hardford, care, ca de obicei, reușiseră să scape din camera celei de-a doua menajere – în jurul copilului, oferind îmbrățișări și pupături, și exclamații nesolicitate, și scâncete, și lătrături, și mârâituri de la Prudence. Trebuia să admită că era un copil frumos cu zuluți blonzi și ochi mari, albaștri. Percy își adusese și el contribuția, ridicându-l pe micuț și aruncându-l în sus, care slobozi țipete de încântare și declanșă încurajări din partea verilor și strigăte de spaimă printre femei, în vreme ce

Meredith privea placidă.

Mama lui era extaziată la sosire. Nici măcar doamna Ferby, pe care insistă să o numească verișoara Adelaide, nu reuși să scape de îmbrățișările ei și de exclamațiile ei de fericire. Să găsească pe cineva care chiar putea să stabilească un grad de rudenie între ele două era foarte puțin probabil, poate doar un cercetător dedicat, care să ducă cercetarea până la Adam și Eva, dar pentru mama lui, doamna Ferby făcea parte din familie. Mama lui și Lady Lavinia se potriveau perfect și se plăcură de la bun început.

El visa deja că ar putea să se retragă în liniștea și calmul de la casa văduvei, se gândi Percy încruntat, în timp ce-și ridica bărbia, pentru ca Watkins să plaseze acul cu diamant frumos pe lavalieră. Deși liniște nu era tocmai cuvântul potrivit. Lady Barclay nu prea îl plăcea, și el nu era complet sigur că o plăcea pe ea. Doar că îi spusese că o vrea ca amantă, dar s-ar mulțumi și cu o prietenie. Iar ea îi spusese că prietenia era posibilă, deși improbabilă și că de restul nu era sigură.

Așadar erau prieteni sau nu? Ar putea să fie? Ar trebui să fie?

Nu reușea să deslușească nimic în chestiunea asta.

Ea venea la cină. Cel puțin, el o invitase, iar ea va veni din simțul datoriei, dacă nu din alt motiv. Oricum ea nu putea spera să stea ascunsă prea mult în casa văduvei fără să fie descoperită și invadată de familie și probabil că își dăduse seama de asta. Mama lui aflase deja de existența ei și pur și simplu abia aștepta să o îmbrățișeze, nu să o cunoască, să o îmbrățișeze. Și asta era de ajuns să te streseze.

— Nu, nu, zise el când văzu expresia tristă de pe fața valetului. Nu m-ai înțepat cu acul, Watkins. Continuă!

Doamne, spera că ea va veni. Și spera că nu va veni.

Ea veni.

Erau toți adunați în salon când Crutchley o anunță - da, chiar o anunță, cu pieptul umflat și cu vocea proiectând cuvintele în încăpere și reducând pe toată lumea la tăcere, ca să întoarcă privirile curioase spre el. Se comporta ca un

majordom la un bal al mării nobilimi. I se urcase la cap faptul că era însărcinat cu bunăstarea atâtor musafiri.

Trebuia să fie destul de înspăimântător să intri într-o încăpere, iar toți ochii să fie ațintiți asupra ta, în tăcere, dar ea o făcu cu o grație plină de calm. Părul ei aproape blond era neted și strălucitor, dar aranjat foarte simplu, spre deosebire de zuluții și buclele mătușilor și verișoarelor sale. Rochia era o catifea verde-închis, cu mâneci lungi, cu un decolteu foarte discret și care cădea în pliuri largi de sub sâni până la glezne. Era foarte simplă, iar ea nu purta alte bijuterii în afară de micile perle din urechi și verigheta.

Punea în umbră toate celelalte femei din încăpere, inclusiv pe Beth, care purta o rochie de la Londra și care probabil că va fi una dintre cele mai aclamate frumuseți ale sezonului viitor.

La naiba! Când începuse să se gândească la ea ca la o frumusețe?

Făcu un pas înainte și execută o plecăciune.

— Lady Barclay, verișoara Imogen, zise el întorcându-se spre membrii familiei, foarte interesați de ea, aceasta este văduva lui Richard Hayes, viconte Barclay, care ar fi fost în locul meu aici, dacă nu ar fi murit ca un erou în peninsulă. Ea a ales să locuiască în casa văduvei. Permiteți-mi să v-o prezint pe mama mea - verișoara Imogen - doamna Hayes?

Mama ei se grăbi spre ea și o îmbrățișă, apoi anunță că îi va spune verișoara Imogen.

Apoi Percy porni prin încăpere și îi prezentă pe toată lumea, explicând relațiile de rudenie. Nu era sigur ce își va mai aminti ea mai târziu, dar ea era foarte atentă și murmură câte ceva fiecăruia dintre ei. Era o adevărată lady.

„Vă vreau ca amantă”, îi spusese el cu nicio săptămână în urmă. Ea părea la fel de departe ca luna și la fel de atrăgătoare ca întotdeauna. Orice speranță pe care o vreme o alungase din minte în seara aceea și în zilele următoare va dispărea, și pasiunea lui va fi strivită.

Crutchley tot în rolul său de majordom se întoarse

iute să anunțe că cina era servită. Percy o luă pe mama lui de braț, în timp ce unchiul Roderick îi oferi brațul lui Lady Barclay, iar unchiul Ted o escortă pe Lady Lavinia.

Era destul de amețitor să vezi o asemenea mulțime în sufragerie, se gândi Percy de mai multe ori în timpul cinei. Masa fusese lungită, iar doamna Evans de la bucătărie se întrecuse pe sine, așa cum spusese că va face, atunci când sugerase să angajeze pe cineva care să o asiste.

Nu ar fi trebuit să fie amețitor. Petrecuse mult timp în compania unei mulțimi mari de oameni. Chiar și în copilărie, când rămânea acasă cu tutorii mai degrabă decât să fie trimis la școală, întotdeauna fuseseră rude, vecini și prieteni ai părinților săi în casă. Nu era de multă vreme aici, dar deja se obișnuise cu liniștea de la Hardford, cu excepția câtorva veri îndepărtați și a unei menajerii. Îi plăcea, se gândi el cu surprindere, deși nu va sta. Va pleca odată cu familia sa. Acum că sosise Knorr, nu avea rost să mai rămână. Vor fi recolte anul acesta, o reducere a turmelor, un hambar nou, reparații la țarcurile oilor și numeroase alte îmbunătățiri. Ratchett va avea mai multe detalii de adăugat în registrele sale contabile – iar asta îl va ține fericit.

— Ești neobișnuit de tăcut, Percy, observă mătușa Edna peste friptura ei de vită.

— Așa sunt? zâmbi el. Trebuie să fie efectul deprimant la vârstei de 30 de ani.

— Sau poate, zise unchiul Roderick, că nu apuci să zici nimic. Ce trebuie să credeți despre noi, Lady Lavinia?

— Aș putea să plâng de fericire, răspunse ea. Tot timpul a existat o distanțare între cele două ramuri ale familiei din pricina unei certe ridicole cu așa de mulți ani în urmă, că nimeni nu mai știe motivul.

Nimeni nu îi explică faptul că jumătate dintre ei erau din familia mamei lui și nu aveau niciun grad de rudenie cu ea. Ea era în mod clar fericită și la fel era și mama lui Percy, care îi zâmbea încântată și își ștergea colțul ochiului cu batista. Nimeni nu putea să zică că familia asta nu era sentimentală.

— Și ne-am redescoperit, verișoară Lavinia, pentru că

Percy a decis în sfârșit să vină aici unde-i e locul, zise mama lui. Și din pricina tristei morți a soțului verișoarei Imogen. Cât de stranie e viața! Lucruri bune iau naștere din tragedii.

Toată lumea afișă o expresie solemnă corespunzătoare. Percy schimbă o privire cu Lady Barclay. Ea încă mai arăta un pic ca marmura.

Verișoarele îi solicitară atenția în salon după cină, iar Percy, care se așeză alături de unchiul său, descoperi că începuse să vorbească despre agricultură, nici mai mult, nici mai puțin, dar auzi cu jumătate de ureche cum ele descoperiră că ea fusese în peninsula cu soțul ei și îi puneau întrebări legate de experiențele ei de acolo. Alma voia să știe dacă fusese solicitată ca partener pentru balurile regimentului și dacă era pur și simplu divin să fie la bal și să ai numai ofițeri cu care să dansezi.

Din fericire, Percy nu auzi răspunsul lui Lady Barclay, dar se părea că le făcea pe plac ascultătoarelor.

Ea se ridică să plece de îndată ce tava cu ceai fu îndepărtată.

— Ai trăsură, draga mea? o întrebă mătușa Nora.

— O, nu, răspunse ea. Casa văduvei nu e departe de aici.

— Dar poteca e în întuneric chiar și într-o noapte cu lună, Imogen, zise Lady Lavinia. Ia cu tine un argat cu un felinar.

— O voi conduce personal pe verișoara Imogen, zise Percy.

— Nu e nevoie, făcu ea.

— A, dar este, îi spuse el. Trebuie să-mi impresionez rudele și să le demonstrez cât de bine joc rolul de lord responsabil.

Cei mai mulți dintre ei râseră. Ea nu o făcu. Dar nici nu se mai opuse.

— Abia aștept să vă vizitez, verișoară Imogen, îi spuse mama lui. Îmi permiteți?

— Desigur, doamnă, răspunse Lady Barclay. Voi fi încântată să vă primesc pe dumneavoastră și pe ceilalți

oaspeți ai lordului Hardford care doresc să mă viziteze.

— Suntem o trupă veselă și vorbărească, o avertiză Percy, după ce părăsiră casa împreună, ducând un felinar. Nu vă puteți aștepta să rămânem la conac să ne vedem de treabă când există o casă în apropiere care trebuie explorată și când ne putem băga nasul în treaba altcuiva.

— Aveți o familie agreabilă, zise ea.

— Așa e, fu el de acord. Vreți să mă luați de braț, ca să vă simțiți mai protejată, iar eu, mai bărbat? Am noroc cu o asemenea familie – și din partea maternă, dar și din partea paternă. Doar că uneori pot fi un pic indiscreți.

— Pentru că le pasă, zise ea.

— Da.

Noaptea era rezonabil de luminoasă și nu părea să fie înnorat. Era însă frig. Ea îl luă de braț. Niciunul nu simți nevoia să umple tăcerea cu conversație.

Conturul casei lui Imogen se zărea în fața lor. Era, evident, întuneric complet. Nu-i plăcea faptul că nu avea servitori care să o aștepte. Dar el nu putea spune nimic. Ea îi comunicase destul de clar că nu tolera intervențiile lui.

— Mulțumesc, zise ea, dând drumul brațului său când ajunseră la poartă. Apreciez că m-ați însoțit, deși nu era necesar. Am parcurs drumul de multe ori singură.

— Vă conduc până în casă.

— Am pus o lampă chiar dincolo de ușă, așa cum fac mereu, îi spuse ea. O voi aprinde de îndată ce pun piciorul înăuntru ca să alung întunericul și cu ajutorul ei și toate fantomele și monștrii care pândesc pe la colțuri. Nu trebuie să veniți mai departe.

— Nu vreți să vin mai departe? o întrebă el.

Ea își întoarse fața spre el, luminată ușor de lumina lunii. Era imposibil să-i ghicești expresia, dar ochii ei erau oceane adânci de... ceva.

— Nu, scutură ea din cap și vorbi încet. Nu în seara asta.

„Sau în vreo altă noapte?” El nu puse întrebarea cu voce tare.

— Prea bine, zise el. Vedeți cum ați înăbușit masculul

dominant care zace în mine? Dar nu de tot. Voi sta aici până intrați și văd lumina de la lampa dvs.

— Prea bine, zise ea și se întoarse din nou să se uite la el. Puteți veni să spargeți ușa dacă lumina nu apare și auziți un strigăt teribil.

Și, la naiba, ea zâmbi din nou, amuzată așa cum i se păru lui în întuneric.

— Nu se obișnuiește, zise el, ca bărbatul care v-a condus acasă să primească un sărut?

— O, Doamne, făcu ea, chiar așa e? Vremurile se pare că s-au schimbat de când eram eu fată.

El îi zâmbi, iar ea întinse amândouă mâinile înmănușate ca său prindă chipul în palme, înainte să se aplece peste poartă să-l sărute. Nu era un sărut scurt, niciunul amuzat, ca o răsplată. Buzele ei se opriră asupra buzelor lui și se deschiseră ușor și foarte calde în contrast cu aerul rece al nopții.

El se aplecă spre ea, o îmbrățișă, iar ea își strecură brațele în jurul gâtului său. Nu era un sărut lasciv. Era cu mult mai fermecător. Era dorit de ambele părți. Gurile li se deschiseră, iar el exploră interiorul gurii ei cu limba. De data asta, când ea o supse, el savură senzația. Era totuși un sărut ciudat de lipsit de intenție sexuală. Era, în schimb, plăcere pură.

Era o experiență cu totul nouă pentru el. Destul de alarmant, de fapt.

Ea încheie îmbrățișarea, deși brațele ei rămaseră relaxate în jurul gâtului lui.

— Iată, Lord Hardford, zise ea. Aceasta vă este răsplata pentru astă-seară.

— Pot să vă conduc acasă în fiecare seară? întrebă el. Ea râse.

Iar el ar fi putut să plângă de fericire - ca să împrumute o expresie de la Lady Lavinia.

Apoi ea plecă. El rămase unde era, cu mâinile pe poartă, până când ea descuie ușa și pași înăuntru fără să se uite înapoi, închizând ușa în urma ei. El așteptă până când văzu lumina palidă pe sub cadrul ușii și apoi cum lumina se

mută în salon. Se întoarce să plece.

Abia atunci își dădu seama că Hector era lângă călcâiul lui. Care era treaba cu Hector și călcâiul? Ce era el, Ahile? Iar Lady Hayes, Imogen, era cumva călcâiul său al lui Ahile?

Sau salvarea sa?

Straniu gând!

— Animal stupid, bombăni el. Și cum reușești să treci de ușile închise? Și de ce? E frig aici și nu avea rost să vii și tu.

Coada scurtă a lui Hector flutură scurt, în timp ce câinele își potrivea pasul după al lui.

capitolul 13

Imogen își începu ziua destul de pașnic, deși nu se aștepta să continue în același fel.

Poșta de dimineață îi aduse două scrisori, ambele de la soțiile camarazilor ei supraviețuitori. Se bucura întotdeauna să primească vești de la ele. Le plăcea pe toate, deși nu o întâlnise încă pe ducesa de Worthingham, soția lui Ralph, în persoană. Le plăcea mai ales pentru că fiecare dintre ele îi făcuse pe dragii ei prieteni fericiți. Și le plăcea pentru că erau femei puternice și interesante. Ea nu era niciodată sigură dacă ele o plăceau pe ea. Ea era una dintre supraviețuitori, iar în timpul reuniunilor lor anuale, ei petreceau timp împreună, toți șapte, mai ales seara. Soțiile respectau nevoia asta și nu deranjau, deși în timpul zilei erau toți împreună și se bucurau unul de compania celuilalt.

Imogen se întrebase adesea, dacă celelalte femei o acceptaseră în totalitate. Simțea diferența dintre ea și ele și bănuia că și ele o simțeau. Se întreba dacă nu cumva uneori ele o credeau distantă.

În orice caz, întotdeauna se bucura să primească scrisori de la vreuna dintre ele. Iar astăzi avusese norocul să primească două deodată.

Se așeză să le citească la micul dejun. Soția lui Ralph,

ducesa de Worthingham, care se semna simplu Chloe, îi scrisese că se bucura tare mult să o cunoască la Penderris Hall, la fel ca pe Sir Benedict și Lady Harper, pe care tot așa nu-i cunoscuse încă. Și intenționa să vină în ciuda îngrijorării lui Ralph cu privire la sănătatea ei absolut perfectă. Unii insistau să spună că era o sănătate delicată și să-l sperie pe bietul om, dar ea nu se simțise niciodată mai bine.

Așadar, până la finalul anului, trei dintre ei aveau să fie tați.

Viața mersese mai departe pentru toți supraviețuitorii cu excepția ei și a lui George. Dar George, duce de Stanbrook, avea spre 50 de ani și se presupunea, poate greșit, că nu se mai gândea să se recăsătorească.

Imogen termină de citit scrisoarea încântător de lungă a ducesei și apoi citi scrisoarea Sophiei, vicontesă Darleigh. Fiul lor, care tocmai împlinise un an, umbla peste tot – cele trei cuvinte erau subliniate –, și Vincent dezvoltase un talent special de a-l urma, ca să se asigure că nu pățea nimic mai mult decât vreun cucui sau vreo zgârietură. Desigur, câinele lui Vincent ajuta și el, pentru că se pare că decisese că tânărul Thomas era pur și simplu o extensie a lui Vincent. O alta din cărțile lor pentru copii fusese publicată – altă aventură palpitantă a Berthei și a lui Dan Orbul. Sophia va aduce un exemplar la Penderris.

Vincent călărea, în ciuda vremii friguroase. Într-adevăr, el galopa pe traseul amenajat special pentru el pe jumătate din suprafața parcului lor. Era de ajuns ca Sophiei să i se facă părul măciucă, iar părul ei crescuse lung de anul trecut, dar cum ea era unul dintre cei care veniseră cu ideea de a construi un traseu exact în acest scop, nu prea putea să se plângă, nu-i așa?

Imogen zâmbea când se ridică de la micul dejun. Curând vor fi cu toții împreună. Se uită pe fereastră și văzu că soarele strălucea pe un cer albastru. Din câte își putea da seama din casă, nu bătea nici vântul foarte tare. Își puse un palton călduros pe ea și o bonetă și ieși să se asigure că nici o buruiană nu îi invadase paturile de flori și să vadă

dacă nu mai răsăriseră și alți ghiocei în iarbă. Blossom tropăi afară în urma ei și se ghemui pe prima treaptă la soare, după ce inspectă mai întâi grădina.

Imogen smulse câteva buruieni ofensatoare și descoperi încă cinci ghiocei. Aerul nu era cald, dar nici nu era frig tare. Puteai să crezi că era o dimineață de primăvară.

Se așeză pe vine și privi peste poarta grădinii.

Ea îl oprise să intre cu ea seara trecută, dar savurase dialogul cu el chiar aici. Se părea că trecuse o viață de când se simțise cu inima ușoară așa cum se simțise aseară preț de câteva minute. Și ea îl sărutase din proprie inițiativă și foarte... dornică, când ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să evite să facă asta.

„Nu se obișnuiește, zisese el, ca bărbatul care v-a condus acasă să primească un sărut?” Și zâmbise. Nu chiar rânjise. Ea reușise să vadă diferența, chiar dacă nu luaseră un felinar cu ei.

Zâmbi amintindu-și. Îi plăcea de el așa de mult când se afla în starea asta – flirtând ușor, dar într-un mod amuzant și absolut neamenințător.

Se așteptase ca liniștea ei să fie alungată în cursul zilei, iar acum era timpul, se părea. Prin poartă o putea vedea venind pe doamna Hayes în compania surorii și cumnatei ei. Imogen se ridică în picioare, își mătură iarba de pe palton și se duse să deschidă poarta, bănuind că destinația lor era casa văduvei.

Nu se bucurase prea mult de perspectiva serii trecute, dar se surprinse pe sine constatând că se simțea bine, savurând agitația, râsetele și sentimentul de familie pe care îl transmiteau rudele lordului Hardford. Fusese evident că el ținea la toți la fel de mult cum țineau și ei la el, dar înțelegea și de ce el se simțea cumva... invadat.

Poate că acum va veni, dacă erau ei aici – să se refugieze în casa văduvei.

Toate cele trei doamne o îmbrățișară pe Imogen și o sărutară pe obraz, de parcă ar fi fost rude apropiate.

Toate trei exclamă cât de drăguță era casa și cu

poziția aproape de stânci, dar și adăpostită în mica adâncitură, cu grădina ei bine îngrijită.

— Aș putea fi cât se poate de fericită să locuiesc aici, declară doamna Hayes. E o încântare, nu-i așa Edna și Nora?

— Vom veni să stăm cu tine și cu verișoara Imogen, Julia, răspunse sora ei, și ne vom lăsa soții și copiii acasă.

Toate cele trei doamne râseră voios și doamna Hayes puse un braț în jurul taliei lui Imogen și o îmbrățișă din lateral.

— Nu ne băgați în seamă, verișoară Imogen, zise ea. Suntem o familie veselă, căreia îi place să glumească. Râsul e întotdeauna cel mai bun medicament pentru aproape orice, nu credeți?

Intrară toate în casă la o cafea și niște biscuiți făcuți de doamna Primrose. Doamnele vorbiră cu mare entuziasm de ideea de a vizita satul în după-amiaza aceasta împreună cu verișoara Lavinia – toate se refereau la ea așa. Iar doamna Hayes vorbi de planul de a face ceva cu sala de bal de la Hardford Hall, îngrozitor de întunecată și neglijată, ca să sărbătorească aniversarea de 30 de ani a fiului său. Sigur, era o petrecere întârziată, pentru că el plecase la Londra de ziua lui. Și vor sărbători, tot cu întârziere, sosirea în noua lui casă.

— O, neapărat un bal, Julia, zise doamna Herriott. Tuturor le place să danseze.

— Trebuie neapărat să veniți să ne ajutați cu idei și planuri, verișoară Imogen, zise doamna Hayes.

— O să vă fur bucătăreasa, verișoară Imogen, îi zise doamna Herriott. Aceștia sunt cei mai buni biscuiți pe care i-am gustat vreodată.

Plecară, așa cum se cădea, după vreo jumătate de oră, îmbrățișând-o din nou pe Imogen la plecare și sărutând-o pe obraz, exprimându-și speranța că o vor revedea la conac în cursul serii.

După plecarea lor, ea râse ușor în sinea ei. Se simțea ca și cum ar fi ieșit dintr-o tornadă.

Abia apucase să-și termine prânzul, nici două ore mai

târziu, când casa îi fu invadată din nou, de data asta de gemenele Eldridge – oare cum le puteai deosebi? – și de cei doi frați Herriott și de domnul Cyril Eldridge. Toți erau veri cu contele, își aminti Imogen de seara trecută. Acum ieșiseră la plimbare și veniseră să o invite pe Imogen să meargă cu ei.

— Trebuie neapărat să veniți, verișoară, pledă una dintre gemene. Suntem în număr impar.

— Percy spune că e un drum care duce spre plajă, aproape de aici, spuse domnul Eldridge și că dumneavoastră ați putea să ni-l arătați, Lady Barclay. Ați putea, vă rugăm? Sau sunteți ocupată cu altceva?

— Aș fi încântată, zise ea și descoperi că asta chiar era adevărat.

Patru dintre veri erau foarte tineri – toți sub 20 de ani, bănuia ea. Gemenele aveau probabil 15, 16 ani. Tinerii domni aveau tendința să râdă în hohote la cea mai mică provocare, iar fetele chicoteau. Dar nu era nici urmă de viclenie la ei, asta observase de seara trecută. Se purtau doar ca orice tineri de vârsta lor. Era chiar mișcată că se gândiseră să o invite, când ea în ochii lor trebuia să pară destul de bătrână. Dar, desigur, domnul Eldridge era mai aproape de vârsta ei decât de a lor. Poate că se gândiseră la asta.

— Beth a plecat în vizită cu mama, mătușile și Lady Lavinia, îi explică domnul Eldridge, în timp ce porneau pe poteca de pe faleză. Probabil că au stat cât se poate de înghesuie în trăsură. Meredith a rămas să se joace cu tânărul Geoffrey după ce se va trezi din somnul de după-amiază. Tata și unchii s-au dus cu Percy să se uite la oi. El chiar le cerea sfatul. Abia reușesc să mă gândesc la asta, Lady Barclay. Percy, interesat de agricultură? Măine-poimăine o să vorbească despre cum vrea să se stabilească aici. O, vă rog să mă scuzați!

— Pentru că aș putea fi ofensată la gândul că sunteți oripilat că cineva ar vrea să se stabilească aici, domnule Eldridge? zise ea. Nu sunt ofensată.

— E doar, spuse el, pentru că nu mi-l pot imagina pe

Percy mulțumit aici pentru prea mult timp. A venit doar pentru că a zis că o va face atunci când se simțea îngrozitor de plictisit și când era îngrozitor de beat de ziua lui, iar lui Percy nu-i place să-și încalce cuvântul. Pun pariu că se gândea să plece deja de aici când mătușa Julia a decis să vină și să ne aducă cu ea. Pariez că aproape că a avut un atac de apoplexie.

„Probabil că nu se înșală foarte tare”, se gândi Imogen zâmbind în sinea ei. Dar – îngrozitor de plictisit și îngrozitor de beat. Și acesta era bărbatul pe care îl sărutase de bună voie și cu oarecare plăcere ieri-seară? Bărbatul pe care ajunsese să-l placă? Și bărbatul cu care se gândea să aibă o aventură?

Nu era însă nimic din ce nu ghicise sau din ce nu știa deja. Era, de asemenea, foarte inteligent, bine educat, un bărbat care cumva își pierduse direcția cu vreo zece ani în urmă și încă nu și-o găsisese. Oare și-o va găsi? Vreodată? Poate aici? Spera că nu aici. Te rog, nu aici. Ar putea poate să ia o mică pauză în ceea ce privește compania lui, dar nu prea lungă.

— Pe aici? Întrebă unul dintre frații Herriott, să fi strigat Leonard? De undeva, mai în față pe potecă.

— Da, răspunse Imogen. Poteca arată un pic periculos, dar veți vedea că merge în zigzag ca să reducă panta și e destul de lată și se calcă bine pe ea.

— Eu îl vreau pe Gregory, zise una din gemene. Are un braț mai solid.

— Adică vrei să spui că sunt gras, Alma? vru să știe Gregory Herriott.

— Vreau să spun că ai un braț mai solid, zise ea și chicoti. Și eu sunt Eva.

— Nu, nu ești, zise el. Nu dacă nu cumva v-ați schimbat rochiile între voi după prânz.

Toți trei izbucniră în râs.

Imogen o luă înainte ca să deschidă drumul.

Dacă nu ar fi fost îngrozitor de beat de ziua lui, poate că nu i-ar fi trecut prin minte să vină în Cornwall – poate niciodată. Doar neglijase moșia liniștit timp de doi ani.

Toate astea ar fi putut să nu se întâmple dacă el nu s-ar fi îmbătat. Dar dacă nu ar fi făcut-o, atunci ea ar mai locui încă la conac, așteptând ca acoperișul să fie înlocuit la casa văduvei.

Nu se va duce la conac în seara asta, decise ea. Doar nu se așteptau ca ea să vină în fiecare seară.

„Pot să vă conduc acasă în fiecare seară?” întrebase el seara trecută după sărut.

O întrebase asta ca să o facă să râdă și reușise.

Dar ea nu trebuia să transforme gluma lui în realitate.

Oare când răsese ultima oară înainte ca el să vină aici? O făcuse de două ori, cel puțin din câte își amintea.

O, ea îl plăcea, se gândi cu un oftat în timp ce îi permitea domnului Eldridge, absolut inutil, să o ia înaintea ei și să o ajute să coboare pe plajă.

Decise să savureze după-amiaza petrecută pe malul mării.

*

Percy își petrecu dimineața cu familia, deși mama și mătușile sale plecaseră la plimbare, declarând că au nevoie de aer și mișcare după zile lungi de călătorie. Bănuia însă că o vor lua în direcția casei lui Imogen, ca să o viziteze, dacă era acasă.

Percy savură dimineața, ducând pe toată lumea într-un tur al casei și la grajduri – să vadă pisoii, desigur – și jucând biliard cu unii dintre verii lui, povestind la o cafea. Savură un prânz cu conversație alertă și o după-amiază petrecută cu unchii lui, arătându-le moșia, discutând cu ei unele planuri, iar altele cu Knorr.

Și fu o plăcere să se întoarcă acasă și să descopere doi nou-sosiți. Sidney Welby și Arnold Biggs, viconte Marwood, care într-adevăr porniseră în călătoria spre el. Își dădură mâinile și se bătură pe spate, declanșând agitație și râsete – și asta numai cu ei și Cyril.

Odată ce fu anunțată sosirea lor, unchii și verii se declarară mulțumiți, iar mama și mătușile lui Percy, dar și

Lady Lavinia fură încântate. Verișoarele erau amețite de fericire că apăruseră doi tineri prezentabili, care nu erau veri cu ele și care stăteau la conac – unul dintre ei având și un titlu. Dacă până atunci ciripeau și chicoteau în limite rezonabile, acum atinseseră noi culmi.

Cina și seara petrecute în salon se dovediră atât de vesele și de zgomotoase, încât Percy se gândi că și-ar dori să iasă afară și să urle la lună ori ceva asemănător. Ar fi și făcut-o, dacă nu ar fi existat posibilitatea să fie auzit.

Nu știa că se putea să-ți iubești familia și prietenii, și să te bucuri de compania lor, și să te simți recunoscător pentru ei toți, dar în același timp să te simți înghesuit și constrâns de ei. Ce se întâmpla cu el? Orice era, părea ceva recent. Începuse poate de ziua lui, când împlinise 30 de ani, și era un sentiment care îi spunea că nu era de ajuns să aibă tot, chiar și familie, chiar și prieteni, chiar și iubire.

Era constatarea faptului că în el se afla un vid imens, care rămăsese neexplorat toată viața lui, pentru că fusese prea ocupat cu ceea ce se întâmpla în exteriorul lui. Se simțea ca o carcasă goală și își aminti cum Lady Barclay îl întrebase dacă se afla ceva dincolo de scutul de șarm pe care îl afișa în public.

El glumise, îi spusese că el era șarmant până în inimă. Nu era sigur dacă inima lui mai făcea și altceva în afară de a-i pompa sânge prin tot corpul. Doar că el știa să iubească. Nu trebuia să fie așa de aspru cu sine însuși. Doar își iubea familia.

— Ai devenit iarăși foarte tăcut, Percy, observă mătușa Edna.

— Savurez doar faptul că ați venit cu toții doar de dragul meu atâta drum, îi spuse el.

Și nu mințea când spunea asta – în fine, nu în totalitate.

Își dorea înapoi liniștea și pacea.

Cum?

El fugise mereu de aceste două lucruri ca de ciumă.

Adunarea începu să se răspândească după ce tava de ceai fu luată și dusă din încăpere. Câțiva din generația mai

În vârstă, dar și Meredith, se duseră la culcare. O parte dintre verii lui se duceau în sala de biliard și îi invită pe Sidney și pe Arnold să meargă cu ei. Doi dintre unchi voiau să se retragă cu niște băuturi în bibliotecă și să vadă care erau opțiunile în materie de cărți.

— Hai cu noi, Percy, sugerează unchiul Roderick.

— Cred că o să ies să iau o gură de aer, zise el. Să mă mișc puțin înainte de culcare.

— Ai nevoie de companie, Percy? Întrebă Arnold.

— Nu neapărat.

Prietenul lui îl studie curios.

— Sigur, zise el, o plimbare pe afară pe malul mării în februarie chiar nu mă atrage, trebuie să recunosc. Savurează... solitudinea? mai adăugă prietenul său, ridicând din sprâncene.

— Biliard, Arnie? Întrebă Cyril, și cei doi pleacă împreună în căutarea celorlalți tineri.

Percy ieși afară după ce-și puse paltonul, mănușile și pălăria și apoi se duse anume să-l ia pe Hector din camera celei de-a doua menajere, deși nu știa nici el de ce se ostenea. Câinele ar fi găsit cu siguranță o modalitate de a-l urma. Ar fi trebuit să-l cheme mai degrabă Fantoma, nu Hector.

Era puțin înainte de ora unsprezece. Nu era prea târziu pentru o plimbare înainte să se retragă la culcare. Era prea târziu, mult prea târziu pentru o vizită. Dar o vizită de necesitate?

„Aș putea să mă refugiez din când în când aici?” o întrebă el.

Nu putea să o viziteze la unsprezece noaptea. Ar fi părut că venise pentru un singur lucru.

Și ar fi oare adevărat?

Pașii îl purtară spre dreapta intrării principale și pe poteca care ducea spre casa văduvei.

Oare va trece pe lângă ea?

O va lăsa pe ea să decidă, sau, mai degrabă, lămpile și luminile ei sau ce altceva utiliza ca să vadă pe întuneric atunci când nu dormea. Dacă în casa ei era întuneric,

atunci va trece pe lângă ea. Dacă era lumină, va bate la ușa, asta doar dacă lumina nu venea dintr-o cameră de la etaj.

Era lumină în salon.

Percy rămase în fața porții preț de cinci minute bune, până când îi amortiră picioarele în pantofi – nu-și luase cizmele –, iar degetele din mânuși îl furnicau neplăcut. Până și nasul și-l simțea adormit. Se uită, îndemnând parcă lumina să se miște, să-i dea un semn ca să plece înapoi spre casă.

Și se forță să rămână unde era.

Hector renunțase să mai șadă la picioarele sale. Acum se întinsese pe burtă, cu botul pe labe. Începea să arate aproape ca un câine normal, se gândi Percy studiindu-l în lumina slabă a lunii. Ceea ce era foarte bine, având în vedere că se pricopsise cu el. Și, în mod enervant, simțea cu începea să simtă iubire.

Al naibii câine!

Lumina rămase unde era.

Percy deschise poarta și o închise încet în urma sa după ce trecură și el, și Hector de ea. Mai avea timp să scape. Ridică ciocănelul, ezită și îi dădu drumul. Scoase un sunet îngrozitor.

Doamne, probabil că era deja trecut de ora unsprezece.

Ușa se deschise aproape imediat, înainte ca el să fie pregătit.

Și nu spuse nimic. Nu doar că nu se putea gândi la nimic ce ar fi putut spune, dar nici măcar nu-i trecu prin cap că ar trebui să spună ceva.

Nici ea nu rosti vreun cuvânt. Se uitară unul la altul, lampa din mâna ei luminându-le chipurile de jos. Hector fu cel care rupse vraja. Tropăi înăuntru și se îndreptă, de parcă ar fi fost dreptul său, spre salon.

Ea se dădu la o parte, invitându-l tăcută pe Percy să intre.

— Nu e tocmai ce pare, zise el, când ea închise ușa. Chiar dacă e târziu, nu am venit în speranța de a mă culca

cu dumneavoastră.

Niciodată nu înțelegea ce se întâmpla cu limba lui în prezența ei. Niciodată nu vorbise cu vreo altă lady în felul în care vorbea destul de adesea cu ea.

— Ați venit să vă refugiați aici.

Nu era o întrebare. Ea se întoarse și îl privi cu o expresie calmă.

— Haideți atunci!

Și ea îi deschise drumul spre căldura din salon.

capitolul 14

Imogen alesese să nu se ducă la conac pentru cină, deși mătușa Lavinia trimisese din nou un bilet scurt, asigurând-o că era bine-venită, că era întotdeauna bine-venită, așa cum știa de altfel, și că nu avea nevoie să aștepte o invitație. Și, adăugase ea, mai veniseră doi oaspeți, doi prieteni de-ai lui Percy de la Londra.

Imogen îi plăcea pe acești oameni care veniseră să strice liniștea de la Hardford, dar găsea că gălăgia și agitația erau un pic prea copleșitoare. Era într-adevăr foarte recunoscătoare pentru casa ei, deși trebuia să se aștepte la dese invazii pe timpul zilei cât rămâneau musafirii în zonă.

Se întrebă dacă nu cumva și pentru el era prea copleșitor. Dar ei erau din lumea lui, iar lumea lui era un loc zgomotos și gălăgios, ghici ea, cu prea puțin timp de introspecție. Poate că se bucura de compania lor și uitase complet de noaptea în care întrebase dacă s-ar putea retrage din când în când aici.

Dar își aminti apoi și de cartea de poezie a lui Alexander Pope de pe măsuta de lângă fotoliu din bibliotecă – și de diploma lui dublă în literatură clasică. Și își mai aminti ceva ce spusese el chiar înainte de a o întreba dacă se putea refugia aici.

„Cred, spusese el, că am venit în Cornwall în speranța

de a mă regăsi, deși la momentul respectiv nu mi-am dat seama de asta. Am venit pentru că aveam nevoie să mă distanțez de viața mea și să descopăr dacă de la vârsta de 30 de ani încolo voi putea găsi ceva nou care să aibă un scop, care să merite.”

Dar lui nu i se permisese să se despartă prea mult timp de viața lui. Îl ajunsese din urmă și aici.

Ea rămăsese trează mai mult decât ar fi trebuit, deși dimineața cu vizita doamnelor mai în vârstă și după-amiaza pe plajă cu tinerii exuberanți o obosiseră. Nu avea stare să citească, activitate care ar fi putut-o relaxa. Se hotărâse totuși să-i scrie mamei ei, dar decisese să aștepte până dimineață, când ar fi avut mintea mai trează. Croșetase, dar nu avusese chef să admire ce lucrase. Se dusese la bucătărie ca să-și facă un ceai și sfârșise prin a pregăti o tranșă de biscuiți dulci și spălase apoi vasele. Mai croșetase și o mângâiasse pe Blossom, care era fascinată de firul fin de mătase și de mișcarea croșetei.

Și în cele din urmă fusese nevoită să admită că îl aștepta pe el să vină, ceea ce era intolerabil. Permitea ca pacea și autodisciplina ei să fie distruse. Avea să se ducă la culcare, să doarmă bine și a doua zi avea să-și preia din nou viața sub control. Asta era intolerabil.

Pusese jos croșeta și se ridicase în picioare, amintindu-și că nu mâncase din biscuiții pregătiți și nici nu-și făcuse ceaiul după ce fierse apa și pusese frunze în ceainic. Era prea târziu acum. Nu-i era nici foame și nici sete. Se întinse după lampă, uitându-se în același timp la ceasul de pe șemineu. Era unsprezece și zece.

Exact atunci se auzise o bătaie în ușă, care o făcuse să tresară și pe Blossom să deschidă ochii.

Imogen luase lampa în mână și se dusese să deschidă ușa. Nu-i trecuse prin cap să fie prevăzătoare.

Preț de un minut îngrozitor rămaseră privindu-se unul pe altul de o parte și de alta a pragului. De afară intra un val de aer rece. Lampa care le lumina fețele de jos îl făcea să pară mai înalt și un pic amenințător, mai ales că nici nu vorbea, nici nu zâmbea.

Dar ea știa în acel moment că îl voia, că nu avea ce decizii să ia, sau dacă avea, atunci le luase deja. Și mai știa și că nu era doar asta – o, se putea foarte bine gândi la asta ca fiind doar sex – ceea ce o făcea să-l dorească. Nu era doar sex. Era... era mult mai mult de atât. Asta e ceea ce făcu momentul să fie cu adevărat îngrozitor.

Apoi el intrase înăuntru și spusese că nu venise așteptând să se culce cu ea – oare chiar spusese asta cu voce tare, și ea nu se șocase de acele cuvinte? Ea înțelesese că el venise în căutare de refugiu și îl condusese în salon. Hector era deja așezat lângă fotoliul pe care fusese ea așezată toată seara, fotoliul în care ședea el mereu când venea aici.

Mereu?

De câte ori fusese aici? Se părea că era dintotdeauna aici, de parcă fotoliul l-ar fi așteptat întotdeauna când nu era aici, de parcă atunci când ea ședea pe el se consola cu faptul că era al lui.

Combi-nația dintre oboseală și seara târzie juca feste periculoase cu mintea ei.

El așteptă ca ea să se așeze pe canapea și se așeză apoi și el. Își lăsase paltonul și pălăria în hol, observă ea. În continuare nu zâmbea. Probabil că-și lăsase armura de șarm la conac.

— Probabil că vă pregăteați de culcare, zise el și zâmbi un pic rușinat. Nu e cea mai bună afirmație pentru începutul unei conversații.

— Sunt încă aici, nu m-am culcat, zise ea.

El se uită prin încăpere și la focul care ardea mocnit. Se ridică așa cum, își aminti ea, făcuse și data trecută, ridică vatraiul și împrăstie cărbunii și apoi puse mai mulți deasupra din găleata cu cărbuni de lângă foc. Rămase în picioare, cu un braț sprijinit de șemineu. Se uită la focul care aprinsese și cărbunii noi.

— Dacă aș fi vrut? o întreabă el.

În mod ciudat, ea știa exact ce întreba el, dar el tot explică.

— Dacă aș fi venit, vrând să mă culc cu

dumneavoastră?

Ea își cumpăni răspunsul.

— M-ați fi dat afară?

El își întoarse capul ca să se uite la ea peste umăr.

Ea scutură din cap.

Se priviră preț de câteva clipe, apoi el mai zgândări focul cu vătraiul și se așează la loc.

— E posibil ca oamenii să se schimbe, Imogen? o întreabă el.

Ea simți cum îi tresaltă stomacul la sunetul numelui ei de pe buzele lui – din nou.

— Da, răspunse ea.

— Cum?

— Câteodată e nevoie de o calamitate, zise ea.

— Cum ar fi pierderea unui soț? întreabă el, privind-o cercetător.

Ea aprobă din nou ușor din cap.

— Cum erai înainte? întreabă el.

Ea își puse mâinile în poală și își împleti degetele cu materialul rochiei – ceva ce avea tendința să facă atunci când era agitată. Dădu drumul materialului și își prinse ușor mâinile în poală.

— Plină de viață și energie, și veselie, zise ea. Sociabilă, vorbăreată, băiețoasă ca fată – o disperam pe mama. Nu eram cine știe ce lady nici după ce am crescut. Eram dornică să-mi trăiesc viața din plin.

El își lăsă privirea să se plimbe peste ea, parcă în căutarea acelei fete de demult care fusese ea.

— Ai vrea să fii din nou acea persoană? vru el să știe.

Ea scutură din cap.

— Ai citit „Cântece ale inocenței și ale experienței” de William Blake? îl întreabă ea.

— Da.

— Inocența e imposibil de regăsit, odată ce a fost prezentată drept iluzia care e, zise ea.

— Iluzie? se încruntă el. De ce ar fi inocența mai puțin reală, mai puțin adevărată decât cinismul?

— Nu sunt cinică, zise ea. Dar nu, nu aș putea să mă

întorc.

— Oare experiența și suferința nu pot fi folosite ca să-ți îmbogățească viața mai degrabă decât să o sărăcească sau să o strivească? se interesează el.

— Da.

Ea se gândi la camarazii ei supraviețuitori. Ei se aflau în cu totul alt punct din viețile lor, decât s-ar fi putut prezice cu opt sau nouă ani în urmă, iar cinci dintre ei cel puțin se ridicaseră deasupra suferinței lor și își croiseră vieți bogate și aparent fericite. Poate că nu ar fi atât de fericiți acum, dacă nu ar fi trecut prin acea noapte lungă a durerii și suferinței. Ce gând îngrijorător!

— Într-un fel ești foarte norocoasă, Imogen, zise el blând, ținându-o cu privirea. Cum poate cineva, la vârsta de 30 de ani, să învețe din experiența a nimic în afară de plăceri și frivolități fără sens?

— Și iubire, zise ea hotărâtă. Viața ta a fost plină de iubire, Lord Hardford, ba chiar dă pe afară de iubire. Chiar și câinele acesta te iubește, iar tu îl iubești. Nu e nebarbătesc să admiți asta. Iar viața ta a inclus o perioadă de învățat intens, despre două dintre cele mai mari civilizații pe care le-a cunoscut lumea. E adevărat că ai irosit anii de când ai plecat de la Oxford, dar chiar și această experiență nu a fost degeaba. Niciun timp nu e irosit decât dacă nu învețăm din lecțiile pe care ni le oferă.

El se sprijini de spătarul fotoliului și o privi cu un ușor zâmbet pe buze.

— Îți irosești pasiunea pentru un pierde-vară, Lady Barclay, zise el. Care lecții?

Ea oftă. Își permisesese să devină prea implicată. El nu era un pierde-vară. Acum o săptămână poate că ar fi crezut asta, dar asta nu însemna că era într-adevăr un pierde-vară. Nu-l definea ceea ce făcuse sau ce nu făcuse în ultimii zece ani.

— Poate că în a-ți da seama cum să nu-ți trăiești viața, reușești să înveți cum să trăiești.

— Să fie chiar atât de ușor? o întrebă el. Ar trebui să mă transform peste noapte într-un gentleman din Cornwall

și să mă îngrop pentru tot restul vieții în fundul țării cu recoltele și cu oile mele, și cu câinele urât pe care se presupune că am învățat să îl iubesc? Să produc moștenitori și înlocuitori de moștenitori și fiice? Să îmi iubesc soția și să nu mă culc decât cu ea pentru tot restul vieții noastre?

Ea izbucni în râs. În ciuda tensiunii aproape insuportabile pe care cuvintele lui începuseră să o inducă, el reușise să creeze totuși o imagine care era mult prea absurdă.

Ochii lui zâmbiră și apoi – o, Doamne – la fel și buzele lui.

— Ești absolut superbă atunci când râzi, îi spuse el.

Asta o aduse cu picioarele pe pământ. Doar că ea se gândea la exact același lucru despre el și zâmbetul său.

— Îmi oferă o privire asupra persoanei care erai și a persoanei care ai fost mereu destinată să fii, zise el. Nu poți să fii fericită din nou, Imogen? Nu vrei să fii?

Ea zâmbi, descoperi că nu-l putea vedea limpede și își dădu seama că ochii i se împăienjeniseră de lacrimi.

— Nu, nu plânge, zise el încetitor. Nu vreau să te fac nefericită. Vrei să vii în pat cu mine?

Ea clipi ca să alunge lacrimile. Iar exilul ei autoimpus din propria viață i se păru brusc lipsit de sens. Timp irosit – între opt și nouă ani, ca să se potrivească cu cei zece ai lui.

El pusese întrebarea.

— Da, zise ea.

Iar el se ridică în picioare și veni spre ea. Îi întinse mâna. Ea se uită preț de mai multe clipe la mâna de bărbat, o mână care o va atinge... și își puse mâna într-ai lui. El nu lăsase prea mult spațiu între el și canapea. Ea îi puse brațele pe după gât și se sprijini de el în timp ce brațele lui o cuprindeau, iar gurile li se întâlneau.

Era un lucru cât se poate de deliberat, decise ea. Nu era seducție, și nu era tentație nestăvilită. Nu era ceva pentru care să se simtă vinovată, ceva ce ar regreta. Era ceva ce își dorea și va permite să se întâmple. Nu, nimic pasiv, în niciun caz. Era ceva pentru care decisese să

pășească din nou în viață, se va dăruie fără rezerve, ceva ce își va permite să savureze. Dar nu singură. Împreună. Era ceva ce aveau să savureze împreună.

Doar pentru o vreme. O vacanță scurtă de la viața pe care și-o impusese și trebuia să o trăiască până la capăt.

Ea își trase capul înapoi să se uite în ochii lui, care erau foarte albaștri, chiar și în lumina palidă a lămpii.

— Nu mă aștept la ceva pentru totdeauna, îi spuse ea. Nici nu vreau asta. Nu mă aștept să te întorci aici dimineață dintr-un sentiment greșit de vinovăție și să mă ceri în căsătorie. Aș refuza dacă ai face-o. Asta e doar pentru acum. Pentru o vreme.

Ochii lui zâmbiră din nou, înainte ca gura să urmeze exemplul. Era o expresie devastatoare și pe care o afișase fără să-și dea seama, prin urmare, nu era exersată, bănuiea ea. Ea îl vedea așa cum era el în realitate sau măcar vedea o parte a lui.

— Dacă ți-aș oferi asta, aș fi un prost, zise el. Nimeni nu are în proprietate termenul pentru totdeauna. Ia lampa, iar eu voi pune pavăza în jurul focului.

Ea se întoarse să îl conducă în sus pe scări. Blossom o pornise spre patul ei din bucătărie.

— Stai, îl auzi pe el spunându-i lui Hector.

*

În dormitor fusese făcut focul. O parte dintre cărbuni se transformaseră aproape în cenușă și mai mocneau încetișor, roșiatic. Camera nu era tocmai călduroasă, dar nu era nici frig.

Ea puse lampa pe noptieră. Aprinse o lumânare și stinse lampa. Imediat lumina deveni mai mică, mai intimă. Era o cameră drăguță, nu prea mică, dar avea un aer plăcut, dat de tavanul ușor înclinat, care urma forma acoperișului într-o parte și de o fereastră pătrată care ajungea aproape de podea. Ea trase draperiile - draperii drăgălașe cu un model floral îndrăzneț, pastelat care se asorta cu cuvertura de pe pat. De obicei nu remarcă astfel

de lucruri, dar bănuie că fuseseră alese, chiar dacă fără să-și dea seama, ca să se potrivească cu Imogen Hayes, așa cum fusese ea înainte de moartea soțului.

Percy stătea lângă ușa, cu mâinile prinse la spate, savurând straniețea momentului. Asta nu era vreo manevră de seducție din partea sa și nici măcar persuasiune abilă. Ea era complet de acord. Nu avusese loc nici măcar un flirt ușor. Asta era o experiență nouă pentru el și nu era sigur la ce să se aștepte. Și asta era o experiență nouă.

Ea își ridică brațele și începu să-și scoată agrafele din păr. Atunci el se îndreptă spre ea.

— Dă-mi voie mie, zise el.

Ea își coborî brațele fără să se întoarcă.

Părul ei era cald, des și lucios în lumina lumânării. Era complet drept și îi ajungea până aproape de talie. Ar fi coșmarul oricărei cameriste, bănuie el, având în vedere că se purtau bucle și zuluți. Era superb și avea mai multe nuanțe de blond. Își trecu degetele prin el. Nu era încurcat și nu avea nevoie să fie descurcat cu peria.

„Splendoarea ei”, se gândi el ca într-un compliment clișeu, dar fu bucuros că nu rostise asta cu voce tare.

El o întoarse, apucând-o de umeri. Ea părea cu mulți ani mai tânără cu părul desfăcut și arăta de două ori mai...

Nu, nu putea să fie mai dezirabilă decât cu câteva minute în urmă la parter, când îi spusese foarte serios că nu își irosise cei zece ani, când ochii i se umpluseră de lacrimi, atunci când o întrebase dacă nu și-ar permite să fie din nou fericită.

El o va face să fie din nou fericită. Nu, poate că asta nu. Partide bune de sex nu erau sinonime cu fericirea. El îi va oferi partide bune de sex. Era singurul lucru de valoare pe care i-l putea dăruia. Nicio experiență nu era irosită, îi spusese ea. Ei bine, avea destulă experiență la asta.

Îi zâmbi. Ea nu îi întoarse zâmbetul, dar avea o expresie blândă și deschisă pe care el o recunoscuse ca fiind deliberată. Ea permitea asta, atât pentru el, cât și pentru ea. Îl alesese pe el, se minună el. Trebuie să mai fi fost și

alți bărbați în ultimii opt ani, alți candidați mai merituoși decât el. Cunoștea pe câțiva chiar aici în vecinătate. Dar ea îl alesese pe el – doar pentru acum. Pentru o vreme.

Poate pentru că ea știa că el va pleca în curând, de îndată ce familia sa va pleca? Poate pentru că știa că nu exista șansa unei relații permanente? El nu era genul de bărbat pentru așa ceva. Sau poate pentru că chiar nu voia permanență, ci doar o aventură cu partide bune de sex.

Conta oare de ce îl alesese pe el? Sau de ce el o alesese pe ea?

El îi desfăcu legăturile de la rochie. Trase rochia în jos de pe umeri și de pe brațe. Alunecă pe podea și se adună la picioarele ei. Ea nu purta corset, își dăduse seama de asta mai devreme la parter. Nu avea nevoie. Îngenunche și-i scoase un pantof, apoi pe celălalt, îi rulă ciorapii de mătase în jos și îi scoase. Picioarele ei erau lungi și frumos proporționate. Se ridică. Ea rămăsese îmbrăcată doar cu cămașa, care abia îi acoperea sânii și se oprea deasupra genunchilor.

El trase încet aer în piept și se întinse după marginea cămășii, dar degetele ei îi prinseră ușor încheietura.

— Ar fi inconfortabil, zise ea.

Cu propria goliciune? El dădu din cap. Se va strădui să o relaxeze în pat. Nu era nicio grabă. Experiența îl învățase asta, și era bucuros acum de asta, deși mintea nici nu i se opri asupra femeilor care îl ajutaseră să o acumuleze.

În seara asta conta doar ea. Imogen. Un nume puțin cam stângaci, se gândise el la început. Acum se gândea că i se potrivea perfect. Individual. Puternic. Frumos. Imogen.

El nu avea inhibiții cu privire la propria goliciune. Se dezbracă în timp ce ea îl privea, punându-și hainele pe un scaun lângă fereastră. Și nu se opri când ajunse la indispensabili, ultima sa piesă de îmbrăcăminte. Îi dădu jos și apoi se întoarse la ea și-i luă fața în mâini și-și trecu buzele peste ale ei. Era aproape complet excitat, dar ea nu era o virgină care să leșine la imaginea asta. Mai văzuse un bărbat excitat înainte.

— Știam că vei fi la fel de frumos și fără haine, zise

ea, pe un ton aproape de reproș.

— Îmi cer scuze, dacă te-am ofensat, zâmbi el. Pot să pun pariu că și tu ești la fel de frumoasă fără haine. Dar știi, un bărbat nu e foarte încântat să fie descris ca frumos.

— Nici măcar atunci când e?

Umerii și brațele ei aveau pielea de găină, observă el.

— Dar nu vreau să te țin în frig. O apucă de umeri și o trase spre el. Se pare că-mi pierd îndemânarea.

— Mă îndoiesc sincer de asta, zise ea, iar mâinile ei – reci – se opriră pe pieptul lui.

— Haide, zise el, conducând-o spre pat și dând la o parte cuvertura. Dă-mi voie să te încălzesc.

Nu trecu mult. Nu că el ar fi avut nevoie de toată încălzirea. Ea decisese să lase lucrurile să se întâmple, își dăduse el deja seama, dar asta nu însemna nimic pasiv. Ea avea să facă lucrurile să se întâmple și se abandona pasiunii de îndată ce spatele ei atinse salteaua. Se îndoia că ea își dăduse seama când renunțase la cămașă sau că lăsaseră lumânarea aprinsă. Ea îl sărută de parcă nu s-ar fi putut sătura de el – la fel cum o săruta și el, de fapt.

Iar când mâinile și gura lui explorară fiecare centimetru al ei, jucându-se și excitând-o, mâinile și gura ei erau ocupate cu el. Nu aveau nevoie de foc în șemineu sau de pături în pat. Își creau focul lor din pasiune și dorință.

Când mâna lui coborî între picioarele ei, ea și le desfăcu și se ridică spre el. Era umedă și fierbinte, iar degetul lui mare dezmiardă și declanșă o satisfacție imediată. Ea oftă tare și se rostogoli spre el, relaxată pentru moment, dar încă dornică. Gura ei o găsi pe a lui.

— Percy, șopti ea cu gura lipită de buzele lui.

Asta îl înnebuni – doar sunetul numelui său de pe buzele ei.

El o trase sub el și îi ridică picioarele în jurul său, penetrând-o tare. Aici experiența aproape că-l abandona. Aproape că se slobozi în ea, ca un școlar în călduri. Ea era fierbinte și umedă și îl primi cu o strânsoare fermă a mușchilor interiori.

Avu nevoie de câteva clipe ca să se poată controla,

rămânând nemișcat adânc în ea, într-un extaz dureros.

Apoi se iubiră încet, deliberat, extraordinar de satisfăcător. El nu se gândise niciodată până acum la sex ca la iubire. Nu erau două noțiuni compatibile. Sexul era pur fizic, pământesc și minunat. Dar cu ea – cu Imogen – sexul era mult mai mult decât atât. Nu iubire, dar... Dar în mod evident limba era deficitară aici.

Era ciudat cum gândurile îi erau prezente în minte, chiar și când trupul său era concentrat asupra actului sexual. Asupra actului de a face dragoste. Sau ce naiba...

Apoi mușchii ei interiori se încordară, în timp ce el se înfîgea, dar nu se decontractară așa cum făcuseră în ultimele minute în ritm perfect cu mișcările lui. Și nu erau doar mușchii ei interiori. Întregul ei corp se încordă și se întinse și se ridică spre el. El se împinse din nou adânc și apoi rămase nemișcat. Și...

Doamne sfinte! Dumnezeu să-l ajute... Doamne sfinte!

El avusese de gând să aștepte ca ea să ajungă la orgasm și apoi să continue ca să ajungă și la al lui. Dar în mintea și în ventrele sale avu loc un fel de explozie simultană – și în ea la fel.

Și uneori nu aveai la ce experiențe să apelezi.

Și rămâneai și fără cuvinte.

El rămase greu și gâfâind deasupra ei, iar ea gâfâia sub el, relaxată, fierbinte și transpirată, oare ce se întâmplase cu toată pielea de găină?

— Scuze, murmură el, desprinzându-se de ea și întinzându-se să tragă plapuma peste ei. Te striveam.

— Mmm. Ea se întoarse pe o parte, femeie moale și caldă cu păr mătăsos.

Poate că și ea rămăsese fără cuvinte.

— Mulțumesc, murmură el.

Aluneca rapid într-o uitare caldă și confortabilă.

— Mmm, zise ea din nou.

Foarte elocvent.

El își schimbă poziția, își puse un braț sub ea și o ținu de umăr.

— Te deranjează dacă dorm aici o vreme? o întrebă el.

— Nu.

El alunecă mai adânc spre somn, când un sunet de tropăit fu urmat de o grămadă caldă de ceva care se așează pe pat, croindu-și loc la picioarele lor.

— Al naibii câine, bombăni el, dar era prea somnoros ca să-și mai ceară scuze pentru limbaj sau să-i poruncească afurisitului de câine să-și lase stăpânul singur cu iubita.

Imogen se trezi când buze calde se opriră scurt peste ale ei. Își țină ochii închiși preț de câteva clipe. Nu voia să alunge visul. Știa că nu era un vis, că era real, dar aproape că-și dorea să fie un vis, ceva pentru care nu era nevoie să-și asume răspunderea.

Dar nu voia asta decât pe jumătate.

Fața lui era deasupra ei. Îl putea vedea destul de clar. Lumânarea încă mai ardea. Nu avea idee ce oră era și cât dormiseră. Câinele, își dădu ea seama, nu mai era între ei doi.

— Ar trebui să mă întorc acasă, zise el, înainte să înceapă să mișune servitorii.

El arăta absolut superb, cu părul negru nepieptănat, ochii somnoroși și umerii goi. Era în pat cu ea, se gândi ea prosteste. Făcuseră „asta” împreună și fusese minunat. Dacă ar fi trebuit să se simtă vinovată, constată că nu era cazul. Defel. Ea decisese absolut conștient să facă asta, să se bucure de sex, de el.

Își puse mâinile pe umerii lui, pe ceafă, își trecu degetele peste bărbia lui.

— Trebuie să te bărbierești, zise ea.

El zâmbi încet, acel zâmbet autentic și devastator de atrăgător care începea de la ochi.

— Te temi să nu te zgârii cu barba, Lady Barclay? întrebă el.

— Nu. Ea se trezi că-i întoarce zâmbetul. Pleci acum, nu, Lord Hardford?

— Da, zise el. După.

— După?

— După ce-mi voi fi luat rămas-bun cum trebuie, spuse el. Nu, asta sună prea definitiv. După ce îmi iau la revedere. Am voie?

Drept răspuns, ea îi trase fața în jos spre ea.

— Lasă-mă pe mine să o fac, murmură el aproape de buzele ei în timp ce se apropia și se poziționa între picioarele ei, intrând în ea tare și adânc. Relaxează-te!

Nu era chiar ce avusese ea de gând, dar... el era expertul.

Era foarte plăcut – să stea deschisă pe spate cu toți mușchii relaxați, chiar și cei interiori, care tânjeau să se strângă în jurul lui. Să simtă ritmul fierbinte și puternic al iubirii lui în căldura moale a corpului ei. Să capituleze. Să primească și să nu dea nimic la schimb, doar capitularea ei. Era împotriva firii ei să fie așa de docilă. Era ceva absolut nou pentru ea.

Era... ei bine era foarte plăcut.

Și absolut surprinzător, tremură ea spre orgasm, spre eliberare... dar eliberare de la ce?... după câteva minute. El simți încordarea și rămase nemișcat în ea până când termină, dar apoi continuă până când termină și el, și ea simți sămânța fierbinte adânc în ea.

Preț de o clipă – ah, ce nebunie! – își dori să nu fi fost stearpă. Dar alungă gândul și savură senzația corpului său greu relaxându-se deasupra ei.

Putea auzi câinele pufnind în somn undeva în cameră.

Cum avea să fie, se trezi ea întrebându-se, după ce el va pleca? Nu doar acasă, ca acum, dar după ce va pleca de la Hardford, din Cornwall, pentru că poate să nu se mai întoarcă niciodată?

El trase adânc aer în piept și se ridică de pe ea și de pe pat. Ea îl urmări cum se îmbrăca. El se întoarse să o privească în timp ce se îmbrăca. Nu era deloc rușinat de corpul său, își dădu ea seama. Ea voia cu disperare să tragă plapuma peste ea, din talie de unde ajunsese, dar nu o făcu. Ar fi absurd să se acopere rușinată, având în vedere ce făcuseră ei doi în ultimele ore.

— Când voi căuta din nou să mă refugiez aici, zise el

În timp ce-și puneă haina, voi fi foarte mulțumit cu o conversație și poate un ceai. Și nu voi face o criză de nervi, dacă mă refuzi cu totul. Nu vreau să crezi că voi veni aici doar ca să fac sex cu tine. Nu vreau să te gândești că ești amanta mea. Nu ești asta.

— Dar ce dezamăgire, zise ea. Mă bucuram să-mi pot negocia salariul cu tine.

— Ce? făcu el. Jumătate de acoperiș nu e destul?

— A, dar ambele jumătăți îți aparțin de fapt, la fel și casa de sub ele. Așa ai spus chiar tu. Ai devenit foarte stăpân pe moșie și nesuferit când ai spus asta.

— Așa am făcut? El își înclină capul într-o parte și se uită la ea cu un zâmbet leneș – altă expresie nouă. Dar nu sunt proprietarul femeii care locuiește în casă, nu-i așa? Nici nu vreau să fiu. Poți să mă refuzi oricând dorești, Imogen, sau să-mi oferi ceai ori să mă duci în pat.

Aici era adevăratul bărbat. Adevăratul Percy Hayes, conte de Hardford, fără niciun artificiu. Un bărbat decent, cu principii, pe care îl plăcea. O, plăcea era un cuvânt prea blând. Îl plăcea enorm.

— Poți să primești și câinele în pat, zise el, ca să se cuibărească între noi, după.

Ea râse.

Percy își înclină capul într-o parte.

— Imogen, zise el. Ar trebui să faci asta mai des. Te rog!

Dar nu așteptă ca ea să-i răspundă. Se duse spre pat, o sărută apăsător pe buze și îi trase plapuma până la bărbie.

— Știu că tânjeai să faci asta în ultimele zece minute, zise el. Rămâi acolo. O să mă descurc singur. Cheia pe care am văzut-o atârnată lângă ușă în hol nu e singura pe care o ai, nu-i așa?

Ea scutură din cap.

— Atunci o voi lua, zise el, și voi încuia în urma mea. Dar o voi folosi ca să pot intra, să știi. Asta se va întâmpla pe bază de invitație, doar după ce voi bate la ușă. Noapte bună.

— Noapte bună, Percy, zise ea și văzu un licăr de ceva

- dorință poate? – în ochii lui, înainte ca el să se întoarcă.

— Haide, Hector, zise el, de data asta va trebui neapărat să mergi pe lângă stăpânul tău.

Imogen ascultă pașii care coborau scările - el nu luase lumânarea cu el - și ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Auzi cheia răsucindu-se în broască. Apoi își puse palmele pe ochi și plânse.

Nici ea nu știa de ce. Nu erau lacrimi de tristețe - nici de bucurie.

capitolul 15

Percy n-avea idee ce oră era când ajunsese acasă, dar măcar nu văzu nicio lumină la fereastră când se apropie. Asta însemna că toată lumea, inclusiv prietenii nou-sosiți, se duseseră la culcare. Nimeni nu avea să-l creadă că se plimbase timp de mai multe ore. Și nu avea chef de glume între bărbați sau să se laude cu cucerirea sa.

Ea locuia într-o casă care-i aparținea în colțul parcului care înconjura reședința sa principală. Ea îi purta numele și avea unul dintre titlurile sale. El era viconte Barclay; ea era vicontesa. Era destul de enervant. Și nu avea idee dacă ea știa ce să facă ca să prevină o sarcină. Nu se gândise să întrebe. Niciodată nu o făcea, dar toate femeile din rândurile înaltei societăți care fuseseră amantele sale nu aveau nevoie să fie întrebate. El bănuia că Imogen Hayes, Lady Barclay, nu era genul acela de femeie.

Nu va fi fericită, dacă ar fi obligată să se căsătorească cu el.

Nici el nu ar fi.

Aprinse o lumânare și se uită la Hector care îl privea la rândul său cu ochi bulbucați și cu o expresie mereu plină de speranță.

— Necazul e, Hector, zise el în șoaptă, din deferență față de restul casei care dormea, că nu sunt obișnuit să gândesc și să acționez responsabil. Cred că a venit vremea

să învâț.

Hector îl privi serios și dădu din coada lui mică.

— Da? făcu Percy. Mă temeam că vei spune asta. Dar nu vreau să renunț la ea, să știi. Nu încă. Și ea are nevoie de mine. Ce naiba spun? Cum ar putea cineva să aibă nevoie de mine? Ea are nevoie... de ceva oricum. De răs. Are nevoie să râdă. La naiba, eu o pot face să râdă.

Doamne sfinte, ia uite cum vorbea cu un câine și nici măcar nu era beat.

Dacă îl ducea pe Hector înapoi în camera celei de-a doua menajere – de ce naiba îi spuneau așa? –, va sfârși dând drumul la întreaga menajerie.

— O, haide atunci, zise el supărat și urcă scările.

Hector tropăi în urma lui, arătând aproape înfumurat.

Bărbatul și câinele său credincios.

Nu era pregătit să renunțe la ea. Abia o descoperise. Până acum fusese femeia unui singur bărbat. Nu se îndoia de asta. Iar acel bărbat nu mai era de mai bine de opt ani – după o căsnicie de patru ani. Ea fusese un butoi cu pulbere de pasiune în seara asta. Nu fusese doar o răbufnire a unei sexualități suprimate timp de opt ani, totuși. Cel puțin nu credea asta. Fusese cât se poate de deliberat. Ea fusese alături de el. Îi spusese pe nume.

La naiba – nu putea și el să savureze senzația de relaxare după o partidă viguroasă și deosebit de plăcută de sex? Nu era el genul care să se gândească la experiența avută. Să se îngrijoreze chiar.

Era îngrijorat.

Avea să regrete ea cumva ce făcuse? O sedusese el oare sau o dusesese în ispită cumva? Dacă rămăsese grea? Sau dacă era în pericol să rămână, dacă ei își continuau aventura? El nu era pregătit să fie tată. Sau soț. Sau partener de căsnicie? Care era cuvântul potrivit? Ar trebui să scrie un dicționar numai pentru el. Bar oferi ceva măcar în parte util de făcut.

Watkins, idiotul, ședea tăcut în garderobă, așteptându-l.

— Cât naiba e ceasul? îl întrebă Percy încruntat.

Watkins se uită la ceasul acum vizibil, pentru că Percy adusese o lumânare în cameră.

— Trei și douăsprezece minute, milord.

Nu avea rost să îl certe pe Watkins. Percy îi permise să-l dezbrace și să aducă o cămașă de noapte caldă, de lângă focul din dormitor. Și se urcă apoi în pat, adormind aproape imediat, cu Hector mulțumit, făcut covrig lângă el.

*

Doamna Wilkes, care ceruse să fie numită Meredith, veni în vizită la casa văduvei împreună cu domnul Galliard, tatăl ei, și cu tânărul ei fiu. Domnul Galliard, își aminti Imogen, era fratele doamnei Hayes. Reușea treptat să sorteze rudele pe categorii.

Nu veniseră însă în vizită, așa că refuzară oferta ei de cafea cu mulțumiri. Îl duceau pe Geoffrey la plajă ca să poată să alerge și să-și consume din energie. Copilul ședea pe prag cu brațele în jurul lui Blossom, care torcea mulțumită. Veniseră cu un mesaj. Doamnele mai în vârstă se duceau după cafeaua de dimineață în sala de bal ca să facă planuri pentru petrecerea aniversară a lui Percy.

— Și desigur, zise Meredith cu un zâmbet, trebuie să fie cel mai mare eveniment pe care l-a văzut regiunea. Bietul Percy – o să-i displacă asta. Deși îndrăznesc să spun că va supraviețui. Plus că o merită, pentru că a plecat la Londra ca să scape de o astfel de petrecere în Derbyshire, exact de ziua lui. Mătușa Julia a fost tare dezamăgită.

— Tânărul acesta a fost răsfățat o viață întreagă, adăugă cu drag domnul Galliard. Ceea ce Meredith a uitat să adauge, Lady Barclay, este că trebuie să mergeți urgent la conac, pe cât de repede vă țin picioarele, dacă sunteți atât de bună. Tânără doamnă, opinia dumneavoastră este solicitată. Iar surorile mele nu glumesc când vorbesc de planuri. Nici Edna Eldridge. Nu am reușit încă să o ghicesc pe Lady Lavinia, dar pare destul de fericită să fie inclusă în planuri. Dragonul, în schimb, nu vrea să aibă de-a face cu niciun plan care include o petrecere aniversară pentru un

bărbat.

— Papa! făcu Meredith râzând. E adevărat, verișoară Imogen, că doamna Ferby a fost măritată doar câteva luni când avea 17 ani? Și e adevărat că și-a speriat soțul de moarte?

Nici o jumătate de oră mai târziu, Imogen urca spre conac în altă dimineață însorită. Ea spera, spera din tot sufletul, că va putea ajunge în sala de bal fără să se întâlnească cu contele de Hardford. Evenimentele din noaptea trecută păreau ireale acum, în ciuda evidenței fizice a unei senzații ușoare și plăcute de febră musculară. Avea să fie ciudat și ușor jenant să-l revadă. Acum nici nu se putea gândi să-i spună Percy.

Dar cum aranjase hazardul, îl zări de la distanță la grajduri cu domnul Cyril Eldridge și cu doi domni necunoscuți, care, presupuse ea, erau cei doi prieteni nou-sosiți de la Londra. Vorbeau cu James Mawgan, fostul aghiotant al lui Dicky, acum grădinar-șef.

Lordul Hardford o zări, ridică mâna să o oprească și veni cu pași mari pe pajiște, cu ceilalți domni după el. Ea își puse mâinile înmănușate în jurul taliei și așteptă. O, Doamne, arăta foarte chipeș și viril în costumul său de călărie. Și trebuie să fi ieșit să călărească. Avea o cravașă în mână. Imogen simți o ușoară pulsare acolo unde zăbovisе el noaptea trecută.

— Lady Barclay, zise el și-și atinse borul pălăriei cu mâna. Permiteți-mi să vi-i prezint pe viconte Marwood și pe Sidney Welby. Lady Barclay este văduva fiului predecesorului meu, care a murit în peninsulă. Locuiește în casa văduvei de acolo.

Arătă cu bărbia în direcția din care venise ea.

Domnii se înclinară, Imogen făcu o reverență.

— Veți încerca să nu-i tăiați mamei și mătușilor mele calea, dacă știți ce e bine pentru dumneavoastră, Lady Barclay, zise domnul Eldridge rânjind. Sunt pe cale să oblige toată vecinătatea să serbeze ziua de naștere a lui Percy, zi care a trecut de mult.

— Da, un mare bal, dacă înțeleg, zise ea. Am fost

chemată să discut ce se poate face cu sala de bal.

— Ei bine, toți știm care e scopul unei săli de bal, zise domnul Welby. Ești condamnat să dansezi cu toate fetele din sat, Perce.

— Și tu la fel, Sid, zise el. De ce ai venit tot drumul de la Londra până aici, dacă nu pentru asta? Pentru o petrecere aniversară modestă cu ceai și prăjituri? Doar o cunoști pe mama, nu-i așa? Permiteți-mi să vă conduc la sala de bal, Lady Barclay!

Imogen ezită. Ar fi refuzat, dar prietenii lui ar fi considerat asta nepoliticos și l-ar fi pus într-o poziție proastă.

— Mulțumesc, zise ea, luându-l de braț.

— Vă arăt drumul spre plajă, îl auzi ea pe domnul Eldridge spunându-le celorlalți doi domni. Am fost ieri acolo jos.

— Imogen, zise contele încet în timp ce se apropiau de casă.

Se uita direct la el.

— Lord Hardford.

— Ah, în dimineața asta sunt Lord Hardford, da? întrebă el.

Ea își întoarse fără să vrea privirea spre el. Își dorea ca ochii lui să nu fie chiar așa de albaștri.

— Îți pare rău? o întrebă el.

— Nu.

Nu avea să-i pară rău niciodată. Era hotărâtă să nu-i pară rău.

— Aș putea să mai vin? întrebă el. Dacă nu ți-ai schimbat părerea la lumina zilei. Deși nu neapărat ca să ne băgăm în pat.

Ea trase încet aer în piept.

— Da, poți veni, zise ea. Pentru ceai și conversație. Și ca să ne băgăm în pat. Sper.

Acum că decisese să ia o vacanță de la viața pe care și-o impusese și să aibă o aventură cu un bărbat care nu va sta decât scurtă vreme aici, voia să aibă tot. El va pleca în curând. La fel și ea - se va duce la Penderris Hall. Ea voia

să se culce cu el iar, și iar, și iar în timpul rămas - chiar dacă prețul vor fi lacrimi, așa cum se întâmplase seara trecută după ce el plecase.

— Voi veni, atunci, zise el. Pentru toate trei. Imogen.

Cu aceste cuvinte, ajunseră în casă și tinerele gemene care o alergau pe Prudence prin hol, încercând să o prindă, fiind în mod evident o cauză pierdută. Erau îmbujorate și chicoteau și își anunțară intenția să se ducă la grajduri să vadă pisoii, dacă cineva dorea să le însoțească. Una din ele, era imposibil să-ți dai seama care, flutură din gene spre lordul Hardford, și amândouă chicotiră din nou. Cealaltă întrebă de domnul Welby și de lordul Marwood - și ambele chicotiră din nou. Nu mai era loc de conversații private. Contele deschise ușile spre sala de bal și se strâmbă la imaginea mamei sale, laolaltă cu mătușile și cu Lady Lavinia.

— Distrează-te, zise el.

— O, îl asigură ea, așa o să fac. Vreau să te văd dansând în această sală, indiferent cât de splendidă poate fi făcută.

— Să faci bine să păstrezi toate valsurile pentru mine, zise el.

— Dacă mă rogi frumos, zise ea, poate îți voi rezerva unul singur.

El râse și se îndepărtă, iar ea își dădu seama că se uita zâmbind în urma lui.

*

Percy stătea sprijinit cu umărul de peretele despărțitor care fusese construit în jurul cuibului lui Fluff la grajduri, cu brațele încrucișate și cu câinele credincios așezat la picioarele sale încălțate în cizme. Întotdeauna îi plăcuseră copiii familiei, mai ales cei aflați la vârstele nesuferite dintre cinci și 18 ani, când chicoteau sau hohoteau ori se cățărau în copaci în care nu trebuiau să se urce, ori înotau în lacuri unde nu aveau voie, ori puneau broaște râioase în paturile tutorilor sau pe cefe

guvernanelor. În fapt, vârsta la care cei mai mulți adulți îi considerau obositori și câteodată chiar enervanți și îi apreciau mai degrabă în absență.

Lui îi plăceau.

Familia sa abunda de astfel de tineret, cât și de copilași sub cinci ani, pe care toată lumea îi adora pentru obrăjorii buclăți și piciorușele grăsuțe, dar și pentru cum stâlceau cuvintele. Dar astăzi erau disponibile doar Alma și Eva, așa că iată-l aici, pentru că ele își doriseră să vină. Ele chițăiau de fericire din pricina pisoilor, pe care îi luau în brațe, unul câte unul, în vreme ce Fluff se uita îngrijorată. Încercau să decidă pe care să-l ia acasă cu ele – păreau să fie de acord asupra unei proprietăți comune a unuia. Pisoii nu aveau să fie pregătiți să-și părăsească mama încă destulă vreme după ce ele plecau, desigur, dar el le lăsă să viseze.

De pe urma vizitei mamei sale și a mătușilor făcute după-amiaza trecută în sat, împreună cu Lady Lavinia, se părea că patru dintre pisoii erau deja antamați. Iar domnișoarele Kramer și mama lor se pare că făcuseră la un moment dat cunoștință cu Bidy, câinele cârnat, și fuseseră de părere că era cel mai adorabil lucru pe care îl văzuseră vreodată. „Poate”, spusese Lady Lavinia seara trecută la cină, „ar putea fi convinse să îl ia pe Bidy la ele, deși o să-i simt lipsa”.

El fusese de acord, cu condiția ca ele să-l ia și pe Benny, prietenul lungan al lui Bidy, pentru că cei doi erau inseparabili. Și spusese asta, își dădu el seama mai târziu, nu atât în speranța de a scăpa de doi dintre vagabonzi în loc de doar unul, cât mai degrabă din grija pentru bunăstarea ambilor câini. Nu că n-ar fi fost bine să mai reducă din numărul menajeriei. Blossom își găsisese casă la Imogen. Fluff învățase să vâneze șoareci și își demonstrase talentele cu succese remarcabile de când se mutase la grajduri. Ea va rămâne acolo.

Dar... Dacă nu-l înșelau complet ochii, de dimineață când cobora la micul dejun îi tăiasse calea în goană o pisică mare și urâtă, de rasă și sex necunoscute, cu blana ternă și

o față încrâncenată cu mustăți lungi. Un musafir străin, iată! Care ar urma să devină curând rezident permanent? Oare Lady Lavinia spera că el nu va observa? Sau îl cântărise și ajunsese cumva la propria impresie despre Percy. O posibilitate îngrijorătoare.

Avea loc o dispută. Fetele se ciondăneau pe un ton ridicat, cu voci indignate - până când sfârșiră iar în chicoteli.

Ochii lui Percy se opriră asupra lui Bains, grăjdarul cu picioare crăcănate, care desfăcea paie proaspete în staulul folosit pentru calul lui Sidney. Și se gândi la Mawgan, grădinarul-șef, cu care discutase un pic înainte să o zărească pe Lady Barclay. Bains avea o viață grea. Fusese lăsat în urmă, atunci când se oferise voluntar să meargă în peninsulă, și apoi îi fuseseră zdrobite picioarele și spiritul. Mawgan, prin contrast, plecase să fie aghiotantul lui Barclay, se întorsese cu pata ușoară a lașului, poate chiar nejustificată, și fusese răsplătit cu ceea ce părea o sinecură. Era grădinar-șef, dar conform lui Knorr, alt bărbat era cel care îndeplinea funcția, deoarece grădinarii i se adresau lui pentru instrucțiuni. Knorr nu reușise încă să-și dea seama ce făcea Mawgan exact ca să-și merite salariul, deși era încă februarie și sezonul grădinăritului nu începuse încă.

Poate că ar trebui să lase lucrurile în pace, se gândi Percy. Poate că omul își câștigase o oarecare recunoștință pentru serviciile aduse lui Barclay, dar nu era potrivit pentru această sarcină pe moșie. Crescuse în satul de jos, ca fiu de pescar, taică-su murind între timp. Se pare că nu dispunea nici de talente de pescar.

Fetele se săturaseră de pisei și îl luaseră pe Hector la dezmiertat, pe care îl declarară așaaa de urât, dar bietul era și așaaa de dulce. Ar trebui să le ducă la plajă pe amândouă, se gândi Percy. Dar era ceva care îl frământa.

Avea de-a face cu lucruri pe care de fapt ar trebui să le lase în pace, să nu zgândăre lucrurile, să lase câinii adormiți în pace. Părea să gândească tot mai des în astfel de fraze, poate și pe bună dreptate. De ce să te apuci să

zgândări în cuibul de viespi? Și ce amestec îngrozitor de imagini.

— Ar trebui să mergeți jos la plajă, le sugeră el. Cyril e acolo împreună cu Welby și Marwood. Luați-o pe Beth cu voi.

— Nicidecum, strigară amândouă la unison.

— Dacă vine Beth, îi explică Eva – el reușise întotdeauna să le deosebească pe gemene, câteodată spre necazul acestora –, cu siguranță se va ofili dacă va trebui să coboare poteca abruptă și atunci se va sprijini fie de brațul vicontelui Marwood, fie de al domnului Welby, iar una din noi va trebui să meargă cu Cyril.

— Ca să fim cinstiți, zise el rânjind, ăsta va fi un chin la fel de mare pentru fratele vostru.

Amândouă se strâmbară identic la el și se grăbiră în direcția potecii spre plajă înainte ca el să apuce să mai insiste să o includă și pe sora lor în plimbare.

Percy se întoarse spre casă. Îl descoperi pe Crutchley cât se poate de potrivit în camera valetului, purtând un șorț mare și lustruind o pereche foarte frumoasă de sfeșnice de argint care de obicei stăteau pe șemineul din sufragerie.

— Mă duc să arunc o privire în pivniță, îi spuse Percy și se alese cu o privire destul de aspră ca răspuns. E singura parte din casă pe care nu am văzut-o.

— Acolo nu e mai nimic, milord, zise valetul, în afară de pânze de păianjen și de vin.

— Poate că, zise Percy, tu, Crutchley, sau doamna Attlee ar putea da cândva dispoziție să fie îndepărtate pânzele de păianjen dimpreună cu păianjenii adiacenți. Între timp, voi descinde totuși în măruntaiele pământului, pentru că nu mi-e frică nici de păianjeni, nici de vin. Poți să mă însoțești, dacă dorești, deși nu e necesar să îți abandonezi activitatea importantă de aici. Voi lua o lumânare cu mine și sper că nu se va stinge ca să mă lase într-un întuneric similar cu cel în care m-am regăsit în camera mea când ați montat draperiile acelea grele la ferestre.

Crutchley veni cu el.

De fapt, acolo jos erau considerabil mai multe lucruri în afară de vin – toate obiectele pe care te aștepti să le găsești în pivnița sau în podul unei case, de fapt. Și în mod interesant, nici urmă de pânze de păianjen, oriunde te uita. O ușă într-o parte, închisă și încuiată, care ducea spre pivnița de vinuri, care era dotată în mod adecvat, dar nu din abundență. O ușă pe partea cealaltă, de asemenea încuiată și care se deschidea spre...

Ei bine, de fapt nu se deschidea deloc. Crutchley căută pe inelul lui de chei, bombăni și își aminti că acea cheie lipsea de ceva vreme și nu știa ce se întâmplase cu ea. Nu conta totuși. Acolo nu era depozitat nimic.

— Ah, zise Percy, îndrăznesc să spun că de asta există o ușă care mai e și încuiată. Trebuie să fim foarte atenți cu spațiile goale. Cine știe ce poate ieși de acolo ca să facă pagube însemnate.

Valetul se uită la el, parcă fără să priceapă.

— Dacă ușa și încuietoarea nu servesc nici unui scop, continuă Percy, atunci vom dărâma ușa și vom folosi spațiul de acolo pentru depozitare. Bănuiesc că este un spațiu considerabil acolo. Pivnița se întinde pe sub toată casa?

— Așa cred, milord, zise valetul. Nu m-am gândit niciodată la asta. Îmi amintesc însă că încăperea e destul de mare. Și umedă. De asta bătrânul conte a zidit-o și a adăugat ușa, ca să țină departe umezeala.

Percy se uită la ușa care dădea în pivnița de vinuri. Lumina lumânării nu ajungea până acolo, așa că fu nevoit să se ducă înapoi. Și da, putea vedea acum că ușa aceasta și peretele în care fusese montată erau considerabil mai vechi decât cele care duceau spre încăperea goală.

— Aș zice atunci, spuse el, că ar fi bine să lăsăm ușa la locul ei și să uităm de cheia pierdută.

— Da, milord, fu de acord valetul.

Percy ieși din casă pe ușa din față și se întoarse să meargă spre spatele casei. Existau uși din spate, știa el, care duceau spre grădina de zarzavaturi și alte zone adesea frecventate de servitori. Mai era și o intrare de serviciu, pe partea laterală a casei, aproape de grajduri –

pe aceeași parte cu pivnița de vinuri. Percy o mai văzuse. Acum se duse să se uite pe latura cealaltă. Și într-adevăr, acolo era o ușă, una care era încuiată bine – așa cum se aștepta. Arăta și aceasta neglijată, de parcă nu ar mai fi fost folosită de ani buni. Nu exista o potecă care să ducă la ea și nicio urmă care să sugereze că ar fi fost folosită de multe picioare în ultima vreme. Dacă se uita mai atent, însă, putea să vadă urmele unui gazon proaspăt plantat, vreo câțiva metri de la ușă. Vedea firele fine de iarbă care separau bucățile de gazon.

La naiba cu toate astea, se gândi el, bătrânul conte, predecesorul său, închisese pivnița de la casa văduvei pentru ca contrabandiștii să nu o poată folosi. Dar oare o înlocuiseră cu o suprafață mare din pivnița conacului în schimb? Dacă Percy nu se înșela foarte tare, bucățile de gazon erau mult mai recente de doi ani, de când murise bătrânul conte.

Trebuie să fi avut loc o agitație teribilă când își făcuse apariția cu două săptămâni în urmă. Se străduiseră să-l mute în spatele casei, făcuseră o încercare disperată de a-i acoperi ferestrele, ca să nu răzbească până la el lumina activităților nocturne.

Asta însemna oare că Crutchley era implicat? Și cine altcineva dintre servitori? Toți?

La naiba cu toate astea! Va trebui fie să se facă că plouă – iarăși expresii din astea –, fie să facă ceva în privința situației.

Obiceiul unei vieți întregi de a se face că plouă, ba chiar că toarnă. Se părea că și vecinii lui aveau același obicei, fie că beneficiau de pe urma negoțului ilegal, fie nu.

Ce conta pentru el că oamenii de prin părțile astea țineau la coniacul lor și la alte mărfuri de lux – dacă cineva – literalmente o persoană – exploata și teroriza localnicii, inclusiv poate pe servitorii lui, și se îmbogățea de pe urma acestui negoț? Ba chiar îi rupea unui băiat picioarele doar pentru că găsisse curajul nebun de a-și exprima obiectiile în numele eroului său, Lord Barclay, care luase atitudine și el în privința asta înainte să plece la război.

Cine era acea persoană? Cineva cunoscut?

Spera că nu.

Și desigur că conta. La naiba cu toate, chiar conta. Iată că acum venise vremea deciziilor. Avea de gând să continue să plutească prin viață, căutând doar plăcere și evitând durerea, așa cum făcuse în ultimii zece ani? Sau avea de gând să urmeze drumul cruciatului și al martirului, zgândărind cuiburi de viespi și răsturnând trăsurici cu mere, deranjând pacea întregii comunități și a tuturor membrilor acestora, și pentru ce? Pentru ca toată lumea să bea coniac de calitate inferioară? Sau ca să se trezească și el cu picioarele rupte?

Se gândi încruntat la posibilitățile pe care le avea.

De acum înainte de zilele sale de naștere va sta singur în fața focului, învelit într-un șal și cu o scufie pe cap, papuci în picioare, sorbind ceai cu lapte. Se va apuca de tricotat.

De ce naiba se hotărâse să vină aici?

Avea tot ce îi trebuia. Nu. Avusese tot ce îi trebuia. Nu mai avea. Ceva lipsea. Respectul de sine, poate.

Plus că, dacă nu ar fi venit, nu ar fi întâlnit-o pe ea, se gândi el în timp ce se întorcea în fața casei. Și nu ar fi corupt-o pe pământurile lui. Nu, ce tâmpenie, nu făcuse așa ceva. Ce se întâmplase noaptea trecută se întâmplase de comun acord și fusese al naibii de bine. De fapt, va trebui să găsească o cale să se întoarcă la ea și în noaptea asta. Ea lansase invitația, nu-i așa? La conversație, ceai și sex?

Dar îl deranja ceva în toată povestea asta, însă nu știa ce anume.

Nu mai era sigur de nimic, ăsta era necazul.

capitolul 16

Balul urma să se țină peste zece zile, cu două zile înainte ca Imogen să fie așteptată la Penderris Hall.

Ea sperase aproape ca acesta să aibă loc mai târziu.

Nu voia să fie atrasă prea adânc în... în ce? Atracția familiei și a veseliei? Atracția de a trăi din nou?

Gândurile astea o muneau în timp ce participa la planuri și o ajuta pe mătușa Lavinia să-și amintească de fiecare persoană care trebuia invitată pe o rază de cine știe câți kilometri în jur.

În sala de bal fuseseră trimise slujnicele la curățenie. Fiecare centimetru trebuia spălat, frecat, ceruit, lustruit până strălucea. Aveau să fie buchete de flori peste tot – o provocare pentru prima săptămână din martie, dar nu insurmontabilă – și urma să mai fie și un bufet generos și o orchestră întreagă. Aveau să fie și încăperi pentru jocuri de cărți, pentru cei doritori, și o încăpere unde oaspeții se puteau odihni de pe urma agitației din sala de bal.

În ciuda gândurilor ei, Imogen fu surprinsă de cât de mult se bucurase de interacțiunea cu celelalte doamne, care erau toate pline de energie și entuziasm. Dar era bucuroasă că nu locuia la conac. Era o ușurare că avea propria casă unde să se poată retrage. Nu trebuia să uite cine era și nici de viața pe care alesese să o ducă.

Și, o, ar fi fost foarte ușor să se lase deviată de la traseul pe care și-l stabilise. Fiecare centimetru din corpul ei tremura când îl zărea pe conte pășind în bibliotecă, cel puțin așa simțea. Ea își dădu seama din expresia amabilă de pe chipul lui că fusese luat prin surprindere și că nu era încântat de asta.

De unde știa asta?

Ea refuză invitația de prânz, dar promise că avea să ocupe un loc într-una din trăsurile după cină. Fuseseră cu toții invitați la o seară informală la amiralul și doamna Payne. Era destul de curajos din partea lor, se gândi Imogen, să-și deschidă casa pentru o mulțime de oameni, cei mai mulți străini.

— Trebuie să-ți conduci verișoara acasă, Percival, zise mama sa.

Imogen deschise gura să protesteze, dar el i-o luă înainte.

— Desigur, mamă, zise el și îi zâmbi politicos lui

Imogen.

— Chiar nu e nevoie, zise ea când ajunseră afară. E ziua în amiaza mare.

Cu toate astea, în mod alarmant, inima ei se bucura.

— Dimpotrivă. El îi oferi brațul, și ea îl acceptă. Este cel mai necesar lucru din lume. Eu întotdeauna fac ce-mi spune mama, cu excepția cazurilor când nu o fac. În afară de asta, e posibil să fie lupi.

Ea râse. Chiar și pentru urechile ei, sunetul era neobișnuit. Dar lumea părea un loc mult mai senin deja. Soarele strălucea și era o urmă de căldură în razele sale. El o întrebase doar cu câteva ore în urmă dacă ar mai putea să vină la ea acasă din nou. El voia să vină, așadar. Și viața părea perfectă cel puțin pentru săptămâna următoare.

Doar pentru săptămâna următoare. Și apoi va urma Penderris și după aceea își va relua viața obișnuită. Între timp, brațul lui era puternic, umerii săi erau lați chiar și fără ajutorul mantiei paltonului și aura sa de masculinitate se întindea asupra ei, învăluind-o.

— Imogen, o întrebă el, ce faci ca să previi o sarcină?

Și vraja se rupse. Mușchii abdomenului ei se încordară de șoc și jenă.

— Nu e nevoie, îl asigură ea, sunt stearpă.

— În patru ani de căsnicie, zise el, nu ai avut niciun avort, nicio naștere prematură?

— Nu, zise ea. Nimic.

Porniseră pe scurtătura peste pajiște, își dădu ea seama.

— Și de unde știi că vina - dacă acesta e cuvântul corect - nu era a soțului tău? A avut alți copii?

— Nu! se uită ea indignată la el. Nu a avut. Nu era așa. Am fost la un doctor.

Obrajii i se înroșiră când își aminti.

— Cine? o întrebă el. Soames?

— Da.

Se întâmplase cu mult timp în urmă, mai bine de zece ani. Trecuse destul timp pentru ca ea să poată sta în prezența doctorului fără să se gândească la asta, fără să-și

amintească momentul jenant. Și chiar și atunci când o consultase, ea își spusese că el aducea mereu copii pe lume și era obișnuit cu astfel de situații.

— Și ți-a spus că erai stearpă? Întrebă el. L-a consultat și pe soțul tău?

— Nu, zise ea, nu era nevoie. Vina era a mea. Nu trebuie să te temi că te voi prinde în capcana căsătoriei, Lord Hardford.

— Percy nu e cel mai bun nume din lume cu care să fii pricopsit, zise el, iar Percival e și mai rău. Dar le prefer în locul apelativului de Lord Hardford. Cel puțin de la tine.

— Nu te voi prinde în capcana căsătoriei, Percy, zise ea.

— Nici eu pe tine, o asigură el. Deși noaptea trecută te-am pus în pericol în mod necugetat, înainte să știu că nu era niciun pericol.

O ceată întreagă de persoane se strecurau prin deschizătura dintre tufele de grozamă la capătul pajiștii, aducând cu ei exuberanță, gălăgie, veselie. Domnul Eldridge, cele două surori gemene ale sale, domnul Galliard cu tânărul Geoffrey, ținut ferm de mână, Meredith, cei doi tineri domni, care călăriseră mai devreme cu Percy. Băiatul se desprinsese din strânsoarea bunicului la vederea contelui și o luă la fugă spre el cu brațele larg deschise și cu țipete de încântare, povestind că au construit un castel de nisip și și-a udat pantofii și ciorapii în mare și că a fost într-o peșteră mare și întunecată unde nu s-a temut nicio clipă.

Contele își deschise brațele și îl prinse pe băiețelul agitat, învârtindu-l în cerc înainte să-l pună jos din nou.

Imogen simți cum i se strânge inima un pic. Se obișnuise să se gândească la faptul că era stearpă ca la o binecuvântare ascunsă. Dacă ar fi apărut copii, ea nu l-ar fi putut însoți pe Dicky în peninsulă. Ar fi rămas fără amintirea ultimului an cu el – doar cu amintirile frumoase. Dar poate, se gândi ea, dacă ar fi apărut copiii, nici el nu ar fi plecat. Poate că ar fi rămas și s-ar fi împăcat cu situația dificilă cu tatăl său. Poate că ar fi fost în viață și acum.

Ce gânduri inutile!

Era deconcertant, totuși, să constate că lordului Hardford îi plăceau copiii sau măcar pe acest copil. Oare ar fi un tată bun? Sau i-ar neglija, lăsându-i în grija soției și a dădacelor, a tutorilor și a guvernantelor? El avusese exemplul părinților iubitori și al unei familii mari, unite.

Preț de o clipă își permise să viseze la viața pe care ar fi putut să o aibă, dar curând își înăbuși visul. Asta era problema cu lăsatul gărzii jos. Își permisese o mică vacanță în care să aibă o aventură, dar nu trebuia să permită altor gânduri și sentimente să se strecoare sau să intre în galop în viața ei.

— Putem să ne așteptăm la un mare bal pentru a-l sărbători pe Percy, Lady Barclay? se interesă vicontele Marwood cu un rânjec când grupul se apropie.

Avea la braț pe una din gemene, cu o expresie îngâmfată pe față.

Meredith era la brațul domnului Welby.

— O, chiar la unul măreț, îl asigură Imogen, și se auziră urale și râsete, de parcă ar fi spus cel puțin gluma deceniului.

— Ah, și tu care credeai că poți împlini 30 de ani doar o singură dată, zise domnul Welby. Ghinion, bătrâne!

Ea și Percy își continuară drumul spre casa ei, în vreme ce grupul se îndreptă înapoi spre conac, dar Imogen nu rată micul semn cu ochiul făcut de domnul Welby spre conte.

Merseră în tăcere restul drumului până la casa ei.

— Distracțiile de la țară se termină de obicei la ore decente seara, spre deosebire de orele indecente ale evenimentelor de la oraș, zise el când se aflau în dreptul porții, fiecare de o parte a ei.

— Ne vom vedea oare înainte de miezul nopții astăzi, ce zici?

— În mod normal aş zice cu siguranță că da, răspunse ea. Dar vecinătatea zumzăie de agitație din pricina atâtor musafiri la conac, iar doamna Payne vrea să demonstreze că nu e rustică. S-ar putea să fie chiar mai târziu.

El își puse mâinile de o parte și de alta a mâinilor ei

pe poartă, fără să le atingă însă.

— Și cât de târziu ar fi prea târziu, Lady Barclay? se interesă el.

— Răsăritul, zise ea. Răsăritul ar fi prea târziu.

— Trebuie să sperăm atunci, zise el, că doamna Payne ne va da drumul să plecăm cu mult înainte de răsărit. Nu-mi place să fiu grăbit când sunt în căutarea plăcerii.

— Să sperăm, dădu ea din cap.

Pe sub borul jobenului său, ochii lui erau doar cu o nuanță mai închisă decât cerul.

El dădu din cap, o bătu ușor pe mâna dreaptă și se întoarse să traverseze din nou pajiștea, cu faldurile grele ale paltonului legănându-se atrăgător la marginea cizmelor sale.

Imogen se duse să se uite după ghiocei. Mai înfloriseră încă cinci.

Primăvara fusese definită în ultimii cinci ani de reuniunile Clubului Supraviețuitorilor în luna martie. Iar acum? O, acum ea simțea bucuria trezirii la viață a pământului, așa cum se întâmpla negreșit mereu pentru a alunga iarna. Lumina să alunge întunericul, culoarea să înlocuiască ternul, speranța să...

Dar nu. Se va bucura doar de semnele exterioare ale primăverii. Lumea era acolo, dincolo de limitele propriei ființe. Și dădea naștere unei vieți noi și exuberante, așa cum făcea mereu. Inima ei se simți un pic mai bine la acest gând.

Clipi din nou ca să alunge lacrimile – din nou? – înainte să intre în casă.

*

Doamna Payne ar putea foarte bine să facă față ca gazdă într-un salon londonez, decise Percy în cursul serii. Era un pic țepoasă și colțuroasă când nu se străduia să-l farmece pe el și pe oaspeții săi, dar știa cum să controleze o ceată mare de indivizi diferiți.

Surorile Kramer, cărora se părea că le plăcea să preia controlul – putea paria că se aflau în toate comitetele înființate de biserica locală –, sugerară muzică imediat după ce sosiră toți musafirii și chiar își aranjară scaunele lor și al mamei lor într-un cerc mic în jurul pianului care se afla într-o parte a salonului. Vor avea desigur și muzică, zise doamna Payne cu o eleganță care tăia ca un cuțit, dar după cină, când se va liniști toată lumea înainte de plecarea acasă.

Îl instrui pe amiral să se asigure că toată lumea avea băuturi – la bufet exista o selecție impresionantă de sticle și stacane, dimpreună cu o carafă cu limonadă, o cafetieră și un ceainic argintate, acoperite, ca să stea băutura caldă. Conduse câțiva dintre oaspeți mai în vârstă într-o încăpere alăturată lângă salon și îi așeză la niște mese pregătite pentru jocul de cărți. Îi alese pe Sidney și pe Arnold drept căpitani ai echipelor pentru jocurile de mimă – o alegere perfectă pentru un număr mare de oaspeți, între care se aflau și tineri.

Ba chiar unii mai în vârstă se bucurau că se mai puteau prosti din când în când la un joc. Domnul Wenzel, aproape că sărind de pe scaun, era deosebit de bun în a ghici chiar și cuvinte reprezentate destul de obtuz, iar Alton era un actor excelent pe care nu părea să-l deranjeze că se făcea de râs.

Înainte ca agitația jocului să poată să dispară, doamna Payne chemă un grup de servitori care dădură la o parte covorul și apoi se așeză la pian ea însăși ca să cânte câteva dansuri țărănești pentru tineri. Patru cupluri s-ar fi putut mișca ușor. La șase era deja destul de înghesuit. Se formară opt cupluri la fiecare dans și se ciocniră câteva coate și se călcară un pic pe picioare, un tiv ușor rupt și se auziră multe râsete. Un al nouălea cuplu era o imposibilitate fizică, descoperi Percy când încercă să se strecoare la marginea rândului împreună cu Lady Quentin. Doamna Payne se opri din cântat să le spună asta.

Cina excelentă fu servită într-o sufragerie spațioasă, fiind însoțită de conversații animate. După aceea, așa cum

se promisese, câțiva oaspeți oferiră mici prestații muzicale, până când doamna Payne dădu instrucțiuni valetului să aducă trăsurile la ușă. Era puțin trecut de ora unsprezece și jumătate. Ajunseră acasă înainte de miezul nopții.

Verișoarele, mătușile și mama lui Percy se retraseră la culcare după o discuție animată și lungă în hol. Cei mai mulți dintre domni nu se duseră sus, ci se adunară în bibliotecă unde luară sub asediu băuturile lui Percy și se instalară în toate fotoliile confortabile. Menajeria era și ea acolo în plină forță, cineva devenise neglijent în a-i închide pe toți în camera celei de-a doua menajere. Sau poate că, mai exact, ar trebui să spunem că cineva a rămas în continuare neglijent cu privire la acea anume regulă, care nu fusese niciodată aplicată cu strictețe, după cum putuse constata Percy.

Printre vagabonzi se număra o pisică care fusese botezată cu improbabilul nume de Pansy³, deși Percy bănuia că era mascul. Era făcut ghem la marginea șemineului lângă găleata cu cărbuni și se uita urât la noul veniți, de parcă s-ar fi așteptat să se trezească în orice minut cu un șut din partea unui picior încălțat cu cizmă. Era indezirabil de subțire și jumulit.

Unchii, verii și prietenii începură o conversație de seară, care putea să dureze ore întregi. După o jumătate de oră, Percy se uită țintă la Hector, care se ascundea sub birou, iar dragul de el ieși de acolo tropăind și se așeză în fața lui, privindu-l cu ochii bulbucați și limba atârânănd, plus o ureche și jumătate ridicate și un sfert de coadă asemenea.

— Vrei să fii scos afară, Heck? Întrebă Percy cu un oftat. Și te aștepți să te scot eu? Of, prea bine. Oricum am nevoie să îmi mișc un pic picioarele.

Sidney Welby nu se lăsă păcălit nici pentru o clipă. Îi făcu lui Percy ușor cu ochiul când acesta se ridică în picioare, dar nu spuse nimic.

— Doamne sfinte, Percival, zise unchiul Roderick părănd revoltat, există servitori care să scoată câinii afară

³ Panseluță, dar și fătălău

ca să-și rezolve treburile, asta dacă au nevoie să fie însoțiți. M-aș considera bucuros dacă aș da drumul câinelui afară, și acesta nu s-ar mai întoarce. El este epitomul urâteniei patetice, dacă îmi permiți. E un afront pentru orice iubitor de frumos.

— Dar are un nume maiestuos, zise Percy, și se străduiește cât poate el de tare să-l onoreze. Oricine cu numele de Ahile ar trebui să-și păzească călcâiul.

După această precizare plecă să-și ia haina și pălăria, în timp ce Hector veni tropăind după el.

Sidney abordase chestiunea mai devreme în după-amiaza aceea.

— Deci tu și cu văduva veselă, Perce? Întrebuse el. E destul de frumoasă, serios. Dar poate un pic mai remarcabilă decât genul tău obișnuit, nu-i așa?

— Și la care văduvă veselă te referi? Întrebuse Percy.

Dar replica fusese slabă, trebuia să admită chiar el, deși fusese însoțită de ridicarea lornionului la ochi.

— Nu a reușit să achiziționeze a doua parte a titlului când soțul ei a fost ucis, nu-i așa? adăugase Arnold. Ai grijă, Perce! S-ar putea să fi pus ochii și pe cealaltă jumătate căsătorindu-se cu noul conte de Hardford.

— Puteți, spusese Percy foarte amabil, cu lornionul deja la ochi, să vă duceți la naiba amândoi, cu binecuvântarea mea. Și încetați să vorbiți de rău o doamnă care locuiește pe pământurile mele, într-o casă care îmi aparține și care merită respectul musafirilor mei.

— E pe cai mari, Sid, zisese Arnold. Nimeni nu folosește cuvinte ca „încetați să” în vorbirea obișnuită. Dar nu am amintit numele nici unei doamne anume, Perce.

— Ceva i-a amețit creierul, Arnie, adăugase și Sidney. Plus că, dacă tot trimiți pe cineva la naiba, o faci cu blesteme, nu cu binecuvântări, nu-i așa? O contradicție în termeni, Perce, bătrâne. Cred că e vorba de Percy și văduva veselă, Arnie.

— Cred că ai dreptate, Sid, zisese Arnold. Sunt în mod clar o pereche.

Percy îi trimisese pe ambii din nou la naiba și

schimbase vorba.

Era prea mult să spere, se gândi Percy în timp ce înainta pe potecă spre casa lui Imogen – era o noapte al naibii de întunecată, dar nu voia să se întoarcă după un felinar că nu vor exista bârfe printre rudele lui așa cum existau deja printre prietenii lui. Doar nu erau cu toții proști, iar femeile puteau să miroasă o legătură romantică de la opt sute de kilometri distanță. Dar bărbații vor păstra secretul, dacă făcea abstracție de câteva mici ironii ici și colo când nu se afla nicio doamnă prin preajmă. Iar doamnele vor gândi doar în termeni de logodnă și căsătorii. Dacă nu era atent, vor sfârși prin a-i planifica căsătoria imediat după ce se termina balul aniversar.

Spera doar că nu vor exista bârfe printre vecini. Nu ar conta pentru el – el va fi plecat în curând. Dar ea va continua să locuiască aici. Nu credea totuși că vor fi bârfe. Fusesse foarte atent în seara asta să nu o ignore – asta ar fi părut deja dubios –, dar nici să nu o evidențieze în vreun fel acordându-i prea multă atenție. Valsase cu ea la balul din sat, dar asta se întâmplase cu două săptămâni în urmă.

Petrecuse jumătate de seară încercând să ignore faptul că Wenzel nu se desprindea de lângă ea, chiar dacă erau în echipe diferite la mima, și în cealaltă seară observând că și Alton era interesat de ea. Faptul că observase asta era de ajuns să-l facă să scrâșnească din dinți.

Mai era încă lumină în salon.

În seara asta nu încercă să închidă ușor poarta. Nici nu ținu ciocănelul ridicat preț de mai multe secunde înainte să-l lase să cadă. Iar în seara asta era pregătit ca ușa să se deschidă repede. Ea era încă îmbrăcată de seară, cu rochia pe care o purtase la evenimentul de la familia Payne.

Avea obrajii îmbujorați și ochii strălucitori. El păși înăuntru, în timp ce Hector tropăi pe lângă ei și intră în salon, îi luă lampa din mână și o puse pe scaunul pe care își lăsase hainele de afară, noaptea trecută, o luă în brațe și o sărută.

Se simțea ca un bărbat venind acasă la femeia sa

după o zi de muncă grea - un gând destul de alarmant.

— Te rog doar să nu te căsătorești cu Wenzel sau cu Alton, se auzi rostind când apucă să tragă aer în piept. Promite-mi, te rog!

Ar fi fost un lucru bun dacă măcar ocazional creierul l-ar putea avertiza gura dinainte despre ce avea să spună.

Ea ridică din sprâncene și se strecură pe lângă el să închidă ușa.

— Ați venit pentru o ceașcă de ceai, nu-i așa Lord Hardford? îl întrebă ea.

capitolul 17

Imogen se simțea tulburată. El o luase din nou în brațe, râzând, imediat după ce ea închisese ușa.

— Intenționez să fiu un amant gelos, posesiv, dictatorial, absolut dezagreabil, căruia să nu-i reziste nicio femeie, zise el înainte să o sărute din nou apăsător.

Și în loc să fie indignată sau revoltată sau orice altceva ce ar fi trebuit să fie - pentru că el spusese destul de serios că-și dorește ca ea să nu se căsătorească nici cu Wenzel și nici cu Alton -, ea râse.

— Ah, făcu ea cu un oftat exagerat, bătând din gene, exact genul meu de bărbat. Splendid.

Și ateriză direct în pat - după ce el se dusesse în salon să pună pavăza la șemineu, spre dezamăgirea lui Blossom și a lui Hector. El luase lampa de pe scaunul de lângă ușă și i-o întinse și-și puse în loc paltonul și pălăria.

La scurt timp după aceea, ea nici nu mai știa unde le erau toate hainele. Erau în dormitor pe undeva, dar nici o singură piesă de îmbrăcăminte nu nimeri pe scaunul de la fereastră sau pe băncuța măsuței de toaletă. Ea bănuia că erau răspândite pe jos, șifonându-se îngrozitor.

Erau întinși în pat acum, după ce făcuseră dragoste de două ori, la intervale scurte, de fiecare dată cu pasiune.

Lampa era pe măsuța de toaletă, strălucirea ei era

dublată de oglindă. Erau sub plapumă, să stea la căldură și să-i apere de răcoarea nopții, deși aprinsese focul când sosise mai devreme acasă. Nu-și amintea cum ajunsese plapuma aici de la piciorul patului, unde fusese împinsă în timp ce erau prea ocupați să se gândească la frig, dar era recunoscătoare pentru asta. El era întins pe jumătate peste ea, cu fața pe pieptul ei, un braț în jurul taliei ei, mâna lui pe brațul ei, un picior între ale ei. Părul lui o gâdila pe barbă. Ea își trecu degetele prin el. Era cald, des și moale la atingere.

El dormea, suflând aer cald între sâni ei, și ea se gândi că nu era nimic mai atrăgător decât un bărbat în vulnerabilitatea neajutorată a somnului. Ea nu era nici pe departe pregătită să doarmă, deși corpul îi era saturat și languros. Se simțea cutremurată - de propria teribilă ignoranță. Pentru că a avea o aventură cu un bărbat atrăgător nu era doar ceva fizic. Nu era nici măcar doar ceva psihic - doar luase în mod conștient decizia de a-și permite această mică pauză de la viața ei.

Considera că era, de asemenea, ceva ce ținea de sentimente. Într-adevăr, acum i se părea că era mai ales ceva ce ținea de sentimente. Corpul ei se va reface în urma pierderii după încheierea aventurii. La fel și mintea ei, cu un pic de disciplină - era pricepută la disciplină mentală. Petrecuse trei ani rafinându-și talentele necesare și cinci ani exersându-le în mod constant.

Dar sentimentele ei? Cum se va descurca cu ele în lunile și probabil în anii care vor veni? Cât de mult îi va lua să-și regăsească echilibrul și liniștea? Oare le va mai regăsi vreodată? Pentru că trupul, spiritul și sentimentele nu erau lucruri separate. Erau cumva legate într-un întreg, și dacă una din cele trei reușea să domine, acestea erau de obicei sentimentele.

Nu luase asta în calcul când și-l luase de amant.

Amant. Dar ea nu era îndrăgostită de el. Îl plăcea. Îi plăcea să fie în pat cu el, dar asta era o subestimare. Niciunul dintre aceste lucruri nu însemna că era îndrăgostită. Pe de altă parte nici nu știa cum te simțai

când erai îndrăgostit. Nu simțise genul acela de euforie romantică pentru Dicky, așa cum e ea descrisă în marile poeme de dragoste. Nu avusese nevoie de asta. Ea îl iubise.

Dar cum era când erai îndrăgostit? Ea nu avea să știe niciodată. Pentru că, chiar dacă ar fi fost posibil pentru ea, ea tot nu își va permite asta. Nu avea niciun drept.

Avea să sufere, știa asta. Merita să sufere.

El trase adânc aer în piept și expiră cu un oftat lung de satisfacție.

— Asta e cea mai bună pernă din lume, zise el.

Ea își aplecă fața în părul lui și îl sărută pe creștet.

— Mă simt lipsită de ceai și conversație, zise ea.

Când el își ridică fața, afișa o expresie amuzată și mulțumită. Se ridică într-un cot și își propti capul în mână. Trasă cu buricele degetelor de la cealaltă mână conturul bărbiei ei, dintr-o parte în alta.

— Când erai mică, zise el, ți-ai dorit adesea să începi masa cu desertul și să lași mâncarea mai fără gust pentru mai târziu? Eu încă sunt un copil în sinea mea, Imogen.

Ea își întoarse capul să-i sărute palma acolo unde se unea cu încheietura.

— Dar două porții de desert? făcu ea.

— Când e foarte delicios, da, într-adevăr, și cu un apetit sănătos și fără jenă, îi spuse el. Ai un halat gros?

— Da.

— Îmbracă-l, zise el și du-te jos să pui ceainicul pe foc. Acum sunt amantul dictatorial. Mă voi îmbrăca și te voi urma, moment în care mă voi transforma în amantul umil și voi face focul în salon și voi veni să iau tava cu ceai. Apoi vom bea ceai și vom face conversație. Nu poate fi mai târziu de două dimineața.

Cu un amestec straniu de exaltare și nesiguranță, Imogen se duse la parter câteva minute mai târziu, îmbrăcată în cămașa de noapte și vechiul ei halat de casă, cu lampa în mână – el își aprinsese o lumânare pentru a se îmbrăca.

Toate astea aveau un efect tulburător, minunat de

domestic. El va face focul pentru ea? Și va duce tava? Și va sta să povestească? La ora două dimineața?

Era nebun.

Ei erau nebuni.

A, dar uneori nebunia era atât de... eliberatoare.

*

Era ora două și douăsprezece minute, constată Percy uitându-se la ceasul de pe șemineu, poate și treisprezece minute. Focul duduia în șemineu. Avea pe măsuță o ceașcă cu ceai și doi biscuiți presărați cu zahăr. Și era așezat destul de aproape de foc, pe o jumătate a canapelei, așa cum ea ședea pe cealaltă jumătate. Pe ea încăpeau patru persoane în șir dacă era nevoie, mai ales dacă cele din mijloc erau lipite, cu brațul pe după umerii ei, cu capul ei pe umerii lui.

Când amintise de un halat, el se așteptase... ei bine, la o chestie din dantelă și panglici. Al ei era din catifea grea și avea în jur de o mie de ani. Era uzat pe alocuri, mai notabil și interesant, în zona posteriorului ei. Era cu cel puțin un număr mai mare și își cam pierduse forma. O acoperea din cap până în picioare. Ar fi trebuit să o facă să arate precum cea mai urâtă dintre femei, mai ales în combinație cu o pereche de papuci care cu siguranță aveau o mie și jumătate de ani. Ea nu-și prinsese părul sus, dar nici nu-l lăsase pe spate. Și-l legase la ceafă cu o panglică subțire.

Arăta delicios de splendidă – prea bună pentru desert. Era un ospăț întreg.

El se alarmă ușor la gândul acesta. Nu ar trebui să arate deloc apetisantă, mai ales prin comparație cu... ei bine, cu toate celelalte femei ale lui. Și de ce afurisită de performanță dăduse el dovadă sus în dormitor? O iubise de două ori, de fiecare dată nu mai mult de cincisprezece minute. Nu, corecție, se iubiseră.

Dar el nu se putea plânge de performanța ei, deși nu se folosisese de șiretlicuri feminine ca să prelungească sau să

intensifice plăcerea. Ea se lăsase dusă de val.

Luă un biscuit de pe farfurie și mușcă din el.

— Dacă nu faci altceva decât să adormi pe umărul meu, zise el, o să mă supăr. A venit vremea conversației, Lady Barclay. Pe ce subiect ai dori să faci conversație? Vremea? Sănătatea noastră și a tuturor celor pe care îi cunoaștem, cu cât mai multe detalii, cu atât mai bine? Bonete? Umbrele de soare? Cutiuțe de tutun?

Hector se apropie în timp ce vorbea și se trânti pe unul din picioarele lui. Pisica, care șezuse confortabil în patul ei când se dusese în bucătărie, sărise pe partea neocupată a canapelei și se făcu ghem acolo ca să-și revină din efortul de a parcurge distanța mare dintre bucătărie și salon.

— O, mi-ar plăcea să aflu despre ultima modă în materie de bonete, zise ea. Boruri mari sau mici? Decorate ostentativ sau elegante, fără decorațiuni? Paie sau fetru? Legate sub bărbie sau cocoțate în creștetul capului ca să tenteze vântul? Dar presupun că, fiind bărbat, nu poți să-mi oferi răspunsurile la care tânjesc.

— Hmm, făcu el. Ce zici de cutiuțele de tutun, atunci? Poate mă pot prezenta cu mai multe cunoștințe în privința lor.

— Da, dar din păcate, zise ea, nu mă interesează absolut deloc cutiuțele de tutun.

— Hmm. El mestecă restul de biscuit și se încruntă, cugetând. Lornioane, atunci?

— Sunt pe cale să sforăi de plictiseală, zise ea.

— Hmm, zise el și mai luă un biscuit. Trebuie să ajungem oare, Lady Barclay, la regretabila concluzie că suntem incompatibili în orice altceva în afară de sex?

— Din păcate, zise ea cu un oftat imens și izbucni în râs.

Era o veselie prostească și dintr-odată îi trecu prin minte gândul alarmant că ar putea să se îndrăgostească de femeia aceasta - indiferent de ce naiba însemna să se îndrăgostească.

O făcu să tacă cu un sărut.

— Din păcate suntem compatibili sexual, vrei să spui? întrebă el.

— Ai gust dulce, făcu ea și cu un deget mătură ceea ce voia să fie un cristal de zahăr din colțul gurii lui și îl puse apoi în gura ei.

Vulpița. În momentul acesta era o curtezană provocatoare și nu era foarte sigur că ea nu-și dădea seama de asta.

— Dulce? zise el.

— N-ai fost tu până la urmă, îi zâmbi ea. A fost zahărul de pe biscuit.

— Hmm, făcu el.

— Mai spune-mi despre copilăria ta, îl îndemnă ea.

— A fost destul de plicticoasă și lipsită de evenimente, o asigură el și își întinse picioarele în fața sa, încrucișându-le la glezne – Hector fu nevoit să se adapteze.

Cea mai mare aventură a fost de departe episodul de pe stânci de care ți-am povestit. În afară de asta am fost un băiat cuminte, ascultător. Părinții mei mă adora, la fel și bona, care, spre tristețea mea, a rămas cu mine până la 17 ani, când am plecat la Oxford. La fel și tutorii mei, deși unuia dintre ei îi plăcea să folosească bățul, ca să-și puncteze lecțiile, și nu ezita să-l folosească și pe posteriorul meu, când eram incapabil să răspund corect la întrebările sale sau când într-un text puneam un verb la plural cu un subiect la singular ori alte dezacorduri asemănătoare.

Mă iubea. Mi-a spus că am fost binecuvântat cu o minte sclipitoare și că el era plătit să se asigure că învățam cum să o folosesc, dar cred că era motivat de ceva mai mult decât de bani.

— Nu-ți plăceau lecțiile? îl întrebă ea.

— Dimpotrivă, îi spuse el. Eram o specie rară de băiat – îmi plăcea să învăț, îmi plăcea să-i fac fericiți pe adulții care aveau grijă de mine. Nu m-ai fi recunoscut în vremurile acelea, Imogen.

— Te simțeai singur? întrebă ea.

— Doamne, nu, zise el. Existau regimente de rude și mulți alții. Mătuși, unchi și veri din abundență. Nu îmi

vedeam rudele cu mare regularitate, dar când o făceam, mă distrăm de minune. Eram printre cei mai mari veri și totodată mare pentru vârsta mea, dar eram un băiat. M-am trezit fără vreun merit anume că eram șeful trupei și se așteptau ca eu să-i conduc pe cei mai mici la năzbâtii. Chiar și adulții se așteptau la asta. Aproape întotdeauna făceam ce se aștepta de la mine. Dar era vorba de năzbâtii inocente – cățărat în copacii interziși, înotat în lacuri interzise, bălăcit în băltoace noroioase doar de dragul de a ne murdări din cap până-n picioare, ascunsul prin tufe și garduri vii pentru a-i speria pe trecătorii neatenți în timp ce urlam ca demenții.

Ea își întoarse capul pe umărul său și îi trasă bărbia ușor cu degetul.

— Mi-ar fi plăcut să fiu trimis la școală, zise el.

— Te simțeai singur.

— Dacă mă simțeam, zise el, nu sunt sigur că am băgat de seamă. Eram așa de teribil de nevinovat. Am fost șocat până în străfunduri când am descoperit că studiul era ultimul lucru pe care un tânăr trebuia să-l facă la universitate.

Culmea realizărilor era să-ți bagi colegii de beție sub masă și să te culci cu fiecare slujnică de bar din Oxford și împrejurimi. Ei bine, Imogen, tu ai vrut să afli.

— Despre copilăria ta, îi aminti ea. Și ai avut și tu asemenea realizări?

— Nici pomeneală, zise el. Eu credeam că eram acolo ca să învăț, și asta am făcut. Abia la final mi-a picat fisa că eram un tip ciudat și absolut deloc la curent cu ce însemna să fii un gentleman. Eram virgin când am plecat de la Oxford. Și asta, doamna mea, e ceva ce nu am spus nici unui alt suflet de pe lumea asta. Descopăr că e fatal să faci conversație cu o femeie după ora două noaptea.

Ba chiar al naibii de jenant. Ce naiba îl apucase să divulge acel anume detaliu din trecutul său prea puțin glorios? Un virgin de 20 de ani, mai ales.

— Mi-aș fi dorit să nu-mi fi spus, îi zise ea. Aș fi preferat să mă agăț de prima impresie pe care mi-am făcut-

o despre tine.

— O, agață-te, zise el. Își luă brațul de după umerii ei și se așază mai bine, ca să-și bea ceaiul înainte să se răcească. Am devenit curând bărbatul care crezi că sunt, Imogen, și nu știi nici măcar jumătate din povești. Acel nevinovat care am fost a dispărut de multă vreme.

— Sigur că nu a dispărut, făcu ea. Noi ne compunem din tot ce am fost vreodată, Percy. Este bucuria și durerea individualității noastre. Nu suntem doi la fel.

El își puse cana jos și se uită la ea peste umăr.

— Lumea va fi foarte bucuroasă că nu există decât unul ca mine, zise el.

— Dar mi-ai spus mult mai multe decât doar că erai virgin în jurul vârstei de 20 de ani, zise ea. Și e ceva ce probabil că nimeni altcineva nu știe. Imaginea ta despre tine a fost afectată serios în ultimii zece ani. Viața ta a devenit teribil de dezechilibrată, poate pentru că primii 20 de ani au fost aproape complet plini de fericire, hărnicie și siguranță. Ai fost și norocos, și ghinionist de asta, Percy. Iar acum te simți nesigur și un pic nevrednic, nesigur dacă te placi pe tine. Trebuie să-ți găsești echilibrul, dar nu știi cum.

El se uită la ea preț de câteva minute, înainte să se ridice brusc în picioare și să-l deranjeze din nou pe bietul Hector. Se ocupă cu zgândăritul focului și puse mai mulți cărbuni pe foc.

— Dar nu mulți dintre noi știu exact cum să obțină asta, continuă ea în tăcerea care se lăsase, și el avu senzația că ea vorbea mai degrabă cu sine decât cu el.

— Viața e construită din perechi opuse - viață și moarte, dragoste și ură, fericire și nefericire, lumină și întuneric, tot așa la infinit. A-ți găsi echilibrul și mulțumirea este ca a încerca să mergi pe sârmă între toate aceste antagonisme, fără să cazi într-o parte sau alta ori crezând că viața e doar lumină sau doar întuneric, când de fapt nicio parte nu reprezintă adevărul absolut.

Doamne sfinte! Ce aveau conversațiile astea târzii din noapte?

— Tu și eu, zise el, întorcându-se să se uite bine la ea. O altă pereche de antagonisme.

Pisica era în poala ei. Ea îi mângâia spatele și urechile, și aceasta torcea cu ochii închiși, în extaz. Era gelos.

— Te rog să mă scuzi, zise ea. Cât de insolent din partea mea să încerc să-ți analizez viața și să-ți țin predici.

El puse un picior pe marginea șemineului și se sprijini cu brațul pe marginea de sus. Ce avea ea special? Părul era strâns așa de sever din jurul feței că aproape îi făcea ochii oblici. Halatul fără formă era strâns în talie ca un sac. Tocmai îi ținuse un discurs de guvernantă înțepată.

Și o dorea mai mult decât dorise oricare altă femeie vreodată.

Ea nu era nici măcar foarte feminină - nu genul cu dantele și zuluși și piept pudrat și parfumat. Nu vorbea peltic cu ochii mari și adoratori fără să aibă ceva în cap.

La naiba, descria el oare tocmai genul de femeie în patul căreia ateriza de obicei?

Ea era... Care era cuvântul pe care Sidney îl folosisese mai devreme - sau cu o zi în urmă, ca să fie exact? Remarcabilă. Asta era. Ea era remarcabilă. Un fapt care ar fi trebuit să-l oripileze. În schimb, se simțea atras. Ah, încă o pereche de antagonisme - atracție și repulsie.

— Tu și eu, zise el din nou. Dar în seara asta nu a existat echilibru, Imogen. A fost vorba doar despre mine, așa cum e corect când vine vorba de un amant dominant.

Ea îi zâmbi, și el simți din nou bănuiala inconfortabilă că se îndrăgostea de ea. Ceva prea puțin familiar i se întâmpla oricum, ceva ce îi ataca stomacul. Și nu era doar dorința de a o duce în pat și de a o iubi până când găfâiau amândoi de oboseală. Nefamiliar era tot ce se afla dincolo de dorința carnală - nefamiliar și neidentificat - doar dacă nu era vorba de iubire. Spera că nu.

Ea nu ar trebui să zâmbească niciodată.

Ea ar trebui să zâmbească mereu.

El simți de parcă s-ar fi aflat pe cântarul antagonismelor, în echilibru precar.

— Da, milord și stăpân al meu, zise ea.

El întinse un deget direct spre ea.

— Va fi rândul tău data viitoare, zise el. M-ai lăsat golaș, Imogen, și nu mă refer doar la ce s-a întâmplat sus în dormitorul tău. Data viitoare te voi lăsa pe tine golașă și nu mă refer doar la ce se va întâmpla sus în dormitorul tău.

El îi zâmbi, deși zâmbetul ei dispăruse.

— Dar nu în noaptea asta, zise el. Am un valet la care trebuie să mă gândesc. Indiferent de ce îi spun, el va insista să mă aștepte. Stă probabil chiar acum în garderoba mea, fără foc, fără lumină, ca un monument al răbdării. E timpul să mă duc acasă.

Ea ridică ușor pisica din poală și o puse alături – animalul îi mulțumi cu un mieunat indignat. Și se ridică, își mătură părul de pisică de pe catifeaua veche a halatului ei și se uită la Percy.

El acoperi distanța dintre ei și o sărută, cu brațele în jurul ei. Nu era un sărut pasional, care să o ducă înapoi în pat, iar asta în sine era destul de deconcertant.

Era doar căldura de a îmbrățișa o femeie cu care devenise tot mai confortabil, chiar dacă îi predicase la ora două dimineța, când îl prinsese singur.

Ea îl conduse, ținând lampa ridicată cu o mână și strângându-și halatul la gât cu cealaltă. El se uită înapoi după ce închise poarta grădinii în urma lui și încercă să se convingă că ea nu reprezenta cea mai atrăgătoare imagine pe care o văzuse în viața lui.

Cu cât mai repede pleca de aici după ce se termina infernalul bal, cu atât mai bine va fi pentru liniștea lui sufletească. Își atinse borul pălăriei cu o mână înmănușată și se întoarse.

capitolul 18

Doamnele ocupaseră din nou biblioteca și sala de bal. Imogen, Beth și Meredith, la o privire fugitivă, scriau

invitații. Doi din unchii lui plecaseră cu Knorr să examineze o parte din zidul parcului, în timp ce era reparat fără mortar. Leonard și Gregory plecaseră în plimbare la Porthmare cu Alma și Eva ca să ducă niște invitații și să viziteze noi cunoștințe. Unchiul Roderick și Cyril îl duseseră pe Gregory din nou la plajă.

Percy călărea pe coasta văii cu Sydney și Arnold.

— Dacă aș fi în locul tău, Perce, zise Arnold, m-aș face că nu văd. Spui că nu s-a întâmplat nimic anume de când ai venit aici care să te oblighe să acționezi.

— Cu excepția unui pat umed și a unei podele pline de cenușă dimpreună cu o pasăre moartă, și o draperie făcută să țină lumina departe și în miezul unei zile de vară, nu, admise Percy. Nimic din ce mi-aș fi putut da seama.

— Vei pleca curând, Perce, zise Sydney. Și mă îndoiesc că te vei întoarce prea repede. Nu prea sunt multe pentru tine aici, nu-i așa? Desigur, cu excepția văduvei.

Percy se opri brusc, la fel și calul său.

— Văduva? Întrebă el cu voce înghețată.

Calul lui Arnold se cabră, în timp ce acesta se strădui să-l controleze. Rânjea.

— Ultimii dintre noi s-au îndreptat clătinându-se spre pat pe la trei dimineața, zise el. Unul din unchii tăi a observat că ai fost mai înțelept decât noi toți și te-ai dus direct la culcare după ce ți-ai plimbat câinele. Sid și cu mine am aruncat o privire în camera ta. Focul trosnea, cămașa de noapte era pregătită pe pat și cuvertura dată la o parte. Dar nici urmă de Percy.

Problema era, se gândi Percy în timp ce contempla ideea de a-i da jos de pe cai ca să-i trosnească pe amândoi cap în cap, că ei chiar se așteptau ca el să le răspundă la rânjet și să-și mărturisească aventura de la acea oră nepotrivită, ba să se mai și laude cu cucerirea lui. Aveau toate motivele să se aștepte la asta. Așa ar fi făcut în mod normal. Ce era diferit de data asta?

Era oare posibil ca el să fie diferit? Că se schimbare sau, din moment ce o schimbare de caracter nu se întâmpla peste noapte sau nici măcar peste o sută de nopți,

că era pe cale să se schimbe? La naiba, trebuia să plece de aici.

Se uită în jos spre vale, pașnică și verde, cu râul curgând prin ea, satul în depărtare, aproape de mare.

— Voi pleca în curând, zise el. Și mă îndoiesc că mă voi întoarce. E o stagnare îngrozitoare aici.

Cu toate astea, se simțea ca un trădător spunând asta – trădător față de Lady Lavinia, familia Quentin, Alton, ba chiar și Wenzel, față de vicar și doctor, și doamnele Kramer, și pescarii din sat. Mai era și Bains cu picioarele sale crăcănate și spiritul înfrânt, și Crutchley, care ar putea fi implicat de bunăvoie în contrabandă sau ar putea fi victima unei acțiuni de intimidare. Era jumătatea aceea de pivniță de sub casa lui care ar putea fi plină de marfă de contrabandă sau așteptând marfă nouă. Și mai era... Imogen.

De când era aici? De două săptămâni? Nu trecuse cine știe cât timp. O clipă doar. Va uita totul cât ai clipi din ochi, de îndată ce va pleca de aici.

O va uita pe ea.

Continuare să călărească. El nu-și putea aminti să fi regretat vreo legătură amoroasă din cele pe care le avusese până atunci. Pe cele mai multe le încheia chiar el, dar niciodată nu regretase că le începuse. Îi plăcea să aibă aventuri. Ele reprezentau o distracție în care partenerii intrau de comun acord, fără să implice angajamente sau responsabilități.

Regreta deja ce începuse cu Imogen.

Dar o va uita. Ea oricum va pleca de aici la câteva zile după infernalul bal. El va pleca până se va întoarce ea.

Doar că fusese destul de prost încât să se îndrăgostească. Nu de alta, dar în alt fel nu-și putea explica sentimentele pe care le avea. Nu-i plăcea deloc să fie îndrăgostit.

— Nu vrea să vorbească despre văduvă, Arnie, zise Sidney.

— Am ajuns la aceeași concluzie, Sid, fu Arnold de acord. Dar eu aș ignora contrabanda dacă aș fi în locul tău,

Perce. Toată lumea o face. Nu ai cum s-o oprești, oricum. Nici vameșii nu o pot face. Plus că trebuie să recunoști că sunt tare plicticoși. E o plăcere să vezi cum sunt fentați.

— Și mai trebuie să recunoști, Perce, adăugă Sidney, că acest coniac, care intră în țară pe ușa din dos, ca să zic așa, pare să aibă gust mai bun decât băutura legală. Plus că e mai ieftin.

Toată lumea era de acord, se părea, că era cel mai bine să ignore ce se petrecea sub nasul tuturor. Cine era el să se transforme în cruciat? Nu-i trecuse niciodată prin cap să facă asta până nu venise aici. A avea o conștiință și a acționa în consecință aducea suspect de mult cu vechiul, studiosul Percy – detașat și deloc în pas cu restul lumii. Un tip plicticos și idiot.

— Chiar și așa, zise el. Se pare că există niște mine de staniu pe partea cealaltă a văii. O să aflu unde și o să organizez o expediție să mergem să explorăm într-o zi.

Apoi conversația devie de la cele două subiecte – contrabandă și aventura sa.

*

La sfârșitul dimineții invitațiile fuseseră scrise toate. Imogen își permise să se lase cucerită de un sentiment al familiei, în vreme ce doamnele mai în vârstă alergau de colo-colo în și din bibliotecă, iar cele două tinere sporovăiau în timp ce scriau invitații.

Doamna Hayes, sora și cumnata ei aveau dese dispute, unele dintre ele chiar încinse. Dar niciodată nu păreau să țină supărarea și cumva găseau mereu un compromis cu privire la vreun plan legat de bal asupra căruia nu păreau la început să se înțeleagă. Verișoarele la fel, observase ea cu varii ocazii, se certau adesea între ele, dar întotdeauna sfârșeau prin a chicoti și a râde împreună. Gemenele își evitau uneori sora mai mare cu bună-știință, dar odată le văzuse așezate de-a stânga și de-a dreapta ei, la pian, ținând-o pe după umeri.

Fratele doamnei Hayes părea să prefere compania

fiicei și a nepotului său, dar era cât se poate de agreabil când era de față și chiar îl invitase pe domnul Cyril Eldridge, care nu era rudă de sânge cu el, să meargă la plajă cu el și băiețelul în dimineața aceea. Ceilalți doi domni mai în vârstă discutau adesea politică, având dispute aprinse uneori, dar la final erau întotdeauna mulțumiți să fie în dezacord.

Deodată, Imogen simți că i se face dor de fratele și de mama ei din îndepărtatul Cumberland. Familia – un sens profund de conexiune spre deosebire de vizitele din obligație și scrisori – era ceva la care renunțase odată cu toate celelalte cu cinci ani în urmă. Ea nu avea dreptul la căldura și confortul pe care îl ofereau – și nici la disputele și râsetele din familie.

Se simțea de parcă inima ei ar fi fost congelată și acum se dezgheța încetisor. Nu putea permite ca aceasta să se petreacă de tot, desigur, dar pentru următoarea săptămână și jumătate își va permite poate să se relaxeze un pic. Se va aduna apoi când va ajunge la Penderris, înconjurată de prietenii ei. Ea va cere ajutor dacă va fi nevoie, deși doar să simtă dragostea și susținerea lor va fi probabil de ajuns. Ea o va face, totuși. Întotdeauna avusese o voință puternică.

Între timp, își va permite să se distreze un pic. Părea să fi trecut o veșnicie de când se distrase ultima oară.

Dacă măcar ar fi putut avea un copil sau doi cu Dicky, se gândi ea în timp ce pleca de la conac spre casă și-și trăgea pelerina mai aproape de corp ca să se apere de răcoarea zilei. Geoffrey venea pe pajiște, ținut de o mânăuță de bunicul lui și de cealaltă de domnul Eldridge. Îi putea auzi strigând pe trei voci:

— Unu, doi, trei, sus!

La ultimul cuvânt, cei doi bărbați îl ridicau pe băiețelul care țipa de încântare între ei.

Imogen nu regreta prea des că era stearpă. Ce rost avea? Și totul ar fi fost altfel, dacă ar fi fost fertilă. Ea nu ar sta aici acum, zâmbind melancolic unui copil care nici măcar nu era pe lume la moartea lui Dicky. Cine știe ce ar fi

făcut? N-avea rost nici măcar să se gândească.

Percy se apropia dinspre grajduri cu cei doi prieteni și cu Hector țopăind fericit între ei – da chiar țopăind fericit. Copilul îi abandonă pe cei doi domni la vederea lor și alergă să fie ridicat și învățat și apoi așezat călare pe umerii lui Percy. Țipă de încântare și chicoti când jobenul lui Percy căzu pe jos, și acesta insistă să îl ridice chiar el, aproape răsturnându-l, intenționat, pe cel mic peste cap.

Avu loc un schimb general de politețuri când toată lumea se apropie de casă.

— Așadar invitațiile au fost scrise toate, Lady Barclay? se interesă domnul Galliard.

— Așa e, îi spuse ea. Toți am fost de acord că nu ne putem aștepta la înghesuiala de la un bal londonez din timpul sezonului, dar sala de bal ar trebui să se umple destul de frumos.

— Ghinion, bătrâne, zise domnul Welby, bătându-l pe Percy pe umăr și ridicându-l pe Geoffrey de pe umerii săi pentru ca acesta să se poată juca cu Hector.

— Trebuie să vedem mereu partea bună a lucrurilor, făcu Percy. Cât de josnic ar fi dacă m-aș aștepta ca doar membrii familiei și cei doi prieteni aici de față să stea într-un colț al sălii de bal, pretinzând că se bucură de sărbătorirea cu întârziere a zilei mele de naștere. Nu știu dacă e o idee bună să-l lași pe Heck să te sărute, Geoff, băiete.

— Mergeți spre casă, Lady Barclay? o întrebă viconteles Marwood. Vă rog să-mi permiteți să vă conduc, doamnă.

Îi oferi brațul împreună cu un zâmbet care părea buclucaș.

— Și pentru că aveți două brațe, doamnă, adăugă domnul Welby, cu o plecăciune elaborată, vă rog să-mi permiteți și mie să vă conduc.

Imogen râse și făcu o reverență adâncă.

— Vai, dar vă mulțumesc, domnilor, zise ea, luându-i pe amândoi de braț. Am fost avertizată ieri că s-ar putea să apară lupi.

— Plural, zise Percy. Cel puțin trei dintre bestii, sau așa mi s-a spus. Mai bine așa veni și eu.

Și porniră, toți patru, traversând gazonul în direcția casei lui Imogen, continuând replicile simpatice, amuzante, iar Imogen li se alătură. Descoperi că aproape își dorea să sugereze cineva jocul cu „Unu, doi, trei, sus!” Și apoi, când ajunseră la casa ei, Percy deschise poarta grădinii cu un gest galant, ea intră, el o închise, iar cei trei făcură cu schimbul, prostindu-se și ridicându-i podul mâinii la buze și asigurând-o că le înseninase ziua și că prezența ei făcuse nesemnificativ faptul că soarele se ascunsese în nori.

Rămase la poartă, privindu-i cum se îndepărtau, Hector tropăind în urma lor. Încă mai vorbeau, încă mai râdeau, și ea își dădu seama că zâmbea și sesiză o senzație absolut nefamiliară. Și apoi clipi din nou ca să-și alunge lacrimile – din nou. O altă senzație nefamiliară.

Percy își întoarse capul scurt, înainte de a dispărea din raza ei vizuală și îi zâmbi. Și ea zâmbi în continuare, în ciuda lacrimilor.

O, Doamne, o Doamne – era atât de îndrăgostită de el.

Și era doar vina ei. Numai ea era de vină.

*

— Ai permisiunea mea, zise ea, să folosești cheia noaptea, fie pentru a intra, fie pentru a ieși. Atunci nu va trebui să mai stau să te aștept, întrebându-mă dacă vei veni sau nu, pentru că nu vei putea veni mereu, nu-i așa?

El o lipi de peretele din hol și o sărută cu gura deschisă. Era aproape douăsprezece și jumătate. El aproape că se așteptase să găsească casa în întuneric și nu știa dacă va bate totuși la ușă. Cheia ei îi ardea o gaură în buzunar.

— Îmi pare rău, îi zise el. Nu am putut pleca mai repede. Am avut un musafir.

— Știu, răspunse ea. Domnul Wenzel, nu-i așa? I-a adus pe Tilly și pe Elizabeth Quentin aici și apoi s-a dus la

conac în loc să se întoarcă acasă și să trebuiască să se întoarcă mai târziu după ele. Dar mă bucur că ai venit.

— Și eu mă bucur. El își frecă nasul de al ei.

Ea purta din nou halatul acela vechi, și el se minună că ea nu se străduise să se facă frumoasă pentru iubitul ei, așa cum făcuseră toate femeile cu care avusese relații intime. Părul ei era legat din nou la ceafă, deși era trecut ușor peste urechi în seara asta. Buzele îi erau ușor desfăcute, cea de^sus cu curbura sa atrăgătoare. Ochii ei erau... deschiși. Încă nu reușise să găsească un cuvânt mai bun pentru asta. Mâinile ei se odihneau pe umerii lui, băgate sub mantia paltonului său.

„La naiba cu toate, te iubesc.”

Se uită în ochii ei, încremenit pentru moment. Doar nu rostise cuvintele cu voce tare? Dar nu auzise ecoul cuvintelor și nici nu văzuse vreo expresie șocată pe chipul ei.

— Mă inviți înăuntru? Întrebă el.

— Nu ai intrat deja? zise ea. Dar unde vrei să mergi, la etaj? Sau în salon?

Ar fi trebuit să fie evident. Era trecut bine de miezul nopții, iar ei erau amanți noi.

— Salon, zise el. Dar fără ceai, mulțumesc. Am băut destul ceai de când a venit familia mea că aş putea pleca cu barca pe el. Până și bietul Wenzel a fost servit de două ori în seara asta.

Ea luă lampa pentru ca el să-și poată pune hainele pe scaun și îl conduse în salon.

Era nebun? Sau se seniliza cumva? Era miezul nopții și sus era un pat larg și confortabil în care ea era dispusă să-l primească în el și în ea. Ea arăta delicios, tort, glazură și umplutură la un loc, în ciuda faptului că nu se gătise pentru el ori poate tocmai de aceea - iar el alesese să meargă în salon?

— Sunt surprins că nu a rămas aici, în loc să ne viziteze pe noi, zise el.

— Domnul Wenzel? Cu Tilly și Elizabeth vrei să spui? Întrebă ea. Nu o face niciodată. Și nici Sir Matthew, când e

rândul lui să le aducă. Ne place să discutăm între noi despre cărțile noastre.

— Un club de lectură? întrebă el.

— Ne întâlnim în fiecare lună, de trei ani încoace, îi explică ea în timp ce punea lampa pe șemineu și se întindea să ia vătraiul.

Dar acesta era deja la el în mână, și ea se așeză pe canapea în timp ce el răscolea cărbunii și mai punea unii pe foc. Animalele se așezaseră confortabil aproape de sursa de căldură.

— Citim toate aceleași carte sau un set de poeme sau eseuri și apoi le discutăm la ceai și biscuiți sau prăjitură. Ne place tare mult această seară pe lună.

— Și despre ce a fost vorba în seara asta? întrebă el, îndreptându-se de spate.

— Doar un poem, dar destul de lung, zise ea. Poemul lui William Wordsworth, *Rânduri scrise la câteva mile după biserică Tintern*. L-ai citit? Unul din prietenii mei, unul din camarazii supraviețuitori, locuiește în Țara Galilor, deși casa lui se află în vest și nu în Valea Wye în est. Am fost acolo cu George anul trecut la nunta lui.

— George? Doar nu se stârnea gelozia în el.

— Ducele de Stanbrook, proprietarul de la Penderis Hall, îi explică ea. Un fel de văr, dar gradul de rudenie e mult mai apropiat decât între noi doi. E și el unul dintre supraviețuitori.

— Cel a cărui soție s-a aruncat de pe stânci?

— Da, răspunse ea.

El își dori să nu-și fi amintit acest anume detaliu. Bărbatul își pierduse, de asemenea, un fiu în război și trebuia să fie bătrân. Percy încercă să și-l amintească din Camera Lorzilor, dar fără succes. Poate că l-ar recunoaște dacă l-ar vedea.

Se uită la scaunul gol de lângă foc și se duse să se așeze pe canapea. Se întoarse și o trase în poala lui, cu picioarele pe scaunul de lângă ei. Ea era destul de înaltă, dar se lăsă mai jos – Doamne ajută-l, până reuși să se cuibărească la pieptul lui cu capul pe umărul lui. Ea trase

destul de tare aer în piept.

— Îmi place cum miroși, zise ea. E întotdeauna la fel.

— Amestecat destul de generos cu sudoare în două ocazii recente, făcu el.

— Da, râse ea ușor.

— Iar mie îmi place să te aud râzând, zise el.

Și dacă ar fi cunoscut-o pentru prima dată atunci sau cu o zi în urmă nu i-ar fi trecut prin cap nicio clipă să se gândească la ea ca la doamna de marmură. Se întrebă dacă ea se îndrăgostea de el sau dacă era vorba doar de sex.

Dar nu era doar sex, nu-i așa? Dacă ar fi fost, atunci acum ar fi fost la etaj, gol în patul ei, trecând la treabă.

Preț de o clipă aproape că ameți de la gândurile alarmante. Asta era ceea ce ar fi trebuit să facă.

— Nu sunt genul care să râdă prea des, zise ea.

— De asta e și râsul tău așa de prețios. Nu, mă corectez. Ar fi la fel de prețios și dacă ai râde mai des. Obişnuiai să râzi mai des?

Ea trase aer în piept și pe urmă îi dădu drumul, dar nu se încordă, observă el.

— În altă viață, zise ea. Îmi plac prietenii tăi.

— N-au împreună nici măcar doi neuroni, zise el repede, dar cu drag.

— O, sigur că au, zise ea. Asta aş fi spus și eu despre tine, dacă te-aş fi văzut doar cu ei. Câteodată avem nevoie de prieteni cu care să ne putem prosti. Asta ajută la vindecare.

— Tu te prostesti vreodată cu prietenii tăi? o întrebă el.

— Da, uneori.

El o simți zâmbind aproape de gâtul lui. Prietenia e un lucru foarte, foarte prețios, Percy.

— Noi suntem prieteni?

Ei, de unde naiba venise întrebarea asta infantilă? Se simțea ca un idiot.

Ea își ridică fața și se uită la el. Nu zâmbea.

— O, cred că am putea să fim, zise ea pe un ton

aproape surprins. Dar nu vom fi. Nu o să ne cunoaștem destul de mult pentru asta. Va fi de ajuns că suntem amănți, nu? Doar pentru o perioadă scurtă. Asta e tot ce vrea fiecare dintre noi. Nu voi încerca să mă agăț de tine când se va termina, asta e o promisiune fermă.

El se simți ca și cum cineva ar fi dat drumul pe horn unui aisberg foarte mare care stinsese focul și amintirea acestuia.

Da, asta era tot ce voia fiecare dintre ei. Asta era tot ce voia el – o aventură sexuală viguroasă și plăcută, în timp ce trăia aici în acest deșert social.

De ce, atunci, ședeau încă în salonul ei?

El îi trase capul înapoi pe umăr.

— Ai fi surprinsă să știi, zise el, că încă mai există contrabandă în zonă? Chiar și pe pământurile astea?

Se lăsă o tăcere lungă.

— Nu aș fi teribil de șocată, zise ea la un moment dat, deși nu știu nimic despre asta.

— Nimic despre implicarea vreunuia dintre servitorii de aici? o întrebă el. Sau dacă implicarea lor e voluntară sau forțată? Nimic despre folosirea pivniței de la conac pentru depozitarea mărfurilor de contrabandă?

— O, făcu ea și se opri. Cu siguranță nimic despre asta. Cu mătușa Lavinia și verișoara Adelaide în casă? Este adevărat?

— Ambele uși din și în afara pivniței sunt încuiate și cheile lipsesc, îi spuse el. Nimeni nu se străduiește să le găsească pentru că aparent zona a fost închisă ca să protejeze restul pivniței de umezeală.

— O, zise ea din nou. Am crezut – sperat – că totul s-a terminat la moartea socrului meu și chiar înainte de asta, când m-am mutat aici.

— Am fost sfătuit, zise el, de toată lumea cu care am vorbit, să las lucrurile așa, să mă fac că nu bag de seamă, să nu răscolesc lucrurile, chestii din astea. Negoțul ilegal va continua, mi s-a spus, și nimeni nu are de suferit din cauza asta.

Ea rămase în tăcere. Ce naiba îl apucase să deschidă

discuția cu o doamnă, și încă aproape de unu noaptea? Se uită la ceas. Era unu fără cinci.

— Cine a avut de suferit din cauza asta, Imogen?

— Colin Bains, zise ea.

— Da.

— Era un băiat așa de deștept și de dornic, îi spuse ea. Îl adora pe Dicky. Își dorea așa de tare să vină cu noi în peninsulă.

— Soțul tău era destul de vocal când se opunea contrabandei?

— Da, era, răspunse ea. Dar nu a putut să-l convingă pe tatăl său că toată treaba era îngrozitor de greșită. La suprafață nu era și nu e. Guvernul pierde puține beneficii financiare, dar mult din plăcerea pe care ți-o oferă bunurile de lux, mai ales coniacul pentru domni. Dar cred că ceea ce vedem și știm e doar vârful aisbergului, iar ceea ce nu vedem e urât și rău. Chiar și vârful aisbergului poate fi tare urât. A fost amenințat înainte să plecăm.

— Bains?

— Nu, Dicky, zise ea. Au fost două scrisori, una amenințându-i lui viața, una amenințând-o pe a mea. Erau scrise de o mână puțin pricepută, parcă de copil, iar tatăl lui a râs de ele. Dar Dicky era deja pe cale să-și cumpere rangul în armată. Niciodată n-am știut dacă amenințările erau reale sau nu.

Doamne sfinte! Dar dacă erau? Dacă acele scrisori fuseseră foarte serioase cu adevărat?

Doamne sfinte!

— O, zise ea. Am fost așa de lașă. Nu am știut nimic până acum, pentru că am ales să nu pun întrebări și să nu mă uit pe fereastră în nopți întunecate.

El îi ridică bărbia cu mâna cu care o ținea pe după umeri.

— Te rog să mă ierți, Imogen, zise el. Te rog să mă ierți că am deschis această discuție cu tine. Uită de subiect! Rămâi așa, fără să știi nimic. Îmi promiți? Promite-mi!

Ea dădu din cap după o vreme.

— Promit, zise ea, iar el o sărută.

— Mă simt prea leneș să urc cu tine la etaj în noaptea asta, zise el și-și lăsă capul pe spate pe o pernă.

— Ai făcut vreodată dragoste pe canapea? Mi se pare un loc destul de potrivit.

— Nu ar fi destul de lungă, zise ea, doar dacă noi am fi neobișnuit de scunzi.

— Să-ți arăt?

— Sună destul de... inconfortabil, zise ea, dar îi zâmbi.

— Deloc, făcu el. Ce porți pe sub cămașa de noapte și halat?

— Nimic, zise ea și se îmbujoră.

— Perfect, zise el. Eu, pe de altă parte, trebuie să mă pregătesc puțin. Nu prea puteam să plec de la conac îmbrăcat doar în cămașa de noapte.

O ridică din poală și o așeză alături de el, în timp ce-și desfăcea nasturii din talie și își cobora pantalonii. Apoi se întinse din nou după ea, mâinile sale strecurându-se pe sub hainele ei, ca să le dea la o parte. Ea se așeză călare pe el, se sprijini de genunchi și își puse mâinile pe umerii lui, aplecându-se ușor. Se uită – se uitară amândoi, cum el se poziționează în ea și o trase în jos cu mâinile pe șoldurile ei, până când îl cuprinse complet. Mușchii ei se încordară ușor în jurul lui.

— O, zise ea.

O, într-adevăr. El era învăluit de o căldură umedă și de agonia unei dorințe erecte.

O ținu bine de șolduri și o ridică un pic, pentru a putea să-și împingă șoldurile în sus, cu mișcări hotărâte. Iar ea îl călări cu un ritm îndrăzneț, potrivit cu al lui, iar el își dori ca asta să nu se mai sfârșească vreodată pentru că era cea mai bună senzație din lume. Ea simțea același lucru, și trebuiau să încheie acum, dar în același timp, trebuiau să lungească plăcerea cât mai mult.

Nu știa preț de câte minute se iubiseră. Nu știa care dintre ei întrerupsese primul ritmul. Nu conta. Terminară împreună și era – ah, ce clișeu vechi de când lumea, care până acum nu însemnase nimic pentru el – ca o mică moarte.

Era... extraordinar. Va trebui să inventeze un nou vocabular, pentru că se părea că limba engleză era complet inadecvată pentru nevoile sale.

Când își reveni cât de cât, ea stătea relaxată deasupra lui, genunchii strângându-l din ambele părți, cu capul pe umerii lui, fața întoarsă de la el, adormită. El încă era îngropat adânc în ea, încă mai pulsa. Pisica era pe canapea lângă ei. Hector era îmbârligat în jurul unuia dintre pantofii săi.

Nu se simțise niciodată în viața lui mai relaxat, se gândi Percy.

Și niciodată atât de fericit.

Era prea relaxat ca să se alarmeze de gândul acesta.

capitolul 19

— Toți servitorii? Întrebă Paul Knorr. De afară și din interior?

— Valetul, administratorul-șef, bucătăreasa, lustragiul, argatul principal, cel mai mic dintre grădinari și ajutoarele de la grajduri, camerista lui Lady Lavinia și fetele în casă, zise Percy. Toți cu excepția acelor aduși de musafiri.

— Bucătăreasa are sigur ceva în cuptor la zece dimineața, zise Knorr cu un rânjel vesel. Și e o tirană. Mă cutremur.

— Dacă se năpustește asupra ta cu făcălețul, zise Percy, atunci fugi repede.

— Domnul Ratchett s-a aventurat vreodată dincolo de biroul său? Întrebă Knorr.

— O va face astăzi, îi spuse Percy. Te vei asigura de asta, Knorr, desigur fiind la fel de politicoș cum ești întotdeauna. O faci foarte bine. Hai, du-te!

Knorr plecă să-și îndeplinească sarcina de a aduna pe toată lumea care lucra în interiorul parcului, chiar și pe menajera lui Imogen, chiar și pe Watkins, și pe Mimms, și

pe vizitiul lui Percy.

Toată lumea se răspândise după micul dejun, cu excepția doamnei Ferby, care păzea focul din salon.

Mama lui Percy plecase cu mătușa Nora, Lady Lavinia și Imogen Dumnezeu știe unde ca să stabilească aranjamentele florale și muzica pentru bal. Mătușa Edna, Beth și gemenele erau la grajduri cu Geoffrey, ca să se uite la pisoii. Meredith plecase cu șaretă lui Percy, condusă de Sidney, ca să o viziteze pe domnișoara Wenzel și pe fratele ei – Percy se gândi dacă între verișoara lui văduvă și posibilul curtezan al lui Imogen avusese loc vreun fel de atracție seara trecută. Arnold explora poteca de pe faleză cu unchiul Ernest și cei doi băieți ai săi – voiau să se ducă să viziteze și satul de pescari. Unchii Roderick și Ted porniseră călare în vale, în direcția opusă. Toată lumea ieșise la socoteală.

— Tu rămâi acasă cu treburi de moșie, Perce? se interesase Arnold cu o privire nedumerită, când Percy le explicase că nu li se va alătura în plimbare. E un pic cam alarmant, trebuie să recunosc.

— Rămâi ca să te consulți cu administratorul tău, Percy? întrebase și unchiul Ted când nepotul său refuză oferta de a merge cu ei la călărie. Sunt impresionat, băiete. Se pare că împlinirea vârstei de 30 de ani a făcut minuni pentru tine. Tatăl tău ar fi mândru.

— Sper și eu, zise Percy umil.

Își oțelise fiecare nerv. Probabil că era pe cale să facă un lucru complet greșit. Dar de data asta era decis să facă ce era nevoie, chiar dacă, asemenea unui idiot, va trebui să înfrunte singur o lume întreagă și chiar dacă nu va reuși să realizeze nimic semnificativ. Chiar dacă avea să se lupte cu morile de vânt.

La urma urmei, fusese crescut să țină piept lucrurilor singur și să facă întotdeauna ceea ce credea că e corect. Nu-și dăduse până acum complet seama de asta. Nu fusese trimis la școală, unde, la o vârstă impresionabilă, ar fi învățat să devină exact ca orice alt băiat din clasa sa socială. El rămăsese acasă și fusese educat de tutori – dar

și iubit de niște adulți cu capul pe umeri. El rămăsese sub influența acelei educații în anii de studii universitare și se deosebise mult de restul colegilor, în timp ce obținea o educație excelentă în domeniul ales. Petrecuse ultimii zece ani repudiindu-și mai mult sau mai puțin trecutul și recuperând timpul pierdut – cu dobândă. Acum era ca oricare alt gentleman trăndav din generația sa, ba chiar mai mult.

Dar educația cuiva nu putea fi niciodată ștearsă în totalitate. Dacă asta s-ar fi putut, ar fi făcut-o bucuros, pentru că atunci probabil că nu s-ar mai simți atât de nemulțumit de viața sa, nu ar mai avea aceste inițiative de cruciat.

Era stupid și lipsit de sens. Probabil că-și va regreta decizia. Dar era mai bine să acționeze cum îi dicta conștiința și să-i pară rău decât să-și îngroape capul în nisip și să fie detașat de propria viață pentru că nu se putea osteni să o trăiască.

Cineva organizase personalul, văzu Percy de îndată ce intră în salonul pentru primirea de musafiri, de la parter, care era destul de rar folosit. Toți stăteau țepeni într-o linie așa de dreaptă, de ziceai că cineva folosisese o riglă ca să-i aranjeze. Toți erau în ordinea rangului lor. Privind înainte. Percy se simți un pic ca un general care își inspecta trupele – ca ducele de Wellington poate.

— Pe loc repaus, zise el, stând în dreptul ușii cu mâinile ținute la spate.

Avu loc o relaxare infinitezimală a pozițiilor. Foarte infinitezimală.

— Voi declara război, zise el, și cel puțin douăzeci de perechi de ochi se întoarseră spre el, deși capetele nu se mișcară, împotriva contrabandei.

Ochii priveră din nou înainte. Chipurile rămaseră nemișcate, lipsite de expresie. Ratchett, observă Percy, avea dificultăți în a-și ține spinarea dreaptă. De fapt, arăta ca un arc pe cale să fie încordat.

— Domnule Knorr, zise Percy, vă rog să trageți un scaun pentru șeful dumneavoastră. Puteți să stați jos,

domnule Ratchett.

Capul administratorului-șef se întoarce, și el își miji ochii spre urechea stângă a lui Percy, dar nu protestă, atunci când Knorr puse un scaun în spatele lui. Se așează.

— Nu intenționez să adun o armată ca să pornesc la luptă împotriva forțelor răului, sper că veți fi ușurați să aflați, continuă Percy. Ce se petrece dincolo de granițele moșiei mele nu este în acest moment grija mea. Și îmi dau seama că ar fi nevoie de o armată destul de mare ca să elibereze ținutul complet de contrabandă. Dar aceasta va înceta pe moșia mea. Asta include casa, parcul, ferma și chiar și plaja de sub moșia mea, pentru că aceasta este singura rută de pe plajă pe pământurile mele și prin parc. Oricine va încălca această decizie este bine-venit să-și ia leafa care i se datorează de la domnul Ratchett sau de la domnul Knorr, fără nicio penalizare și să plece de aici împreună cu lucrurile sale. Toți cei care rămân sunt în serviciul meu și vor locui și trăi aici respectând regulile mele, fie că sunt de serviciu sau în timpul liber. Aveți întrebări?

Pauza care urmă îi aminti lui Percy de cea de la ceremonia de căsătorie, când membrii congregației sunt întrebați dacă există vreun impediment în calea căsătoriei. Nu se aștepta să spargă cineva tăcerea.

— Dacă, mai zise el, există marfă de contrabandă pe undeva pe domeniul meu în momentul de față – în pivnița acestei case, de pildă – voi permite două zile, astăzi și mâine, pentru ca ele să fie îndepărtate. După aceea mă aștept să nu mai fie și mă aștept ca fie domnul Ratchett, fie domnul Crutchley, fie doamna Attlee să fie în posesia ambelor chei de la încăperea încuiată din pivniță – de la ușa din interior și de la ușa din exterior. Dacă ele rămân pierdute după cele două zile, atunci încuietorile vor fi forțate și instalate altele noi, iar eu însumi voi păstra un set de chei.

Una dintre slujnice, cea surdomută, avea capul ușor înclinat și ochii fixați asupra buzelor lui, observă Percy pentru prima oară. Se duse până spre mijlocul șirurilor de

oameni, uitându-se când într-o parte, când în alta, simțindu-se mai marțial ca oricând.

— Oricine se teme de represalii, spuse el oprindu-se și uitându-se fix la fața unuia dintre grăjdari, aflat lângă Colin Bains, un băiat cu părul roșcat și pistrui mari, va vorbi fie cu domnul Knorr, fie cu mine.

Asta era destul de complicat, de fapt. Oricine s-ar teme că banda va reacționa la retragerea unei persoane din negoț nu va face nicio declarație publică, care să atragă și mai mult atenția asupra sa. Erau oare toți în pericol să sufere represalii? Era un risc pe care alesese să și-l asume.

— Voi vorbi deschis pe subiectul acesta oriunde mă voi duce în zilele următoare, zise Percy, întorcându-se la locul său de lângă ușă și plimbându-și privirea de la un chip la celălalt, de-a lungul rândurilor. Nu puteai desluși absolut nimic pe chipurile lor.

— Mă voi asigura că toată lumea înțelege că este vorba de regula mea și că toată lumea din serviciul meu trebuie să o respecte, altfel își va pierde slujba. Aveți întrebări?

— Domnule Crutchley, zise el, când nu luă nimeni cuvântul, te rog trimite servitorii la treaba lor. James Mawgan, o să te primesc în bibliotecă de îndată ce vei fi eliberat de aici.

Grădinarul-șef ridică brusc capul, surprins, dar își controlă aproape instantaneu expresia.

Camera de zi care i se părea lui mai degrabă ca o bibliotecă nu era ocupată de oameni, descoperi Percy încântat. Era însă ocupată de ceea ce rămăsese din menajerie. Bulldogul – Bruce? – monopolizase șemineul și era flancat de cohorte sale obișnuite, două dintre pisici. Cea nouă era lângă găleata de cărbuni, lingându-și labele. Hector ședea drept și atent lângă scaunul pe care ședea de regulă Percy. Nici nu se pitea, nici nu se ascundea, o dezvoltare interesantă a situației. Ceilalți doi câini – cel lung și cel scurt – fuseseră preluați ieri de familia Kramer, unde fuseseră întâmpinați efuziv și cu câte un castron cu bunătați. Toți pisoii lui Fluff fuseseră și ei promiși, deși încă

nu aveau să-și păărăsească mămica.

Percy se întrebă dacă nu cumva dăduse drumul pisicii printre porumbei sau dacă nu cumva călcase într-un cuib de viespi, trezise vreun câine adormit sau dacă nu cumva în general făcuse ceea ce ar fi fost bine să nu fi făcut. Doar timpul îi va arăta dacă făcuse bine sau nu.

— Intră, răspuse el când cineva bătu la ușa.

Mawgan păși înăuntru, închise ușa în urma lui și rămase acolo cu brațele atârând pe lângă el, cu privirea fixată pe covor, la două picioare în fața lui.

— Ai fost aghiotantul vicontelui Barclay timp de doi ani, Mawgan? întrebă Percy.

— Da, milord.

— Nu ți-a plăcut viața de pescar? se interesă Percy.

— Nu m-a deranjat, zise Mawgan.

— Atunci cum s-a ajuns la asta? Barclay nu avea un valet?

Cu siguranță acesta ar fi fost prima alegere pentru poziția de aghiotant. Ar fi putut să fie bătrân, desigur, dar era improbabil, mai ales că Barclay însuși era tânăr.

— A murit, milord.

— Valetul?

— S-a înecat, îi explică Mawgan. Avea zi liberă și a vrut să iasă la pescuit în barca tatălui său. A căzut în apă și nu știa să înoate. Am sărit în apă și am încercat să-l salvez, dar s-a luptat cu mine, panicat și a ajuns sub barcă, iar eu am fost lovit la cap. Cineva m-a scos din apă, dar nu mi-am revenit decât două zile mai târziu. El nu a scăpat, amărâtul – mă iertați de limbaj, milord.

Percy se zgâi la el. Mawgan nu-și schimbase poziția deloc. În continuare se uita la covor.

— Așadar numirea ta a fost un fel de răsplată pentru că ai încercat să salvezi viața valetului? întrebă el. Tu ești nepotul domnului Ratchett, dacă nu mă înșel?

— Cred că a pus o vorbă bună pentru mine, milord, zise el, după ce Bains nu i-a dat voie băiatului său să meargă. Dar vicontele a venit să se intereseze de mine când mi-am revenit și am întrebat și eu.

— I-ai văzut pe el și pe vicontesă, când au fost luați prizonieri de trupa de recunoaștere a francezilor?

— Da, milord, zise Mawgan. Nu aș fi putut face nimic ca să-i salvez. Erau șase, iar eu nici măcar nu aveam muscheta la mine. Ar fi fost sinucidere să încerc. M-am gândit că cel mai bun lucru ar fi să ajung repede înapoi la regiment și să cer ajutor. Dar drumul era lung, iar eu m-am rătăcit printre dealuri noaptea. Mi-a luat mai mult de o zi ca să ajung.

— Ai presupus, nu-i așa, întrebă Percy, că au fost uciși amândoi?

— Soldații erau evident francezi, zise Mawgan, iar lordul nu era în uniformă și nu avea nimic asupra lui care să arate că era ofițer. Am fost sigur că erau amândoi morți. Aș fi rămas în peninsula dacă aș fi crezut că mai e vreo speranță. Dar nu mi s-a permis nici măcar să merg cu echipa care a plecat în căutarea lor. Era oricum ca și cum ai fi căutat acul în carul cu fân, dar eu tot am vrut să merg. Ar fi însemnat că aveam ceva de făcut. Cel mai rău e când nu ai nimic de făcut.

Cu toate astea, se gândi Percy, grădinarul său se specializase tocmai într-o asemenea carieră.

— Atunci te-ai întors acasă, zise el.

— Îmi doresc să fi rămas, milord, îl asigură Mawgan. M-am simțit prost când am aflat că doamna era în viață și că fusese eliberată și adusă acasă ca ieșită din minți. Aș fi putut poate să o alin cumva, fiind o față familiară.

„... ca ieșită din minți.”

Imogen!

— Mulțumesc, zise Percy brusc. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe viconte Barclay. Era un văr îndepărtat al meu și un bărbat curajos. Un erou. Ai fost privilegiat că l-ai cunoscut și l-ai slujit.

— Așa este, milord, fu omul de acord.

— Ce știi de treaba asta cu contrabanda? îl întrebă Percy.

— O, eu nu știu nimic, îl asigură Mawgan. Și nu m-ar surprinde deloc dacă nu ar fi nimic de știut. Cred că cineva

v-a povestit gogoși ca să vă facă să credeți că aici e un centru de contrabandă. Poate pe vremuri, dar nu acum. Știu că cei mai mulți dintre servitori nu-mi spun nimic pentru că sunt grădinarul-șef, dar tot aș fi prins măcar niște șoaapte. Nu am auzit nimic.

Percy știa destul de multe despre dublele negații. Unele dintre informații îi rămăseseră în minte cu ajutorul bastonului tutorelui său pe spinare, deși cele mai multe intraseră pe poartă din față a minții sale. Nu știu nimic nu era probabil întregul adevăr. Dar în afară de a-l tortura pe Mawgan cu ace fierbinți în unghii, nu prea avea ce informații să adune, înțelese el. Voia doar să fie limpede cheștiunea. Oftă tare.

— Poate că ai dreptate, zise el. Cu toate astea e bine ca toată lumea să înțeleagă care e poziția mea. Mawgan, vrei să-ți ții urechile deschise? Și dă-mi de știre dacă află ceva. Ai fost un servitor loial, îmi dau seama de asta.

— Cu siguranță, milord, răspunse Mawgan, deși nu mă aștept să am ce să vă spun. Aici sunt oameni buni. Străunchiul meu a spus asta mereu și eu m-am convins la rândul meu de asta.

— Mulțumesc, răspunse Percy. Nu vreau să te mai rețin din treburi.

Mawgan ieși cu spatele, fără să-și ridice privirea nici măcar o dată.

Percy simți că i se face frig, deși stătea cu spatele la foc. Barclay primise scrisori de amenințare înainte să plece în peninsulă. Valetul său, care cu siguranță l-ar fi însoțit ca aghiotant, murise într-un accident nautic. Bains, care se rugase să plece în locul lui, fusese considerat prea tânăr pentru asta de tatăl său, deși la 14 ani băieții nu erau chiar așa de mici. Mawgan fusese numit printr-o combinație de eroism într-o cauză pierdută și influența lui Ratchett, care era unchiul mamei lui. Mawgan lipsise în mod convenabil – și era fără muschetă – când soldații francezi îi capturaseră pe Barclay și pe Imogen. Apoi se rătăcise când plecase în căutarea ajutorului. Când se întorsese acasă, primise poziția de grădinar-șef.

Nu era nimic sinistru în toate aceste detalii, cu excepția acelor scrisori de amenințare. Chiar dacă le adunai laolaltă, nu exista nimic convingător, nimic care să nu fie ridiculizat în orice tribunal din țară.

„... când am aflat că doamna era în viață și că fusese eliberată și adusă acasă ca ieșită din minți.”

Percy simți că parcă i se strânge stomacul când își aminti de aceste cuvinte.

Imogen, ca ieșită din minți. Locuind pentru o vreme în casa fratelui ei, fără să fie în stare să doarmă, să mănânce sau să iasă din cameră.

Locuind timp de trei ani la Penderris Hall, până se transformase în doamna de marmură și fusese din nou în stare să facă față lumii exterioare cu ajutorul scutului ei rigid.

Și apoi Imogen râzând, cuibărită în brațele lui. Dormind cu capul pe umărul lui și bombănind incoerent când o trezise.

„... ca ieșită din minți.”

Dragostea, se gândi el aproape feroce, era cel mai afurisit lucru, pe care fusese destul de înțelept să-l evite în toți acești ani. Nu genul de dragoste pe care îl simțea pentru familia lui, dar genul despre care scriau marii poeți. Euforie un minut sau nici măcar atât și apoi timp de o eternitate cea mai neagră dintre disperări.

Dar cum reușeai să nu mai iubești?

O iubea pe Imogen Hayes, vicontesă Barclay, atât de profund încât aproape că o ura.

Să încerce mintea să facă lumină în toate astea.

Trebuia să o vadă.

Dar mai întâi...

*

Imogen ar fi trebuit să citească, să croșeteze sau să scrie o scrisoare. Ar fi trebuit măcar să stea drept în scaun ca o lady, cu spatele drept, așa cum fusese învățată să șadă când era mică. În schimb, stătea tolănită pe unul din

fotoliile de lângă foc, cu spatele într-un arc lipsit de eleganță și cu picioarele întinse dinaintea ei, încrucișate la gleznă. Capul îi era sprijinit de o pernă. Blossom era făcută ghem la ea în poală, iar Imogen avea o mână îngropată în blana pisicii. Moțăia într-o stare foarte plăcută. Nu prea dormise în ultimele două nopți – buzele i se arcuiră într-un zâmbet când își aminti de ce – și avusese și o dimineață lungă și aglomerată. Acum era după-amiază târziu, și ea intenționa să se relaxeze. Se aștepta și spera să aibă din nou o noapte cu foarte puțin somn.

Tocmai ațipise când ceva solid interveni între ea și căldura focului, iar o umbră îi acoperi lumina. În același timp, visul ei incoerent deveni parfumat, în nări simți parfumul cunoscut și zâmbi cu unul din zâmbetele ei mândre. Blossom toarse. Imogen scoase un sunet care era foarte familiar.

— Frumoasa adormită, murmură umbra parfumată, și apoi buzele lui le acoperiră pe ale ei, calde și ușoare, iar ea se afundă și mai mult în vis.

— Mmm, îi zâmbi ea și își puse mâinile pe umerii lui.

Picioarele lui erau de-o parte și de alta a picioarelor ei, mâinile ei erau pe cotierele fotoliului, fața lui la câțiva centimetri de a ei. Părea mare, amenințător și splendid. Mirosea delicios.

— Nu am folosit cheia, o asigură el. Mi-a deschis cât se poate de respectabil menajera ta, deși arăta mai degrabă ca o prună. Nu pot să stau prea mult cu tine aici. Altfel intră la idei.

Blossom sări din poala ei, disprețuitor de aproape de Hector, acesta lătră o dată tare, își rânji dinții, mârâi și apoi lătra din nou. Pisica se duse spre celălalt fotoliu, cu o grabă destul de puțin elegantă.

— Doamne, făcu Imogen, e prima dată când am auzit vocea lui Hector.

— Îl dresesz să fie feroce, zise Percy, îndreptându-se de spate.

— De fapt, îl dresezi să aibă încredere în el, zise Imogen.

— Coboară la plajă cu mine, zise el.

Imogen ridică din sprâncene și se ridică.

— E o cerere sau o poruncă, Lord Hardford?

— O poruncă, zise el. Te rog! Am nevoie de tine.

Ea se uită atent la el. El avea o expresie încrâncenată în jurul gurii. Se ridică în picioare și se duse să-și ia boneta și pelerina și să-și pună încălțări potrivite pentru nisip.

În grădină înfloreau câțiva ghiocei, câteva primule începeau să se trezească la viață într-un colț. Ea nu se opri nici să se uite la ele și nici să atragă atenția asupra lor. Deschise drumul dincolo de poartă.

— Nu ești cu niciunul dintre musafirii tăi, în după-amiaza asta? Întrebă ea, deși răspunsul era cât se poate de evident.

— Toți cei peste 40 de ani au obosit după dimineața asta, zise el și sunt prin casă cu activități sedentare. Cei mai tineri s-au dus toți cu tânărul Soames și surorile sale să se uite la un castel în ruine pe partea cealaltă a văii. Se zice că e foarte pitoresc și îndrăznesc să confirm.

— Așadar ai decis să mă târăști jos la plajă, în loc să te duci cu ei? Întrebă ea.

El nu răspunse. Și ea constată interesată când ajunseră la poteca ce ducea spre plajă că el o apucă pe ea fără ezitare și deschide drumul cu pași îndrăzneți, aproape neatenți. Simțea în el o energie nestăvilită, poate chiar o energie furioasă.

Decise să nu îl întrebe. S-ar putea să răbufnească înainte ca el să fie pregătit să facă ceva mai constructiv în privința asta. Poate că, în ciuda cuvintelor și sărutului când se apropiase de ea adormită, el regreta aventura cu ea. Poate că nu știa cum să-i dea vestea că se terminase.

O, te rog, te rog, să nu fie asta. Nu încă. Nu încă.

El se întoarse și o ridică de pe bolovanul de deasupra stâncii, fără să mai aștepte ca ea să parcurgă ultima porțiune din potecă și să coboare prin forțe proprii.

O puse jos și se uită încruntat la ea, strângându-i talia cu mâinile.

— Nu ai amintit de valet, zise el.

Ea așteptă o explicație suplimentară. Aceasta nu veni, doar o privire acuzatoare.

— Valetul? făcu ea cu sprâncenele ridicate.

— Al soțului tău.

În sfârșit înțelese.

— Domnul Cooper? O, a fost o tragedie îngrozitoare. S-a înecat.

— El ar fi fost aghiotantul soțului tău, zise el.

— Da, se bucura de asta, îi spuse ea, deși Dicky se oferise să-l elibereze din serviciu și să-i dea o recomandare bună dacă ar prefera să rămână și să-și caute altă slujbă. A fost foarte trist. Nu avea decât 25 de ani.

— Iar apoi Bains s-a oferit să meargă el în loc, zise el.

— Da, aprobă ea. Dicky ținea la el, iar el era foarte dornic să meargă. Am fost surprinși când tatăl său nu a fost de acord. Ne așteptam să considere asta o ocazie foarte importantă pentru fiul său. Dar bănuiesc că își dorea să-l țină acasă, unde ar fi fost în siguranță.

— Și așa a plecat Mawgan cu voi, zise el. El și-a riscat viața ca să îl salveze pe valet.

— Da, cred că a încercat, spuse ea. Dar nu a fost doar asta. Domnul Ratchett a vorbit cu socrul meu și cu soțul meu, iar Dicky avea nevoie rapidă de un aghiotant.

— A fost o alegere reticentă? Întrebă el.

— Nu în mod special, se încruntă ea. Nu-l știam atât de bine și am avut timp să-l cunoaștem înainte să pornim la drum pe mare. Dar Dicky nu s-a plâns niciodată de el. Era doar un pic cam... îmbufnat. Sau poate că ăsta e un cuvânt prea dur. Era reticent.

Despre ce era vorba aici?

— Am fost să-i fac o vizită tatălui lui Bains în dimineața asta, zise el.

Încă o ținea de talie și se încrunta la ea.

— O, dar a murit, zise ea, la scurt timp după Crăciun. Am făcut o prăjitură și i-am dus-o doamnei Bains pentru că Dicky, dar și eu am ținut întotdeauna la Colin. Eram încă aici în casă, deci s-a întâmplat înainte de a fi luat acoperișul de vânt.

— Bains Senior era cât se poate de încântat și de mândru, și alte cuvinte similare, când a aflat prima oară că vicontele Barclay l-a ales pe fiul său ca aghiotant cu care să plece în peninsulă.

Imogen se încruntă și ea la rândul ei.

— Asta e ceea ce ți-a spus doamna Bains?

— Și apoi, dintr-odată fără vreun motiv clar definit, s-a răzgândit, zise Percy. Și a fost cât se poate de categoric. Nu l-ar mai fi clintit nici munții. Nici măcar rugămințile și lacrimile fiului său. Nu a vrut să dea nicio explicație – nici atunci și nici altă dată.

— Poftim? se încruntă ea și mai tare.

El îi dădu drumul brusc și se întoarse să se uite la peretele falezei pe partea vestică a potecii. Acum părea și mai încrâncenat. Arăta asemenea granitului.

— Mă duc sus, zise el.

Nu apucaseră să pună nici măcar piciorul pe plajă după ce coborâseră tot drumul până aici. Nici Hector, așezat la picioarele lor, nu apucase să o facă.

— Prea bine, zise ea.

Își simțea mintea amețită. În conversația lor se insinuasera mai multe teme în ultimele minute, aparent fără legătură, dar care, totuși, se puteau conecta și forma un model, o țesătură, simțea ea. Dar nu reușea să facă încă legăturile. Sau poate că se temea să încerce prea tare.

— Vreau să spun – acolo, zise el, arătând spre stânga potecii care ducea spre plajă.

— Pe fața falezei? îl întreabă ea. Ai de gând să te cațări?

— Exact, răspunse el și își scoase pălăria, dându-i drumul în nisip. Apoi urmară mânușile și paltonul, după care fularul, lavaliera și haina. Nu era o zi deosebit de rece, dar nici nu era o zi caldă, ca să poți sta pe plajă în cămașă și vestă.

— Dar de ce? vru ea să știe. Doar te temi de stânci.

— Exact din acest motiv, zise el și se îndepărtă de ea.

capitolul 20

Asta era ceea ce intenționa să facă de când verii și prietenii săi plecaseră în excursie în după-amiaza asta. Fuseseră dezamăgiți că nu voia să meargă cu ei, ba chiar prietenii săi erau cât se poate de nedumeriți.

Percy știuse că se va cățăra pe stânci. De ce nu se dusesse singur să comită această faptă necugetată, nu știa sigur. De ce să o care pe Imogen după el? Să îl salveze dacă rămânea blocat sau să alerge să aducă ajutoare? Să îl privească și să-l admire în timp ce el sfida moartea într-o astfel de escapadă nebunească? Să îl adune bucăți după ce cădea? La naiba, ar face bine să nu cadă. Ea nu avea nevoie de amintirea asta pe lângă toate celelalte.

Alesese, în timp ce încă stătea lângă ea, ceea ce părea un traseu pe care puteai să te cațări până în vârf, și pornise spre baza acestuia. Observă că se decisese să se cațăre pe un traseu nu departe de stânga potecii, ideea fiind probabil că, dacă ajungea într-un punct de unde nu mai putea urca, ar putea cumva să ajungă înapoi jos – nici nu voia să se gândească la asta – dar ar putea și să se ducă în lateral spre potecă, ca să urce pe acolo restul drumului.

Percy se uită în jos când încă nu urcase mai mult decât propria înălțime dinspre plajă și decisese în același moment că nu va mai face asta încă o dată. Nici nu se va uita în sus, ci doar la mâinile și picioarele sale. Cățăratul, descoperi el, era asemănător cu alte activități ce presupuneau concentrare. Era un lucru făcut pas cu pas – nu te uita înainte, nu te uita înapoi, concentrează-te la ce trebuie să faci acum, aici.

În minte începu să i se instaleze groaza, se extinse spre inimă, și aceasta începu să-i bată în piept atât de tare, încât o simțea în urechi, în cap, apoi îi cuprinse tot corpul, toate oasele, toți mușchii și terminațiile nervoase din corp. La un moment dat simți furnicături și înțepături în tot corpul. Apoi se simți la fel de slăbit ca un nou-născut. Totul în el striga să se oprească cât încă mai era în siguranță. Doar că niciodată în viața lui nu fusese mai puțin în siguranță ca acum, și a se opri nu intra în discuție. Dacă se

oprea, nu se va mai putea mișca din nou – nu până nu veneau asistentul său și barcagiul ca să-l desprindă de stânci și să-l care spre barcă.

Se simțea vântul, pe care nu-l observase mai devreme, când coborâse poteca spre plajă. Îi vuia în cap și îi sufla la picioare cu ceea ce trebuia să fie forța unui uragan. Stâncile de care se ținea erau alunecoase de la gheața de pe ele, iar soarele îi ardea spinarea și creștetul. Iar astfel de imagini însemnau că își ieșise din minți – ceea ce putea fi cel mai bun lucru în acest moment. Și mai bine ar fi fost dacă și-ar fi putut ieși și din propria piele.

Urcă. Nu te gânde. Urcă. Nu te opri. Nu te întreba cât de departe ai ajuns. Nu te întreba unde e Imogen. Nu te întreba dacă valetul a fost ucis. Încetează să te mai gândești și urcă. Nu te întreba dacă tatăl lui Bains a fost amenințat și intimidat. Nu te gânde. Nu te opri. Nu te întreba dacă Barclay a fost atras în capcană și dacă Imogen a scăpat ca prin urechile acului. Urcă. Nu te opri.

La un moment dat privi în jos fără să vrea. Știa că marea nu se afla sub el, fluxul nu ajunsese încă așa de departe. Chiar și așa, nu văzu decât marea, cenușie, înspumată și departe, departe de uraganul care urla sub picioarele lui. Își dori să-și fi scos vesta. Își dori ca oasele de la genunchii săi să nu fi migrat în altă parte. Spera cât putea de tare că nu va ajunge în vârf cu pantalonii uzi. Spera cât putea de tare că va ajunge în vârf.

Urcă. Nu te gânde. Urcă.

Ar fi trebuit să se încălțe cu alte cizme.

De câteva ori aproape că se blocă, când părea că nu mai era nici o altă cale pe unde să o apuce. De fiecare dată însă găsea o cale. A treia oară când se întâmplă, aproape că-și pierdu mințile de spaimă – sau ce mai rămăsese din ele. Nu mai era nimic deasupra lui. Nu mai avea unde să se ducă, deși pipăise cu mâna ca să găsească o stâncă solidă. Se târî pe suprafața orizontală, căutând, și ceva îl atinse zdravăn pe spate. O mână?

— Să nu mai faci asta niciodată, zise o voce tremurată, și pentru o clipă avu impresia unei voci de înger

și se gândi că se țâra pe burtă spre porțile raiului. Niciodată, m-ai auzit? Aș putea să te strâng de gât!

— Asta ar fi păcat, zise el spre iarba de pe faleză, pe care o apucase în pumni, acum când se pare că am supraviețuit peretelui de stâncă.

Se rostogoli pe spate și ea se lăsă în genunchi lângă el și cumva – din cine știe ce motiv idiot – râdeau amândoi. El își puse brațele în jurul ei – le simțea cam moi – și o trase peste el, în timp ce pufneau și râdeau în continuare.

O făcuse!

— Am făcut-o!

— De ce? Întrebă ea ridicându-se din nou în genunchi.

Doi ochi bulbucați, privindu-l ținută din partea cealaltă, puneau aceeași întrebare.

— Am ceva dragoni de omorât, îi explică el. Dar mai întâi trebuia să-l ucid pe cel din spatele meu.

Ea scutură din cap și scoase un sunet dezaprobat, dar nu spuse ce ar fi vrut să spună. Hector doar se uita la el.

— Percy, zise ea apoi, trebuie să fii înghețat.

— Înghețat? Întrebă el. Ești sigură că cineva nu a mai pus niște cărbuni pe soare?

Ea se uită la el și zâmbi.

— Care soare?

Doamne, cât îi iubea de mult zâmbetul. Era bucuros că supraviețuise ca să vadă asta.

Norii se întindeau fără vreo spărtură în ei de la orizont la orizont. Nu era soare. Și ce se întâmplase cu uraganul?

— Ce dragoni? Îl întrebă ea, ținându-și palmele strânse în poală.

— Am convocat personalul în dimineața asta, îi spuse el.

— Da, mi-a zis doamna Primrose, răspunse ea, dar nu a vrut să-mi spună despre ce a fost vorba. A zis doar că a fost despre treburi de serviciu. Tu i-ai convocat.

— Am spus limpede, făcu el, că pământurile și plaja de dedesubt sunt de acum încolo și pentru totdeauna închise contrabandiștilor și niciun angajat al meu nu va mai

fi implicat în astfel de negoț. Am permis două zile pentru orice demisii care se vor ivi și pentru îndepărtarea bunurilor de contrabandă din casă și de pe moșie, timp în care mă voi uita anume în altă parte. Toată lumea m-a sfătuit să ignor ce se petrece, dar eu am hotărât că nu voi face asta.

Ea se uită țintă la el preț de câteva clipe, înainte să se aplece și să-l sărute pe buze.

— Când te-am întâlnit prima oară, îi spuse ea, mi-am spus că ești atât de diferit de Dicky pe cât poate fi un om. Cât m-am înșelat!

Nu era cea mai bună senzație din lume să fii comparat cu soțul mort al iubitei, chiar dacă era o comparație favorabilă - de fapt, mai ales atunci.

Dar ochii ei erau strălucitori de la lacrimile nevărsate.

— Asta este exact ce ar fi făcut și el, spuse ea. Percy, nebunule!

Nu era grozav nici când iubita te făcea nebun.

— Te i... Ea strânse buzele și se îndreptă de spate. Te onorez.

„Te iubesc”, voise să spună? Asta se opri să spună?

El îi acoperi mâinile din poală cu a sa.

— Eu chiar sunt un pic nebun, de fapt, zise el. Acum că am cucerit înălțimi imposibile, va trebui să mai cobor o dată ca să-mi iau hainele.

— Acolo, arătă ea în spatele ei, și el își văzu haina, paltonul, fularul și lavaliera. Ba chiar erau împăturite frumos și puse una peste alta.

— Cum poți să umbli purtând chestiile alea, Percy? Cântăresc o tonă!

— Pentru că sunt dur! Un bărbat adevărat, zise el rânjind. Știu că femeiușcă le va aduce sus pentru mine.

Îi prinse pumnul înainte ca ea să apuce să-l lovească în umăr și îi duse mâna la buze.

— Îmi pare rău, Imogen, zise el. Îmi pare rău pentru toate astea. Probabil că aveai alte planuri mai plăcute pentru după-amiaza asta.

— Nu, zise ea. Îmi luasem liber pentru asta și intenționez să savurez fiecare moment care mi se oferă.

Ea își mușcă apoi buzele, își trase mâna și se ridică în picioare.

De la ce-și luase liber? De la existența ei de marmură.

„Intenționez să savurez fiecare moment care mi se oferă.” De parcă ar fi existat o limită de timp.

Așa cum și era. Asta fusese clar stabilit între ei. El își stabilise o limită de timp. Intenționa să plece de aici curând după bal, probabil ca să nu se mai întoarcă vreodată. Ea va pleca la reuniunea ei cu grupul din Clubul Supraviețuitorilor.

Atunci și el își luase timp liber? Dar de la ce? De la existența sa lipsită de sens? Se va întoarce la glume, bancuri și amante, și la apariții ocazionale în parlament ca să-și mai ogoiască conștiința?

— În seara asta, făcu el, mă voi asigura că vin cu destulă energie ca să urc scările la etaj, în patul tău. Și îl vom folosi, Imogen, timp de ore și ore. Să fii pregătită.

— O, voi fi, zise ea, dar nu se uită la el.

Era ocupată să-și pună mânușile, în timp ce el se ridică.

Și asta îi oferi imaginea în întregime a casei dincolo de tufele de grozamă și a pajiștii. Nu era o idee bună să o ia în brațe și să o sărute. Toate rudele mai în vârstă și tot felul de servitori puteau să fie aliniați la ferestre privind spre mare.

Își simțea în continuare picioarele nesigure și o privire la prăpastia aflată la picioarele sale îl asigură că încă simțea o teamă cât se poate de sănătoasă dacă ajungea prea aproape de margine. Dar, la naiba, urcase faleza.

Se întoarseră la casa lui Imogen fără să mai vorbească, iar el îi luă mâna când fură de-o parte și de alta a porții și o strânse, fără să o ducă la buze. Nu uitase expresia de pe fața menajerei când îi deschisese ușa mai devreme.

Se temea că într-adevăr călcase într-un cuib de viespi mai devreme, dimineață.

— Pe mai târziu, zise el.

— Da.

El plecă fără să se uite înapoi.

Spre rușinea ei, Imogen întârzie mai bine de o oră să se scoale a doua zi de dimineață. Avusese de gând să meargă în sat și să viziteze câteva persoane, inclusiv pe Tilly și Elizabeth. Era binecuvântată, își dădu ea seama, cu două prietene atât de apropiate – și în spirit, cât și în temperament și vârstă.

Va avea nevoie de ele în viitorul apropiat.

Dar nu se va gândi la asta încă. Se întinse satisfăcută și își întoarse capul spre perna de lângă a ei. O, nu se înșelase. El lăsase mirosul coloniei sale în urmă.

El venise imediat după miezul nopții și nu plecase decât pe la patru și jumătate. Și, așa cum promisese, o ținuse foarte ocupată în răgazul dintre aceste ore, cu câteva perioade scurte de relaxare și momente de somn. Se iubiseră de patru ori. Dar a face dragoste cu Percy, descoperea ea, consta nu doar în unirea trupurilor și în scurta activitate intensă generată de asta. Consta și din a vorbi, a râde, a se atinge, a se rostogoli și da, chiar din a arunca perne unul în altul și de a uita complet de reținere, de maniere și de demnitatea adultă. Era despre jocurile sexuale dinainte de penetrare. Dar mai învățase și să ofere la fel de bine pe cât primea, în timp ce învăța acest aspect al amorului. Dacă el o putea face să se roage de el, atunci putea și ea să facă același lucru. O, da, sigur că putea.

Cât despre unirea trupurilor lor! Nu era nimic mai frumos în viață după hârjoana îndelungată după un preludiu îndelungat. Iar ritmul dur al iubirii lor, sunetele ritmice de umezeală și gâfâială, tensiunea care se acumula treptat și excitarea. Plus eliberarea din final – cel mai grozav moment, dar și cel mai trist, pentru că apoi revenea realitatea și despărțirea, chiar când mai erau încă uniți, conștiința că erau doi.

Dar mai era și informația că încă mai aveau un pic de timp, mai aveau o săptămână.

El plecase după ce se așezase, complet îmbrăcat pe

marginea patului și o sărutase încet și apăsător, de parcă orele precedente nu fuseseră de ajuns, de parcă nu ar fi niciodată de ajuns.

— În seara asta, murmură el aproape de buzele ei, și mâine-noapte și...

Ea râse atunci, pentru că Hector se ițise după marginea patului, cu botul pe plapumă, cu ochii bulbucați. Era un câine atât de urât și de adorabil!

Ea îi ascultă cum plecau, sunetul cheii învârtindu-se în broască și dădu drumul la micul ei plâns înainte să adoarmă atât de adânc, încât nu-și putu aminti nici măcar ce visase.

Iar acum întârziase să se scoale, deși nu conta cu adevărat.

Doamna Primrose îi aduse micul dejun în salon de îndată ce coborî la parter.

— Ați fost înțeleaptă să mai stați în pat, milady, zise ea în timp ce îi turna cafeaua lui Imogen. Afară e o zi mizerabilă.

Chiar așa era. Imogen nu observase. Ploaia bătea în geamuri și acestea se scuturau din cauza vântului. Cerul era plumburiu.

— Măcar, zise ea, nu trebuie să alergăm la etaj cu toate oalele ca să le punem pe unde curge apa.

Amestecă în cafea și își întoarse atenția spre scrisorile de lângă farfuria sa. Una era de la George, duce de Stanbrook – ea îi recunoscuse scrisul. Alta era de la Elizabeth – o invitație, probabil la vreun eveniment care includea toți oaspeții de la conac. Elizabeth vorbise despre asta la întâlnirea clubului ei de lectură. Cealaltă scrisoare era scrisă de o mână ca de copil, cu un scris rotund. Vreunul din nepoții ei? Nu mai primise până acum scrisori de la ei.

Era un scris neexersat, un amestec de majuscule și litere mici, unele mari, altele mici, altele înghesuite, altele lăbărțate. Cine naiba...?

Al vei convinge pe iubitul cela a lu matali să plece dacilea și să steie plecat, altfel o so pățești doamnă. Aiasta

ie un avertisment pretenos. Ai de grijă săl urmezi.

Nu exista nicio semnătură.

Imogen ținu hârtia cu ambele mâini, în ambele simțind furnicături. Ar fi trebuit să-și dea seama de îndată ce văzuse plicul. Trecuseră mai mult de zece ani, dar ar fi trebuit să-și dea seama imediat. Dacă nu se înșela, aceeași persoană scrisese scrisorile de amenințare către Dicky și către ea înainte să plece în peninsulă.

„O, Percy, se gândi ea, ce ai stârnit?”

Imogen învățase multe despre autocontrol și stăpânirea emoțiilor în ultimii opt ani. Nu deschise celelalte scrisori, dar mâncă o felie de pâine prăjită și își bău cafeaua înainte de a-și împături șervetul și de a-l pune frumos lângă farfurie, după care se ridică în picioare.

— Mă duc la conac în dimineța asta, îi spuse menajerei. Puteți lăsa focul să se stingă în salon.

— Luați-vă umbrela, doamnă, o sfătui doamna Primrose. Dacă o puteți ține să nu v-o întoarcă vântul.

*

Percy era în salon, așa cum era aproape toată lumea, cu excepția doamnelor mai în vârstă, care erau într-o întrunire în camera de zi. Percy pune la cale un turneu care includea printre altele jocuri de cărți, biliard, aruncatul de săgeți și o căutare de comori. Toată lumea era binedispusă în ciuda ploii care bătea în geamuri. Toată lumea, se părea, întoarse o față zâmbitoare către Imogen.

— Ați venit la timp să vă alăturați nouă, Lady Barclay, îi spuse vicontele Marwood. Puteți să faceți parte din echipa mea. Asta ne va da un jucător în plus față de cealaltă echipă, dar ceilalți îl au pe Percy, care face cât doi când vine vorba de jocuri. Sunteți bună la aruncatul săgeților? Puteți să alegeți unul sau doi dintre dușmanii noștri, dacă doriți, câtă vreme nu faceți pagube definitive. Asta s-ar putea să le supere pe doamne.

Treaba bizară fu că într-adevăr se lăsă antrenată în

joc, deși concursul dură mai mult decât se așteptase. Chiar avu loc o pauză la jumătatea jocului în timpul prânzului, care trebuia să dureze o jumătate de oră, dar dură o oră și jumătate.

Toată lumea se simțea foarte bine, inclusiv domnii mai în vârstă. Chiar și verișoara Adelaide, care nu participa, se uita mai puțin sever ca de obicei, deși se plânse că aveau loc prea multe activități dincolo de ușile salonului.

Pisicile alergau de colo-colo. Bruce nu se clinti de pe covorul de lângă șemineu. Hector ședea lângă scaunul gol al lui Percy, bătând din coadă la cel mai mic semn de acțiune.

Așa trebuia să arate o casă de familie, se gândi Imogen. Gemenele se certau de douăsprezece ori pe zi cel puțin, *deși erau în aceeași echipă*. Leonard Herriott îl acuză pe fratele lui că trișase la căutarea comorii și se trezi că are parte de o replică usturătoare până când interveni tatăl lor să facă ordine și să le amintească faptul că erau doamne de față. Dar buna dispoziție și râsetele învingeau de fiecare dată, la fel ca și un spirit competitiv aprins, până când în final toată lumea termină fiecare sarcină, și scorurile fură adunate de o echipă formată din câte un membru al fiecărei echipe – și se constată că echipa lui Percy câștigase la mustață.

Proteste de la cei înfrânți și urale din partea învingătorilor, iar mătușa Lavinia sună după tava cu ceai, deoarece și întrunirea doamnelor se terminase în cele din urmă.

— Lord Hardford, zise Imogen, pot vorbi în particular cu dumneavoastră?

Nu era probabil cea mai bună metodă, își dădu ea seama un pic prea târziu. El păru surprins – și poate un pic deranjat –, și toată lumea o privi, de asemenea, un pic surprinsă. Imogen tresări un pic când îi observă pe domnul Welby și pe viconte Marwood.

— E o chestiune de afaceri, adăugă ea.

— Desigur, verișoară.

El o conduse la ușă și îi permise să iasă prima. I-o luă

Înainte spre camera de zi și o urmă înăuntru, închizând ușa în urma lor.

Părea un pic încruntat, se gândi ea când se întoarse să-l privească.

— Ce este? întrebă el.

Ea scoase scrisoarea din buzunarul rochiei și i-o întinse.

El o deschise, se uită fix la ea, apoi rosti un cuvânt pe care ea nu-l auzise decât în Portugalia, de pe buzele soldaților, care nu-și dăduseră seama că se afla o doamnă în preajmă. El nu-și ceru scuze.

Ridică privirea și se uită la ea lung, în tăcere.

— Ar putea beneficia de pe urma unor cursuri de ortografie, comentă el. Ca să nu mai spun de formulări.

— Nu e o glumă, Percy, zise ea.

— Nu, într-adevăr, nu e, fu el de acord. În loc să mă amenințe pe mine, care aș fi putut să consider amenințarea o glumă, mi-a amenințat iubita și m-a enervat foarte tare.

Ea ar fi putut să se atace de formularea „iubita” în orice alt moment, dar acum nu era timpul pentru așa ceva.

El continuă să se uite la ea fără să se miște preț de alte câteva minute.

— Cu permisiunea ta, zise el apoi, voi chema câțiva oameni aici. Bărbați. Să o chem și pe mama mea? Sau poate pe Lady Lavinia?

— Nu, zise ea, amintindu-și de formularea „iubitul cela a lu matali”. Care bărbați?

— Administratorul meu, zise el. Domnul Knorr adică. Cei doi prieteni ai mei. Cyril Eldridge. Unchii mei.

Lui Imogen îi trecu dintr-odată prin cap că valetul lui Dicky ar fi putut fi într-adevăr omorât. Că domnul Bains fusese obligat să-și retragă permisiunea dată lui Colin să-i însoțească în Portugalia ca aghiotant al lui Dicky; că James Mawgan fusese plantat în mod deliberat în acea poziție. Cu o zi în urmă totul fusese mult prea scandalos ca să poată fi luat în serios. Încă mai era și acum. Dar cineva tocmai o amenințase – din nou. Asta părea totodată ridicol de melodramatic, dar se întâmplase.

— Prea bine, zise ea.

El se duse la ușa, îi dădu instrucțiuni scurte domnului Crutchley și veni spre ea, după ce închise ușa din nou. Îi apucă amândouă mâinile într-o strânsoare dureroasă.

— Poate că ar trebui să fiu biciuit, zise el, doar că acesta este exact motivul pentru care trebuie înfrunțați, îmi pare rău, dra... a, la naiba, îmi pare rău, dragostea mea. Nu voi permite să ți se întâmple nimic rău. Nu voi permite. De asta să fii sigură. Iar când toată treaba asta se va termina, poți să mă trimiți în iad și mă voi duce fără să protestez.

El îi ridică mâinile la buze, una câte una, și le sărută apăsând înainte să le dea drumul și să se ducă la fereastră, să stea cu spatele la cameră. Scrisoarea se ițea din buzunarul de la haină.

Unchii, vărul și prietenii săi sosiră primii, toți în grup, evident, morți de curiozitate.

— Îl vom aștepta pe Knorr, zise Percy după ce se uită peste umăr la ei.

Un moment mai târziu, ușa se deschise, iar Crutchley îi dădu drumul să intre – culmea – verișoarei Adelaide.

Ea se uită dezagreabil în jurul ei și se duse să se așeze pe scaunul care se afla cel mai apropiat de fereastră.

— Ceilalți pot spune până se înverzesc că doamnele nu au fost invitate, dar aici este deja o doamnă, una tânără, și ea nu va fi lăsată singură, la mila unei încăperi pline de bărbați, nu atât timp cât mai am și eu ceva de spus în chestiunea asta.

Se așeză și continuă să privească dezagreabil.

capitolul 21

Percy își dăduse seama de la bun început că juca un joc periculos de provocare, cu care era cât se poate de bine familiarizat. Diferența era că de data asta nu o făcea ca să se amuze. Nu se așteptase să fie ușor. Hardford era o bază cât se poate de convenabilă pentru contrabandă – situat

chiar pe coastă, dar mai sus și departe de vale, cu un loc destul de sigur și ferit la acostare, plus un drum până sus, pe pământ privat – proprietatea unui conte, de fapt –, așadar șansele de a fi patruleat de vameși erau mult prea mici.

Existau pivnițele spațioase în ambele case și un proprietar care până de curând fusese dispus să ajute negoțul în care nu era implicat activ. Și chiar și după moartea acelui conte, cel nou fusese suficient de amabil să stea departe de proprietatea sa timp de doi ani.

O, nu se așteptase să fie ușor să-i alunge permanent de pe pământurile Hardford. Ba chiar își dăduse seama că se va pune pe sine în primejdie, opunându-se atât de deschis și de hotărât. Nu putea să-l uite pe Colin Bains, cu picioarele sale rupte. Nu avusese niciodată o imaginație foarte bogată, dar nici nu credea că țeșea vreun basm din evenimentele trecute și cele care au urmat plecării lui Richard, viconte Barclay, în peninsulă. Cu toate astea, posibilitatea pericolului nu îl deranjase foarte tare. Ba chiar se bucurase de el timp de zece ani.

Niciodată, nici în visele sale cele mai fanteziste, nu-și imaginase că amenințarea pericolului nu va veni pentru el, ci pentru Imogen.

Ce istețime ticăloasă, se gândise prima dată când citise scrisoarea. Cum de știuse? fusese al doilea gând. Dar nu era chiar surprinzător. Percy îi pusese absolut necugetat în pericol reputația ducându-se la ea acasă în fiecare din ultimele nopți și plecând doar spre dimineață. Ar fi fost mai degrabă surprinzător să nu știe nimeni. Știa probabil toată lumea.

Era mai furios decât fusese vreodată în viața lui. Dar era o furie tăcută, ținută în frâu. Nu avea rost să facă spume și să țipe sau să lovească cu pumnii – nu dacă nu avea o țintă pentru pumni cel puțin. Și jumătate din furia asta cel puțin era direcționată spre el însuși.

Scoase scrisoarea din buzunar și se întoarse de la fereastră.

— Contrabanda e în floare pe porțiunea asta de

coastă, zise el. Am convocat angajații ieri-dimineață și le-am spus clar că nu voi mai adăposti contrabandiști și marfa lor pe pământurile mele.

— Contrabanda e în floare pe toate porțiunile de coastă, Percy, zise unchiul Roderick. Nu ai cum să oprești așa ceva, mă tem. Și trebuie să admit că îmi place un coniac franțuzesc bun din când în când, deși sunt atent să nu întreb niciodată gazda de proveniența acestuia.

Unchiul Roderick chicoti.

— Asta nu a fost înțelept din partea ta, Percy, zise unchiul Ernest. Și nu servește la nimic, să știi. Servitorii tăi te vor asculta o vreme, dar curând se vor întoarce la obiceiurile lor. Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa-o baltă, acum că ți-ai spus punctul de vedere.

— Chiar și așa, ar trebui să îți ascuți pumnalul, Perce, zise Sidney cu un zâmbet.

— Și să-ți încarci pistolul, adăugă Cyril.

— Cu cât mai repede te întorci la Londra, Perce, zise Arnold, cu atât mai bine pentru toată lumea, cred.

Dar se întoarse să se uite la Imogen, observă Percy. Ea se dusesese să se așeze pe scaun lângă doamna Ferby, care o bătea pe braț.

— Există însă sub toate astea o ticăloșie, zise Percy. Un pic de coniac și de dantelă, asta aș putea fi tentat să ignor. Dar nu picioare rupte și crimă.

— Crimă? făcu aspru unchiul Ted.

— Nu am dovezi, zise Percy, dar da, crimă. Acum zece ani au existat scrisori de amenințare când fostul viconte Barclay și-a exprimat îngrijorarea cu privire la comerțul ilegal care năpădise pământurile tatălui său. Astăzi Lady Barclay a primit o altă asemenea scrisoare de amenințare. Nu am întrebat, dar cred că pot să ghicesc răspunsul. Din câte vă amintiți, Lady Barclay, aceasta pare să fie scrisă de aceeași mână?

Doamna Ferby o ținea pe Imogen de mână, cu degetele întrepătrunse.

— Da, zise Imogen.

— Aș vrea să o citiți cu toții, zise Percy, cu

permisiunea lui Lady Barclay.

— Da, zise ea din nou.

Percy îi întinse scrisoarea lui Cyril, care era cel mai aproape de el și aceasta trecu apoi din mână în mână, până când toți bărbații o citiră. Doamna Ferby își întinse mâna liberă, și Knorr i-o întinse.

— Cam agramată, nu-i așa? observă unchiul Ted. Omul abia dacă știe să scrie.

— Este foarte supărător pentru o doamnă să primească ceva de genul acesta, zise domnul Roderick. Dar e și greu de luat în serios. După părerea mea e o aiureală. Dar defăimătoare.

— Tind să fiu de acord, zise unchiul Ernest. Dar dacă vine de la vreunul dintre servitorii de aici, Percy, omul trebuie descoperit și concediat imediat. Nu a semnat-o evident, nici măcar cu un X.

— Lady Barclay, trebuie să primească protecție de îndată, Perce, zise Arnold. Locuiți singură, doamnă, în casa văduvei, cu doar o servitoare? E adevărat? Înțeleg că și aceasta pleacă seara.

— Trebuie să vă mutați de îndată la conac, verișoară Imogen, zise unchiul Roderick, până când această problemă va fi investigată așa cum bănuiesc că va trebui să fie. Nu trebuie să rămâneți niciodată singură. Camerista trebuie să doarmă în cameră cu dumneavoastră în fiecare seară.

— Dar eu nu vreau să-mi părăsesc casa, protestă Imogen, vorbind pentru prima dată.

— Ar fi mai bine să o faceți, doamnă, zise Sidney, cel puțin pentru moment. Suntem destui aici care putem să vă oferim protecție, în situația improbabilă că e un nebun în libertate.

— Nu prea cred că e vorba de un nebun, zise doamna Ferby, și toți ochii se îndreptară spre ea.

— Asta, făcu doamna Ferby și flutură scrisoarea din mâna ei, a fost scrisă de un tip foarte deștept. Eu nu l-aș subestima în locul dumneavoastră, Lord Hardford.

— Nu cred că îl subestimez, doamnă, zise Percy.

— Deștept? întrebă Sidney.

— Multiplele greșeli din scrisoare sugerează faptul că cineva le face intenționat, zise Knorr. Și alternarea deasă a stilului de scris sugerează și ea că există o încercare deliberată de a induce în eroare. Dar tonul e destul de amenințător, trecând dincolo de cuvintele folosite. Poate că acesta rezultă din contrastul dintre scrisul aparent copilăresc și mesajul transmis.

Percy se uită cu aprobare la noul său administrator.

— De unde a venit? Întrebă Cyril. De aici sau de undeva din afară?

— Zici că întâlnirea cu servitorii a avut loc ieri de dimineață, Percy? Întrebă unchiul Ted. Cine a plecat din casă sau de pe moșie în restul zilei?

— În afară de noi, vrei să spui? Întrebă Percy. Knorr, tu știi asta?

— Nimeni, din câte știu, milord, zise Knorr după ce se gândi puțin. Dar e greu să spun cu siguranță. Știm cu toții că veștile și bârfele circulă iute ca vântul.

— Oricine ar fi, zise doamna Ferby, e o persoană al cărei scris este cunoscut.

— Da, doamnă, fu Arnold de acord, cu siguranță s-a străduit cât se poate de tare să își ascundă scrisul.

— Presupunem că e vorba de un bărbat? Întrebă Sidney.

— O, e un bărbat, îi asigură doamna Ferby foarte hotărâtă. O femeie și-ar fi lansat amenințarea direct către bărbat. O femeie înjunghie direct în inimă sau trage direct între ochi. Doar un bărbat ar amenința femeia la care ține inamicul său.

Imogen, observă Percy, se făcuse albă ca varul. Buzele, prin contrast, îi erau albastre. Aproape că se duse spre ea, ca să o prindă în caz că leșina, dar scrisoarea îi distrusese destul reputația deja. Plus că se ținea foarte dreaptă. Doamna Ferby încă o ținea bine de mână.

— Facem cumva din tânțar armăsar? Întrebă unchiul Roderick. Oare avem de-a face în realitate cu un glumeț cumva?

— Nu, rostiră mai multe voci deodată.

— Bănuiesc, zise Percy, că a fost necugetat din partea mea să stârnesc toată treaba asta când am casa plină de oaspeți și se lucrează la planificarea unui bal.

— Nu te-ai gândit cumva, Percy, să dai de știre că vei pleca de aici după bal? Întrebă unchiul Ernest. Bănuiesc că te vei duce la Londra pentru sesiunea parlamentară? Și că nu se va mai spune nimic pe subiectul contrabandei?

Percy trase aer în piept ca să răspundă.

— Nu, zise Imogen.

Toată lumea se întoarse spre ea.

— Nu, zise ea din nou. Lordul Hardford a făcut ceea ce trebuie. Este ceea ce ar fi făcut și soțul meu, la întoarcerea de la război, dacă ar fi supraviețuit. Ceea ce poate realiza lordul Hardford e doar o picătură în ocean, desigur. Va mai trece mult timp înainte ca negocîul de contrabandă să-și piardă atracția pentru cei înclinați spre furt sau să devină neprofitabil. Dar chiar și o picătură într-un ocean este o parte esențială a întregului. Violența și intimidarea, ba chiar și crima au putut înflori nestingherite destul timp. De prea multă vreme ignoră lumea această problemă.

Se lăsă o tăcere scurtă.

— Bravo, Imogen, zise doamna Ferby cu vocea ei baritonală. Îmi veți reface încrederea în sexul dumneavoastră, Lord Hardford, dacă veți continua ce ați început ieri – chiar dacă eu voi fi următoarea amenințată.

Percy nu-și dădu seama cum reuși să rânjească și să se amuze sincer în același timp. Dar între tragedie și comedie exista o linie de demarcație cât se poate de fină.

— Voi ține minte acest lucru, doamnă, zise el.

— Ar fi riscant din partea mea, zise Imogen cu un oftat, să rămân în casa mea și ar isca probleme inutile în timp ce toată lumea s-ar strădui să mă protejeze cum trebuie acolo. Mă voi muta aici, până când va fi sigur pentru mine să mă duc înapoi acasă.

— Mulțumesc, zise Percy, iar privirile li se întâlniră pentru câteva momente, iar el își aminti cuvintele rostite foarte clar în dimineața asta devreme – „în seara asta și mâine-seară și...”

— Rămâneți aici în casă, iar eu voi da poruncă să vi se aducă lucrurile aici.

Doamna Ferby se ridică în picioare și o trase pe Imogen după ea.

— Haide, Imogen, zise ea. Nu ne-am băut ceaiul. O s-o rog pe Lavinia să comande unul proaspăt.

Paul Knorr le ținu ușa deschisă.

Scrisoarea rămase pe scaunul lăsat gol de doamna Ferby.

*

După câteva minute, timp în care se discută fără vreun scop practic despre situație, Percy sugeră ca toată lumea să se întoarcă în salon la ceaiul întrerupt. El și Knorr rămaseră însă în urmă.

— Care este părerea ta avizată, Paul? întrebă el când rămaseră singuri.

— Dacă de mult există aici o bandă organizată, zise Knorr, și totul indică faptul că aceasta este situația, atunci cu siguranță că acoperă o zonă destul de vastă - întregul estuar și valea râului și mai mult chiar. O astfel de organizație nu tolerează competiția. Va fi extrem de dificil să o urnim de aici.

— Asta nu e intenția mea, zise Percy. Voi lăsa asta în grija vameșilor. Dar eu sunt proprietarul acestui pământ, Paul. Sunt responsabil pentru siguranța și bunăstarea celor care trăiesc și lucrează aici. Asta sună un pic cam pretențios, dar aici există o atmosferă generală de mister și teamă. Crezi că teamă e un cuvânt prea puternic? Nu, nu cred. Și mai e și grăjdarul acela cu picioarele rupte și probabil valetul ucis al fostului viconte Barclay. Poate că și Barclay însuși, deși mai degrabă indirect decât direct, pentru că a fost cu siguranță capturat, torturat și executat de francezi.

Îi povestise deja administratorului său toate aceste detalii. Knorr cel puțin era o persoană în care putea avea încredere. Trase aer în piept ca să vorbească din nou.

— Dar vă gândiți, nu-i așa, zise Knorr înainte ca Percy să apuce să spună ceva, că aici se află centrul bandei? Cel puțin liderul? Și cred că aveți dreptate.

Percy se uită la el și dădu încet din cap. Simți că îl ia cu frig. Trebuia măcar să fie recunoscător că cel puțin Imogen a fost destul de înțeleaptă să accepte să rămână la conac, dar nu va trebui lăsată singură nicio clipă. Dar... chiar în bârlogul leului?

La naiba, era bârlogul lui. Și ea era femeia lui, deși nu se îndoia că ei nu i-ar plăcea să fie descrisă astfel. Probabil că l-ar neliniști și pe el, dacă stătea să se gândească, dar nu avea timp să se gândească la starea inimii lui.

— Fii bun și cheamă-l pe Crutchley, spuse el, și spune-i să mai aducă porto.

Valetul apăru scârțâind câteva minute mai târziu, purtând o tavă.

— Pune-o jos, îl instrui Percy. Nu te voi reține mult, ca să nu între cineva la bănueli. Am doar câteva întrebări. Nu mă aștept să-mi spui numele persoanei care ți-a poruncit să mă convingi să mă mut din dormitorul meu cu vedere asupra golfului într-unul din spatele casei. Dar te voi întreba altceva. A fost o loialitate benevolă, care te-a făcut să asculți de comandă, sau teama de represalii, dacă nu o făceai?

Valetul se uită la el, aparent fără să înțeleagă.

— Nu intenționez, adăugă Percy, de a te disciplina în vreun fel, pentru toate așternuturile umede și pentru pasărea moartă și toată cenușa.

— Ce persoane sunt importante în viața dumneavoastră, domnule Crutchley? întrebă Paul Knorr.

Crutchley își întoarse capul spre el. Expresia nu i se schimbă, dar spuse:

— Am o fiică jos în sat, zise el și doi nepoți, iar unul dintre ei are o soție și doi copii mici.

— Mulțumesc, zise Percy. Repet, nu întreb de un nume, doar dacă nu dorești să-l spui din proprie inițiativă, dar știi cine e liderul acestei bande anume?

Crutchley dădu o dată din cap, după o pauză mai

lungă.

— Identitatea sa e cunoscută, în general? întrebă Percy.

Un scuturat rapid din cap.

— Locuiește aici pe moșie? întrebă Percy.

De data asta nu mai veni niciun răspuns, valetul doar își strânse buzele și afișă o expresie golașă.

— Mulțumesc, zise Percy. Poți pleca.

Se uită țintă la ușa închisă o vreme înainte să se întoarcă spre Knorr.

— Unde stă Mawgan când nu e ocupat să fie grădinarșef? întrebă el.

Plecară împreună câteva minute mai târziu, preferând să nu-l cheme pe bărbat în casă.

*

— Oare ce părere aveți despre mine? întrebă Imogen când urcau scările împreună.

Verișoara Adelaide îi trăsese brațul într-al ei.

— Nu am găsit niciodată un bărbat pe care să-l pot iubi și admira, Imogen, zise ea. Întotdeauna am fost convinsă că un astfel de bărbat nu există, deși eu nu l-am cunoscut pe Richard al tău prea bine, l-am văzut o dată sau de două ori când era băiat. Până de curând aș fi zis că lordul Hardford se numără printre cei mai nedemni dintre ei. Însă sunt pe cale să-mi schimb părerea, deși pare destul de dezinteresat și e prea frumos pentru binele său. Cred că, dacă aș fi de vârsta ta, aș putea și eu să mă îndrăgostesc de el.

Ea râse, un bubuit de bas profund, pe care Imogen nu își aminti să-l mai fi auzit vreodată.

— O, dar nu sunt îndrăgostită de el, protestă ea.

Se apropiau de capul scărilor și de salon.

— Atunci nu ai nici o scuză ca să te încurci cu el, zise verișoara Adelaide ferm. Sau n-ai avea nicio scuză, dacă ai spune adevărul. Nu am crezut vreodată că-i voi spune unei fete să-și asculte inima, dar asta e ceea ce îți spun acum.

Verișoara Adelaide locuia aici de ceva vreme. Lui Imogen nu-i plăcuse niciodată, dar nu-i trecuse vreodată prin cap să o iubească pe verișoara Adelaide. Nu până acum.

— Mulțumesc, zise ea, pentru că ați venit și mi-ați fost alături ca însoțitoare.

— Ca însoțitoare? râse verișoara Adelaide. Am venit pentru că muream de curiozitate.

Fu rândul lui Imogen să nu o creadă.

Una dintre gemene ședea pe scaunul bătrânei doamne când intrară în salon, iar fata sări imediat în picioare și se îndepărtă. Verișoara Adelaide afișa expresia ei obișnuită atunci când ajunsese să se așeze și presupuse cu voce tare și nemulțumită că ceaiul era probabil rece ca gheața în ceainic.

Toată lumea se uită expectativ la Imogen, iar ea luă o decizie rapidă. Le spuse tot – omițând doar detaliul din scrisoare în care se făcea referire la Percy ca la iubitul ei.

Aproape înainte ca doamnele să termine cu exclamațiile și ca doamna Hayes să vină să-i ia mâinile într-ale ei, bărbații se întoarseră în cameră. Toți cu excepția lui Percy, adică. Toată lumea era șocată și revoltată, și discuta subiectul la un ceai proaspăt și încă o farfurie cu prăjituri.

Apoi, în mod miraculos, restul zilei se scurse aproape normal, iar faptul că Imogen se întorsese în camera ei de la etaj era aproape ca și cum casa văduvei ar fi fost încă fără acoperiș. Un pat de campanie fu instalat în garderoba ei pentru camerista doamnei Hayes. Imogen nu întrebă de ce fusese aceasta special aleasă, dar ghici că persoana care luase decizia se temea să aibă încredere în servitorii de la conac, inclusiv în doamna Primrose.

Desigur că de intimitate nu se mai punea problema. Peste tot unde se ducea, cineva mergea cu ea, de regulă mai mult de o persoană și cel puțin un domn, mai puțin în camerele ei. Era totul foarte bine organizat, desigur. Niciodată nu aveai impresia că era înconjurată de paznici.

Seara o petrecură în fața pianului din salon sau

așezați în jurul a două mese pentru jocul de cărți. Următoarea dimineață, duminică, merseră toți la biserică, Imogen fusese înghesuită în trăsura închisă cu doi unchi și două mătuși ale lui Percy. Se așază la biserică între aceleași două cupluri din familie în rândul din față și din spate. Era flancată de domnul Welby și de domnul Cyril Eldridge când ieși din biserică și rămase o vreme în curtea bisericii făcând schimb de vești și de plezanterii cu vecinii. Domnul Eldridge o conduse înapoi la trăsură pentru drumul de întoarcere, și ea se înghesui între cele două mătuși.

Era totul destul de înspăimântător, poate cu atât mai mult cu cât întreaga familie rămase la fel de veselă ca întotdeauna, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă nu făcuseră tocmai descoperirea că locuiau în mijlocul unei bande nemiloase de contrabandiști și de parcă viața ei nu ar fi fost amenințată dacă nu îl convingea pe Percy, iubitul ei, să plece și să uite de campania sa împotriva contrabandiștilor. Ea nu se îndoia că toată lumea știa că i se reproșase că era iubita lui, deși ea nu le spusese asta doamnelor și era foarte sigură că nici verișoara Adelaide nu o făcuse. Poate că niciunul dintre domni nu le spusese doamnelor de asta, dar ele nu erau proaste. Scrisoarea o amenința pe ea, dacă nu-l convingea să plece. De ce tocmai pe ea? Răspunsul trebuie să fi fost destul de limpede.

Și în tot acest timp, lui Imogen îi lipsea Percy îngrozitor. Sigur că aventura lor nu avea cum să continue câtă vreme ea rămânea la conac. Dar chiar dacă ar fi fost posibil să se întoarcă acasă în zilele următoare, ceva din noua situație tot nu avea cum să se schimbe. Toată lumea știa sau bănuia. Ar fi fost sordid să mai continue. Nu păruse sordid înainte, deși probabil că fusese.

Aventura lor, mica ei vacanță de la viață, se terminase.

Se terminase destul de abrupt și cu mult înainte ca ea să fie pregătită. Poate că era mai bine așa. Prea se bucurase de ea. Plus că se implicase și sentimental mult prea mult. Era mult mai bine să se încheie înainte ca ea să

se implice și mai tare.

Dar, o, ce durere!

Sfârșitul aventurii ei se simțea în multe privințe mai rău, decât amenințarea teribilă din scrisoare, deși dezvăluise că cineva știa și era pregătit să folosească această informație fără a ține seama de scrupule. Era chiar mai îngrozitor să știe că exista o legătură între acum și atunci. Acele evenimente petrecute cu zece ani în urmă păruseră doar foarte triste la momentul respectiv, dar la fel de bine ar fi putut să fi fost oribil de sinistre. Zece ani e o perioadă foarte lungă. Dar ea era cât se poate de sigură că scrisoarea aceasta fusese scrisă de aceeași persoană care le scrisese și pe cele de demult.

Era foarte speriată. Nu doar pentru ea însăși – era protejată cu mare atenție –, dar și pentru Percy, care se ocupa destul de agresiv de chestiune. Era îngrozită pentru el. Îl omorâseră pe valetul lui Dicky. Ea era convinsă acum de asta, deși până acum nu-i trecuse prin cap ideea. Dar de ce? Și îi rupseseră picioarele lui Colin Bains.

Și în ciuda tuturor acestor informații și a groazei, ba chiar depășind-o, era durerea unei aventuri amoroase terminate destul de brusc.

capitolul 22

Percy se afla într-o stare de furie permanentă, deși o ținea sub control în timp ce continua să socializeze cu familia și prietenii săi. Evita să rămână singur cu Imogen. Îi rugase pe unchii și pe prietenii săi să aibă grijă de ea, iar aceștia așa și făceau. Nu că ar fi fost nevoie să le spună. Și nici mătușilor și verișoarelor sau verilor mai tineri, care fuseseră informați de situație, fără să le fi fost arătat conținutul scrisorii. Se strânseseră în jurul ei cu toții ca petalele în jurul centrului unui boboc de trandafir.

Cea mai mare parte din furia lui Percy se îndrepta împotriva lui însuși. El o pusese în primejdie pe Imogen în

mai multe feluri, fiind suficient de neglijent încât să înceapă o aventură cu ea. Și faptul că declarase război deschis contrabandei de pe proprietatea sa fusese un gest necugetat și momentul prost gândit.

Merita să fie biciuit.

Din nefericire, nu putea da timpul înapoi. Nimeni nu putea face asta. Nu putea să re trăiască ultimele trei săptămâni și să ia alte decizii. Nici nu putea retrăi ultimii zece ani. Nu putea decât să meargă înainte.

Imogen îi lipsea și tânjea după ea, senzația fiind aproape bine-venită. Merita fiecare sentiment de durere și chiar mai rău.

Hotărârea sa de a lămuri lucrurile ca răspuns la scrisoare fusese întâmpinată cu o anume frustrare.

James Mawgan avea o căsuță în spatele grajdurilor, lângă alte căsuțe asemănătoare. Nu era acasă atunci când Percy îl căută împreună cu Knorr sâmbătă după-amiază. Era jumătatea de zi liberă a domnului Mawgan, le explicase o vecină după ce făcuse o reverență în fața lui Percy, și uneori se ducea să-și viziteze mama.

Nici duminică nu era acasă, o zi întreagă liberă pentru lucrătorii în aer liber. Iar luni plecase călare dis-de-dimineată cu încă un grădinar să facă rost de bulbi noi și de răsaduri pentru paturile de flori și pentru grădinile bucătăriei.

— În sfârșit, comentă Knorr sec, omul face ceva ca să-și câștige leafa. Îl prind când se întoarce, milord.

După prânz, Percy și un grup de veri mai tineri, printre ei și Meredith, și Geoffrey, urcară sus pe stâncile din spatele casei, unde fură răsplătiți cu un vânt destul de aspru și cu nori alergând pe albastrul cerului, dar și cu o vedere magnifică în toate cele patru direcții. Percy nu s-ar fi mirat dacă cineva i-ar fi spus că într-o zi senină puteai să vezi Țara Galilor la nord și Irlanda la vest, dar și Franța la sud.

Și asta atinse ceva înlăuntrul său? Inima? Nu ar trebui să i se înmoaie genunchii?

Geoffrey alerga sus pe coastă, cu brațele întinse în

lateral, ca un iaht de curse, scârțâind în vânt. Gregory era pe urmele sale.

Răului nu i se mai putea permite să continue să se dezvolte aici, se gândi Percy, ca o tumoră pe corpul oamenilor săi. Nu i se va mai permite.

Domnul Knorr îl aștepta în salonul pentru musafiri, îl informă Crutchley când se întoarseră acasă.

Mawgan era și el acolo.

— Ah, făcu Percy, după ce valetul închise ușa în urma sa. Bănuiesc că în curând paturile de flori vor fi splendide, Mawgan?

— Ăsta e planul, milord, zise Mawgan.

— Bine, spuse Percy. Mă bucur că le voi putea admira toată primăvara, vara și toamna.

Așa! Mănușa fusese aruncată între ei doi. Era încă neclar dacă urma să rămână aici. Dar era mai bine ca aceia care îl doreau plecat să creadă că intenționa să rămână, că hotărârea sa nu fusese clintită de nicio amenințare.

— Spune-mi, domnule Mawgan, întrebă Percy. Ești un înotător bun?

Bărbatul păru un pic contrariat.

— Trebuie să fii, dacă ești pescar, zise el.

— Dar nu ai reușit să salvezi un bărbat căzut în apă? se interesă Percy. Nu-mi imaginez că marea era foarte agitată. Fiind un pescar cu experiență, nu ai fi ieșit cu barca dacă ar fi fost. Cu atât mai mult în cazul unui oaspete neexperimentat.

— S-a luptat cu mine, zise Mawgan. Prostul de el! S-a panicat.

Knorr își dresă vocea.

— Iar apoi a nimerit sub barcă și s-a lovit la cap, adăugă Mawgan.

— Păi credeam că dumneata ai fost acela, zise Percy privindu-l îndeaproape.

— Amândoi am nimerit sub barcă, zise Mawgan. Eu încercam să ajung la el.

— Cine mai era în barcă? îl întrebă Percy.

— Tata și încă câțiva, zise Mawgan vag. Nu-mi

amintesc.

— Aș fi zis că fiecare detaliu cu privire la acel tragic accident ți-a rămas întipărit în memorie, îi spuse Percy.

— M-am lovit la cap, zise Mawgan.

— Iar în timp ce îți revenei, zise Percy, Colin Bains s-a oferit să ia locul valetului, și tatăl lui a fost la început mândru de ideea ca fiul său să fie aghiotantul unui viconte, moștenitorul unui domeniu de conte, și apoi, dintr-odată, printr-o schimbare stranie de atitudine, a refuzat pur și simplu să-și lase fiul să plece.

— Nu știu nimic despre asta, zise Mawgan.

— Iar apoi domnul Ratchett ți-a obținut slujba, continuă Percy.

— Da, a vorbit pentru mine, răspunse Mawgan, iar lordul Barclay a venit să mă vadă.

— Iar când te-ai întors din peninsula, făcu Percy, ai fost recompensat cu această slujbă de grădinar-șef.

— Nu a fost vina mea ce i s-a întâmplat lordului Barclay, zise Mawgan.

— Chiar nu a fost? Întrebă Percy ușor, iar bărbatul îi întâlni privirea pentru prima dată. Sau ai fost trimis ca să te asiguri prin orice mijloace că viconteii Barclay nu se va mai întoarce acasă?

Iată și a doua mânășă. Nu mai era cale de întoarcere acum, nu-i așa?

Se uită țintă unul la celălalt. Percy se aștepta la o expresie de neîncredere, șoc, revoltă, o expresie de negare puternică. În schimb observă doar o privire mijită, care apoi alunecă în jos, urmată de cel mai vechi răspuns cunoscut omului.

— Nu știu despre ce vorbiți, zise el. Milord.

— Nu sunt foarte sigur de felul cum s-au petrecut lucrurile, îi spuse Percy. Dar sunt sigur că s-au petrecut. Ai primit ordinele și le-ai urmat. Cineva trebuie să fi avut mare încredere în dumneata. Era o misiune foarte importantă, nu-i așa, dar nu teribil de dificilă – departe de casă, un război în care mureau mii de oameni de o parte și de alta, de condiție înaltă sau mai joasă, nici cea mai mică bănuială

nu se putea abate asupra acestei părți din Cornwall. Dar erai acolo de mai bine de un an, înțeleg. Trebuie să fi fost destul de nerăbdător și cam îngrijorat.

— Nu știu despre ce vorbiți, zise Mawgan din nou. Dacă credeți că l-am ucis, atunci ați face bine să vă întrebați iu... să o întrebați pe Lady Barclay. Francezii l-au prins și l-au ucis. Ea a fost acolo. Ea o să vă spună.

„Iu...”, iubita poate? Era cea mai clară scăpare de până acum.

— Ordinele le-ai primit de la unchiul dumitale, bănuiesc, zise Percy. Dar spune-mi, Mawgan, acționa doar ca un intermediar pentru cineva aflat deasupra sa? Șeful bandei, liderul? Sau acționa direct pentru el?

Părea imposibil, incredibil, ridicol să fie vorba de acel bătrân prăfuit și decrepit, înconjurat de registrele sale contabile, scriind meticulos în ele, cu scrisul său perfect și care aproape că nu ieșea vreodată din biroul său. Dar la ce alte registre contabile mai lucra el acolo? Și nu fusese întotdeauna bătrân, nu-i așa?

Paul Knorr nu se mișcase de când Percy venise în încăpere. Ceasul de pe șemineu, pe care Percy nu-l observase până atunci, ticăia destul de tare.

Oare îi era permisă și a treia mânășă? Dacă da, o aruncase și pe aceea.

— Nu știu despre ce vorbiți, zise Mawgan. Milord.

— În cazul acesta, răspunse Percy, ai face bine să te întorci la casa dumitale. Domnule Knorr, te rog să-l rogi pe Mimms, grăjdarul meu personal, să-l însoțească pe domnul Mawgan și să rămână cu el. Am vorbit cu el – va ști ce îi ceri.

După ce plecară, Percy rămase preț de un minut încruntat, cu privirea ațintită în foc, apoi porni cu pas hotărât spre biroul administratorului. Probabil că ar fi trebuit să-i cheme pe ofițerii de la taxe, se gândi el. Dar cum puteai să-i chemi, doar pentru o bănuială, fără să ai nici măcar o dovadă? S-ar face de râs.

Presupunea că toată lumea implicată își dădea seama – sau fusese instruită să se prefacă a nu ști despre ce e

vorba și să nu răspundă la întrebări pe tema asta, ca să se simtă în siguranță. Nu exista vreo dovadă împotriva cuiva.

Singura greșeală făcută până acum era scrisoarea către Imogen. Pentru cineva care era evident atât de inteligent, fusese o greșeală stupidă. Dar nu era o dovadă.

Deschise ușa biroului fără să bată mai întâi.

Registrele contabile ale domeniului erau stivuite atent pe rafturi, mese și pe o parte a biroului. Dar, cu siguranță, jumătate dintre ele lipseau. La fel și administratorul.

Ar face bine să nu se gândească la un post de investigator pentru detectivii de pe Bow Street, se gândi Percy. Își semnalase suspiciunile începând de sâmbătă după-amiază, când se dusese să bată la ușa lui Mawgan.

Ratchett plecase și luase cu el toate registrele contabile, inclusiv cele despre care se presupunea că nu erau ale moșiei.

*

Erau din nou jos la plajă mai mulți dintre ei, într-o după-amiază superbă, însorită care aducea mai degrabă a mijloc de primăvară decât a început de martie. Și toată lumea era veselă după tensiunile din urmă cu o zi.

Imogen era încă amorțită de șoc. Domnul Ratchett!

Nu doar că era implicat în rețeaua de contrabandiști care chinuiau de ani buni partea asta de coastă, dar era foarte posibil să fie liderul lor, organizatorul nemilos și beneficiarul negoțului, bărbatul care își conducea subordonații cu mână de fier și a cărui identitate o bănuiau chiar foarte puțini din oamenii lui!

Nu exista nicio dovadă care să reziste la tribunal, dar faptul că dispăruse și că luase cu el jumătate din conținutul biroului său era o dovadă circumstanțială puternică.

Trăise printre ei ani buni, aparent un excentric inofensiv.

Imogen se întrebă dacă socrul ei avusese vreodată vreo bănuială în sensul acesta.

Nu era de mirare că încercase să-l facă pe Percy să

plece de îndată ce sosise. Nu era de mirare că recursese la amenințări când acesta refuzase să se clintească și mai și declarase război contrabandei pe pământurile sale.

O, totul mersese după voia lor mai bine de doi ani, cu doar două femei în conac, și una la casa văduvei, care nu bănuiau nimic.

Și părea tot mai plauzibil că domnul Mawgan îl omorâse pe valetul lui Dicky. Dar ceea ce o necăjise pe Imogen mai mult decât orice și o ținuse trează bună parte din noaptea trecută, ascultând sforăitul ușor al cameristei doamnei Hayes, era teoria, tot nedovedită, că James Mawgan era locotenentul de încredere al armatei domnului Ratchett, poate chiar moștenitorul său și pentru care se aranjase cu grijă să-l însoțească pe Dicky în peninsulă și să se asigure că nu se va întoarce. Era posibil?

Acesta fusese pus pentru scurt timp în arest la domiciliu, cu o zi în urmă. Dar odată cu dispariția domnului Ratchett, nu mai existaseră motive pentru reținerea lui, iar Percy își instruisese argatul, care îi păzea casa lui Mawgan, să renunțe.

James Mawgan dispăruse și el până când Sir Matthew Quentin, în calitatea sa de magistrat local, trimisese după el spre seară, ca să-l interogheze mai departe.

Percy trimisese după el, iar Sir Matthew, la rândul lui, trimisese după un vameș, care sosise târziu spre seară.

Toți trei, împreună cu domnul Knorr, discutaseră până târziu în noapte. În timpul acesta, Elizabeth, care venise cu soțul ei, stătuse în salon, ținând-o pe Imogen de mână și ascultând istoria povestită și repovestită de toată lumea adunată acolo.

Cei patru bărbați petrecură și dimineața împreună, interogând lumea atât la conac, cât și la Porthmare. Doamnele, împreună cu o escortă masculină, se agitaseră în pregătiri pentru balul care urma să aibă loc în patru zile, pregătiri considerate de Imogen inutile. Servitorii se ocupau foarte bine de uriașa sarcină a curățeniei, iar bucătăreasa avea meniul perfect organizat.

Măcar în după-amiaza asta se relaxau. Domnul

Wenzel și Tilly sosiseră la conac curând după prânz, îngrijorați de vești. Cele trei surori Soames sosiră și ele destul de repede împreună cu fratele lor să vadă dacă tinerii doreau să se plimbe cu ei. Domnul Alden Alton venise și el pe urmele lor, escortând-o pe Elizabeth, care venise să stea cu Imogen, dacă Sir Matthews nu putuse furniza vești liniștitoare la prânz. Și toată lumea din casă tânjea după aer și mișcare. Cel puțin tinerii tânjeau după asta. Cei mai în vârstă păreau destul de mulțumiți să vadă că Imogen pleca cu ei, înconjurată în siguranță de tineri exuberanți, cărora li se alăturară domnul Welby, vicontele Marwood, domnul Cyril Eldridge și Percy.

Mai întâi luară în considerare mai multe destinații, dar aproape inevitabil sfârșiseră pe poteca spre plajă, ca un șarpe lung, mișcându-se încet și apoi zburdând pe nisip. Deasupra bonetelor se ridicară umbreluțele de soare, în timp ce proprietățile lor sporovăiau, chicoteau și flirtau. Jobenele erau ținute ferm pe cap, deși nu era prea mult vânt, iar proprietarii lor se uitau întristați la cizmele care își pierdeau rapid din strălucire sub un strat subțire de nisip. Hector, cu atât de multă lume în jur, voia să-i arunce lucruri pe care să le aducă înapoi, dar sfârși vânându-și propria coadă.

Cu toate astea, observă Imogen, scena nu era chiar așa de relaxată cum i-ar fi putut părea unui străin.

Ea se plimbă o vreme cu cele două prietene ale sale, așezate de o parte și de alta a sa, toate trei la braț. Dar unii dintre domni, fără a ieși prea mult în evidență, formaseră un cerc în jurul ei și aruncau priviri dese spre vârful stâncilor.

Domnul Wenzel, constată Imogen interesată, după ce își manifestă îngrijorarea la conac, umbla braț la braț cu Meredith, un pic mai departe de ceilalți.

Iar apoi, de parcă manevra ar fi fost orchestrată, atât Tilly, cât și Elizabeth plecară ca să vorbească cu alți membri ai grupului, toată lumea se trase înapoi, astfel încât cercul din jurul ei deveni mai mare, iar ea se trezi că se plimbă alături de Percy. El nu îi oferī brațul, iar ea își

strânse ferm mâinile la spate. Păreau brusc izolați într-un cocon aproape intim.

— Îmi lipsești, zise el încet.

Ea tânjea după el, în timp ce-și ridică fața spre cerul albastru și observă câțiva pescăruși care se fugăreau deasupra lor.

— Dicky nu ar fi avut nicio șansă să ajungă înapoi acasă, nu-i așa? zise ea. Trebuie să fie o afacere teribil de profitabilă. Domnul Ratchett, dacă într-adevăr de el e vorba, trebuie să fie putred de bogat și foarte puternic. Te rog să-l găsești, Percy, să-i distrugi puterea și să îi eliberezi pe toți cei care îi urmează ordinele de frică.

— Așa voi face, îi promise el, deși amândoi știau că șansele ca el să-și poată îndeplini promisiunea erau destul de mici.

— Imogen, zise el. Te rog să-mi rezervi toate valsurile de la bal. Te rog!

Ea își întoarse capul să se uite scurt la el. Fu aproape să o distrugă.

— Nu pot să fac asta, zise ea. Poate nici măcar unul. Toți acești oameni, toți, ne cred amanți și ce este cel mai rău e că au dreptate. Sau aveau dreptate. Am fost pedepsită așa cum meritam. Tu vei pleca după bal, după ce vor pleca și restul oaspeților?

— Probabil, zise el, dar doar temporar. Vreau să te duc undeva unde ești în siguranță. Vreau să te iau cu mine la Londra.

— Voi pleca la Penderis săptămâna viitoare, îi reaminti ea. Acolo voi rămâne timp de trei săptămâni. Probabil că George va încerca să mă convingă să rămân mai mult și că fiecare din ceilalți supraviețuitori va încerca să mă convingă să plec cu ei. Sunt prieteni buni.

— Iar eu sunt iubitul tău, zise el. Du-te acolo mai întâi, dar apoi vino la Londra și căsătorește-te cu mine! Am chef de o nuntă mare în înalta societate la St. George în Hannover Square. Tu nu? Și nu am crezut că voi spune asta vreodată. Vino cu mine și căsătorește-te cu mine Imogen și lasă-mă să te țin în siguranță pentru tot restul vieții!

Nefericirea se lăsă ca o bilă mare de plumb în stomacul ei, țintuind-o, încremenind-o, nemailăsând-o să vadă nici cerul albastru și nici soarele. Cei doi pescăruși care se jucau în urmă cu câteva minute acum se tânguiau a jale.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine, Percy, zise ea.

— Nu mă iubești? Întrebă el.

Ea își închise ochii scurt cât el se opri să-l mângâie pe Hector pe cap și apoi își miji ochii spre vârful stâncilor.

— Țin foarte mult la tine, zise ea.

El rosti același cuvânt șocant pe care îl rostise și când citise scrisoarea. De data asta se scuză.

— Aș prefera să mă urăști, adăugă el. În ură există pasiune. Există speranță.

— Nu este nevoie să te căsătorești cu mine, zise ea. Am prieteni.

— La naiba cu prietenii tăi, zise el și se scuză din nou. Presupun că vorbești de acei tipi supraviețuitori și nu de vecinii de aici. Încep să-mi displacă profund, să știi, Imogen. Te iubește vreunul dintre ei? Sunt un miliard de forme de iubire, știu. Dar tu știi la ce mă refer. Te iubește vreunul dintre ei? Așa cum te iubesc eu?

Gura lui Imogen era uscată, și genunchii i se înmuiaseră. Efortul de a încerca să nu plângă îi făcea gâtul să se simtă dureros.

— Ca să folosesc cuvântul tău, zise ea, noi am făcut sex, Percy, și a fost bine. Nu ar fi trebuit să se întâmple, dar s-a întâmplat și a fost bine. Acum s-a terminat. Țin la tine, întotdeauna voi ține la tine. Dar s-a terminat.

— Chiar știi cum să mă provoci, zise el, ca să dau drumul întregului vocabular colorat pe care îl rezerv de regulă doar pentru urechile bărbaților și doar în rare ocazii.

— Da, zise ea întristată, cred că știu. Dar tu te vei întoarce la Londra și mă vei uita în curând.

— Ei bine, zise el, asta cere să folosesc cel mai puțin ofensator și nesatisfăcător cuvânt din arsenal. La naiba! De două ori la naiba! Și nu te aștepta la scuze! Ah, îmi pare rău, dragostea mea. Zău că îmi pare rău. Am întrebat, tu

mi-ai răspuns și ca un gentleman ar fi trebuit să încep să discut în mod politicos despre vreme. Mă ierți?

— Întotdeauna, zise ea.

— Te voi întreba din nou, îi spuse el, poate în seara balului. Ar fi și scena destul de romantică, nu crezi, și ar fi și un anunț potrivit pentru oaspeții noștri adunați acolo. Te cred, să știi, când spui că ții la mine. Dar nu te cred că ai spus tot adevărul și numai adevărul. Te voi întreba din nou, dar nu voi încerca să te bat la cap. Ceea ce e exact ce fac acum. Ce zici, cum ți se pare vremea? Oare vom fi nevoiți să suportăm furtuni și frig teribil tot restul primăverii? Niciodată nu am încredere în vreme. Dă cu o mână și pe urmă te trezești cu o lovitură zdrobitoare cu celălalt pumn. Dacă, desigur, pretindem că nu ne bucurăm deloc de soare și de căldură, atunci poate că reușim să păcălim vremea ca să ne dea mai mult din asta, ca să ne facă nefericiți. Ce zici? Ești o actriță bună? E o zi îngrozitor de obositoare, nu crezi? Tot soarele ăsta te face să-ți mijești ochii.

Și, în mod incredibil, ea sfârși prin a râde. El îi dădu mai departe, tot așa, pe subiectul vremii, devenind tot mai absurd în fiecare clipă.

Și râdea și el.

Tăia ca un cuțit, sunetul râsului lor și senzația care se aduna în ea. O durea că el o iubea și că era convins că și ea îl iubea la rândul ei.

capitolul 23

În mai puțin de o lună, se gândi Percy, de mai multe ori în ultimele zile, își răscolise nu doar viața lui, ci și pe a altor numeroși oameni. Și nu existase o concluzie satisfăcătoare la nimic din toate astea și probabil că nici nu va exista.

Sir Matthew Quentin era de părere că era nebun. Nu spusese asta direct, dar era adevărat. Într-adevăr îl laudase pe Percy că avusese curajul să reacționeze, când nimeni nu

făcuse asta de ani întregi. Dar tot mai credea că Percy era nebun. Iar Quentin ar fi putut fi un prieten – ei bine, încă mai putea fi. Percy îl plăcea.

Vameșul era doar frustrat, dar asta, decise Percy, era probabil starea lui naturală. Să vânez contrabandiști când erai înconjurat de o conspirație a tăcerii nu era cea mai plăcută dintre slujbe.

Toată lumea din casă și din vecinătate fusese răscolită, dar fără rost. Părea totul inutil, deși poate că toată organizația s-ar putea destrăma dacă liderii erau bine scuturați. „S-ar putea” erau totuși cuvintele-cheie. Poate că Ratchett nu era șeful, și poate că Mawgan nu era mâna lui dreaptă. Și chiar dacă erau, poate că se instalau în altă parte, dacă pierduseră controlul asupra oamenilor lor.

Poate că Imogen era încă în pericol. Poate că acțiunile lui Percy de până acum îi făcuseră să fie și mai dornici de răzbunare ca înainte. Știau prea bine că cel mai rău lucru pe care i-l puteau face era să o rănească pe Imogen.

La naiba, dar era disperat să o ducă de aici, de preferat la Londra, unde cunoștea o mulțime de lume și poate cunoștea și ea, acolo unde o bandă de contrabandiști din Cornwall nu ar fi urmărit-o poate. Mai era și disperat să se căsătorească cu ea, ca să o poată ține în siguranță în casa lui, înconjurată de servitorii aleși de el pe sprânceană și în brațele lui zi și noapte.

Se gândise că poate ea va fi de acord. Chiar crezuse asta. O, ea spusese că nu se va recăsători niciodată, era adevărat, iar el știa că evenimentele din ultimii opt ani o traumatizaseră mai mult decât admisesese ea în fața lui. Știa că era o parte lipsă din povestea ei și că, dacă afla ce conținea, asta va explica totul. Dar... oare ea nu reușea totuși să se detașeze? Se gândise – la naiba cu toate – știuse că aventura lor fusese mai mult decât sex pentru ea, mai mult decât plăcere sexuală. El mai avusese aventuri înainte. Știa care era diferența dintre acelea și cea de acum.

Și, la naiba cu toate, el îi spusese că o iubește, idiot ce era. Nu știuse că avea să spună asta – asta era necazul

cu el. Nici nu știuse că așa era, înainte să rostească vorbele. Își dăduse seama că era îndrăgostit de ea, dar asta era doar un fel de emoție euforică, care se baza mult pe sex. El nu-și dăduse seama clar că o iubea până nu îi spusese. Iată din nou necazul cu limba. A cui idee fusese oare să acopere cu un singur cuvânt – iubire – o mie și unu de înțelegeri?

Ea îl refuzase, și cea mai neplăcută parte dintre toate la un refuz, ca să citeze pe unul sau pe altul, era că îi spusese că ține la el. Era aproape destul ca să facă un bărbat să-și zboare creierii din două direcții deodată.

Oare ea va fi vreodată în siguranță aici?

Și oare va mai putea locui aici, dacă va fi în siguranță? Dacă nu se va căsători cu el, el va trebui să se distanțeze și să nu mai vină. Asta era casa ei.

Dar la naiba cu toate, asta era și casa lui. Partea amuzantă era că el, deși crescuse la Castleford House și avusese o copilărie fericită acolo, nu se gândise niciodată că era casa lui. Era casa tatălui său și a mamei sale, chiar dacă el era proprietarul. Hardford Hall – Doamne! – simțea că era casa lui. O considera ca fiind proprietatea lui.

Iar el stricase totul. Dacă toate astea ar fi fost o cursă de călărie cu obstacole, el ar fi lăsat în urmă numai garduri dărâmate.

Aceste gânduri și emoții îi preocupau mintea în vreme ce-și împărțea timpul între obligațiile sociale și întâlniri și interviuri. Cu doar două zile până la balul organizat pentru ziua lui, mama și mătușile sale erau într-o agitație febrilă ca nu care cumva să uite ceva esențial, cum ar fi trimiterea invitațiilor. În același timp, casa, care i se păruse lui curată și aranjată de când ajunsese aici și îi trecuse pragul, căutând din priviri pânzele din păianjen, acum strălucea și mai tare, încât aveai tendința să-ți păzești ochii. Nu doar sala de bal era curățată din colț în colț, așa se părea.

Verișoara Lavinia se așeza la pianul din salon de mai multe ori pe zi ca să cânte mai multe melodii de dans, în timp ce verii mai tineri – dar și o parte din cei mai în vârstă – își exersau pașii de dans. Cyril, pe care Percy îl acuzase

de câteva ori că avea două picioare stângi, se apucase să predea pașii de vals. Acesta era un exercițiu din care rezultară anumite progrese, dar și o cădere spectaculoasă, când picioarele tânărului Gregory se încurcă fără speranță cu ale Evei – sau când picioarele ei se încurcă cu ale lui – depinzând care dintre ei spunea povestea. Dar nu rezultară și oase rupte.

Cu două zile înainte de bal se înregistrară în sfârșit progrese și în alt domeniu. Cineva spărsese tăcerea. Paul Knorr, care se instalase în biroul administratorului și reușise să scape dacă nu de tot praful, atunci măcar de toate registrele contabile în afară de cele curente, punându-le în dulapuri, îl trimisese pe Crutchley în salon, ca să-l roage pe milord să vină să-l vadă.

— Încăperea pare de două ori mai mare, zise Percy când ajunse acolo. În sfârșit îmi face plăcere să petrec timp aici. Bănuiesc că fusese un act deliberat – să facă încăperea să arate ca un loc unde nu vrei să stai.

— Bains, îi spuse Knorr după ce se ridică, grăjdarul cu picioarele afectate, a vorbit cu Mimms cu puțină vreme în urmă, milord.

— Și? Percy îi făcu semn administratorului să se așeze și-și trase și el un scaun de partea cealaltă a biroului.

— A fost o discuție scurtă, zise Knorr. El nu voia să fie văzut vorbind cu grăjdarul dvs. personal. L-a rugat pe Mimms să vă transmită un mesaj – de la Annie Prewett, slujnica surdomută.

Percy se aplecă pe scaun și ridică din sprâncene.

— Un mesaj de la o surdomută?

— Înțeleg de la Mimms, zise Knorr, că Bains o cunoaște de când erau copii și întotdeauna a fost apropiat de ea. Cumva ei au învățat să comunice, și ea l-a îngrijit când a avut picioarele rupte. Sunt încă prieteni sau poate ceva mai mult de atât.

— Și? se holbă Percy la el.

— Ea făcea curățenie în casa lui Mawgan, una dintre sarcinile ei obișnuite, se pare, când a apărut Ratchett imediat după comunicarea dumneavoastră, zise Knorr. Au

plănuit să fugă la Meirion și să se ascundă.

— Au planificat asta cu ea acolo? se încruntă Percy.

— Ea nu aude, milord, zâmbi Knorr ușor. Și nici vorbi nu poate. Cred că cea mai multă lume o consideră idioată, asta dacă se ostenesc să o observe. Ea e uneori aproape invizibilă, aș îndrăzni să spun.

— De ce Meirion? întrebă Percy încă încruntat.

— Bains i-a spus lui Mimms să vă spună că e un meșter de acoperișuri acolo, zise Knorr. Cred că a lucrat la casa văduvei acum ceva vreme, deși nu văd cheltuielile în registrele contabile. E căsătorit cu o soră a lui Henry Mawgan, tatăl decedat al lui James Mawgan. Iar Mawgan stă uneori la unchiul său când are liber, pentru că îi face curte unei fete din sat – sau cel puțin ăsta e motivul pe care l-a spus el.

— Tidmouth? se uită Percy la el.

Iar dintr-odată piesele se potrivoră.

Imogen plecată la fratele ei timp de mai multe săptămâni de Crăciun. Tidmouth care a întârziat reparația acoperișului chiar dacă ea lăsase instrucțiunile necesare înainte să plece și treaba era destul de clară pentru el. A continuat să trăgăneze lucrarea chiar dacă ea era o lady și te-ai fi așteptat ca el să se dea peste cap să o servească.

Oare pivnița de la casa văduvei fusese folosită din nou pentru depozitarea mărfii de contrabandă în timpul acelor luni, fiind mult mai sigură și mai bine plasată decât conacul mare? Percy nu-și imagina că niște lacăte și sigilii ar fi pus mari probleme, mai ales cu acoperișul deschis și pradă elementelor naturii și evident oricui care se străduia să se cațare prin el.

Își puse palma întinsă pe birou.

— Știu unde e atelierul omului cu casa sa deasupra, zise el. Acolo se ascund, Paul? Îi vreau. Vreau să distrug rețeaua asta. Acum nu mai e vorba doar să-i alung de pe pământurile mele. Vor continua să terorizeze pe toată lumea și vor fi o amenințare pentru siguranța lui Lady Barclay câtă vreme li se va permite să se instaleze în altă parte și să trateze ce s-a întâmplat aici doar ca pe un eșec

minor.

— Mi-am luat libertatea, zise Knorr, să-l trimit pe Mimms să-l aducă pe Sir Matthew Quentin, milord, și pe vameș, dacă mai e la han.

— Mulțumesc, zise Percy. Cred că vei valora greutatea ta în aur, Paul.

— Să nu mai spuneți asta încă o dată, zise Knorr. V-aș putea cere o mărire substanțială de salariu.

Sir Matthew veni în mai puțin de o oră, aducându-l pe vameș cu el. Și cinci ore mai târziu avu loc un raid la atelierul și în casa lui Tidmouth din Meirion. Atât Ratchett, cât și Mawgan erau acolo. Ambii susținură că erau nevinovați. Ratchett susținu că decisese să se pensioneze. Mawgan susținu că își dăduse demisia ca rezultat al tratamentului insultător din partea lordului și administratorului adjunct. Veniseră să stea pentru scurtă vreme la casa unei rude, susținură amândoi. Și asta ar fi putut fi finalul chestiunii dacă nu ar fi fost descoperite un vraf de registre contabile prăfuite în două cufere mari din colțul podului lui Tidmouth sub alte mormane de tot soiul de lucruri inutile care se găsesc pretutindeni în poduri.

Ambii bărbați fură arestați, la fel și Tidmouth, care își proclamă sus și tare nevinovăția.

A doua zi dimineață Mawgan cedă la interogatoriul încrucișat al lui Sir Matthew și al vameșului, în timp ce Percy stătea într-un colț din biroul lui Quentin și asculta. Putea să fie acuzat de crimă în legătură cu moartea prin înec a lui Henry Cooper, valetul vicontelui Barclay, îl informă Sir Matthew pe Mawgan. Acesta putea fi dispus să-și încerce norocul că poate nu erau destule dovezi pentru a fi condamnat. Dar ar trebui să fie avertizat că ceilalți doi bărbați care fuseseră în barcă cu tatăl său și cu el și valetul fuseseră identificați și găsiți. Mărturiile lor aveau să-l condamne – asta dacă nu cumva avea încredere sută la sută în ei că nu vor vorbi. Era alegerea lui – să riște un proces de crimă cu certitudinea că va fi spânzurat dacă era condamnat sau să fie judecat pentru infracțiunea mult mai mică de contrabandă dacă admitea crima și spunea toată

povestea din jurul ei, inclusiv acțiunile sale din Portugalia.

Mawgan se albise la menționarea pedepsei cu spânzurarea.

Se pare că el fusese într-adevăr trimis în Portugalia ca să se asigure că lordul Barclay nu se va mai întoarce acasă. Așteptase răbdător pentru ca războiul să-l scape de lord, ceea ce în mod încăpățânat acesta refuzase timp de un an să facă. Apoi, într-o bună zi, când se aflau printre dealuri, el plecase după lemne de foc – chiar așa era, jura că da –, a fost surprins de un grup de soldați francezi, care plecaseră în recunoaștere în spatele liniilor inamice. Își dăduseră seama că era englez, dar înainte să-i poată face ceva, el le spusese că-i poate conduce la un premiu mult mai valoros, mai precis un ofițer britanic de recunoaștere care nu era în uniformă, pe cale să îndeplinească o misiune în spatele liniilor franceze, și care era împreună cu soția. El avea să-i conducă la aceștia, dacă îi dădeau drumul. Așa făcuseră, și el îi condusesese la Lord și Lady Barclay, după care a fugit ca să dea alarma.

— Nu am avut de ales, zise el bombănind, era viața mea sau a lor în joc, și de ce să fi fost a mea? Muncisem mai mult de un an acolo, în iadul ăla. Nu l-am ucis pentru toate alea. Nu mă puteți condamna pentru asta.

Percy luă cuvântul deși era acolo ca parte vătămată, știa asta, nefiind ofițer al legii.

— Ar fi bine să spui tot adevărul, Mawgan, zise el, având în vedere ce e în joc.

Totți se întoarseră surprinși spre el.

— Vrei să ne faci să credem, zise Percy, că fiind în căutare de lemn de foc, printre dealuri, într-o zonă potențial periculoasă, ai permis să fii luat prin surprindere? Și că răpitorii ți-au permis să pleci liber ca să-i conduci la ce ar fi putut să fie foarte bine o păcăleală?

— Îți reamintesc, Mawgan, zise Sir Matthew, de posibilele consecințe de a fi judecat pentru crimă, mai precis pentru uciderea lui Henry Cooper.

— I-am văzut, bolborosi Mawgan după o perioadă scurtă de tăcere. Dar mergeau în direcția greșită. Era

singura șansă reală pe care o aveam după un an, asta dacă nu voiam să-l ucid cu mâna mea. Mi-am scos cămașa, am legat-o de muschetă și m-am arătat. Era o zi cam rece.

— Deci aveai muscheta la tine? întrebă Sir Matthew.

— Sigur că o aveam, răspunse Mawgan supărat. M-am dus cu steagul de armistițiu și le-am spus la ce comoară puteam să-i conduc, dacă jurau că mă lăsau să plec. Norocul meu a fost că doi dintre ei vorbeau engleză. M-au întrebat de ce și le-am spus că am motivele mele personale. Restul s-a întâmplat cum am spus. Eu nu l-am omorât. Lady Barclay poate depune mărturie că nu.

— Nu direct, fu de acord Sir Matthew, deși am putea argumenta că l-ai trimis la moarte. Dar ar mai putea fi și alții, Mawgan. Au fost un număr de morți și de mutilări în legătură evidentă cu negoțul de contrabandă. E posibil să te prindem și cu o crimă. Cel puțin vei petrece mulți ani în spatele gratiilor și vei fi condamnat și la muncă silnică.

Percy ieși din încăpere și închise ușa în urma lui. Nu era sigur dacă să se simtă triumfător sau nu. De fapt, se simțea un pic cam dezamăgit, decise el. Presupunea că își imaginase un fel de punct culminant cu el într-o bătălie sălbatică cu sabia pe o potecă pe stânci, el împotriva a o jumătate de duzină de ticăloși, iar apoi el coborând ca să se lupte și cu alții în peșteră, ca să o salveze pe Imogen, legată acolo, înainte ca fluxul neobișnuit de ridicat să ajungă la ea.

Apoi, cum se cățăra disperat pe stânci, cu ea leșinată pe umărul lui, pentru că fluxul le tăiasse accesul la potecă. Urale și aplauze de la toată lumea în lung și-n lat. O femeie plânsă și recunoscătoare, el plin de ardoare într-un genunchi, cerând-o din nou de soție, ducând-o la altar și trăind fericiți până la adânci bătrâneți, clopotele de la biserică sunând, flori curgând peste capetele lor.

Câteodată, chiar și în intimitatea minții sale, reușea să se facă absolut îngrozitor de rușine. Ar trebui să scrie povestea și să o publice la Minerva Press – sub numele lui.

Dar exista ceva dezamăgitor în modul în care se încheiase afacerea asta, *oricât* de satisfăcătoare ar fi fost în

ceea ce era important. Fără îndoială că îi prinseseră pe capii rețelei. Ratchett, când va fi confruntat din nou, se va găsi în imposibilitatea de a menține pretenția de nevinovăție, în lumina mărturiei nepotului său și a dovezilor găsite în registrele aflate asupra sa. Nu însemna neapărat că va dispărea contrabanda în regiune pentru totdeauna, dar însemna că putea să-și controleze pământurile și mai însemna și slăbirea considerabilă a negoțului ilegal în alte părți, dacă reușea cumva să supraviețuiască.

Imogen era în siguranță, deși tot nu ar vrea ca ea să rămână singură pentru o vreme. Cel puțin până nu aveau loc procesele și actorii principali – inclusiv toți cei care nu fuseseră prinși încă – nu se aflau în spatele gratiilor, iar senzația provocată de toate acestea nu ar dispărea.

Se simțea trist că moartea valetului, Cooper, care nu fusese răzbunată atâta vreme, rămânea așa, pentru că se luase decizia de a i se oferi o amnistie condiționată lui Mawgan pentru ca el să mărturisească tot restul. Dar decizia nu avea cum să o ia el. Și funcționase. Dacă Mawgan și Ratchett nu ar fi până la urmă condamnați și pentru complicitate la uciderea lui Richard Hayes, viconte Barclay, el ar vrea să știe de ce.

Deocamdată nu mai era treaba lui.

Iar mâine avea loc un bal pentru care trebuia să se pregătească.

Viața era stranie uneori.

*

Imogen se simțea lipsită de vlagă, plată ca o clătită, dacă asta era o imagine potrivită pentru a descrie sentimentul de vid din interiorul ei, sentiment de care nu reușise să scape din ziua anterioară încoace. Domnul Ratchett și James Mawgan se aflau în arest, la fel și domnul Tidmouth, iar atât Percy, cât și Sir Matthew erau încrezători că negoțul de contrabandă avea să se prăbușească fără ei.

Mai avuseseră loc și alte arestări din eșalonul superior al bandei, nume pe care le divulgase James Mawgan și mai

trebuiau investigați și alții pentru infracțiuni care nu puteau fi ignorate – bunăoară bărbații care îl schilodiseră pe *Colin Bains*. Dar dincolo de asta, nu avea să aibă *loc o* vânătoare de vrăjitoare împotriva celor care făcuseră munca de contrabandă pentru un bănuț în plus sau pentru că nu avuseseră de ales. Genul acesta de persoane era improbabil să se reorganizeze în lipsa șefilor lor.

Ar fi trebuit să fie fericită, își spuse Imogen, în timp ce se îmbrăca pentru bal. Toată lumea fusese exuberantă în urmă cu o zi când Percy se întorsese din sat cu veștile. Au avut loc urale și râsete și se desfăcuse chiar și șampanie. Toate doamnele și verișoarele, dar și Tilly, care era în vizită în momentul acela, o îmbrățișaseră pe Imogen și chiar o sărutaseră. Doi dintre unchi o îmbrățișaseră și ei.

La fel și Percy.

Nu credea că el intenționase să o facă, dar mama lui tocmai o îmbrățișa și se întorsese să pună mâna pe brațul lui. Și cumva brațele lui ajunseră în jurul lui Imogen și ale ei în jurul lui și se ținuseră mai strâns și mai mult decât ar fi trebuit.

El nu o sărutase, dar își ridicase capul și o privise adânc în ochi preț de câteva clipe, înainte să-i dea drumul.

Toată lumea din jurul lor radia de fericire. Mama lui avea mâinile strânse la piept și lacrimi în ochi. Imogen se dusesse să se aplece spre scaunul verișoarei Adelaide, îi zâmbise acesteia și o sărutase pe obraz. Apoi îl mângâiasse pe cap pe Bruce, care se ostenise să se ridice în picioare și venise să-i miroasă fustele.

Toată lumea, fără excepție, o sfătuisse ca pentru propria siguranță să nu se mute înapoi în casa ei decât după întoarcerea de la Penderis Hall, la sfârșitul lunii. Dar ea îi dăduse drumul cameristei doamnei Hayes, să doarmă din nou în camera ei.

Dar camerista se întorsese în seara asta, cu indicații stricte de la doamna Hayes, să o coafeze pe Imogen pentru bal. Neteș și elegant nu era de ajuns, se părea. Trebuiau să existe măcar câțiva zuluși și bucle și câteva șuvițe ondulate pe ceafă și în jurul tâmplilor.

Purta o rochie lungă, cu talie înaltă, din satin ivoriu și deasupra o tunică din țesătură largă, aurie, pe care o adusese de la Londra cu câțiva ani în urmă și pe care o purtase aici doar de două ori până atunci. Întotdeauna i se păruse mult prea elegantă pentru evenimentele de la țară. Dar în seara asta era o ocazie specială. Conacul era aproape de nerecunoscut cu toate suprafețele strălucind, candelabre sclipitoare și vase cu flori peste tot. Și chiar și așa deprimată cum se simțea Imogen, trebuia să facă față cu brio situației. Era petrecerea aniversară a lui Percy, pentru care un număr impresionant de mare din membrii familiei sale veniseră cale lungă și la care fuseseră invitați toți vecinii chiar și de dincolo de Porthmare și împrejurimi pentru a-i ura în sfârșit bun venit contelui de Hardford.

Ea arăta destul de bine, se gândi, când camerista îi prinse un șirag de perle în jurul gâtului, privindu-se în oglindă. Culorile erau un pic estompate, poate, dar dacă adăuga un zâmbet...

Zâmbi.

— Mulțumesc, Marie, zise ea. Ai făcut minuni.

— Cu dumneavoastră, milady, e ușor să faci minuni, zise camerista cu o reverență, înainte să se retragă.

Imogen sărbători cu mare hotărâre toată seara lungă a balului, aproape toată seara. Zâmbi și dansă cu parteneri diferiți de fiecare dată. Dansă primul vals cu domnul Alton, al doilea cu un domn elegant, pe care abia dacă-l cunoștea pentru că locuia la treizeci de kilometri distanță și fură de acord că trecuseră cel puțin doi ani de când se văzuseră ultima oară. Iar la cină, când șezu lângă viconteles Marwood și domnul Welby și Beth, avu loc și un anunț de logodnă. Doamna Meredith Wilkes, anunță domnul Wenzel, destul de îmbujorat, îl făcuse cel mai fericit dintre bărbați.

O perioadă de curtare de doar două săptămâni! Dar Meredith, îmbujorată și ea, arăta într-adevăr precum cea mai fericită dintre femei.

Familia extinsă sărbători ca de obicei cu exclamații de încântare, sărutări și îmbrățișări.

— Dar, Tilly, zise Imogen îngrijorată dintr-odată în

timp ce își îmbrățișa prietena. Ce se va întâmpla cu tine?

— Ei bine, zise Tilly zâmbind, îmi place Meredith foarte mult, deși până de curând sperasem că poate tu vei fi cumnata mea. Dar tu ai alte posibilități, mai bune, iar Andrew e mai fericit decât l-am văzut vreodată. Cred că Meredith mă place și ea. Dar am și eu speranțele mele, Imogen. Mătușa mea Armitage vrea să mă duc la Londra pentru sezon, ca să îi țin companie, acum că toate fiicele ei au zburat din cuib. Ea susține că are un regiment întreg – vorbele ei, nu ale mele – de domni numai buni pentru însurătoare, care așteaptă să fie inspectați. Poate că voi avea de unde alege, dacă mă duc, și cred că o voi face. Să mă duc, adică, adăugă ea cu o sclipire în ochi.

Tilly avea 28 de ani. Avea o siluetă plăcută și un chip deschis și frumos, chiar dacă nu era superb. Avea și o fire agreabilă și tindea să vadă partea amuzantă a lucrurilor.

Apoi doamna Hayes o îmbrățișă pe Imogen.

— Ei bine, zise ea, nu aș putea fi mai încântată de anunț. Meredith și-a pierdut soțul înainte să se nască Geoffrey și înainte să împlinească 20 de ani. Merită să fie fericită. Bănuiesc că pe Percy l-a apucat frica, provocatorul. Dar dă-i timp. În timp se va încălzi, mi se pare că e pe drumul cel bun.

Ea râse vesel și se întoarse să-l felicite pe domnul Wenzel.

Iar apoi, după ce trecu cina, și toată lumea se întoarse în sala de bal, Percy veni să o invite pe Imogen la un rând de dansuri populare destul de animate. Nu o conduse însă pe ringul de dans.

— Du-te și ia-ți haina, zise el. Te rog!

Ea ezită. Nu voia să rămână singură cu el. Nu voia nici măcar să danseze cu el. Își spusese toată ziua că mai trebuia să supraviețuiască în ziua aceea și a doua zi, iar apoi va fi în drum spre Penderris. Avea să afle cumva până la finalul lunii dacă el mai era aici și să își facă alte planuri dacă mai era.

Doar două zile.

Se duse și-și luă mănușile și pelerina. Își puse și o

bonetă, deși probabil avea să-și distrugă coafura.

leșiră pe pajiște, în drum spre faleză, fără să se atingă, fără să-și vorbească. Cerul era senin și luminos de la lună și de la stele. Sunetul muzicii și al râsetelor se revărsa dinspre conac, deși sala de bal era în spatele casei. Sunetele nu făceau decât să accentueze tăcerea de afară și pe cea dintre ei.

— Te-ai transformat din nou în marmură, zise el. O marmură zâmbitoare.

— Sunt recunoscătoare pentru tot ce ai avut curajul să faci, îi spuse ea. Nu doar pentru mine, dar pentru toată lumea de aici din vecinătate. Și sunt fericită pentru tine că așa de mulți din familia și vecinii tăi au venit să te sărbătorească în seara asta. A fost un bal minunat. Lumea și-l va aminti multă vreme.

El rosti din nou acel cuvânt – clar și distinct – și fără să se scuze. Se opri brusc, iar Imogen se opri la câțiva pași în fața lui.

— Nu-mi doresc recunoștința ta, Imogen, zise el. Eu vreau iubirea ta.

— Eu țin la tine, zise ea.

El rosti din nou cuvântul cu pricina.

— Vezi tu, făcu el, eu am fost răsfățat toată viața, întotdeauna am primit exact ce îmi doream. Devin bosumflat dacă nu primesc ce vreau. A cam venit timpul să mă schimb, nu-i așa? Și mă voi schimba. Dar de ce să mă schimb în privința asta? Ajută-mă! Uită-te în ochii mei și spune-mi că nu mă iubești. Dar spune-mi adevărul. Doar adevărul. Spune-mi, Imogen, și eu voi pleca și nu mă voi mai întoarce. Asta îți promit solemn.

Ea trase încet aer în piept și apoi răsuflă.

— Nu pot să mă căsătoresc cu tine, Percy, zise ea.

— Nu asta te-am întrebat, îi spuse el. Spune-mi că nu mă iubești.

— Iubirea nu are legătură cu asta, zise ea.

— Nu ar trebui să fie o legătură? Întrebă el. Iubirea nu are legătură cu asta?

Ea nu spuse nimic.

— Spune-mi, zise el blând. Ajută-mă să înțeleg. Există o parte lipsă, o gaură mare și adâncă, din povestea pe care mi-ai spus-o. E o gaură plină de groază și o parte din mine nu ar vrea să știe. Dar trebuie să știu și să înțeleg. Nu voi putea trăi cu asta dacă nu înțeleg. Spune-mi!

Așa că ea îi spuse.

Dar în timp ce trăgea aer în piept ca să vorbească, ea își pierdu controlul vocii și strigă cuvintele spre el.

— Eu l-am omorât! urlă ea.

Rămase apoi gâfâind preț de un minut, înainte să poată continua.

— Înțelegi acum? Mi-am ucis soțul. Am luat un pistol și l-am împușcat între ochi. A fost un act intenționat. Tata m-a învățat să trag cu arma, în ciuda dezaprobării mamei mele. El ne-a învățat pe fratele meu și pe mine și curând trăgeam mai bine decât amândoi. Iar când veneam aici, trăgeam împreună cu Dicky - la țintă întotdeauna, evident, niciodată în ființe vii. Și de cele mai multe ori îl depășeam.

Se opri din nou gâfâind. Corpul îi pulsa și simțea furnicături din cap până în picioare.

El rămăsese nemișcat și se uita fix la ea.

— Acum cere-mi să mă căsătoresc cu tine, zise ea. Cere-mi să-ți spun că te iubesc. Acum înțelegi? Nu merit să trăiesc, Percy. Respir și exist ca o pedeapsă. Este pedeapsa mea, să trăiesc an după an, știind ce am făcut. Așa că trebuie să fiu făcută să sufăr și am acceptat asta.

Ea făcu o pauză ca să-și calmeze respirația.

— Am făcut un lucru teribil acum aproape două săptămâni. Am decis să-mi iau o vacanță de la viața mea pentru ceea ce am crezut că va fi o aventură senzuală. Nu aveam intenția să implic sentimente în asta sau să te rănesc. Faptul că am reușit să le fac pe amândouă mi se potrivește. Merit această povară suplimentară de vinovăție și tristețe. Dar pentru tine? Pleacă de aici, Percy, găsește pe cineva care merită să fie iubit. Iar apoi întoarce-te dacă dorești, pentru că aceasta este casa ta acum. Eu voi pleca și nu mă vei mai revedea niciodată.

El încă mai stătea ca o statuie, cu capul ușor aplecat,

pălăria trasă adânc pe frunte, ascunzându-i fața și ochii.

— Eu l-am omorât pe Dicky, zise ea cu voce plată acum. Mi-am omorât soțul, prietenul meu cel mai drag din întreaga lume.

Zise toate acestea și plecă înapoi în direcția casei.

— Imogen... strigă el după ea cu voce tristă, plină de durere.

Dar ea nu se opri.

capitolul 24

Percy era convins că a se întoarce în sala de bal unde să zâmbească, să socializeze, să vorbească și să danseze fusese cel mai greu lucru pe care îl făcuse în viața lui. Și faptul că Lady Lavinia și mama lui și domnișoara Wenzel întrebară ce se întâmplase cu Imogen și că el fusese nevoit să le spună că era obosită și că se dusese la culcare nu făcu lucrurile mult mai ușoare. Nu era sigur că îl crezuse cineva. Probabil că nu. De fapt, fără îndoială că nu.

— Oh, Percival! fu tot ce spuse mama lui, dar expresia de reproș de pe chipul ei spunea multe.

Și ea îi spunea pe numele întreg numai atunci când era exasperată din cauza lui.

Să se trezească a doua zi de dimineață și să fie vesel și ospitalier din nou cu familia și cu prietenii și cu cei câțiva vecini care rămăseseră peste noapte fu chinuitor, mai ales după o noapte mai degrabă nedormită.

Stătuse în dreptul camerei lui Imogen timp de poate cincisprezece minute în orele mici ale dimineții, cu mâna la un centimetru distanță de clanța ușii, care putea sau nu să fie încuiată. Se întorsese în camera lui fără să fi rezolvat problema.

Ea nu coborî la micul dejun. Se întrebă dacă nu va coborî deloc. Poate că se uita de la fereastra ei, așteptând ca el să plece din casă, înainte să-și facă apariția.

Îi făcu pe plac, după ce conduse oaspeții care

rămăseseră peste noapte, și plecă să călărească cu Sidney și Arnold și o parte din veri. Și nu, îi spuse el lui Beth când fu întrebat, nu o văzuse pe verișoara Imogen în acea zi. Poate că era obosită după seara trecută.

Abia după ce fu anunțat prânzul, mult mai târziu, Lady Lavinia decise să se ducă să vadă dacă nu cumva Imogen se simțea rău. Nu era genul ei să nu se scoale de dimineață, chiar după o noapte lungă – și ea se dusesse la culcare înainte de încheierea balului.

Ea nu era acolo. Dar lăsase un bilet prins pe pernă, adresat mătușii ei – care îl citi cu voce tare când se întoarse în salon.

„Nu vă îngrijorați din cauza mea”, scrisese ea după formulele de adresare. „Am decis să plec mai devreme la Penderris Hall. Vă voi scrie după ce ajung acolo. Vă rog să transmiteți scuzele mele lordului Hardford și familiei sale, pentru că nu mi-am luat la revedere cum trebuie de la ei. A fost o plăcere să îi cunosc.”

O oră mai târziu, toată lumea, cu excepția lui Percy, vorbea de cât de ciudat era că verișoara Imogen decisesse să plece brusc, două zile mai devreme decât planificase. O cercetare a camerei ei o convinse pe mătușa Lavinia că ea nu luase mai nimic cu ea sau poate o valiză mică și ce ar fi putut pune în ea. Toate trăsurile și caii erau prezenți în hambar și în grajduri. Dar cum plecase de la Hardford? Pe jos?

Așa plecase, într-adevăr, cum se arată mai târziu. Nici nu terminară bine prânzul, că fură anunțați Wenzel și sora lui.

— Tocmai ne-am întors dintr-o scurtă călătorie, explică Wenzel după formulele de salut și un zâmbet pentru logodnica lui, și ne-am gândit că ar fi mai bine să venim direct aici. Tilly și cu mine am ajuns acasă de la bal noaptea trecută și am găsit-o pe Lady Barclay așezată în prag – ea nu dorise să trezească servitorii, bătând la ușă. Sperase să aștepte diligentă la han, dar toate ușile fuseseră închise peste noapte. Nu am crezut că era potrivit ca ea să călătorească cu diligența, Tilly m-a susținut când i-am spus.

— Ne-am oferit să o ducem la Penderris Hall, zise domnișoara Wenzel, sau măcar să o trimitem cu trăsura noastră, dar nu a vrut să audă, spunând că nu poate să ne deranjeze astfel. Tot ce am reușit să facem a fost să o ducem la stația de poștalion din Meirion. Am făcut asta în dimineața asta și tocmai ne-am întors după ce am condus-o. Va fi în siguranță, Lady Lavinia, deși a refuzat categoric să o ia pe camerista mea cu ea. Și nu are decât o geantă mică de voiaj cu câteva lucruri.

— Voi avea grijă să fie trimis un cufăr în urma ei, zise Percy și constată că domnișoara Wenzel îl privea gânditoare.

— Îndrăznesc să spun, zise ea, că dumneavoastră ați ști despre ce e vorba în toată povestea asta. Imogen nu a vrut să vorbească.

Era exact ceea ce gândea toată lumea, desigur, și asta de când intrase înapoi în sala aceea infernală de bal noaptea trecută. Toată lumea își îndreptă atenția asupra lui. Aerul pulsa de tăcere curioasă.

Dar nu era vremea pentru șarm sau pentru conversații de societate, lejere. Sau pentru minciuni. Sau pentru adevăr.

Percy se întoarse și părăsi încăperea, închizând ferm ușa în urma lui.

„Eu l-am omorât. Înțelegi acum? Mi-am ucis soțul. Am luat un pistol și l-am împușcat între ochi. A fost un act intenționat.”

Și partea proastă era că el o credea.

Și făcând asta se aruncase adânc în inima întunericului împreună cu ea – un loc pe care se străduise toată viața cât putuse de mult să îl evite.

„L-am omorât.”

*

Imogen ajunse singură la Penderris Hall, două zile mai devreme, cu poștalionul, singură și cu o geantă mică. Cu toate astea, George, duce de Stanbrook, nici nu clipi.

Probabil că văzuse poștalionul sosind și ieșise pe terasă, așteptând să o ajute să coboare.

— Imogen, draga mea, zise el. Ce încântare!

Dar apoi se uită cercetător la ea și o trase în brațe, ținând-o strâns.

Ea nu știa cât rămaseră așa și nici ce se întâmplase cu poștalionul. Tensiunea îi părăsi treptat corpul, și ea inhală mirosul lui și aroma de acasă – sau cel puțin a ceea ce fusese un refugiu sigur pentru ea timp de trei ani și încă mai era un loc care îi dădea putere.

El îi oferă brațul când ea se desprinsese în cele din urmă și o conduse în casă, vorbind ușor cu ea, de parcă sosirea ei mai devreme și felul în care o făcuse nu erau deloc neașteptate. Se comportă la fel tot restul zilei și a doua zi, până când sosiră Hugo și Lady Trentham, după-amiază, și ei mai devreme decât era de așteptat. Plecaseră de acasă cu o zi mai devreme decât era nevoie, explică Gwen, Lady Trentham, toată un zâmbet și veselie, pentru că se gândiseră că vor fi nevoiți să călătorească cu pauze mai mari din pricina copilului. Dar se înșelaseră, și iată-i aici.

Hugo, mare, impozant și sever ca de obicei, cu părul tuns scurt și tendința de a se încrunta, îl bătu pe George pe umăr și îi scutură zdravăn mâna, declarând că acum era sclavul a două femei.

— Desigur, un sclav cât se poate de dornic, mă grăbesc să adaug, zise el și se întoarse. Ai ajuns și tu mai devreme, Imogen? Asta mă face să mă simt mai bine.

Îi zâmbi radios și își deschise brațele, apoi se opri și-și înclină capul într-o parte.

— Haide, fetițo, să te îmbrățișez, zise el mai blând, și ea se simți din nou învăluită în siguranță.

Dar mai trebuia îmbrățișată și Gwen, Melody Emes, bebelușul, care trebuia admirată – dacă tocmai o aducea înăuntru, și Hugo o luă în mâinile lui mari, tare mândru.

Ceilalți sosiră a doua zi. Ben și Samantha, Lady Harper, veniră primii, din Țara Galilor. Ben intră în casă și urcă scările cu două bastoane, dar după aceea se mișcă mai mult în căruciorul cu roțile, decidând că nu era o

recunoaștere a înfrângerii, ci mai degrabă un pas înainte, într-o fază activă și nouă a vieții sale.

Următorul sosi Ralph, împreună cu ducesa sa cu părul roșu, pe care Imogen nu o mai întâlnise, și care rugă pe toată lumea să îi spună Chloe. Imogen nu-l mai văzuse pe Ralph de când moștenise ducatul la moartea tatălui său, cu un an în urmă. Fața sa încă era marcată de cicatrici de război, dar avea o expresie nouă, de seninătate, pe chip.

Vincent veni cu Sophia, Lady Darleigh, și cu fiul lor și, ca de obicei, era greu să-ți amintești că nu vedea, se mișca atât de ușor, mai ales cu ajutorul câinelui său.

Flavian veni ultimul, împreună cu Agnes, Lady Ponsonby, și anunță aproape de cum pași pe ușă că în următoarele șase-șapte luni se aștepta să devină tată și că trebuiau să se poarte atent cu el, pentru că asta îl făcea să fie foarte încordat. Și vorbi, observă Imogen, fără prea multe bâlbâieli, bâlbâieli care îl însoțiseră și după ce-și revenise, iar rănile de la cap se vindecașeră.

— În cazul acesta, Flave, zise Ralph, atunci am și eu nevoie să se poarte atent lumea cu mine. Nu te gândi la Chloe. Ea e dintr-un material mai dur.

Și se bătură pe umăr și rânjiră unul altuia ca bărbații, într-o manieră mulțumită și fâstăcită în același timp.

Toți - cu excepția lui Vincent - se uitară cu mare atenție la Imogen înainte să o îmbrățișeze.

Toți o îmbrățișară un pic mai strâns ca de obicei și se uitară în ochii ei, înainte să se lase prinși din nou în agitația generală a salutarilor. Și chiar și Vincent, după ce o îmbrățișă, se uită în ochii ei - avea o manieră stranie de a face asta - și vorbi încet.

— Imogen?

Dar ea doar îl sărută pe obraz și se întoarse să o îmbrățișeze pe Sophia și să exclame cât de mult crescuse Thomas, băiatul lor de un an.

Trecură două zile și două nopți, timp în care toți șapte stătură până târziu în nopțe, așa cum făceau invariabil în cele trei săptămâni, vorbind mai din inimă decât o făceau în timpul zilei.

În prima noapte, Vincent povesti că atacurile sale de panică se petreceau mult mai rar, pe măsură ce trecea timpul. Doar că uneori îl năpădea constatarea că orbirea lui nu era temporară, un lucru care se putea vindeca, ci o sentință pe viață.

— Nu voi mai vedea niciodată, zise el. Nu îmi voi vedea soția și nici pe Thomas. Nu voi vedea copilul când va sosi pe lume, ah, nu ar fi trebuit să spun că mai e unul pe drum, pentru că încă nu e sigur. Va trebui să-i mărturisesc lui Sophie când mă duc să mă culc. Dar de ce oare, deși mi-am acceptat soarta cu mult timp în urmă și am fost binecuvântat cu o viață minunată și deși mă gândesc doar arareori că sunt orb, mă poate lovi deodată ca o bătă zdravănă, de parcă abia acum am aflat vestea?

— Necazul e, Vince, zise Hugo, întinzându-se peste Imogen, pe canapeaua pe care stăteau toți trei, ca să-l bată pe genunchi, că de cele mai multe ori nici noi nu băgăm de seamă.

— Vince e orb? zise Flavian. De asta se tot lovește de uși tot timpul?

În a doua noapte, George admise că încă mai are visele în care se gândește la cuvintele pe care să i le spună soției, ca să o oprească să sară de pe stânci și că era pe cale să o prindă de mână, să o tragă înapoi de pe buza prăpastiei, dar întotdeauna cuvintele și mâna ajung prea târziu. În realitate, deși văzuse cum se întâmplase, se aflase prea departe pentru a o putea salva.

Imogen abia dacă vorbise de la sosirea ei, cu excepția platitudinilor sociale. Într-adevăr, vorbise mai mult cu soțiile, decât cu prietenii ei. Dar în a treia noapte, nimeni nu mai avu prea multe de spus. Așa se întâmpla uneori. Viețile lor nu erau întotdeauna pline de probleme și de dificultăți. Într-adevăr, cinci dintre ei cel puțin păreau remarcabil de mulțumiți de viețile lor, chiar fericiți. Și trei dintre ei – o, Doamne, trei – erau tați în devenire. Reuniunile lor viitoare aveau să fie foarte diferite. Chiar anul acesta era deja micul Thomas aici, vorbind în limba lui, pe care nici mama, nici tatăl său nu o înțelegeau, deși Hugo

oferise interpretări minunate, în timp ce își gâdila fiica sub bărbie ca să-i vadă zâmbetul larg, de bebeluș fără dinți.

Acum, în a treia noapte, Imogen trase cu zgomot aer în piept, în timpul unei perioade lungi de tăcere prietenească, și închise ochii.

— I-am spus, reuși ea să rostească.

Tăcerea care urmă avea și un element de nedumerire.

Dar, desigur, ei nu știau nimic. Ea nu le spusese nimic. I se părea incredibil că ei nu știau tot ce fusese important pentru ea în ultima lună.

— Contelui de Hardford, le explică ea. A venit luna trecută la Hardford. El... eu... noi...

Hugo se așează din nou lângă ea și îi luă mâna, o puse ferm în jurul brațului său și o acoperi cu a sa. Vincent, de partea cealaltă, îi puse mâna pe coapsă și apoi o strânse.

— I-am spus povestea mea, zise ea. Dar nu a fost satisfăcut. Știa că lipsește ceva și a întrebat din nou. S-a întâmplat în noaptea dinainte de a veni aici. A fost imposibil să nu-i spun. Așa că i-am spus.

Ea își dădu capul pe spate, cu ochii închiși, și spatele capului se lovi de pieptul lui Flavian. El venise în spatele ei, și-și puse mâinile pe umerii ei. Mâna ei liberă se află dintr-odată într-o strânsoare puternică. Ralph era în genunchi în fața ei.

Și își dădu seama că jelea, un sunet ascuțit, ca un bocet, care nu părea să iasă din ea, dar totuși așa era.

Vocea lui George era calmă și blândă – ah, ce amintiri îi trezea!

— Ce anume i-ai spus, Imogen? întreabă el.

— Că l-am o-o-omorât pe Dicky, se jeli ea.

— Și ce altceva?

— Ce mai era de spus? Ea abia dacă-și mai recunoștea propria voce. Nu mai e nimic altceva. În toată lumea asta nu e decât asta. Eu l-am omorât.

— Imogen, se auzi vocea lui Ben de data asta. Mai ar fi destul de multe de spus în afară de asta.

— Nu, nu ar fi, zise ea, tremurând din cap până-n picioare, e doar asta de spus.

Din spatele ei, Flavian îi luă fața în mâini.

— Trebuie să întrebăm, zise el cu vocea lui ușor șoptită, parcă plictisită – o făcea anume, își dădu ea seama, ca să o consoleze. Acest tip, Hardford, te iubește cumva, Imogen? Sau a vrut doar să se joace de-a stăpânul cel dur al moșiei?

Ea deschise ochii și-și ridică fața.

— Nu contează, zise ea. O, dar nu e nici dur, nici dictatorial sau dezagreabil, deși așa l-am crezut la început.

— Și oare, întrebă Flavian, îl iubești și tu?

— Nu pot, zise ea, trăgându-și mâinile din brațele lui Ralph și Hugo și punându-le la ochi. Nu voi putea. Toți știți asta.

Ralph și Flavian se așezară la locurile lor. Hugo o luă pe după umeri și îi trase capul pe umărul său.

— De ce ești așa de răscolită? întrebă el. Vreau să spun de ce ești așa de răscolită?

— Cineva l-a trădat, zise ea. Pe Dicky, vreau să spun. Nu trebuia să se întoarcă viu din peninsulă. Cineva l-a trădat francezilor.

Și apoi spuse toată povestea cu contrabandiștii și domnul Ratchett, și James Mawgan, și valetul soțului ei, și cum Percy îi înfruntase pe toți cum nu mai făcuse nimeni de pe vremea lui Dicky, și urmărise treaba fără să cedeze până când cei doi bărbați fuseseră arestați și acum așteptau să fie judecați. Nu avea idee dacă toată povestea avea sens.

Vincent încă o mai bătea pe picior când termină.

— Am venit mai devreme, zise ea, punându-și mâinile în poală. Aveam nevoie să mă simt... să mă simt în siguranță. Aveam nevoie...

— De noi, zise Flavian. Noi toți avem nevoie de noi, Imogen. Aici poți să te odihnești. Noi toți putem.

— Da, fu ea de acord. Dar trebuie să fie îngrozitor de târziu. Ar trebui să vă las să mergeți la culcare. Eu sunt epuizată, dacă voi nu sunteți. Vă mulțumesc. Vă iubesc pe toți.

George zâmbi blând și îi întinse mâna.

— Haide, zise el. Te conduc până la ușă. Știi că ești

Întotdeauna bine-venită aici, Imogen.

— Știu, de asemenea, zise ea, ridicându-se în picioare, că trebuie să-mi trăiesc propria viață. Și așa o să fac. Asta e doar un obstacol, așa, ca atacurile de panică ale lui Vincent. Noapte bună.

Ea se îndreptă de spate și se uită pe rând la toți. Nici măcar nu observă că niciunul nu schiță vreun gest de a o urma afară din cameră.

*

Percy nu știa de ce era furios, dar era. Nu, nu furios. Nemulțumit. Fără stare. Într-o dispoziție pe cât de proastă se putea, fără să se răstească la toată lumea care i se nimerea în cale.

Gelos.

Dar asta era absurd. De ce să fie gelos pe niște bărbați pe care nici măcar nu-i cunoștea. Bărbați care își spuneau pretențios Supraviețuitorii – cu S mare? Nu era toată lumea supraviețuitoare? El nu era? Ce le dădea dreptul exclusiv la acel cuvânt? Și cât de mult puteau să o iubească, când unii dintre ei – nu-și amintea dacă toți – plecaseră să se căsătorească cu alte femei.

Dar la ei se dusesse în fugă – în mijlocul nopții, fără o vorbă pentru el. Chiar și biletul lăsat în urmă era adresat mătușii ei.

Iar acum făcea pe mesagerul și pe poștașul, doi într-unul. În trăsura avea cu el scrisori de la Lady Lavinia, doamna Ferby, mama lui, Beth, Lady Quentin și domnișoara Wenzel. Era ridicol. Dacă ar mai fi scris și alții, ar fi avut nevoie de o remorcă pe care s-o tragă în urma lui. Și mai era și un cufăr mare în spatele trăsurii, cu lucrurile ei, nelăsând aproape niciun loc pentru bagajele sale.

Și iată-l sosind la Penderris Hall, care era la fel de mare și de impozant pe cât se așteptase și mult mai aproape de stânci decât Hardford Hall, și acum se gândea – a câta oară? – dacă fusese înțelept să vină aici, dar era prea târziu, pentru că sosirea sa fusese observată și un

bărbat înalt cu păr cărunt și elegant – la naiba cu el! – ieșise afară să vadă cine naiba sosea fără invitație. Percy își dădu seama că era ducele de Stanbrook.

Îl văzuse pe duce de câteva ori în Camera Lorzilor.

Se simțea stupid și certăreț, iar dacă bărbatul îi stătea în cale, îi va strivi nasul și îl va face bucăți cu mâinile goale și poate și cu dinții. Avea să o vadă – trebuia să o vadă – și asta era situația.

Ea nu trebuia să fugă în noaptea aceea, fără să-i dea o șansă să-și adune gândurile și să răspundă celor spuse de ea. Avea să vorbească cu ea – acum. Măcar atât îi datora.

Stanbrook îi *întinse* mâna când Percy coborî din trăsură și îl închise pe Hector înăuntru.

— Hartford, presupun, zise Stanbrook, și Percy îi strânse mâna.

— Am adus bagajele lui Lady Barclay, zise el, de asemenea niște scrisori pentru ea. Și vreau să o văd.

Sprâncenele ducale se ridicară ușor.

— Veniți înăuntru, zise el și luați niște gustări. Omul dumneavoastră se poate duce la grajduri după ce descarcă cufărul. Cineva se va ocupa de el acolo.

Ducele zise toate acestea și se întoarse să îl conducă înăuntru.

În hol era înșirată, evident, o armată. Ei bine, erau doar patru dintre ei, pe lângă Stanbrook, dar arătau ca o armată. Doar să încerce să-i stea în cale. Aproape spera că o vor face. Tânjea după o luptă.

Stanbrook făcu prezentările cu o curtoazie blândă – la naiba cu el.

Tipul mare și forțos cu părul tuns scurt era Trentham; cel cu cicatricea urâtă de pe obraz era ducele de Worthingham. Cel blond, care dădea impresia că lumea întreagă fusese creată pentru amuzamentul său, era Ponsonby, iar cel cu ochii albaștri, subțirel era Darleigh. Percy se uită la el, își mută privirea, apoi se uită din nou. Nu era el cel orb? Și apoi observă că ochii care păreau că se uitau direct la el de fapt îl ratau cu câțiva centimetri. Era foarte straniu.

Schimbară formule de salut destul de politicoase, apoi mai apăru un bărbat pe scări, coborând încet cu ajutorul a două bastoane, care îi îmbrăcau brațele în partea de jos.

— Sir Benedict Harper, zise Stanbrook.

Șase erau. A șaptea supraviețuitoare din club lipsea.

— Vreau să o văd pe Lady Barclay, zise Percy scurt.

Manierele politicoase l-ar fi ajutat mai mult acum, dar la naiba cu manierele politicoase. Era într-o dispoziție proastă.

— S-ar putea să fie o mică problemă, zise cel blond cu un oftat, de parcă ar fi fost chinuit să rostească și cuvintele astea. Vezi tu, Hardford, Lady Barclay probabil nu va vrea să te vadă.

— Și sincer, zise cel cu cicatricea, nu aș condamna-o.

Cel mare își încrucișă brațele pe piept și afișă o expresie și mai dură.

— Atunci, întrebați-o, zise Percy, și aflați. Și transmiteți-i că nu mă cîntesc de aici până nu vine să mă vadă.

Avea impresia că se detașă de ceea ce se întâmpla în jurul său și își observa neîncrezătoare și clătinând din cap comportamentul nepolitic. Unde dispăruse tot acel șarm faimos al său?

— Spuneți și vă rog, adăugă el, uitându-se urât la ei.

— Poate că ați vrea să intrați în salonul pentru musafiri, sugeră Stanbrook, și să beți ceva cât așteptați. Ceilalți vă vor însoți, cât mă duc eu să vorbesc cu Lady Barclay. Vă avertizez totuși că s-ar putea să refuze să vorbească cu dumneavoastră. V-a văzut venind și nu a fost deloc încântată.

Percy se simți un pic ca un balon cu aer cald care avea o scăpare pe undeva.

— Lasă-mă pe mine să mă duc, George, zise Darleigh. Lasă-mă să vorbesc cu ea. Și îmi voi aduce aminte să zic „te rog”, Hardford.

Zâmbi cât se poate de dulce.

— Mergeți și luați niște gustări. Sunteți răscolit.

Și iată unde dispăru și restul de aer cald, lăsându-l pe

Percy să se simtă slab și dezumflat.

Doamne sfinte și o mie de diavoli, dacă ea nu dorea să îl vadă? Nu prea putea să campeze sub fereastra ei – chiar dacă ar fi știut care era – pentru totdeauna, nu?

Nu cu toată armata asta în patrule. În mod special nu-i plăcea privirea uriașului.

Se întoarse în direcția încăperii indicate de Stanbrook, în timp ce Darleigh, cel fără vedere, plecă în direcția opusă, condus de un câine, observă Percy abia acum. Își aduse aminte că-l lăsase pe Hector în trăsură. Afurisitul de câine refuzase pur și simplu să fie lăsat acasă.

capitolul 25

Imogen era în seră, unde se refugiase după ce văzuse trăsura familiară apropiindu-se. Ea nu ar fi avut nici măcar acest avertisment scurt, dacă nu ar fi stat la fereastră în salon la momentul respectiv, legănând-o pe Melody Emes în brațe și gândindu-se că probabil nu exista o senzație mai plăcută în întreaga lume.

Se uita pe ferestrele serei acum la câteva narcise care înfloreau în iarbă, deși nu le vedea cu adevărat. Auzi pe cineva venind – cineva cu un câine – dar nu-și întoarse capul.

Vincent se așeză lângă ea, pipăind mai întâi scaunul. Câinele lui se așeză lângă genunchiul său.

— Imogen, zise el și întinse mâna să o mângâie pe a ei. Întotdeauna se poartă urât?

— O, făcu ea și în mod straniu se trezi zâmbind. S-a purtat urât?

— E zâmbet în vocea ta, zise el, și asta o aduse cu picioarele pe pământ. Era cât se poate de belicos. Nu ar fi fost nevoie de o provocare prea mare ca el să se lupte cu noi toți cu pumnii goi. Nu l-am putut vedea, desigur, dar l-am auzit. E un bărbat mare?

— Da, zise ea, dar nu uriaș.

— Atunci Hugo singur l-ar fi putut doborî cu un singur pumn, zise el, deși am senzația că s-ar fi ridicat imediat ca să mai fie pedepsit o dată. Cum arată?

— O, zise ea, încruntându-se, e înalt, brunet, chipeș - toate clișeele vechi.

— Și el e clișeu? întrebă el.

— Nu. Ea încă mai era încruntată. La început așa am crezut, Vincent. Dar acum îl cunosc mai bine. Nimeni nu e mai puțin clișeu ca el. El e... o, nu contează. A plecat fără să protesteze?

Simți cum i se ridică parcă o greutate din stomac doar imaginându-și cum trăsura lui se îndepărta de Penderis. De fapt, acea greutate rece și umedă o simțea încă din noaptea balului. Oare nu va scăpa niciodată de ea?

— E în salon cu ceilalți bărbați, zise el. Vrea să te vadă. A cerut ca unul dintre noi să vină să-ți spună. Dar apoi a adăugat un „te rog”.

Buzele ei se curbară din nou într-un zâmbet, deși se afla mai degrabă mai aproape de plâns decât de râs.

— Spune-i că nu, zise ea. Și adaugă un mulțumesc, dacă nu te superi.

— Noi toți ne-am așteptat ca el să vină, să știi, zise el. Noi toți am fost de acord cu asta ieri-seară după ce ai plecat la culcare. Nu avea niciun rost să facem pariuri. Toți am fost de aceeași părere. Și Sophie a fost de acord cu mine, la fel și celelalte doamne. Toți ne-am așteptat ca el să vină.

Nu mai rămase nimic de spus în pauza care urmă.

— E teribil de tulburat, îi spuse Vincent.

— Am crezut că era bătaios, zise ea.

— Exact, zise el. Dar nu are de ce să fie bătaios, vezi tu, Imogen. George s-a dus să-l întâmpine ca o gazdă politicoasă, și noi toți ne-am purtat cât se poate de amabil.

Ea își putea închipui cum se aliniaseră toți în hol, fără să-și dea seama ce intimidanți arătau când stăteau între o persoană și ceea ce-și dorea aceasta.

Bietul Percy! Nu făcuse nimic care să merite asta.

— Îi voi spune să plece, dacă dorești, zise Vincent.

Cred că va pleca, deși ne-a spus că nu se urnește până nu te vede. E un domn și nu va continua să te bată la cap, dacă răspunsul tău e nu. Dar cred că ar trebui să vorbești cu el.

— E fără speranță, Vincent, zise ea.

— Atunci spune-i asta.

Ea trase aer în piept și apoi răsuflă adânc. Vincent, observă ea, fără nicio legătură, avea nevoie de un tuns. Părul său blond, ondulat, îi ajungea aproape de umeri. Când nu avusese el nevoie de un tuns? Dar de ce să se tundă? Îl făcea să arate ca un înger. Iar ochii lui mari, albaștri nu făceau decât să accentueze impresia.

— Trimite-l aici, zise ea.

El se ridică în picioare, cu câinele lângă el.

— Știi că noi nu oferim niciodată sfaturi nesolicitate, Imogen, nu-i așa? spuse el.

— Nu, nu o facem, zise ea ferm, și el se întoarse să plece. Dar consideră că am solicitat un sfat. Ce voiai să spui?

El se întoarse din nou.

— Eu cred, spuse el blând, că toți avem dreptul să ne facem să fim nefericiți, dacă asta e ce ne dorim. Dar nu sunt sigur că avem dreptul să permitem ca nefericirea noastră să cauzeze și nefericirea altcuiva. Necazul cu viața e că uneori suntem cu toții împreună în ea.

El plecă fără să mai rostească alt cuvânt. Țsta era un sfat? Ea nici măcar nu era sigură ce voise el să spună. Doar că avea foarte mult sens, se gândi ea în timp ce aștepta și îi analiza cuvintele. „Nu suntem cu toții răspunzători de propria persoană?” se gândi ea. „De ce ar trebui să fim răspunzători și pentru alții? Asta nu ar însemna că te amestecai în viața altuia?”

„Necazul cu viața e că uneori suntem cu toții împreună în ea.”

Și își aminti de decizia ei relativ minoră de a dansa din nou la petrecerile din sat.

Ea auzi mai mulți pași. Fermi, picioare încălțate în cizme. Pași bătaioși, poate. Din nou, nu-și întoarse capul. El

se opri la o distanță mică. Nu se așează.

— Imogen, zise el încetișor.

Ea își strânse mâinile în poală și-și atinse vârfurile degetelor mari.

— Nu joci cinstit, zise el.

— Nu sunt implicată în niciun joc cu tine, Percy, zise ea. Nu pot juca cinstit sau necinstit dacă nu joc deloc.

— Mi-ai spus o poveste, zise el, și ai lăsat o parte nespusă, o gaură atât de mare și de largă, încât ar fi făcut un crater în orice drum destul de larg. Când te-am implorat să-mi spui și restul, mi-ai oferit o pietricică, ca să umplu acea groapă.

— Ce ți-am spus eu a fost o pietricică? Ea se uită la el pentru prima dată, simțind că se înfurie.

Fu șocată de ce văzu. Nu trecuse nicio săptămână de când se văzuseră ultima oară, dar el arăta palid și tras la față, cu cearcăne sub ambii ochi, ceea ce sugera nopți nedormite. Ochii înșiși erau insondabili.

„Necazul cu viața e că uneori suntem cu toții împreună m ea,

— L-ai împușcat, zise el, între ochi, un act deliberat, te cred. Dar de ce, Imogen? Cum ai ajuns la el? De unde ai avut arma? Poate că nu am făcut nimic care să merite răspunsuri de la tine, în afară de a îndrăzni să te iubesc, dar spune-mi măcar pentru asta, dacă nu pentru altceva. Ajută-mă să înțeleg. Spune-mi tot!

Ea trase aer în piept, apoi încă o dată.

— Timp de multe zile, zise ea, nu au fost în stare să-l facă să vorbească. Nu am idee timp de câte zile. Toate sunt în devălmășie în capul meu. Probabil că au crezut că avea informații memorate, care le-ar fi fost lor esențiale. Poate că aveau dreptate – nici măcar nu știu. Mai erau doi bărbați acolo. Era legat de un perete de piatră. Abia dacă l-am recunoscut.

Ea își lăsă capul în jos și-și duse pentru o clipă mâinile la ochi.

— Mi-au spus ce aveau să facă, zise ea. Aveau să mă ia pe rând în fața lui și a celorlalți. Nu am idee de ce unul

dintre ei și-a pus pentru o clipă pistolul jos pe masă, nu departe de unde stăteam eu. Dispreț pentru o femeie neajutorată, poate? Delăsare, poate? Sau poate că el voia să fie primul și trebuia să se elibereze de niște lucruri.

L-am luat și i-am ținut pe toți la distanță. Dar lipsa de speranță a situației era evidentă. Dacă îl împușcam pe unul dintre ei, ceilalți aveau să vină asupra mea într-o clipă, și nu aș fi rezolvat nimic. M-ar fi violat, și el ar fi cedat probabil, poate chiar înainte ca ei să înceapă, poate după unul, poate după doi. Nu ar fi putut să trăiască cu asta după aceea, chiar dacă l-ar fi lăsat în viață, ceea ce era greu de crezut. Dacă îl forțam pe unul dintre ei să-l elibereze, vedeam că nu poate să plece pe picioarele lui de acolo. Și chiar dacă aș fi găsit o cale, în jurul clădirii se aflau peste o duzină de soldați și sute, dacă nu mii afară. Nu cred că am avut nevoie de mai mult de o secundă ca să îmi dau seama de soluție. Iar Dicky știa și el. Se uita la mine. O, Doamne, îmi zâmbea!

Ea fu nevoită să se oprească preț de câteva minute, ca să-și regleze respirația și să-și revină un pic.

— Și știam ce gândea, iar el știa ce gândeam eu – întotdeauna am putut face asta. Da, fă-o, mi-a spus el fără să rostească vreun cuvânt. Împușcă-mă, Imogen! Nu-ți irosi glonțul pentru unul dintre ofițerii francezi. Și chiar înainte să fac ce mă îndemna el, ochii lui mi-au transmis: „Curaj!” Și eu am făcut-o! L-am împușcat. Eu mă așteptam – și el se așteptase – ca și eu să mor câteva minute mai târziu. Dar nu s-a întâmplat. Acei foarte politicoși... domni, așa furioși cum erau, știau cum să pedepsească o femeie și nu era prin viol. Mi-au dat drumul, m-au escortat chiar înapoi la oamenii noștri. M-au lăsat să trăiesc în iad.

Ea nu își dădu seama cât de mult dură tăcerea dintre ei.

— Pleacă, acum, Percy, zise ea. Eu sunt un puț fără fund de întuneric. Iar tu ești plin de lumină, chiar dacă ai impresia că ți-ai irosit ultimii zece ani din viață. Du-te și uită de mine! Du-te și fii fericit!

El bombăni iar cuvântul acela. Chiar devenise un

obicei la el.

— El te-a iubit, Imogen, zise el. Dacă ochii lui ți-ar fi putut vorbi un pic mai mult, dacă ar fi știut că ei te vor lăsa să trăiești, oare ce ți-ar fi spus?

— Oh, înghiți ea în sec.

— Nu încerca să eviți întrebarea, zise el. Ce ți-ar fi spus el să faci?

Cumva el o forță să fie sinceră, să abordeze o sinceritate care penetrează straturile multiple de vină în care se învelise ea din acel moment teribil din locul acela teribil.

— Mi-ar fi spus să f-f-fiu f-f-fericită, zise ea cu voce subțire și ascuțită, așa cum fusese cu două nopți înainte.

— Dacă ar putea să știe cum au fost ultimii opt ani, zise el, și cum i-ai trăit și dacă ar ști cum intenționezi să-ți trăiești tot restul vieții, oare el cum s-ar simți, Imogen?

Ea se uită din nou la el.

— O, asta nu e drept, Percy, exclamă ea. Nimeni nu a îndrăznit să mă întrebe asta – nici doctorul, nici prietenii mei, Supraviețuitorii. Nimeni.

— Eu nu sunt nici doctor și niciunul dintre cei șase bărbați, zise el. Și îndrăznesc să pun întrebarea. Cum s-ar simți el? Tu cunoști răspunsul. Tu l-ai cunoscut până în străfundul ființei. L-ai iubit.

— Ar fi fost îngrozitor de supărat, zise ea.

Ea își trase buza de sus între dinți și și-o mușcă, dar nu reuși să oprească lacrimile să i se prelingă din ochi și să se reverse pe obraji.

— Dar cum pot să îmi permit să trăiesc mai departe, Percy? Să zâmbesc și să râd, să mă distrez, să iubesc din nou, să fac dragoste? Mă tem că îl voi uita. Sunt îngrozită că îl voi uita.

— Imogen, zise el, cineva va trebui să-ți despice capul, să-ți scoată creierul și să-l facă bucăți. Și chiar și atunci, inima și oasele tale tot și-ar aminti.

Ea se căută de o batistă, dar el se apropie câțiva pași și îi puse batista lui mare în mână. Ea și-o duse la ochi.

Apoi el se așază dintr-odată în genunchi în fața ei, își dădu ea seama, cu mâinile pe bancă într-o parte și alta a ei.

— Imogen, zise el, tremur la gândul că am încercat să-ți câștig dragostea, când tu ai iubit un astfel de om. Dar eu nu mă aștept să-i iau locul. Nimeni nu poate lua locul cuiva. Toată lumea trebuie să-și formeze propriul loc. Vreau să mă iubești pentru nevrednicul care sunt, iar eu voi încerca foarte tare să fiu demn de tine tot restul vieții – și demn de mine. Pot să o fac. Putem să facem orice câtă vreme suntem în viață. Putem să ne schimbăm, să creștem, să evoluăm și să devenim versiuni mai bune ale noastre. Cu siguranță acesta e rostul vieții. Acordă-mi o șansă. Lasă-mă să te iubesc. Permite-ți să mă iubești. Îți voi acorda cât timp dorești. Dar lasă-mă să sper. Dacă poți. Și dacă nu poți, atunci asta e. Te voi lăsa în pace. Dar, te rog, încearcă să-mi dai măcar o speranță dacă poți.

Ea își luă batista de la ochi, după ce se șterse. El arăta ca un biet școlar, sperând să evite măcar bătaia cu bățul. Ea întinse mâinile și îi cuprinse fața.

— Nu vreau să-ți iau toată lumina, Percy, zise ea.

Ceva sclipi în ochii lui.

— Dar lumina nu se termină niciodată, Imogen, zise el, și nici iubirea. Te voi umple de atâta lumină, că vei străluci în întuneric și apoi când voi vrea să te iubesc într-un mod cât se poate de fizic, voi putea să te găsesc.

O, absurdul de Percy! Absurd. Dar încă atât de palid și de neliniștit, în ciuda cuvintelor lui ridicole.

— Să îndrăznesc? întrebă ea, dar mai mult ca pentru sine decât pentru el.

El nu îi răspunse. Dar altcineva o făcu, adânc înlăuntrul ei cu o voce pe care o recunosc: „Curaj!” Și pentru prima dată după mai bine de opt ani mintea ei ascultă tonul în care acel cuvânt fusese rostit. Era unul de pace profundă.

El se bucurase de moarte, de moartea provocată de ea. Îl eliberase de chinuri insuportabile și de certitudinea că acestea vor mai veni înainte să moară. Și o eliberase pe ea din oroarea violului – el crezuse asta înainte să moară și avusese dreptate, deși nu chiar așa cum se așteptase.

El murise împăcat. Ea fusese instrumentul morții sale

sau al eliberării sale, depindea de cum priveai lucrurile.

Ea putea să trăiască din nou. Cu siguranță putea. I-o datora lui și poate și sieși. Și poate și lui Percy. O, putea să trăiască din nou.

— O să mă învelesc din cap până în picioare într-o pătură groasă, zise ea, și tu va trebui să mă cauți. Așa va fi mai sportiv și mai distractiv.

Ea privi cum zâmbetul crescuse în ochii lui până când îi lumină tot chipul obosit. Iar brațele lui o cuprinseseră ca niște cercuri de fier, fruntea lui se odihni pe umărul ei, și el plânse.

*

Se făcu a doua săptămână din mai până la ziua nunții lui Percy. El se gândi că era același an calendaristic în care se logodise cu Imogen, dar ar fi putut la fel de bine să fie cinci ani mai târziu.

Părea că trecuse o veșnicie.

El ar fi vrut să se ridice din genunchi acolo în sera de la Penderris și să alerge după prima aprobare specială de căsătorie, să o ducă în goană înapoi la Hardford Hall și tot în goană pe urmă la biserica din Porthmare pentru căsătorie – totul într-o singură zi, dacă era omenește posibil.

Din păcate, rațiunea avu câștig de cauză, deși nu neapărat a lui.

Acei prieteni ai ei o asiguraseră că, dacă trebuia să plece mai devreme de la reuniunea lor, ei vor înțelege și vor fi încântați pentru ea – sau ceva de genul acesta. Soțiile contribuiseră și ele cu sărutări, îmbrățișări și lacrimi de bucurie. Dar toți reușiseră în același timp să arate foarte triști, și Percy însuși declară că nu avea cum să intervină între logodnica lui și prietenii ei dragi și că spera să se numere și el printre prietenii acestora pe viitor – sau cuvinte de genul acesta.

El rămase timp de patru zile, timp în care aproape că rămase fără afecțiunea lui Hector, care se îndrăgostise de

băiatul de un an, care îl fugărea, îl trăgea și chicotea lângă el, și care dormea pe el și care în general îl transformase în sclavul său.

Percy scrisese o bibliotecă întreagă de scrisori – nici nu voia să se mai gândească – în timp ce Imogen făcea același lucru alături de el în biblioteca lui Stanbrook, pe care le trimise cu poșta. Și apoi se întoarse la Londra, unde se ocupă să dea anunțuri în ziarele de dimineață și să aranjeze ca acestea să fie citite și – destul de curând – fu atras în vârtejul feroce al planurilor de nuntă, în vreme ce familia sa se aduna în forță în jurul lui și mama lui sosi din Derbyshire. Gluma momentului la ea era: „Am venit la Londra din Cornwall cu un mic ocol prin frumosul Derbyshire.”

Apoi sosi în forță și contingentul Penderis, aducând-o pe Imogen cu ei – ea stătea la Stanford House cu ducele, și acolo sosiră și mama, și sora mamei, care cumva erau înrudite cu Stanbrook.

Lady Lavinia și doamna Ferby, fratele lui Imogen și soția acestuia, precum și numeroși alți oaspeți veniți pentru nuntă umpluseră până la refuz hotelul Pulteney.

Se organizară serate și dineuri, și petreceri în casele diverșilor unchi și mătuși ai lui Percy; un bal de logodnă pentru Meredith și Wenzel la unchiul Roderick, la care fusese sărbătorită și logodna lui Percy; un bal la ducele de Worthingham la care existase un tort de logodnă în centrul mesei și un alt bal organizat împreună de Lady Trentham și de verișoara ei, vicontesa Ravensberg, la care Percy se trezi felicitat de un număr mare de membri ai familiei Bedwyn, inclusiv însuși impresionantul duce de Bewcastle. Percy îl auzise vorbind în Camera Lorzilor o dată sau de două ori și era, fără vreun motiv aparent, în admirația acestuia. Poate că ochii lui argintii, intenși aveau ceva de-a face cu asta sau poate ținuta sa austeră și trufașă. Fu destul de surprins să constate că acesta avea o soție dragălașă, nu neapărat fermecătoare, al cărei zâmbet părea să strălucească din interiorul ei și care nu era deloc intimidată de soțul ei.

Dar totul fusese de ajuns, decise Percy în timp ce

Watkins îl îmbrăca pentru nunta sa în argintiu, gri și alb, ca să-l facă să îi pară rău că fusese obligat să se căsătorească în modul obișnuit – cel puțin așa formulase Imogen lucrurile.

— O, Percy, spusese ea cu un oftat, când el încă spera că poate ar putea pleca în căutarea unei aprobări speciale. Așa mi-ar plăcea să ne căsătorim. Dar o nuntă nu e doar despre mire și mireasă, nu-i așa? E și despre familiile și prietenii lor. Este unul din rarele momente festive care punctează o viață fericită. Hai să așteptăm și să ne căsătorim așa cum trebuie!

El nu întrebese dacă o căsătorie altfel nu ar fi fost cum trebuie. I-ar fi dat și soarele de pe cer, dacă i-ar fi cerut asta, și luna sau o căsătorie cum trebuie.

Un mire așa cum trebuie porni spre biserică – St. George din Hannover Square, desigur – îmbrăcat în argintiu, gri și alb, cu metri întregi de dantelă la gât și la manșete și un diamant de dimensiunile unui ou mai mic sclipind în faldurile de dantelă de la gât, și inele, și alte Dumnezeu știe câte lucruri prețioase.

Și cu genunchii cam nesiguri. Și două mâini cu degete răzlețe, care puteau scăpa verighetele în orice moment.

Cyril nu îl ajuta deloc, iar Percy se întrebă dacă nu ar fi trebuit să aleagă pe altcineva pe post de cavaler de onoare.

— Dar dacă o să scap inelul? îl întrebă Cyril în drum spre biserică.

Cu siguranță, una dintre funcțiile cavalerului de onoare – de fapt funcția lui principală – era să-l calmeze pe mire.

— Atunci te târăști pe jos până îl recuperezi, zise Percy. N-o să se întâmple.

— N-am mai făcut asta niciodată, adăugă Cyril.

— Nici eu, îi spuse Percy.

Toate stranele din biserică fuseseră umplute cu siguranță doar cu membrii familiei și cu prietenii apropiați.

Dar, desigur, pentru că asta era o nuntă cum trebuia să fie, toată lumea care avea cea mai mică legătură cu

lumea bună londoneză fusese invitată și, cum sezonul abia fusese lansat, aceasta era prima nuntă importantă a anului – aveau să mai fie și altele, pentru că sezonul era o foarte bună piață a căsătoriilor – și toată lumea, inclusiv câinele lui acceptaseră invitația. Ei bine, nu câinele, de fapt. Hector era foarte ofensat. Percy pusese piciorul în prag atunci când Hector încercase pe ascuns să se dea jos din trăsură, lucru nu prea ușor de făcut cu un animal care nu înțelegea distincția dintre stăpân și creatură.

Biserica era plină ochi. Era chiar posibil să mai fie câțiva așezați și pe acoperiș. Ar fi trebuit să pună și acolo sus un rând de scaune.

Cyril clănțănea destul de tare din dinți. Percy, așezat lângă el în partea din față a bisericii, se concentra la degetele sale neîndemânatic și la necesitatea de a le face să funcționeze din nou ca niște degete normale înainte să ajungă la partea ceremoniei care implica inelele. Le flexă și își verifică în minte și genunchii. Nu prea putea să se căsătorească din poziția așezat, nu-i așa?

Și apoi chiar începu. Începu cu adevărat. Preoții, îmbrăcați splendid, ajunseră în partea din față a bisericii, zgomotul conversației amuți, făcând loc unei tăceri expectative, congregația se ridică în picioare, iar orga începu o muzică potrivită și impresionantă.

Genunchii lui Percy funcționară, și el se întoarse să-și vadă mireasa apropiindu-se de-a lungul naosului, la brațul fratelui ei.

Doamne sfinte, Doamne!

Ea era îmbrăcată în albastru-gheață, simplu și elegant. Fără volănașe sau volane nicăieri. Și nicio buclă și niciun zuluf nu scăpa din boneta ei de paie, simplă, cu bordură dintr-o panglică lată de culoarea rochiei. Fără bijuterii, doar ceva strălucind la urechi.

Ea trecu pe lângă frumuseți elaborate, așezate în strane de ambele părți. Toate păleau în comparație cu ea. Arăta ca o zeiță nordică sau o prințesă vikingă ori ceva asemănător.

Ea era Imogen.

Pentru moment, în timp ce se apropia, avu senzația că ea era doamna de marmură. Fața îi era palidă și serioasă, dar ochii erau fixați asupra lui. Și apoi – atenție, genunchi! – ea zâmbi. Și nu mai fu nevoie de lumânări sau alte sisteme de iluminat în biserica St. George. Biserica se umplu de lumină.

Sau poate că era doar inima lui. Ori sufletul.

Verifică în gând dacă mușchii feței îi funcționau și descoperi că îi zâmbea și el.

Era al naibii de păcat, se gândi el mai târziu, ca un bărbat să-și rateze propria nuntă. Dar el efectiv făcuse exact asta, așa de fermecat fusese de lumina pe care ea o adusesse cu sine și de căldura pe care o emana și care îl cuprinsese și-l învăluisese. I se păru că-și amintește cum cineva spusese „Dragi enoriași” pe tonul unui preot, și își mai aminti cu exactitate cum mâna lui Cyril tremurase ca o frunză-n vânt când îi întinsese inelul de aur și cu siguranță își aminti de partea cu el și Imogen fiind soț și soție și că ce a unit Dumnezeu niciun om să nu desfacă. Asta însemna că erai cu adevărat căsătorit pentru eternitate.

Dar ratase tot restul.

Își revenise abia când el și mireasa lui se aflau în sacristie și semnau în registrul de căsătorii, și Imogen își semna vechiul nume pentru ultima oară.

— Doar că rămâne același, spuse fratele ei cu un chicotit ușor, doar cu adaosul de contesă de Hardford.

— Nu, zise ea blând. Se schimbă. Totul. Acum sunt căsătorită cu Percy.

Percy ar fi putut izbucni în plâns, dar din fericire nu o făcu.

Apoi pășiră înapoi în naos amândoi, el își aminti că trebuie să meargă cu viteza unei țestoase, și orga cântă un imn, merit parcă să-ți desfacă scăfârlia pentru ca sufletul să ți se înalțe direct la ceruri, iar mama lui Imogen, mătușile și doamna Ferby, dar și mama lui și alte mătuși plânseră fără rușine, și toată lumea zâmbi suficient cât să-și provoace riduri.

— Tare mi-ar plăcea, îi șopti el miresei sale, să încep

să țopăi ca un băiețel.

— Tare mi-ar plăcea, șopti și ea în timp ce zâmbea în stânga și în dreapta, să pot să mă alătur.

— Dar suntem la o nuntă cum trebuie.

— Din păcate.

Și apoi ajunseră afară, iar soarele care fusese acoperit de nori mai devreme câștigase băătălia și o mulțime de gură-cască izbucniseră în urale, iar o mulțime de curioși îi întâmpinară, la fel ca o armată de supraviețuitori, și veri, și prieteni înarmați cu petale a probabil mii de flori nefericite. Plouă curând cu petale asupra lor, distrugând efectul de paloare elegantă a ținutelor lor de nuntă.

Iar Imogen râdea!

El nu se va sătura niciodată să audă și să vadă râsul ei. Râdea și el, desigur, dar asta nu era un lucru rar. Într-adevăr, poate că ei îi plăcea să-l vadă și serios uneori.

— O, uite, strigă ea cu o exclamație de bucurie. Uite, Percy!

El nu avea nevoie să se uite. Se așteptase doar, având în vedere că fusese implicat în destule nunți în ultimii zece ani. Trăsura lor deschisă, acoperită frumos cu flori, fusese aranjată să târască după ea cam jumătate din oalele din Londra, dar și câte o cizmă veche sau două, tot drumul până la Stanbrook House, unde ducele insistase să se țină dejunul de nuntă.

— La urma urmei, zise Percy în timp ce o ajuta să urce în trăsură, iar congregația se răsfira din biserică în spatele lor, s-ar putea să mai existe una sau două persoane în oraș care nu au aflat că ne căsătorim azi. Trebuie și ele să afle.

— Cred că toți vecinii din Cornwall vor auzi și ei, zise ea când se așeză pe banchetă și el luă loc lângă ea. Nu m-ar surprinde dacă Annie Prewett de la Stanbrook House ar auzi zgomotul.

Annie, slujnica surdomută, care avusese curajul de a transmite informația despre locul unde se ascundeau Ratchett și Mawgan, fusese promovată în poziția de cameristă personală a lui Imogen după ce demonstrase că avea ceva talente pentru îndeplinirea sarcinilor specifice.

Iar în fața lor, acum, sus pe capră ședeau așteptând semnalul de plecare vizitiul lui Percy și noul lui lacheu, Colin Bains, ambii strălucitori în noile livrele.

— Și cum aceasta este o nuntă cum trebuie, Lady Hardford, zise Percy în prețioasele și puținele momente rămase înainte ca trăsură să se miște și toată coada de tinichele să facă gălăgie și să acopere chiar și sunetul clopotelor, trebuie să facem ce se cade în momentul ăsta.

Ea își întoarse fața zâmbitoare spre el și el îi puse un braț pe după umeri, îi luă bărbia între degetul arătător și cel mare al celeilalte mâini.

— Dar sigur că trebuie, zise ea. Dragostea mea.

Urale, râsete, clopote sunând, pufnetele și tropotele cailor, gălăgia asurzitoare a tinichelelor – nimic din toate astea nu conta pe când își săruta mireasa și mâna ei ajungea pe umărul lui.

Percy fu, cel puțin pentru moment, în altă lume.

Iar Imogen era chiar acolo, lângă el.

Sfârșit